Constantin Chiriță

Constantin Chiriţă

Cireşarii

Vol. 4 - Aripi de zăpadă

CAPITOLUL I.

Uriaşa cabană, cocoţată temerar deasupra vechiului burg, cu toate camerele, cu toate paturile, cu restaurantul, bucătăria, holurile şi sălile de distracţie, dar mai ales cu spaţiile albe şi cu pârtiile de schi dimprejur, fusese reţinută pentru elevi, ca în fiecare an la începutul primei vacanţe şi înaintea sărbătorilor de iarnă. Ninsese mult şi mai ningea uneori, noaptea, cu fulgi mari care se împotriveau blând întunericului; soarele se dăruia limpede şi fără părtinire fiecărei zile, din depărtări prietene; razele lui nu topeau, dar nici nu înfrigurau prea tare; vânturile întârziau mai întotdeauna prin alte hăuri, doar spre dimineaţă se burzuluiau câtva timp, înecându-se în vârtejuri albe, pufoase, dar se potoleau repede pentru a nu înspăimânta tinereţea.

„Era vreme frumoasă!” spuneau toţi cei care voiau să dea a înţelege că apucaseră pe-acolo, altădată, răscoale şi vijelii cumplite. „Nici nu se putea vreme mai bună pentru concursurile de schi!” spuneau alţii care voiau să dea a înţelege, plimbându-şi triumfători tuleiele, că erau veterani ai concursurilor şcolare de iarnă. „Era grozav!” spuneau toţi, fără excepţie. Şi într-adevăr era grozav.

Se adunaseră elevi din toate liceele ţării. La fiecare minut se făceau noi cunoştinţe, se legau şi se dezlegau prietenii, se formau grupuri şi scăpărau rivalităţi, se organizau antrenamente şi demonstraţii de virtuozitate terminate, nu rareori, cu rostogoliri şi aterizări involuntare, de un comic irepetabil, se încăierau, mai ales profanii, în pronosticuri

vehemente şi… Nestatornice, iar seara, înainte de culcare, întreaga cabană intra în zodia farselor. Aici, fantezia nu mai avea margini. Chiar în prima seară, toţi elevii se adunaseră în sala de cinema pentru a se întâlni cu celebrul Toni Sailer, în carne şi oase, invitat în ţară la premiera unui film în care juca rolul principal. Imediat după terminarea filmului apăru şi Toni Sailer pe scenă, urmat de un cortegiu întreg de admiratori şi admiratoare. Parcă sărise chiar de pe ecran, pentru că era îmbrăcat în costumul ultimei scene, întrebări şi răspunsuri, mai ales emoţii şi autografe, până ce faimosul campion olimpic şi mai puţin faimosul actor de cinema începu să bată din palme pentru a cere linişte. Când se topi şi ultima şoaptă, se recomandă: Hans Bürger, elev în ultimul an la o şcoală de artă. Fusese prima farsă care declanşase rafala. Câte nu se făceau! De la poştele lui Oşlobanu până la şedinţe de iluzionism care transformau puştii în părinţi, părinţii în ciomege, ciomegele în târgi, târgile în sicrie, iar din sicrie săreau pisici, căţei şi mingi de fotbal. Cu două zile înaintea concursului, cineva lipise un afiş care anunţa că după cină vor sosi la cabană, pentru o oră de încălzire morală, campioana şi campionul naţional la combinata alpină. Exact la ora promisă năvăliseră în sala de recepţie vreo treizeci de perechi de campioni naţionali: unii pe uşi, alţii pe ferestre, alţi de sub scaune, alţii din cabina suflerului, alţii coborând de pe nişte coloane. Dar şi spectatorii erau pregătiţi să întâmpine farsa. Aduseseră multe cu ei: pungi cu făină, cu zăpadă, cu funingine, cu praf de scărpinat, funii, sfori, bandaje, sârmă. Odată imobilizaţi şi machiaţi, campionii fuseseră luaţi pe sus şi duşi cu nemaipomenit alai pe terasa uriaşă de la etajul întâi, iar de acolo aruncaţi fără teamă în movilele de zăpadă anume pregătite. Probabil că nu din întâmplare, ci ca o reacţie la nesupunerea ei violentă, una din perechi fusese frecată, muştruluită şi tăvălită prin zăpadă mai rău decât toate celelalte, de fapt mai bine decât toate celelalte perechi. Pentru că se zbătea şi striga cel mai tare: „Noi suntem

adevăraţii campioni! Noi suntem adevăraţii campioni!” Şi, bineînţeles, erau… Numai tinereţea veritabililor campioni şi spaima galbenă care paralizase brusc spectatorii îndreptaseră până la urmă lucrurile.

Nu se putea ca în acel noian de farse, care-l transformase pe directorul cabanei în cel mai mare jocheu englez, iar pe o ziaristă timidă şi speriată în soţia lui, să nu-i vină cuiva ideea celei mai năucitoare farse: în cabană, chiar printre concurenţi se aflau, incognito, cireşarii! Fusese o farsă de dimineaţă, lansată în restaurant, chiar când concurenţii îşi terminau micul dejun. Din clipa aceea, toate denumirile şi chemările se schimbaseră ca prin farmec. Orice elev mai micuţ şi mai blond şi, obligatoriu, cu nasul cârn sau împins cu degetul în sus, se numea Tic. Orice vlăjgan cu umeri laţi şi cu mers de atlet se numea Ursu. Brunetele îşi făcuseră la repezeală codiţe, unele mai scurte decât degetul, pentru a se transforma în Maria, blondele îşi îndesau părul sub căciuliţă, lăsându-şi numai câteva şuviţe pe frunte, pentru a se confunda cu Lucia, rotofeii timizi şi cu ochii întrebători îşi retrăgeau capul între umeri şi se strigau Dan… Cei care-şi spuneau Ionel îşi duceau mâna la ceafă şi loveau cu cotul braţul vreunei negricioase. Alţii, cufundaţi în meditaţie, priveau ca din depărtări agitaţia terestră din jur sau căutau, cu licăre de spaime în priviri, chipurile unor fete îmbrăcate în alb… În tot restaurantul nu se auzea altceva decât: Victor, Maria, Dan, Tic, Ionel, Lucia, Ursu… Denumiri însoţite de rugăminţi, de destăinuiri, de provocări, de ameninţări. Mănuşi nu se aruncau, pentru că era cam frig afară.

— Ascultă, bă Terchea! N-o mai fă pe Victor, că-i spun lui Ursu cum l-ai înjurat…

— Mamă dragă! Crezi că aş deveni şi eu mai interesant dacă m-aş uita toată ziua, ca tine, într-o oglindă albastră?

— Nesuferitule! Răule! Nu puteai şi tu…

— Formidabilă prăjitură! Se întâmpla să se bucure vreun întârziat oarecare.

— Depinde… Tot proteine, glucide, grăsimi şi vitamine. Ba chiar predomină vitaminele liposolubile…

— Degeaba! Mă imiţi foarte prost. Mai citeşte o dată cărţile. Şi încă o dată.

— Le-am citit de douăsprezece ori pentru că sufeream de narcisism… Înainte de peşteră. Brrrr!

— Cine mi-a furat vorba? Asta o spun numai eu!

— Zău, Ticuşorule? Hai mai bine să facem o gigantică!

Erau atâţia cireşari acolo şi foloseau cu atâta fidelitate fraze din primele cărţi şi se priveau unii pe alţii cu atâta complicitate: Tic pe Maria, Lucia pe Ursu, Victor pe Ionel, Dan pe toţi, speriat, aşteptând trăsnete în creştetul capului, încât s-ar fi pierdut în hărmălaie şi mulţime, fără să fie recunoscuţi şi mai ales fără să fie luaţi în serios chiar veritabilii cireşari. Şi, bineînţeles, cireşarii erau! Da, cireşarii cei adevăraţi, cei care trecuseră prin Peştera Neagră, cei care descoperiseră Castelul celor două cruci, cei care salvaseră tanagralele erau acolo! Dar nimeni nu-i recunoscuse, pentru că nu voiau să fie recunoscuţi. Iar după farsa de dimineaţă, puteau să strige ei sus şi tare cine sunt, că nu i-ar fi crezut nimeni. Alţi elevi, prin aplomb şi imitaţie, păreau mai veritabili decât ei.

Aşa se face că la antrenamentul de dimineaţă porniră spre pârtiile de coborâre… Vreo două sute de cireşari. Şi asta după ce unii se retrăseseră din farsă pentru că aveau o înfăţişare prea anticireşărească. Oare unde erau adevăraţii şapte?

Tinerii urcau spre capul celor două pârtii de antrenament, în grupuri care se formaseră încă înainte de sosirea la cabană. Erau grupurile care urmau să reprezinte liceele şi şcolile din diferite oraşe la concursuri. Dar oricât de mare ar fi fost încâlceala celor care urcau, oricât s-ar fi amestecat unii cu alţii, două grupuri se distingeau net şi se recunoşteau de la prima aruncătură de ochi. Mai întâi din cauza treningurilor, în sutele de siluete albastre, un albastru închis, aproape de negru, culoare obligatorie,

apăreau câteva pete ciudate care chemau privirile mai mult spre a le însenina. Erau pete galbene, un galben palid, încărcat totuşi de oglinzi şi reflexe şi pete de azur, dar un azur neobişnuit, acel albastru de baltica, spălăcit şi strălucitor în acelaşi timp. Apoi, după felul cum purtau schiurile când nu le aveau în picioare. Galbenul palid ducea schiurile pe umărul drept, dar nu cap la cap, ci cap la coadă; albastrul de baltica ducea schiurile de asemenea cap la coadă, dar nu pe umărul drept, ci pe umărul stâng. Apoi, după felul cum îi priveau ceilalţi pe concurenţi îmbrăcaţi în banalele şi sâcâitoarele uniforme albastre: cu milă, cu dispreţ, sau, în cel mai fericit caz, cu indiferenţă. Şi, în sfârşit, după felul cum se înţelegeau cu schiurile atunci când le aveau în picioare: alunecau cu o siguranţă, cu o îndemânare şi cu o eleganţă care scoteau exclamaţii de uimire de pe multe buze şi obligau multe priviri să se minuneze. Treningurile galbene reprezentau liceul din Suşteni, care cucerise campionatul şcolar cu doi ani în urmă. Treningurile de azur reprezentau liceul din Binaia, câştigătorul ultimului concurs şcolar, cel de anul trecut. Uniformele elegante şi ispititoare, împreună cu bocancii austrieci şi schiurile iugoslave, le fuseseră înmânate o dată cu medaliile de campioni şcolari.

Cele două grupuri erau în conflict deschis, declarat, cunoscut şi ireconciliabil. Un conflict mut, dar cu nimic mai feroce, un conflict în care privirile culeg şi revarsă atâta putere ascuţită, încât sunt în stare să sfâşie şi să strivească. Şi galbenul palid şi albastrul de baltica vedeau roşu. Cu cinci zile în urmă, adică în dimineaţa sosirii la cabană, la primele ciocniri participaseră cu prioritate vocile: glume, negaţii, insulte, injurii, ameninţări. Dar pentru că vocile riscau să se scurgă în braţe, iar braţele să se prelungească în mişcări, iar mişcările să caute anumite ţinte: urechi, obraji, păr, iar toate aceste ţinte să fie purtate de alţii, conducătorii celor două grupuri, într-un moment de inspiraţie salvatoare, hotărâseră să amuţească total în

raporturile reciproce până în clipa în care se va termina decernarea titlurilor. Costin, conducătorul celor cinci treninguri galbene şi Alexandru, conducătorul celor cinci treninguri azurii, consfinţiseră imediat înţelegerea nu întinzându-şi mâinile, ci azvârlindu-şi priviri nimicitoare, parcă s-ar fi confundat cu pulberea zăpezii, fiecare.

Cele douăsprezece treninguri distinse şi distincte şi galbenul şi azuriul fiind purtate de câte trei fete şi trei băieţi, se urmăriseră cu atâta ardoare şi încăpăţânare mută în primele două zile, încât nu mâi descoperiseră nici un alt adversar capabil să le ameninţe titlul la care aspirau. Erau sigure că marea bătălie se va da între ele. Nici un alt grup, îmbrăcat în albastru închis, nu li se părea demn de cea mai mică atenţie. În a treia zi însă, Alexandru zărise un concurent absolut necunoscut lansându-se cu o viteză ameţitoare şi trecând printre obstacole fără să le atingă, parcă i-ar fi purtat nişte şopârle nevăzute schiurile. Din nefericire, îl pierduse în masa de uniforme albastre din vale. Imediat, cele cinci treninguri azurii primiseră misiunea să coboare şi să afle cine este concurentul insolent. Şi porniseră toate cinci, după Alexandru, într-o superbă trombă de zăpadă.

Scăpate de supravegherea de gheaţă a rivalelor şi de obligaţia de a răspunde cu o supraveghere de foc, treningurile galbene răsuflaseră uşurate, câteva minute, până ce conducătorul lor, Costin, zărise o siluetă care dansa cu atâta graţie printre obstacole şi se prăbuşea cu o asemenea viteză în vale încât se uitase imediat la Elena, pentru că stilul de dans al alunecării albastre se asemăna cu stilul Elenei şi pentru că mai apucase să vadă două codiţe împungând umerii uniformei comune care erau şi ele aidoma cu ale Elenei. Conducătorul fantomelor palide dăduse imediat semnalul de alarmă, indicând cu degetul o siluetă albastră care tocmai zbura peste o râpă şi pornise cu cortegiul fantomatic pe urmele ei. După primul cot o pierduseră însă din ochi, iar după al doilea, când pârtia de

coborâre reapăruse în faţa privirilor, nu mai zăriseră nici o săgeată albastră, ci o uriaşă adunătură de gândaci negri foind prin zăpada lovită de soare de la capătul pârtiei.

Tot restul celei de a treia zi şi ziua a patra, în întregime, ambele grupuri de campioni căutaseră cu înverşunare, fără să-şi destăinuie o iotă din misterele lor. Azurii căutau un băiat îmbrăcat în albastru, iute ca săgeata. Galbenii căutau o fată cu cozi, la fel de iute. Unii căutau un băiat, alţii o fată. Fiecare culoare căuta pe pârtia pe care şi-o alesese din prima zi. Azurii pe pârtia A, galbenii pe pârtia B. Se instalaseră în capul pârtiei şi urmăreau cu schimbul, azurii fiecare schior care li se părea mai îndemânatic, galbenii fiecare fată cu cozi şi cu graţie în alunecare. Căutare zadarnică în ambele tabere. Căutare înverşunată, nervoasă, mai ales spre sfârşitul zilei a patra. Mai rămânea o zi până la concurs, ziua a cincea şi încă nu izbutiseră să-şi descopere rivalii cei mai periculoşi. Poate chiar în aceeaşi clipă le trecuse prin minte celor doi conducători acelaşi gând: dacă „ăilalţi” s-au deghizat în concurenţi obişnuiţi pentru a ne induce în eroare şi a ne enerva, pentru a ne distruge moralul înaintea concursului? Răspunsul era mult mai simplu, foarte simplu: misterioşii schiori îmbrăcaţi în uniforme albastre schimbaseră între ei pârtiile de antrenament. Fata trecuse pe pârtia A, iar băiatul trecuse pe pârtia B, nu din proprie iniţiativă, ci pentru că aşa îi sfătuise un drăcuşor cu păr blond, încâlcit şi cu nasul cârn din naştere, care nici în republica de zăpadă nu putea să se dezbare de obiceiul lui de iscoadă.

Marii rivali în costume distinse nu se gândiseră însă la această soluţie simplă şi nici nu puteau să se gândească pentru că nu-şi destăinuiseră nimic unii altora. Azurii căutau pe pârtia A un fenomen albastru, masculin, iar galbenii căutau pe pârtia B un miracol albastru, feminin. Campionii abia ajunseseră la o întrebare oarecare, transformată brusc în presupunere: probabil că erau traşi

pe sfoară de „ăilalţi”, pentru a li se învrăjbi nervii înaintea concursului.

În noaptea celei de a patra zile, fiecare grup luase o hotărâre de ultimă oră: a doua zi dimineaţa, înaintea primului antrenament, unul din membrii grupului îşi va căuta un post foarte discret de observaţie în zona inamică, pentru a vedea ce se petrece acolo, dar mai ales pentru a-şi da seama dacă sunt sau nu traşi pe sfoară. Şi azurii şi galbenii luaseră exact aceeaşi hotărâre, fără să ştie nimic unii de alţii. Şi pentru a nu fi recunoscuţi în rolul lor de spioni iscusiţi, detectivul voluntar al fiecărui grup primise indicaţia, sau poate descoperise singur, că ar fi bine să se îmbrace în trening albastru obişnuit. Şi pentru a nu bate întru nimic la ochi, azurii se înţeleseseră să trimită în iscoadă o fată, pe campioana lor, Atena, iar galbenii un băiat, pe vicecampionul lor, Tiberiu.

Noaptea trecuse în emoţii cumplite, cu somn şi vise rele. Iată cum începuse cea de a cincea şi ultima zi de antrenament.

O groază de tineri transformaţi în cireşari urcau pe coasta muntelui spre capul celor două pârtii paralele. De departe, păreau şiruri de furnici albastre-negre căţărându-se pe trunchiul unui mesteacăn. Cele câteva pete galbene şi azurii nu mai erau ca în alte zile în frunte, rămăseseră în grosul şirurilor, ba începeau să se împotmolească pe la coadă. Dacă s-ar fi găsit cineva să le numere de undeva, de sus, ar fi descoperit cu uimire numai câte cinci gângănii de fiecare culoare: cinci azurii şi cinci galbene. Şi nu le-ar mai fi văzut strânse laolaltă, ca altădată, ci disparate printre siluetele albastre, dar alcătuind cu artă nişte puncte deosebite, clare, senine, la egală depărtare unele de altele, pe o linie întunecată, mobilă. De aceea nu puteau fi numărate precis decât de undeva de sus. Şi undeva sus, la capătul celor două pârtii, chiar la mijloc, între cei doi uriaşi oameni de zăpadă, unul cu tichie roşie şi altul cu tichie verde, care distingeau într-un fel teritoriile A şi B de pe

platoul de lansare, se afla cineva, o mogâldeaţă albastră care ştia să numere, care voia să numere şi care chiar putea să interpreteze rezultatul numărătorilor. „Când şi cum ajunsese acolo mogâldeaţă albastră?” era o întrebare la care n-ar fi putut răspunde decât ea şi care nu preocupa în clipa aceea decât doi concurenţi, cei care-o zăriseră, fruntaşii şirurilor angajate pe cele două pârtii. Pentru că erau doi albaştri care lăsaseră în urmă şirurile, strecurându-se într-un urcuş discret şi îndărătnic cu o ţintă foarte precisă: omul de zăpadă. Omul, la singular, pentru că fiecare siluetă era atrasă de un singur om, dar nu de acelaşi. Atena se furişa pe pârtia B, spre omul cu tichie verde, Tiberiu pe pârtia A, spre omul cu tichie roşie. Amândoi ştiau că pe băncile înalte din faţa oamenilor de zăpadă se ţinea în fiecare dimineaţă sfatul azurilor, lângă omul cu tichie roşie şi sfatul galbenilor, lângă omul cu tichie verde.

Platoul care era străjuit la extremităţile lui de cei doi giganţi albi cu tichii colorate, fiecare în capul unei pârtii, avea forma unui pătrat cu latura de vreo două sute de metri şi era tăiat drept la mijloc de o prăpastie adâncă şi abruptă, cu ambele maluri acoperite de brazi. Prăpastia continua până în vale, despărţind în două şi coasta cu pârtiile de coborâre şi ducând până jos perdeaua dublă şi impenetrabilă de brazi, la adăpostul căreia urcau, nevăzuţi unul de altul, cei doi detectivi în albastru. Trecerea dintr-o zonă în alta se făcea pe la marginea de nord a platoului unde prăpastia se îmblânzea. Până acolo însă, zonele erau perfect separate şi apărate cu străşnicie de priviri indiscrete şi de pericolul fofilării vreunui nechemat. Bineînţeles, în condiţiile în care deveneau zone rivale.

Iată de ce Atena şi Tiberiu preferaseră să gâfâie dis-de-dimineaţă şi să tragă din răsputeri la urcuş, fiecare încredinţat că va ajunge primul sus pe platou, iată de ce îi intrigase pe amândoi apariţia acelei mogâldeţe albastre în cel mai îndepărtat punct al platoului, chiar pe locul de unire

al celor două zone, acolo unde se îmblânzea prăpastia… pe când ei se aflau abia la jumătatea urcuşului. Fără să ştie unul de altul, fără să se vadă, ambii detectivi în albastru îşi grăbiră suişul.

Dar când ajunseră sus, pe platou, fiecare la omul de zăpadă rival, nu 'găsiră nici urmă din mogâldeaţa albastră, adică nu găsiră urmă vie, pentru că, în zăpadă, erau urme destule, însă atât de încâlcite, de parcă se împleticiseră în fiecare zonă vreo douăzeci de beţivi. Hărmălaia celor care urcau se apropia primejdios, aşa că iscoadele în albastru nu mai avură răgaz să descifreze enigma urmelor din zăpadă. Fiecare se grăbi, în zona ei, să-şi găsească un loc sigur de observaţie şi fiecare îl găsi la adăpostul unor tufe de jnepeni, cam la vreo douăzeci de metri de statuile de zăpadă.

Repede, repede, platourile de lăsară cucerite şi cotropite de siluete şi bucurii albastre şi de câteva spaime şi nelinişti galbene şi azurii. Deşi aproape toţi erau îndrăzneţi, guralivi şi în căutare de glorie, schiorii în costume întunecate priveau în fiecare dimineaţă cu admiraţie şi chiar cu un fior de teamă spre băncile din faţa paznicilor de zăpadă unde se adunau şi se sfătuiau campionii. Nimeni nu îndrăznea să tulbure consiliul de obicei vesel şi arogant al zeişorilor zăpezii. Îl ocoleau în tăcere, rareori câte un cutezător saluta în direcţia băncii, aşteptând cu înfrigurare un răspuns, oricât de fugitiv şi de indiferent, pentru a se lăuda apoi toată ziua. Îl ocoleau mereu, dar în fiecare zi cercul admiratorilor părea că se apropie de centrul olimpului de zăpadă, fără să stârnească mânia perceptibilă a vreunei zeităţi. Cea de a cincea dimineaţă fusese proclamată în taină de către siluetele întunecate dimineaţa decisivă; cercul trebuia să se contopească pe nesimţite cu centrul. Dar… Mutrele zeilor de pe bănci erau atât de încruntate şi gesturile lor atât de neliniştite, încât se petrecu exact mişcarea contrară: cercul se îndepărtă tot mai mult de centrul său, atingând un diametru care, de fapt, îl dizolva.

Aşa că sfatul tainic, vegheat de paznicii cu mături în loc de arme, se bucura şi într-o zonă şi într-alta de linişte desăvârşită… de care însă nu putea să profite niciunul din detectivii ascunşi printre jepi, pentru că zeii vorbeau numai în şoaptă. Se discutau amănuntele cheie ale concursului de a doua zi, adică se punea la cale însăşi victoria şi nici o ureche străină n-avea voie să audă un singur cuvânt. Dar urechile omului de zăpadă?

În zona A, sub oblăduirea gigantului cu tichie roşie, Alexandru, campionul cu părul aproape alb şi cu faţa îngustă şi lunguiaţă pe care nu se vedeau sprâncenele, dar cu ochii vii şi strălucitori ca două vârfuri de cărbune, de statură mijlocie, subţire şi suplu ca o zvârlugă, dezvăluia marea taină:

— Nimeni n-are voie să sufle un cuvânt! Începu el. Secret absolut, sub jurământ!… Aşa! Urechile la mine! Coborârea se va da pe pârtia specială, mâine la prânz. Azi după-masă şi mâine dimineaţă se vor face recunoaşteri şi antrenamente de acomodare… Cunosc pârtia cum îmi cunosc palma. Nici după cinci sute de antrenamente nu-i prinzi punctul nevralgic. Aşa! Urechile la mine! La cota 1150 e o groapă acoperită în care coborârea se împotmoleşte pe nesimţite şi se pierd cam patru secunde, fără să-şi dea nimeni seama. Acolo-i punctul nevralgic, dar tot acolo-i şi punctul de salvare… Dacă se coboară pe la limita din dreapta pârtiei, exact pe muchie, se prinde o ridicătură absolut invizibilă, care dă un impuls teribil, ca o catapultă. În loc să se piardă patru secunde, se câştigă patru secunde, adică, în total, opt secunde. Asta înseamnă victorie sigură, chiar dacă le-am da handicap!

— O fi aşa, îndrăzni un tânăr cu părul creţ şi ochi albaştri ca azurul treningului, dar de unde ştim noi când ajungem la cota 1150? Şi cum vom putea noi, în viteza aia, să prindem exact muchia pârtiei?

— Asta e! Spuse Alexandru. Asta e marea taină! Urechile la mine: trebuie să pregătim momentul, să-l anunţăm din

timp prin câteva semnale secrete. Aşa! Iată ce voi face eu: cu cincizeci de metri înainte de cota 1150 voi ridica un omuleţ de zăpadă cu tichie roşie pe cap, ca ăsta din spatele nostru, dar mult mai mic, cam un sfert din cât e ăsta. Va fi primul semnal: deci cârmirea, spre marginea pârtiei. Iar la punctul nevralgic voi înfige în zăpadă două ramuri de brad în formă de X. Voi să vă potriviţi schiurile exact la o palmă de cele două ramuri. Şi să fiţi pregătiţi pentru catapultare, altminteri vă pomeniţi cu capul în groapă… Nici o vorbă, nimănui. Sfânt!

— Şi dacă vreun schior tembel o să nimerească în ramurile de brad şi o să le doboare? Întrebă una din fete, o negricioasă cu codiţe fragile şi chinuite.

— La asta nu trebuie să vă gândiţi nici o clipă! Răspunse imediat Alexandru. Voi să nu le loviţi! Ceilalţi? Imposibil! Toţi vor căuta muchia de vizavi şi vor trece obligatoriu prin groapa acoperită… Urechile la mine: toată formaţia pârtiei obligă la cotitura asta. Nimănui nu-i va trece prin cap să încerce marginea din dreapta. Şi dacă din întâmplare va încerca vreunul, fără să cunoască secretul dâmbului, gata! S-a dus! Până se scoală din groapă trece minutul… Asta-i tot! Altceva nimic. Nimic decât secret absolut! Mormânt!

Mormântul ar fi început, poate din clipa aceea, dacă băiatul cu părul creţ şi cu ochii de azur n-ar fi simţit nişte fiori electrici în priviri. Îşi întorsese capul fără să vrea şi observase o siluetă albastră trecând pe lângă omul de zăpadă.

— Ăsta de unde-a mai apărut? Arătă el cu mâna spre băiatul care se depărta. Din vale n-a venit…

— Şi nici din spate nu putea să vină… se miră Alexandru. Am stat tot timpul cu faţa spre voi…

— Şi dacă el o fi stat ascuns în spatele omului de zăpadă?! Se îngrozi negricioasa cu codiţe chinuite.

— Imposibil! O linişti Alexandru, sau mai bine zis încercă s-o liniştească, pentru că nici el nu era dumerit. De unde dracu' a apărut idiotul ăla? După el!

Dar era prea târziu… „Idiotul” în albastru ajunsese la locul de întâlnire a celor două zone, acolo unde prăpastia se îmblânzea şi oferea o punte de legătură între maluri. O secundă mai târziu dispăru în cealaltă zonă, după perdeaua de brazi. Cu toate acestea, azurii porniră după el, cu Alexandru în frunte. Dar când păşiră în zona B, în zona gigantului cu tichie verde, văzură aproape o sută de mogâldeţe albastre zbenguindu-se pe platou.

— Ia-l de unde nu-i! Se enervă Alexandru.

— Adică ia-l de unde e! Îl corijă negricioasa cu codiţe stoarse. Înainte de a începe discuţia m-am uitat de jur împrejurul omului de zăpadă. Nu era nimeni!

— Şi eu m-am uitat… Spuse băiatul cu ochi albaştri: Nici eu n-am văzut pe nimeni. Şi-am mai făcut un ocol chiar în toiul discuţiei şi n-am zărit nici un albastru pe o rază de cincizeci de metri…

— O fi trecut pe lângă noi fără să-l vedem… se gândi Alexandru. Altă explicaţie nu e, că din pământ n-a ieşit şi nici fantomă n-o fi.

Silueta misterioasă se apropiase pe nesimţite şi nevăzute de omul alb cu tichie verde. Şi deodată căzu pe zăpadă ca fulgerată. Dar nici nu se ridică şi nici nu rămase acolo. Se împinse într-o alunecare lină spre omul de zăpadă, ajunse cu fruntea la poalele lui… O secundă… Două… Şi pata albastră începu să se micşoreze, parcă sub influenţa unei vrăji neîndurătoare, până ce se dizolvă cu totul în zăpadă. Dacă ar fi urmărit-o cineva-cu privirile de departe, ar fi asistat la acest nemaipomenit spectacol. Dar nimeni n-o urmărise şi n-o văzuse, nici chiar omul de zăpadă, pentru că era cu spatele la ea. Nici chiar iscoada albastră ascunsă în tufele de jnepeni, la douăzeci de metri de omul de zăpadă, pentru că nu avea în ochi decât treningurile palide de pe bancă.

Cinci fantome galbene stăteau pe banca din faţa gigantului cu tichie verde. Parcă aşteptau să se întâmple ceva, pentru că niciuna nu era în stare să scoată o vorbă. Feţele

începeau să capete tot mai mult culoarea treningurilor, bocancii hârşâiau cu vârful sau cu călcâiul zăpada îngheţată de sub bancă, privirile nu se dezlipeau de buza platoului de lansare, tresărind ori de câte ori vedeau o siluetă albastră ivindu-se acolo. Poate chiar în clipa când orice speranţă părea pierdută, apăru pe paltou un căţărător în albastru, cu ochelari de soare, fără schiuri pe umeri, asemănându-se la mers şi la înfăţişare cu alţi douăzeci, treizeci de tineri care se antrenau în zona omului cu tichie verde. Un singur amănunt îl deosebea, poate, de ceilalţi: căciuliţă verde cu moţ alb-roşu. Dar era exact amănuntul pe care îl aşteptau fantomele galbene şi mai ales conducătorul fantomelor galbene, Costin. Noul-sosit trecu prin faţa băncii cu mâinile în buzunare şi, fără să privească la cei care tremurau acolo, şuieră printre dinţi:

— Speciala… Mâine la unsprezece şi jumătate…

Şi îşi continuă plimbarea, la fel de liniştit, făcu un ocol prin spatele omului de zăpadă, apoi coborî pe unde venise. Nimeni nu-i dădu vreo atenţie, nimeni nu-i remarcase sosirea şi mai ales înapoierea.

Costin şi fantomele sale se înviorară. Şuierul acela, auzit atât de vag de urechile lor, avusese puteri vrăjite. Costin sări de pe bancă şi începu să-şi desfacă braţele parcă după un somn greu şi tulbure. Dar nici nu se gândi să deschidă gura înainte de a face un cerc în jurul omului de zăpadă.

— Nu e nimeni în preajmă, se linişti el. Nici un intrus. Ăilalţi ne privesc de sus de pe punte. Parcă ar avea de gând să vină încoace. Aha! Îşi pun schiurile. Să ni le punem şi noi cât durează colocviul…

— Adică monologul… se auzi o voce groasă.

— Acum nu mai poate fi monolog… Şi du-te dracului! Se înfurie Costin. Urechile la… Adică aşa zice ălălalt… Atenţie! Concursul se face pe pârtia specială şi începe mâine la unsprezece şi jumătate. Asta am vrut, asta am aşteptat. Începând din clipa asta, ăilalţi sunt în mâinile noastre, adică în schiurile noastre. Un singur hop trebuie să trecem, un

hop pe care imbecilii nu-l cunosc, pentru că habar n-au de tainele pârtiei speciale. Frăţiorilor, i-am halit!

— Să nu ne halească ei… se auzi aceeaşi voce groasă.

— Ia nu mai cobi, cretinule! Urechi… Adică nu… Atenţie! Hopul cel mai mare e cota 1300… La insuliţă, aşa i se spune vara. Pârtia înconjoară o movilită pe care s-au înfipt doi brăduleţi gemeni, ca două lumânări încovoiate la rădăcină, aşa ca un fel de U. Exact. Dacă te uiţi de departe la ei seamănă cu un U. Ei, bine! Acolo, la insuliţă, e marele hop! Cei mai mulţi schiori înconjoară movilita prin dreapta. E mai uşor de cârmit şi mai în firea lucrurilor…

— Aha! Descoperi cel cu vocea groasă. Noi trebuie să ocolim prin stânga… Şi ce câştig aduce ocolul prin stânga?

— Nici un câştig! Îl reteză Costin. Cel mult o deraiere şi vreo zece tumbe, ca să-ţi treacă pentru toată viaţa pofta de concurs şi poate chiar de schi… Dacă nu ştii să faci bine stânga… Dacă te pricepi, scapi numai cu spaima şi cu vreo cinci, şase secunde pierdute.

— Păi atunci ce scofală e dacă o luăm ca şi ceilalţi prin dreapta? Întrebă altă voce cam la fel de groasă, adică tot în schimbare.

— Nu e nici o scofală! Nici dreapta, nici stânga nu aduc vreun câştig. Dar cine trece prin mijlocul acelui U, câştigă vreo opt secunde! Parcă i s-ar prinde elice la schiuri, parcă l-ar goni un motor din spate…

— Alţii nu ştiu şmecheria?

— Nu e nici o şmecherie, nerodule! Moviliţa face parte din traseu. Pe dreapta, pe la stânga, pe deasupra ei, nu contează. Numai că nimeni nu se gândeşte să treacă printre cei doi brăduleţi. Când îi vezi prima dată în faţă, de după cotitură, dintr-un unghi rău, ţi se par atât de apropiaţi încât primul gând e să te fereşti de ei, să nu cumva să intri în ei. Şi din cauza asta nimeni n-a simţit că acolo e o adevărată trambulină:

— Şi tu de unde ştii? Se amestecă una din fete în vorbă. Dacă e o capcană?

— Nu e nici o capcană, fricoaso! Şi nu sunt singurul care ştie secretul ăsta. Îl mai ştiu trei persoane, o fată şi doi băieţi şi toţi trei sunt campioni. De ce să nu fim şi noi?… Şi dacă anul trecut concursul ar fi avut loc tot pe pârtia specială, poate că erai şi tu campioană. Acum e clar? Toată echipa noastră va trece prin U şi vom câştigă concursul pe echipe… La individual o să vedem noi… Ce-o să-i mai halim pe idioţii ăia!

Azurii se apropiau… Şi erau numai cinci! Dar şi azurii văzură cu uimire numai cinci galbeni lângă gigantul cu tichie verde! Şi deodată se porni de undeva un iureş albastru, o învălmăşeală care cuprinse în centrul ei şi cele zece pete deschise. Larmă, ţipete, mişcare, trombe de zăpadă, toţi concurenţii se adunaseră parcă în zona fantomelor galbene. Două, trei minute ţinuse vârtejul de pe platou, apoi începură lansările. Unul după altul, la o secundă, se prăvăleau în vale schiorii albaştri. Când larma şi agitaţia se potoliră, cele două grupe de campioni şi de candidaţi la victorie se treziră faţă în faţă: cinci galbeni şi un albastru contra cinci azurii şi o albastră. Doar câteva clipe de surpriză… Şi nu mai era nevoie de nici un raport din partea iscoadelor. „Misterul celor două siluete albastre încetase să mai fie un mister!” aşa gândeau cei doi conducători ai culorilor senine. Fiecare era încredinţat că înlăturase primejdia de a fi tras pe sfoară de celălalt. Galbenii răsuflară uşuraţi văzând fata în albastru printre azurii, fără să se mai întrebe dacă fata avea sau nu codiţe, iar azurii, văzând silueta albastră ascunzându-se după fantomele galbene, îşi făcură cu cotul, apoi îşi împroşcară rivalii cu priviri dure din care nu lipsea o licărire de dispreţ. Şi pentru că povestea se încheiase, îşi dădură drumul la vale cu o viteză care-i transforma în năluci. Galbenii porniră după ei, ca să nu rămână mai prejos. Pe întreg platoul rămăseseră doar două siluete albastre, o fată şi un băiat, amândoi cu figuri posomorâte, încercând să-şi potrivească schiurile, dar de fapt ferindu-se să se uite unul la altul. Se

spetiseră urcând înaintea tuturor, îngheţaseră în nemişcarea lor printre jnepeni, ba se şi făcuseră de râs în costumele albastre, cam jerpelite şi cam intrate la apă şi după toate, nimeni nu-i întrebase nimic şi nici măcar un semn sau o vorbă de mulţumire nu-i răsplătise. Prefăcându-se că nu se văd, se apropiară de bancă, apoi se aşezară pe ea pentru a-şi potrivi schiurile. Dar parcă n-aveau chef să coboare. N-aveau chef nici să-şi pună schiurile. Nici măcar nu stăteau cum trebuie pe bancă: fiecare la un capăt, abia atingându-l. Atena la dreapta, Tiberiu la stânga. Ba la un moment dat îşi ridicaseră şi schiurile între ei, ca o pavăză. Erau subţirei şi palizi amândoi, ea cu priviri mari, mirate, descoperind pretutindeni taine, el înspăimântat şi speriat, sau poate numai supărat, cu ochi negri, scăpărători. Primul izbucni el, cu şuierături rele în glas:

— Costin ăsta e un dobitoc! Şi un caraghios! Şi un îngâmfat fără pereche! Câştigă un concurs şi apoi trăieşte din el un an întreg. Şi la română şi la matematică şi la ştrand, deşi înoată ca un dezmăţat şi la cofetărie şi cu fetele… Numai dintr-o coborâre cu schiurile…

— E drăguţ… Spuse Atena foarte încet. E drăguţ din partea ta că nu vorbeşti aşa despre Alexandru, deşi ar merita şi mai multe…

— Pssss! Ce-mi mai sărise inima! Mărturisi Tiberiu. Credeam că-ţi place Costin… De nătărăii tăi nu pot să mă leg pentru că nu-i cunosc. Pe-ai mei îi ştiu însă mai bine decât schiurile… Sunt băieţi de treabă, mai ales fetele…

Atena zâmbi fără să vrea şi dintr-o dată atmosfera se destinse. Se aşezară mai bine la capetele băncii, ba chiar începură să se apropie.

— Şi în grupul nostru sunt fete cumsecade, mai ales băieţii… Râse Atena de-a binelea. Dar Alexandru e într-adevăr un nătărău… El ne obligă la rivalitate…

Câteva clipe niciunul nu scoase vreun cuvânt. Apoi se auzi vocea tremurândă a băiatului:

— Ştii… Am uitat să-ţi spun anul trecut… Când vi s-au dat premiile. Tot din cauza lui Costin… El ne-a înhăţat şi ne-a obligat să plecăm imediat… Ştii… Eşti foarte frumoasă…

Atena tresări şi se uită speriată împrejur. Vorbele rostite atât de neaşteptat o umpleau cu aer cald, dar parcă o şi sufocau. Poate că trebuia să le respingă… Oare? Sau poate că ar fi avut voie să le audă chiar cu un an în urmă…

— Mulţumesc! Se pomeni că şopteşte fără voia ei.

Şi în clipa aceea plină de tresăriri şi surprize, cu un început firav de melodie, cu respiraţii nehotărâte, mirate, dar atât de adânci şi plăcute, în clipa aceea de gheaţă şi foc, în care două mâini încercau să se caute printre schiuri, exact în clipa aceea se produse catastrofa. Omul de zăpadă, gigantul cu tichie verde se prăbuşi ca un nevolnic peste bancă, izbindu-i şi aproape îngropându-i pe cei doi melancolici, dar şi apropiindu-i până la atingerea frunţilor. Când izbutiră să se ridice din movila de zăpadă, să-şi elibereze trupurile şi mai ales capetele, văzură în locul omului de zăpadă un omuleţ viu, un băiat speriat, năucit, cu păr blond, acoperit ici-colo de platina zăpezii şi cu un nas cârn care aducea cu al…

Nu mai avură timp să-şi termine gândul sau să-şi înceapă amintirea, pentru că băiatul din spatele băncii se lansă într-o goană nebună pe pârtia de coborâre.

— Extraordinar! Se minună Atena. Tu nu crezi, ca şi mine, că fugarul ăsta e… el? Fratele Mariei, Tic…

— Precis! Sări Tiberiu, poate pentru a-i face plăcere fetei. Pun mâna-n foc că e Tic… Dar dacă e el aici, atunci sunt şi ceilalţi cireşari! Şi noi care am luat totul drept o farsă!

— Ca şi în seara trecută cu campionii… Îşi aminti Atena. Oare să fie şi Victor şi Ursu şi Lucia?

— Precis! Hai după el! Fără să le spunem celorlalţi! Formidabil, nu? Ne jucăm mai departe rolul de detectivi. Tu vrei?

Atena clătină veselă din cap. Amândoi se grăbeau să-şi potrivească schiurile. Şi parcă pentru a pecetlui secretul, îşi

prinseră mâinile şi merseră aşa până la buza văii. Mogâldeaţa albastră se apropia vertiginos de forfota neagră de jos.

— Nu-l mai ajungem… se sperie Tiberiu, sau poate încerca o manevră abilă.

Atena îi strânse vârfurile degetelor cu mâna caldă, apoi se lansă ca o nălucă în vale. Parcă voia să doboare toate recordurile de coborâre. Pe la jumătatea pârtiei, Tiberiu o ajunse. Zburau umăr la umăr. Mogâldeaţa albastră intrase în furnicarul de jos şi poate că ar fi pierdut-o din ochi dacă nu ar fi zărit-o, vreme de o clipă, oprindu-se lângă o altă siluetă albastră care se deosebea de cele din jur prin statură. De sus, silueta lângă care se oprise fugarul părea că le domină pe toate celelalte. Mogâldeaţa dispăruse. Parcă o înghiţise pământul. Dar uriaşul rămăsese. Şi pe măsură ce schiorii detectivi se apropiau, gigantul îşi reducea proporţiile înfiorătoare, transformându-se într-un tânăr înalt şi solid, aşa cum mai erau şi alţii în furnicar. Şi lângă el se afla o fată blondă, cu părul scurt, tuns băieţeşte, sprintenă şi îmbujorată.

Atena şi Tiberiu îşi găsiseră un loc de pândă la vreo zece metri depărtare de prietenii dărâmătorului de statui, între doi bolovani care-şi ascundeau deschizătura după ramurile unui brad. Spaţiul de pândă fiind mic, se lipiseră unul de altul şi urmăreau zgribuliţi mişcările vlăjganului şi ale fetei cu păr de aur, care parcă gravita în jurul lui.

Tiberiu prinse cu mâna braţul Atenei:

— Ai văzut? Şi-au pus amândoi ochelari de soare…

— După ce s-au uitat în toate părţile… Mi-a fost teamă că ne vor descoperi… El e Ursu şi ea e Lucia, nu?

— Eşti foarte perspicace… Nu scăpă prilejul unei laude Tiberiu. Ei sunt! Absolut sigur! Ursu şi Lucia! Dă-mi mâna şi hai să jurăm: să rămână numai secretul nostru… Până ce hotărâm amândoi să le spunem şi celorlalţi.

Şi pentru că Tiberiu se grăbi să-şi scoată mănuşa, Atena înţelese că trebuie să-l imite. Două mâini calde îşi

schimbară fiori şi tresăriri.

— Dacă se despart, spuse Atena, după ce-şi recăpăta respiraţia cea obişnuită, eu mă duc după ea şi tu după el…

— Formidabilă idee! Se bucură Tiberiu şi-i căută iute mâna pentru a i-o mai strânge o dată, băieţeşte. Eu mă iau după Ursu şi tu după Lucia… Şi ne întâlnim… Adică ne aşteptăm unul pe altul la fiecare şi jumătate în holişorul cu flori şi draperii verzi de la etajul trei…

— Şi dacă unul din noi e obligat să-şi continue urmărirea, se însufleţi Atena, lasă un bileţel cu amănunte… Şi cu ce crede el… Între foile cactusului de lângă fereastră. Chiar lângă rădăcina cactusului, între foile care ating fereastra… Sunt două foi gemene care se despart pe la mijloc, eu le cunosc foarte bine. Numai tu să le ţii minte. Da?

Tiberiu nu mai avu vreme să răspundă, pentru că îl văzu pe vlăjganul cu ochelari, care nu putea fi decât Ursu, îndreptându-se cu paşi grăbiţi spre adăpostul mascat dintre cei doi bolovani. Amândoi şoptiră în aceeaşi clipă:

— Să nu ne vadă feţele…

Dar cum oare să nu li se vadă feţele, fără să trezească bănuieli? Dacă şi-ar fi întors capetele, sau şi le-ar fi aplecat, sau şi le-ar fi acoperit cu mâinile, s-ar fi trădat imediat şi ireparabil. Exista o singură atitudine firească şi frumoasă.

— Doamne, ce noroc! Spuse în şoapte neauzite Tiberiu, în timp ce-şi încolăcea mâinile înmănuşate în jurul căpşorului împroşcat de jar şi îşi apropia obrazul de obrazul ei, pentru a-i primi şi a-i da toate uimirile.

Şi cuprins subit de gândul că s-ar putea, Doamne fereşte! Să rămână descoperită o parte a chipului de care-şi lipise obrazul şi pe urmă să fie recunoscută de Ursu, se chinui, cu o spaimă care-i oprise inima, să atingă buzele fetei chiar cu buzele lui şi ceva subţire ca un fir de sârmă încărcat de scântei şi fiori electrici îi încremeni buzele şi-i închise ochii. Şi rămaseră amândoi, aşa, cu buzele atinse şi uscate, fără măcar să respire, până când inima, duduind şi pieptul, sufocându-se, simţiră nevoia cumplită de aer. Atunci se

treziră, abia atunci şi norocul îi copleşi iarăşi. Lucia şi Ursu tocmai se despărţeau şi deci trebuiau să se despartă şi ei imediat, amânând, pentru cine ştie când, emoţia, ruşinea şi îndrăzneala de a se privi în faţă.

„Ce bine că ne-am înţeles dinainte!” se bucură adânc Atena, încă neîndrăznind să se uite, măcar cu coada ochiului, spre Tiberiu. Dar Lucia se îndepărta şi se îndepărta şi Ursu şi abia mai avură vreme să-şi întâlnească mănuşile groase şi fără fiori. Se despărţiră fără să se uite unul la altul şi îşi începură sub o zodie fericită misiunea lor voluntară şi misterioasă.

Fata cu păr blond, tăiat scurt, se plimba pe platoul de la poalele pârtiei, fără nici o ţintă. Nimeni nu-i dădea vreo atenţie, dar nici ea nu dădea vreo atenţie cuiva. Pur şi simplu se plimba. Tăia platoul în diagonale şi în cruciş, sau făcea cercuri şi volute şi tot felul de sinuozităţi, uneori o speria larma care se aprindea ici-colo ca nişte focuri izolate, sau se oprea în preajma unor grupuri care păreau mai vesele şi mai originale, dar le părăsea repede, cu acelaşi surâs înţelegător zugrăvit pe figură, sau înţepenea pentru câteva clipe în spaţii libere, fără obstacole, pentru a admira priveliştea grandioasă din depărtare. Se plimba, probabil, ca atâtea alte siluete albastre, fără ţintă. Şi nici nu-i trecea prin cap că e urmărită.

Atena n-o scăpă nici o clipă din ochi, dar nu se agăţase de spatele ei ca o umbră sâcâitoare şi vulnerabilă. O urmărea cu iscusinţă, schimbându-şi mereu locul, pentru a nu fi observată. Cel mai adesea mergea paralel cu ea, la stânga sau la dreapta, uneori rămânea şi în urma ei sau chiar o lua înainte, alteori o lăsa să se îndepărteze mult până se pierdea în grupurile albastre fără să-i fie teamă că n-o va regăsi. O recunoştea uşor, după căciuliţă roşie cu cercuri albastre spre frunte şi cu cercuri galbene spre creştet, dar mai ales după curcubeul care îi juca în moţ: toate culorile zilei se adunaseră, strălucitoare, în moţul mare, mătăsos, care-i aluneca pe ceafa.

În plimbarea aceea neîntreruptă şi inutilă, Atena auzise de atâtea ori strigându-se numele Luciei şi văzuse atâtea fete blonde răspunzând prin zâmbete sau strâmbături la această chemare, încât începuse s-o roadă îndoiala că urmăreşte o himeră. Mai întâlnise băieţi înalţi şi puternici alături de blonde cu păr scurt, mai întâlnise atâtea tipuri care se puteau asemăna cu cireşarii… Oare nu era într-adevăr o farsă toată povestea? Oare fără ideea că eroii ei favoriţi se află acolo, l-ar mai fi asemănat pe băiatul care se ascunsese sub omul de zăpadă cu celebrul Tic? Şi pe blonda în urma căreia se afla, cu Lucia?… Dar fără prăbuşirea omului de zăpadă poate că ar mai fi aşteptat un an până să i se spună, chiar de către băiatul de la care voia să audă, că e foarte… Da! El spusese singur, fără să-l oblige nimeni: foarte frumoasă! „Grozav!” se bucură ea şi aproape se izbi de fata cu căciuliţă roşie şi cu moţ multicolor. Noroc că mai avu vreme să se mlădieze şi să evite ciocnirea, în ultima clipă.

Scufiţa roşie nu mai era singură. Fusese atacată pe neaşteptate, din dreapta şi din stânga, de doi băieţi, fiecare o apucase de un braţ şi o răpiră într-un vârtej de zăpadă. Dar ea nu scoase nici un strigăt de ajutor, nici măcar o exclamaţie de uimire, se lăsă purtată pe sus şi apoi trasă ca o povară, când îşi pierdu echilibrul şi apoi se agăţă de gâtul lor când şi-l recăpătă. Asta era prea de tot! Se hotărî Atena cu toată convingerea. Prea multe coincidenţe ca să rămână la o simplă bănuială: Fata devenise, cel puţin pentru ea, Lucia cea adevărată. Iar băieţii care o răpiseră nu erau decât Dan şi Ionel!

Iscoada în albastru se strecură ca o adiere printre neis-coadele care umpleau platoul pentru a se apropia cât mai repede de cei trei cireşari. Apărată de nişte gură-cască, merse câteva clipe în linie cu cei trei, chiar atingând cotul lui Dan.

— Tic a păţit-o! Spunea Lucia. A dărâmat omul de zăpadă din dreapta. Cel cu tichie verde. Dar a aflat toate tainele.

— Aoleu, mamă dragă! Se sperie băiatul de lângă Atena. Nu cumva au pus mâna pe el?

— Nu! Îl linişti Lucia. A scăpat ca prin urechile acului de furia unei perechi. Acum s-a dus după ac…

— După ac? Se miră băiatul slăbuţ şi puţinei cârn din partea cealaltă. Aha! Vrei să spui că şi-a deteriorat pantalonii.

— Da… Râse Lucia. Jumătate din pârtie a coborât-o căzând. Are o gaură că abia şi-a putut-o acoperi cu cipilica. Dar altă şansă de salvare nu avea. Cred că l-ar fi linşat schiorii… O să stea câtva timp lângă Ţombi…

— Sssst! Îi avertiză Ionel. Prea folosim cuvinte după care am putea fi recunoscuţi…

— Dacă-i pe-aşa, spuse Dan, trebuie să mă uit cu mai multă atenţie la voi. Dacă sunteţi alţii? Am auzit atâţia numindu-se Lucia şi Ionel şi vorbind cu atâta fidelitate în graiul vostru, că s-ar putea să fiţi nişte mistificatori. Şi chiar nu bănuiţi deloc că m-am deghizat?

Mai mult nu auzi Atena, pentru că, fără nici un avertisment, cei doi băieţi o smuciră iarăşi pe Lucia, obligând-o să se lase purtată de ei pe un alunecuş în pantă. La capătul alunecuşului, Dan se împiedică şi toţi trei se rostogoliră ca nişte mingi. Atena evită alunecuşul, sau mai bine zis nu ajunse până la el. Cireşarii îşi scoteau dintr-o movilită de zăpadă schiurile. Prin urmare se pregăteau de plecare.

Iscoada alergă într-un suflet la locul unde-şi lăsase schiurile, între cei doi bolovani mascaţi cu ramuri de brad, dar nu mai găsi acolo decât o singură pereche. Schiurile lui Tiberiu dispăruseră! Numai o clipă ţinu spaima ei. Parcă se vedea un capăt de hârtie, undeva sub legăturile schiurilor. Într-adevăr, era un bileţel de la Tiberiu: „El e! Sigur. Dar nu singur. E şi Maria şi Victor. Au pornit toţi trei spre platoul de lansare. Pornesc şi eu. La revedere şi. Ştii tu. Tibi.”

Din tot ceea ce scria în bileţel, un singur lucru o uimea şi o neliniştea, acel ştii tu… Oare ce să ştie, oare ce ştia, sau ce

trebuia să ştie?… Întrebările misterioase erau dublate, din fericire, de mişcări harnice şi îndemânatice. Nici nu respirase de două ori şi schiurile i se prinseseră solid de bocanci. Ştii tu… Şopti ea în loc de rămas bun, apoi porni spre alunecuşul unde se rostogoliseră cireşarii. Nu mai era nimeni lângă movilita de zăpadă şi nici în jurul ei. Şi nici pe toasta care urca spre platoul de lansare nu-i zări. Dar pe drumul spre cabană parcă se zăreau trei siluete albastre la marginea unei pădurici. Exact! O fată, încadrată de doi băieţi. Alunecau pe schiuri, lin, ca într-un dans ciudat. Îi ajunse repede, dar pe tot drumul spre cabană nu se mai aflau alţi schiori decât cei trei cireşari şi iscoada cam nelinişţită. Era nelinişţită iscoada pentru că nici în urma ei nu se afla vreun schior. Pustiu în faţă, pustiu în spate… Şi ea la zece metri în urma cireşarilor! Nu mai putea rămâne neobservată şi nici nu-i trecea prin cap altă idee de salvare decât aceea de a-şi încetini alunecarea. Dacă i-ar fi venit ideea asta numai cu câteva minute mai înainte… Acum putea să fie cam târziu. Şi chiar era.

Pentru că şi cireşarii îşi încetiniră alunecarea. Ba unul din înaintaşi, cel subţire şi cu nasul în vânt, îşi întoarse capul şi o zări. Şi la câteva secunde îşi întoarse capul, pentru a privi în urmă şi Dan. Apoi şi Lucia. Era evident că discutau despre ea. Dar pentru că se uitaseră înapoi şi o priviseră fără să se ascundă, o considerau, probabil, o simplă curiozitate, nu un caz.

Atena simţi cum cei din faţă îşi încetinesc şi mai mult alunecarea, abia se târau. Erau chiar la punctul de întâlnire dintre poteca de munte şi drumul mare, asfaltat, care urca la cabană. Iscoada trecu pe lângă ei, dar în loc să cotească spre cabană, merse mai departe pe potecă, ba chiar acceleră alunecarea. După câteva sute de metri, chiar când voia să vadă ce se mai întâmplă în spatele ei, cei trei cireşari o depăşiră. Iar după alte câteva sute de metri se opri, o dată cu ei, în faţa unei cabane mici, de bârne.

Acolo se oprea şi poteca: în faţa cabanei „Poieniţa”. Atena rămase un moment năucită. Cei trei cireşari îşi lepădaseră schiurile şi intraseră înăuntru. Ea ce trebuia să facă? Să se întoarcă sau să intre şi ea în cabana necunoscută?… Chinuitoare dilemă… Ba nu! Trebuia să se hotărască imediat!… Şi deodată se petrecu miracolul. De undeva din pământ apăru în faţa ei… Tiberiu. Avea schiurile pe umăr. Îşi duse degetul la buze făcându-i semn imperios să tacă, apoi o ajută să-şi desfacă legăturile îngheţate. Abia atunci îi şopti primele cuvinte:

— Ufff. De jumătate de oră aştept o minune, începu el cu voce tânguitoare. Am îngheţat bocnă. Cel puţin degetele de la picioare mi-au degerat de vreo trei ori… Ufff. Am găsit un ascunziş formidabil, dar străbătut de toţi curenţii din lume. Dacă nu veneai tu…

Gata! Introducerea fusese făcută. Apoi îşi ridicară şi privirile şi le întâlniră. Nu era nici o umbră de jenă în ele, poate un licăr de spaimă, ca să fie totul şi mai frumos. Se prinseră brusc de mâini şi cu un curaj extraordinar intrară în cabană.

La început nu văzură decât patru mese în sufrageria călduţă şi întunecoasă, sau mai bine zis una singură, lângă tejghea, o masă mai mare la care se aflau şapte persoane, adică şapte tineri, cinci băieţi şi două fete: cireşarii. Dar sub masă se agita o vietate cu urechi ciulite şi cu o coadă încărcată de neastâmpăr: Ţombi. Îşi făcură cu cotul, silindu-se să pară calmi şi indiferenţi, dar inimile le duduiau ca nişte clopote înfăşurate care-şi cer dreptul la sunet. Pentru a scăpa de privirile curioase ale cireşarilor, trecură în revistă încăperea şi abia atunci descoperiră cea de a cincea masă, într-un fel de firidă fără fereastră, scobită în peretele opus tejghelii. Un post de observaţie ideal… Dacă n-ar fi fost ocupat mai demult, după cum dovedea norul gros de fum prin care se puteau totuşi zări doi bărbaţi, doi veritabili coloşi, fiecare rezemat în coate, fiecare privindu-şi, într-o nemişcare ciudată, farfuria din faţa lui.

Atena şi Tiberiu se aşezară la o masă mică, aşa cum se cuvenea unei perechi, mai ales că măsuţa se afla la doi paşi de sobă şi tot cam la vreo doi paşi de sora ei mai mare la care se îndestulau cireşarii. Gesturile şi întreaga lor atitudine păreau un manifest viu al nepăsării. N-aveau priviri decât pentru ei, cam asta voiau să dovedească, dar trăgeau cu coada ochiului spre un loc anumit, ca într-un film de desen animat şi îşi încordau auzul mai ceva decât specialistul de sub masă.

— Doriţi masa de prânz? Îi trezi o voce hodorogită. Avem ciorbă de varză, sarmale, varză călită, varză murată şi nişte plăcinte cu… Varză, specialitatea casei!… Va să zică… Ciorbă, sarmale şi plăcinte… Perfect!

Vocea hodorogită se stinse imediat. Era şi timpul, pentru că la masa vecină se discuta în şoaptă.

— Ce e cu prefăcuţii ăştia? Se interesă Tic. Ăştia au venit cu pâlnii în loc de urechi.

— Aiurea! I se împotrivi Dan. Azi n-ai fler, Ticuşor. Nu-i vezi cum se topesc privindu-se? Pe ea am întâlnit-o pe drum. Săraca! Părea năucită. Nici nu ştia încotro s-o apuce. Cine ştie? S-or fi certat, iar acum sunt în epoca împăcării…

— Să nu fi tu în epoca aia a… Ştii tu… Când sună capul gol. Pac, pac…

— Zău, Ticule! Sări Ionel tot în şoaptă. Am văzut-o şi eu şi Lucia. N-a venit ea după noi…, ci noi după ea. Probabil că şi-a dat întâlnire aici cu tipuleţul… Slab de tot! Strigă Ionel. Dacă şi ăsta e banc, unde ajungem?… Să vă spun eu unul. Şi aplecându-se spre urechea lui Tic, continuă în şoaptă: Hai să-i lăsăm dracului şi să vorbim despre ale noastre. Tot şoptind abia le atragem atenţia.

Şi Tic şi Dan râseră ca după o glumă bună. Atena şi Tiberiu nu auziseră nici o silabă din şoaptele schimbate între cei trei cireşari. Numai cuvintele rostite anume de către Ionel ajunseseră la urechile lor.

— Nu ţi se pare ciudat? Întrebă Atena. Să nu auzim chiar nici un cuvânt din bancurile lor! E prea de tot!

— Dar nici ei nu ne aud pe noi… Îi răspunse Tiberiu, nevoit şi el să-şi apropie buzele de cârlionţii Atenei pentru a nu-i asculta altcineva şoaptele.

— Şi asta ce înseamnă? Se posomorî Atena. Aşa cum ne ferim noi de ei, se feresc şi ei de noi. Ne-au simţit, asta e!

— Nu… Zău că nu! Îi şopti Tiberiu. Noi avem dreptul să vorbim în şoaptă, suntem obligaţi…

— De ce? Se miră Atena, dar imediat de înroşi şi îşi plecă privirile.

La cealaltă masă, Dan îi făcu semn cu ochiul lui Tic:

— Tot mai spui că-s prefăcuţi? Uită-te la ei! Parcă ar fi găsit răvaşe în sarmale, nu carne şi orez, sau cine ştie ce file de album…

— Eşti tu un prost! Se enervă cârnul. Dacă vrei, uite! În două secunde îmi schimb în aşa fel mutra că o să-ţi vină să plângi cu sughiţuri…

— Dacă ar fi toată lumea ca tine, Ticuşor, îl lăudă Dan, n-am mai şti niciodată ce e adevărat şi ce nu…

— Ia fă ochii mari! Îi porunci Tic. Deschide gura! Aşa! Scoate şi limba! Aşa! Gata!

— La urma urmei ce-ai vrut? Îl întrebă Dan.

— I-am simţit pe ăia că trag cu coada ochiului şi-am vrut să te strâmbi la ei!

— De ce neapărat cu gura căscată şi cu ochii mari? Întrebă surprins Ionel.

— Ca să pară că se strâmbă cu adevărat, fără să ştie că se strâmbă… Şi ca să semene mai bine cu ceea ce este… Pac! Pac!

Dan mai scoase o dată limba şi îşi holbă ochii în direcţia lui Tic. Se strâmbă de-a binelea, dar grimasa lui părea o imitaţie neizbutită a celei dinainte.

— Cred c-ar fi timpul să ne odihnim, se auzi vocea Luciei. Discutăm mai târziu…

— Mai bine acum! Spuse Maria. Eu nu-s obosită deloc.

— Eu sunt! Se repezi Dan. Şi mie nu-mi vin idei decât la orizontală, sau după multă orizontală…

— Credeam că te-ai săturat la schi de amorul tău pentru orizontală…

— Ahaaa! Exclamă Dan, ca şi cum s-ar fi dumerit. Te năpusteşti şi tu asupra mea ca să acoperi înfrângerea lui frate-tău! Bine… Atunci vreau să vă amintesc că s-a hotărât odihnă după fie…

— Oricum, trebuie să urcăm, îl întrerupse Victor. Aici tot nu putem discuta. E aer prea închis, prea mult fum…

— Şi prea multe urechi! Adăugă cel mai tânăr dintre ei, uitându-se ţintă spre masa vecină.

— Apropo de urechi! Îşi aminti Ionel. Vă rog din suflet să nu mai duceţi în camere plăcinte cu varză. Cred c-a intrat mirosul de varză şi-n creioane, şi-n nasturi… Şi-n urechi…

— N-a mai dus nimeni nici o plăcintă… de două zile! Răspunse Lucia, aproape ofensată. Am controlat mereu. Poate că suferi de mania persecuţiei…

— Nu de mania persecuţiei! Se apără Ionel. De persecuţia verzei, pe cinstea mea!

— Poate că există o instalaţie specială, spuse Dan, care răspândeşte, prin ţevi şi orificii invizibile, mirosul ăsta de varză gătită în fiecare cameră. La urma urmei, de unde ştiţi voi că nu e mirosul viitorului?

— Eu abia îl aştept seara, mărturisi Ursu. Bineînţeles, înainte de masă… Mai ales când se combină cu mirosul de slănină afumată. Îl simt de sus, din capul pârtiei.

— Apropo de pârtie! Îşi aminti Ionel. Încă n-am hotărât cum ne prezentăm la concurs.

Tic se ciondănea cu Ţombi sub masă. Auzind însă cuvintele lui Ionel, ţâşni ca un fulger. Din păcate, Victor începuse să vorbească şi pe el n-avea curajul să-l întrerupă.

— Nici nu văd ce-am putea să hotărâm… Spunea Victor. Ne prezentăm ca toţi ceilalţi… Fără să ştim nimic.

— Poftim?! Se miră foarte cireşarul cel cârn şi ciufulit. Adică eu m-am chinuit degeaba? Şi dacă puneau idioţii ăia laba pe mine?

Victor ridică neputincios din umeri, dar îi făcu un semn complice, din ochi, lui Ursu. Vlăjganul transmise semnalul mai departe, spre Tic:

— Lasă, Ticuşor… Nici n-au pus laba pe tine, nici…

— Asta am zis-o şi eu aşa… se apără puştiul cu demnitate. Chiar pe mine să pună laba…?! Mi-e teamă să n-o fi păţit ăia doi când s-a prăbuşit omul de zăpadă peste ei…

— N-ai nici o vină, Ticuşor, încercă Dan să-l liniştească. A fost un semn al justiţiei divine. O pedeapsă…

— Aiurea! Îl întrerupse Tic. Îmi intrase nasul în zăpadă şi am ridicat prea brusc capul… ca să strănut cum trebuie…

— Strănutul dreptăţii! Îl felicită Dan.

— Aranjăm noi şi dreptatea, Ticuşor, spuse Ursu. Mâine, înainte de concurs, o să facem o inspecţie tainică pe pârtie. Noi doi… Ca nişte apostoli ai dreptăţii, Ticuşor…

Cireşarii părăsiseră de multă vreme sufrageria, dar nici Atena, nici Tiberiu nu aveau curaj să rupă tăcerea pe care o lăsase plecarea lor. Ascultaseră parcă pe ruguri de tortură discuţia cireşarilor şi ultimele cuvinte îi chinuiau pe amândoi, ca nişte sfredele îndărătnice. O undă de fericire zvâcnea totuşi în ei. Într-o clipă de spaimă, atunci când Tic amintise despre prăbuşirea omului de zăpadă, îşi apropiaseră involuntar degetele, parcă pentru a-şi umple braţele de scântei. Şi rămăseseră aşa, poate că şi muţenia lor urca din întâlnirea, de adieri, a celor două mâini. Nu se uitau unul la altul; din când în când îşi priveau mâinile şi atunci degetele li se încordau şi fiorii alergau până în pleoape şi se trezeau tremurând, cu ochii închişi.

Într-un astfel de moment îi surprinse vocea hodorogită a cabanierului. Parcă i-ar fi împins cineva într-o prăpastie şi se refăceau din bucăţi dureroase. Nu se treziră de-a binelea decât în clipa când ajunseră în vestibul. Îi primi un şuvoi rău de aer rece… Şi o foaie de hârtie înfiptă în vârful unui schi. Foaia aceea le umplu ochii cu gheaţă şi-i trezi definitiv. Conţinea doar câteva cuvinte scrise cu litere groase. O

ameninţare: „Dacă aţi auzit ceva – uitaţi! Altminteri… Apoi semnătura: Cineva care nu glumeşte”.

— Adică ce înseamnă acest altminteri? Simţi nevoia să întrebe, foarte curajos, Tiberiu.

— Eu ştiu ce-o fi însemnând? Ridică din umeri Atena. Între altminteri şi semnătură e atât de mult spaţiu gol, încât îmi închipui că a vrut să ne dea a înţelege… Adică se va alege pulberea de noi… Uite că mai scrie ceva!

Într-adevăr, chiar la capătul paginii, mai erau câteva cuvinte, care se descifrau greu, pentru că fuseseră scrise cu litere mici, abia zgâriate pe hârtie: Un sfat: „Zău că e bine să uitaţi. Ăl de sus nu glumeşte. Un binevoitor.”

— Ia uite, domnule! Se enervă Tiberiu. Dacă-i pe-aşa…

Atena îl întrerupse clipindu-i zâmbitor şi discret:

— Sssst! E o frază cu dublu înţeles: Ăl de sus nu glumeşte… Mie îmi place grozav! Îmi place totul. Şi ameninţarea şi sfatul… Tu nu-i simţi pe cireşari?

— Ba da… se bosumflă Tiberiu. Dar nu ţi se pare că ne iau cam tare? Vor cu orice preţ să ne sperie…

— Nu cred că vor să ne sperie, râse Atena. Ba cred că nici nu ne-au observat. Dacă au vorbit cu atâta nepăsare în preajma noastră… Înseamnă că ne-am deghizat foarte bine…

— Bine, bine… se înfioră Tiberiu, amintindu-şi rolul pe care-l trăise nu cu mult timp înainte. Adică… Tu crezi că pur şi simplu ne-am deghizat?

— Nu ştiu… se retrase Atena. Dar poate că e mai bine să ne închipuim asta… Deocamdată. Ca să ne putem gândi mai în voie la toate întâmplările… Şi la cele viitoare.

Tiberiu acceptă invitaţia, împotriva inimii şi cu un regret care-i aducea fiere în gură:

— Dacă tu spui aşa… cu o condiţie: deocamdată!… Aşa! Dar de ce crezi că nici nu ne-au observat? Se grăbi el să continue. Atunci ce e cu hârtia asta?… Cel puţin doi dintre ei ne suspectează: cel care-a scris avertismentul şi cel care

ne dă sfatul. După câte-i cunosc eu, din cărţi, îmi cam închipui cine sunt cei doi…

— Nu! Nu! Îl opri Atena de teamă să nu audă vreo prostie care ar fi îndurerat-o. Mai bine lasă-mă pe mine să ghicesc. Te rog foarte mult…

Tiberiu se înduioşă ca un copil auzindu-i rugămintea. Şi îi răspunse cu un zâmbet forţat care voia să ascundă bucuria năvalnică din pieptul lui, bucuria că poate fi mărinimos cu Atena.

— Sunt convins că şi tu gândeşti la fel! O încuraja el. Nu-i aşa că… Aoleu! Uitase… Spune!

— Îţi mulţumesc… Ştii… Eu tot cred că nu ne-a observat nimeni, adică nu ne-a luat nimeni în serios. Unul singur dintre ei, mai mult din prudenţă, a vrut să ne sperie…

— Şi celălalt?… Întrebă mirat Tiberiu.

— Celălalt e acelaşi… Numai că şi-a schimbat scrisul şi creionul. Ca să ne sperie şi mai tare, ca să ne facă să credem în seriozitatea avertismentului… Nu-i aşa că şi tu te-ai gândit la acelaşi lucru?

Tiberiu nu se gândise la aceeaşi persoană, adică nu se gândise la o singură persoană. Dar putea el să nu-i facă o plăcere sau o bucurie Atenei? Mai ales că s-ar fi putut să aibă dreptate… De aceea se grăbi s-o încurajeze:

— Da… Mi-a trecut şi mie prin cap ideea asta… E destul de ingenioasă, demnă de cireşari…

Tiberiu se gândea la ideea Atenei, fata însă îşi imagina că Tiberiu laudă ideea biletului.

— Numai Tic putea să facă asta! Şopti Atena. Nu-i aşa că şi tu te-ai gândit la el?

Putea Tiberiu să nu-i dea dreptate? Clătină din cap şi mai închise şi ochii şi totul părea atât de grav şi de definitiv de parcă ar fi răspuns la cea mai hotărâtoare întrebare a vieţii lui. De aceea avu curajul să-i strângă mâna, pentru o clipă.

— Celorlalţi nu le destăinuim nimic… Şopti Tiberiu la rândul lui. Nici un cuvânt. Eu o să spun că m-am rătăcit…

— Iar eu voi spune că m-am supărat pe ei. Bravo!

— Şi nici despre cireşari nu le vorbim!

— Nici despre cireşari! Consfinţi fata prima sa taină.

CAPITOLUL II.

Deşi de câteva minute nu-şi dezlipise ochii de la firidă, cabanierul tresări violent în clipa când auzi şuieratul scos de unul din cei doi coloşi. Era un şuierat scurt, dens şi puternic, ca o explozie ciudată, fără ecou, un şuierat parcă anume azvârlit pentru a te ridica în picioare şi a te ţine în stare de alarmă. Aşteptarea nelămurită dură însă foarte puţin. După numai două secunde, celălalt colos îşi mişcă de câteva ori arătătorul, fără să-şi întoarcă însă capul spre tejghea, făcând şi repetând un semn de chemare şi categoric şi indiferent, care-l tulbură şi mai tare pe cabanier. Era prea multă vigoare, prea multă poruncă în încordarea braţului şi în mişcarea degetului care chema, dar capul ridicat spre tavan şi imobilitatea trupului voiau parcă să demonstreze o stranie nepăsare. Măcar să nu se fi auzit înainte acel şuierat ca un semnal de alarmă.

Distanţa dintre tejghea şi firidă deveni pentru câteva secunde o cale de tortură, o cale spre tortură, pe care cabanierul o străbătu parcă împins de cineva.

— Ne cunoşti? Îl întâmpină o voce groasă şi gravă.

Cabanierul se uită mai întâi la stânga, la cel care îl întrebase. Şi deodată i se ivi în faţă imaginea unui luptător de circ. Gros şi mătăhălos, cu ceafă de taur, cu urechile lipite strâns de ceafă, cu bărbia rotundă, fără nici o asperitate, care făcea ca întreaga faţă să pară trasă cu compasul, cu ochii mici, întunecaţi şi iscoditori, acoperiţi de sprâncene negre, dese, stufoase, dar cu craniul lucitor, ras cu briciul, fără nici un fir de păr, individul parcă abia aştepta să iasă din arenă.

— N-ai de unde să mă cunoşti… Răspunse tot el. Sau poate că m-ai văzut undeva, fără să te văd eu…

Cabanierul, din ce în ce mai speriat, negă prin câteva mişcări precipitate, apoi, supunându-se gestului pe care-l făcu subit arătătorul colosului, îşi fixă privirile spre celălalt

client, spre cel care scoase şuieratul tulburător. Avea o figură comună, care nu se remarca prin nimic, numai ochii cenuşii, cu sclipiri de oţel, trădau o energie şi o hotărâre neobişnuite.

Privea însă cu pleoapele întredeschise, ca un om obosit şi cabanierul se simţi mai în largul său. Amintindu-şi însă statura lui, care depăşea pe a colosului şi simţindu-se fixat în aceeaşi clipă de nişte luciri ca de oţel, cabanierul era cât pe-aci să facă un gest de retragere.

— Stai… Îl invită o voce obosită, calmă, în care se simţea însă şi obişnuinţa de a comanda… Pe scaunul ăsta… Dumneata te numeşti Miron… Aristide Miron… Dacă vrei neapărat să cunoşti şi numele noastre…

Cabanierul negă din nou, prin câteva mişcări precipitate, în timp ce se aşeza pe scaunul oferit de omul cu reflexe de oţel în priviri:

— Nu… De ce?… Vă rog… Vă rog…

Cei doi încuviinţară în tăcere şi cabanierul simţi parcă o undă de linişte trecând prin carapacea de spaimă care-l cuprinsese şi în care se sufoca.

— Foarte bine! Continuă omul cu oţel în priviri. Îţi voi spune totuşi numele meu: Liviu Iordan…

— Iar eu mă numesc Petric… Ion Petric! Adăugă imediat cel cu capul ras şi cu înfăţişare de luptător.

— Mulţumesc… Bâigui cabanierul, ca şi cum, destăinuindu-şi identitatea, cei doi i-ar fi făcut o mare favoare.

— Îţi voi pune câteva întrebări, spuse Liviu Iordan. Şi ca să ne înţelegi de la început, cred că e bine să repet: Noi vom întreba. Da… Şi încă un lucru: Dacă unul dintre noi va găsi de cuviinţă să noteze din când în când răspunsurile dumitale… Să nu te sperii. Deocamdată nu urmărim altceva decât să ne lămurim asupra unor lucruri. E foarte clar?

— E foarte clar… Răspunse cabanierul tot în neştire.

— Bine… Continuă Iordan. De câtă vreme lucrezi dumneata aici, la cabana asta?… Dacă vrei, poţi să nu

răspunzi. Nu asta ne interesează cel mai mult…

Aristide Miron simţi din nou tăişul spaimei de-a lungul şirei spinării, deşi vocea lui Iordan nu avea nici o nuanţă de ameninţare, suna obosită şi indiferentă. Întrebarea însă i se părea absolut inutilă, stupidă, urâcioasă şi tocmai asta îl speria. Toată lumea din împrejurimi, tot oraşul de la poalele munţilor şi atâţia alţi turişti din atâtea alte regiuni, o groază de oameni ştiau de când lucrează el la cabană.

— De la cincisprezece ani… se pomeni el că răspunde. Adică de aproape treizeci şi doi de ani… O viaţă de om.

Ion Petric, cel cu umeri cât uşa şi cu craniul ras, părea că-şi aminteşte ceva:

— Aha!… Mormăi el. Cum s-ar spune, aproape că suntem cu toţii acelaşi leat. Ba chiar suntem! N-ai făcut şi dumneata armata la artilerie? La douăzeci şi trei de mortiere?

— Nu! Răspunse cabanierul. Nici n-am făcut armata. Am avut pe la şaptesprezece ani un accident, sus la Hodoroaga. Mi s-a zdrelit piciorul drept… Şi de-atunci îl târăsc…

— Nu prea se cunoaşte, spuse Ion Petric.

— Aproape… Părea că se roagă Aristide Miron. Vreo opt ani am făcut în fiecare zi exerciţii. Câte patru, cinci ore pe zi. Aşa cum m-a învăţat un doctor mare. Dacă nu l-aş fi ascultat, azi nu m-aş mai fi mişcat. De două ori pe an venea să mă vadă. Să-i dea Dumnezeu sănătate, că bun om a fost…

— Doctorul Valeriu Georgescu? Întrebă Liviu Iordan.

— Nu! Doctorul Atanasie Ianăş. Lui îi datorez faptul că pot să umblu. Îi plăcea să urce pe munţi şi întotdeauna…

Liviu Iordan făcu un semn obosit care spunea fără ocol că nu-l interesează vorbăria cabanierului:

— Altădată… Ca să fie clar… Prin urmare lucrezi la cabană de treizeci şi doi de ani… Şaptesprezece plus opt… Douăzeci şi cinci… Douăzeci şi doi… Foarte bine!

Aristide Miron nu pricepea nici o iotă din calculele pe care le făcea Iordan, dar cifrele îi sunau înfricoşătoare în urechi.

Teama iarăşi se îngroşa şi pentru prima dată, de zeci de ani, parcă simţea că-l doare piciorul. O încercare de revoltă nestăpânită urca în el.

— Stai! Îl opri Iordan chiar în momentul când era să explodeze. Va să zică în 1944 erai aici… Prin iunie, iulie… Da?

— Da… Răspunse iarăşi temător şi retras cabanierul. Aş putea spune că din 1943 n-am mai coborât de aici niciodată…

— Niciodată?! Se miră a provocare colosul fără păr.

— Nu chiar niciodată… Îşi aminti Aristide Miron. Am coborât de câteva ori ca să-mi aranjez nişte treburi. Dar n-am lipsit mai mult de o săptămână… Poate două…

Liviu Iordan îi făcu un nou semn de tăcere:

— Altădată… Va să zică începând din 1943, în fiecare vară ai rămas aici, la cabană…

Aristide Miron clătină capul în semn de încuviinţare.

— Bine… Continuă Iordan. Şi aşa cum i se potriveşte unui cabanier, ai colindat în acest timp toate împrejurimile… Sau te-au colindat ele pe dumneata… Stai!… Vreau să spun că ai fost la curent cu tot ceea ce se întâmplă în împrejurimi, la celelalte cabane… E foarte clar?

— E foarte clar, răspunse Aristide Miron. Am mai cutreierat şi eu coclaurile… Dar mai mult au venit ceilalţi pe la mine. Aşa că de… Am aflat destule. Şi cum sunt destul de vechi pe aici, oamenii, mai ales cunoscuţii, au obiceiul să mai schimbe, câteodată, numele cabanei. În loc să-i zică „Poieniţa” îi zic şi ei „Traista”.

— Traista?! Se întrebă mirat Ion Petric. Asta cam ce-ar vrea să însemne?'

— Adică un fel de traistă cu veşti sau cu amintiri. Că mai toţi oamenii care poposesc pe aici, fie de-alde noi, fie de-alde dumneavoastră, vor să-şi amintească şi ei câte ceva… De cele mai multe ori prostii sau nimicuri: accidente, chiolhanuri, mizilicuri cu tot felul de cuconiţe…

Dumneavoastră le ziceţi aventuri… Şi altele: bătăi, spaime, crime… Dar pe dumneavoastră cam ce v-ar interesa?

Pleoapele lui Iordan se îndepărtară pentru o clipă şi cabanierul parcă văzu ţâşnind din ele nişte proiectile de oţel. Poate că era o simplă părere de o clipă, dar neliniştea începea iarăşi să scurme.

— Întrebările le punem noi! Aminti, cu voce înceată şi gravă, Liviu Iordan. Ne interesează, mai întâi, un anume Paul Bălan. Ne interesează însă foarte discret. Dacă află că ne interesăm de el, înainte de a-l vedea, e foarte rău. E ireparabil!

— Înţelegi? Spuse foarte ameninţător Ion Petric. În asemenea cazuri ireparabile… Ce mai! Îţi dai singur seama cât de rău este. Nimeni nu are voie să audă de acest Paul Bălan! Nimeni nu trebuie să ştie că e căutat!

— Nici acum şi nici după! Ameninţă la rândul lui Iordan. În ambele cazuri e la fel de grav! E foarte clar?

— E foarte clar… Răspunse cam sugrumat Aristide Miron. Nici după… Adică… Asta înseamnă că…?

— Asta nu înseamnă nimic! Spuse Liviu Iordan. Sau înseamnă un singur lucru: suntem aici ca să întrebăm, nu ca să răspundem!… Să fie foarte clar! Ne interesează individul Paul Bălan, iar el nu trebuie să afle că ne interesează! Scurt!

— Nici nu poate să afle! Se revoltă în felul lui cabanierul. Nu poate să afle… Pentru că nu are cine să afle. Eu nu cunosc nici un Paul Bălan şi nici nu-mi amintesc să fi cunoscut vreun cetăţean cu numele ăsta… Care să stea prin împrejurimi…

Liviu Iordan făcu un semn discret, cu degetul, către Petric, un semn care nu putea să-i scape cabanierului. Petric scoase un carnet din buzunar, în care începu să noteze cuvintele pe care le repeta Liviu Iordan:

— Nu cunosc şi nici nu-mi amintesc să fi cunoscut pe individul Paul Bălan…

— N-am spus aşa! Răbufni cabanierul. Am spus că nu cunosc şi nici nu-mi amintesc să fi cunoscut un individ cu numele ăsta. N-am auzit despre nici un Paul Bălan prin împrejurimi, asta am spus. De unde ştiţi dumneavoastră că nu şi-o fi schimbat numele?

Cei doi rămaseră o clipă nedumeriţi, apoi îşi aţintiră privirile asupra lui Aristide Miron. Priviri ascuţite, nemiloase. Cabanierul nu le putea suporta. Faţa parcă i se făcuse şi mai lividă, iar mâinile îi tremurau.

— Deci nu cunoşti nici un individ cu numele Paul Bălan, spuse cu voce insinuantă Liviu Iordan. Bine… Dar nu-l cunoşti nici pe cel care a avut cândva numele ăsta?

— De unde să ştiu eu cine şi când şi-a schimbat numele? Se dezmetici cabanierul. Nu pot să jur decât pentru numele unui singur om şi omul acela sunt eu. Şi pe mine mă cheamă Aristide Miron. Şi mai ştiu că niciodată nu m-a chemat altfel...

— Notează! Sună ca o poruncă vocea lui Liviu Iordan. Numitul Aristide Miron nu cunoaşte şi nici nu bănuieşte vreo persoană care are sau care a avut cândva numele de Paul Bălan. E clar?

— Aşa e foarte clar, acceptă cabanierul. Ce vină am eu dacă nu-l cunosc?… Şi dacă s-a aciuat prin împrejurimi şi eu nu-l cunosc, nu văd cine altul ar putea să vă pună pe urmele lui.

— Nici nu ne gândim la altcineva… se auzi iarăşi glasul ciudat al lui Liviu Iordan. Chiar dumneata ne vei pune pe urmele lui… De aceea discutăm cu dumneata!

Din nou pluteau valuri de ameninţare şi din nou inima cabanierului se făcu cât un purice.

— Dacă nu-l cunosc, începu el să se tânguie. Ce vină am eu? N-am comis nici o neregulă, nici o…

— Poftim?! Îl întrerupse brutal Ion Petric. Dacă ţii cu tot dinadinsul să ajungem la dumneata…

Cabanierul simţi că îngheaţă. Îşi duse mâinile la frunte, nu atât pentru a-şi ascunde privirile, cât pentru a-şi sprijini

capul, care începuse deodată să-i atârne greu, ca plumbul, ca un corp străin.

— Ai cel mai bun prilej ca să-ţi răscumperi… Prostia! Spuse Liviu Iordan. Asta ţi-o declar eu, cu toată răspunderea. Aminteşte-ţi termenul pe care l-am folosit. Am spus prostie, nu altceva… Deocamdată… Numai de dumneata depinde schimbarea termenului. Cred că ştii cât de simplu se poate ierta sau uita o prostie oarecare…

Cabanierul ridică din umeri ca un om care nu mai are scăpare:

— Nu ştiu cum v-aş putea fi de folos… N-am nici o putere… Iar dacă-i vorba despre prostia la care vă referiţi…

— Dar nu înţelegi odată pentru totdeauna, imbecilule, că nu ne interesează nici cât negru sub unghie ce-ai făcut dumneata? Izbucni ca un vârtej Liviu Iordan. Încearcă să-ţi aminteşti! Gândeşte-te la toţi cei care s-au aciuat pe-aici, prin împrejurimi, în ultimii douăzeci de ani, în ultimii douăzeci şi cinci de ani! Ne interesează un individ cam de statura dumitale, însă mult mai slab, cu părul castaniu, al cărui nume autentic este Paul Bălan. A ieşit din spital fără un rinichi şi cu jumătate din urechea stângă tăiată…

— Fără jumătate de ureche?! Se învioră subit cabanierul… Cred că-l cunosc… Dar nu-l cheamă Paul Bălan!… Ca să vezi, domnule! De-aceea umblă zi şi noapte cu şapca trasă pe-o ureche. Dacă nu l-aş fi văzut într-o noapte adormit, fără şapcă, n-aţi mai fi dat niciodată peste el. Asta s-a întâmplat cu vreo doi ani în urmă… Ba nu! Chiar acum trei ani… Îi căzuse şapca în timpul somnului şi-am văzut că-i lipseşte o parte din urechea stângă. Nici nu-mi amintesc dacă era urechea stingă sau urechea dreaptă, dar dacă ziceţi dumneavoastră că i s-a tăiat urechea stângă… Aia o fi fost… L-am întrebat ce-a păţit şi m-a rugat să nu suflu nimănui vreo vorbă despre urechea lui… Aoleu! Dumnezeule! Cum de nu mi-am dat seama! M-a pus să-i jur că o să păstrez taina… Şi din cauza dumneavoastră…

— Chestiile astea nu ne interesează! Îi respinse Iordan tânguielile. Cum îl cheamă?

Cabanierul se codea, dar văzându-l pe celălalt scoţând carnetul şi cerând încuviinţarea lui Iordan, socoti că e mai bine să răspundă la întrebare:

— Fie ce-o fi!… Licu îi spunem între noi. Iar numele de familie: Balău. Dar toată lumea îl numeşte altfel: Cucu. Multă vreme am crezut că ăsta i-i numele de familie: Cucu. Până i-a venit pe adresa asta o scrisoare. Cu vreo şapte, opt ani în urmă. Ştiu c-a fost mare tevatură. Domnului Paul Balău – Cabana Poieniţa. Nu era nici un Paul Balău la cabană. Nici în registru n-am găsit vreun client cu numele ăsta ca să-i trimitem scrisoarea acasă. Am început să iau şi eu cabanele la telefon şi să întreb dacă nu se află pe undeva un Paul Balău. La Vulturi am dat peste Cucu la telefon. Şi mi-a spus că scrisoarea e pentru el şi a venit într-un suflet aici ca să şi-o ia. Dar nu i-am dat-o până ce nu mi-a arătat buletinul. Şi am văzut cu ochii mei că-l cheamă Paul Balău… Dar nu cred să mai ştie altcineva că-l cheamă aşa. Toată lumea-i zice Cucu… Şi cred că i s-a dat porecla asta pentru că nu-şi află niciodată cuibul… Rătăceşte mereu din cabană în cabană…

Liviu Iordan îi făcu semn lui Petric să închidă carnetul. Apoi se lăsă greoi pe speteaza scaunului, parcă pentru a-i încerca rezistenţa, şi-l privi pe cabanier cu ochi mari, de copil. Lucirile stranii, de oţel, se topiseră ca prin farmec, făcând loc altora, mai vii, de mirare şi bucurie.

— Cucu… Cucu… Repetă el în şoaptă. Cine l-ar fi recunoscut sub numele ăsta?… Din Bălan – Balău… Un n transformat în u… Ce poate fi mai simplu?… Mutarea căciulii pe celălalt a… Ce poate fi mai simplu?… Şi apoi cu şapca pe-o ureche şi cu alt nume, rătăcind din cabană în cabană… Ce poate fi mai simplu?… Acum la ce cabană a ajuns?

— La cabana Izvoarele, răspunse Aristide Miron. Mi se pare că a mai fost o dată acolo… Cu vreo… Zece… ba nu,

chiar cu unsprezece ani în urmă! Exact! Un an după avalanşă… Ba nu! Chiar în timpul avalanşei… Din ianuarie până în aprilie a stat îngropat acolo… Am crezut că n-o să-l mai găsim viu… Doamne! Ce urgie! La fiecare zece ani, aşa zice lumea şi aşa am băgat şi eu de seamă, e an de avalanşă la Şaua Morţii. Se prăvăleşte zăpada peste trecătoare şi până la dezgheţ nu e chip să se mai ajungă la Izvoarele. Eu am apucat trei avalanşe până acum, prima la şaptesprezece ani, când cu accidentul… Mare urgie! Într-un an au prins şapte oameni acolo, adică nişte tinerei… Cei bătrâni i-au sfătuit să nu rămână la cabană, că e an de urgie… Aşa i se spune prin părţile noastre avalanşei… Dar ei nici n-au vrut să audă… Şi s-au opintit munţii chiar în noaptea de Anul nou. Nimeni n-a putut urca până acolo şi nimeni n-a putut coborî pe acolo… La primăvară nu s-a mai aflat suflet în niciunul. De… Frigul, foamea, dihăniile, spaima…

— Bine, bine… Îi întrerupse Liviu Iordan amintirea. N-ai idee cum a ajuns din nou Bălan… Adică Licu… Cucu… la Izvoarele? S-a mai întors şi pe la alte cabane.

— La asta nu m-am gândit niciodată… Căzu cabanierul pe gânduri. Ca să vezi, domnule! Iaca! E întâia oară că se angajază a doua oară la aceeaşi cabană. Şi după ce le-a terminat, parc-ar vrea s-o ia de la cap… Oare ce-o fi cu el de nu-şi găseşte locul? Chiar aşa ca un cuc… Bine i-a zis cine i-a zis… Cucu… Parc-ar căuta un cuib în care să-şi lase ouăle…

— Şi dacă o fi căutând ouă pentru un cuib? Întrebă pe neaşteptate Ion Petric.

— Asta n-o mai înţeleg, spuse cabanierul. Ce ouă să caute?… Cum vine chestia asta?

— Nu vine deloc! Răspunse tăios Liviu Iordan. E un fel de a vorbi. În limbajul nostru are o semnificaţie foarte precisă, dar care nu trebuie să te intereseze pe dumneata. Nu e bine să te intereseze! Notează! Paul Balău, zis Cucu, zis Licu, cu domiciliul temporar la Cabana Izvoarele…

— Cu ce se ocupă acolo, întrebă Ion Petric.

— Un fel de om la toate, răspunse cabanierul. Cărăuş, om de serviciu, câteodată bucătar, câteodată ghid. De mult putea să ia o cabană în primire, dar întotdeauna a refuzat. Nu e nici mai hoţ, nici mai cinstit decât alţii…

Liviu Iordan se ridică pe neaşteptate în picioare. Era foarte înalt, mai degrabă slab, însă suplu şi bine legat. Spatele parcă începea să se încovoaie, iar părul odată negru devenise gri. Nu părea să aibă cei 47 de ani pe care îi destăinuise colosul chel şi cu capul rotund ca o minge. Mulându-şi puloverul pe corp, Iordan încercă să camufleze o umflătură la şoldul drept. Cabanierul îi surprinse gestul şi mai avu vreme să observe conturul foarte precis al unui pistol Parabellum. Îşi ascunse descoperirea sub masca unui zâmbet forţat care nu putea decât să sporească suspiciunea celor doi.

— Vreţi să urcaţi spre Izvoarele? Întrebă mai mult ca să se afle în vorbă cabanierul. Eu nu v-aş sfătui. Nu mai aveţi timp să ajungeţi pe lumină. Trebuia să porniţi mai de dimineaţă…

Iordan îşi îmbrăcase vindeacul care-i ajungea până la jumătatea coapselor. Nu i se mai vedea nici o umflătură. Gesturile i se voiau mai degajate, dar pe figură i se întipăriseră cute de supărare:

— Aş vrea să-mi răspunzi foarte exact la câteva întrebări. Mai întâi: cum se ajunge la Cabana Izvoarele?

— E un singur drum. Şi de vară şi de iarnă. Marcaj metalic cu cerc albastru. Până la Şaua Morţii sunt vreo patru ore. De la Şaua Morţii la cabană vreo două ore. Unii fac drumul în cinci ore şi jumătate. Alpiniştii chiar în cinci ore.

— Alt drum nu există? O potecă, o…

— Până la Şaua Morţi sunt destule, însă de-acolo e o singură potecă: aceea marcată cu cercul albastru. I se zice Bârna Iadului şi-şi merită numele. Altă cale nu-i. Numai prăpăstii şi prăvăliri de torente. De-aceea, dacă se închide Şaua Morţii, nu mai e loc de trecere spre Muntele înalt. Doar vara se poate urca pe Torentul Magilor cu frânghiile.

— Există telefon la cabană? Întrebă Liviu Iordan.

— Este!… Cum să nu fie?… Dar se aude ca de pe altă lume… Atunci când se aude… Firul urcă pe deasupra unor prăpăstii aşa de crunte, că abia s: a găsit loc pentru câte un stâlpuleţ firav. Dacă-şi caută cineva dejoacă, gata cu legătura.

— Cine răspunde acum de cabană?

— Apoi nu prea se poate şti. Sunt doi fraţi acolo, fraţii Barbu, amândoi gospodari pe cinste şi vânători de prima mână, dar unul din ei e căsătorit, ăl mai mic, Constantin şi cum şi-a luat şi femeia sus, gurile rele zic că ea face şi desface totul la cabană. De…

Se ridicase şi Ion Petric de pe scaun. Deşi puţintel mai scund decât Liviu Iordan, grosimea şi lăţimea lui îl transformau într-un adevărat colos, aşa cum dealtfel era supranumit de cei care-l cunoşteau. Cabanierul se simţea ca un şoarece între doi motani fioroşi. „Dac-ar fi şi Cucu aici, îşi spunea el în gând, că şi ăla e o matahală cât toate zilele, ar fi ca într-un film.” Aştepta să-i cadă o labă uriaşă de piatră în moalele capului sau să se întâmple o minune, tot ca în filme, care să-i prăvălească pe cei doi uriaşi printre mese şi scaune. Dacă i s-ar fi cerut în clipa aceea să-şi semneze propria condamnare la moarte, oare n-ar fi dus imediat mâna la toc? Din fericire i se ceru altceva.

— Ne-am înţeles de la început, îi aminti Liviu Iordan, că n-ai voie să sufli nimănui nici un cuvânt…

— Jur pe toţi sfinţii!… Se grăbi cabanierul.

— Am văzut noi cum îţi respecţi jurămintele… Mormăi Ion Petric. Noi nu suntem Bălan sau Cucu, auzi?

Degetele lui Petric se înfipseră pentru câteva clipe în umărul cabanierului. Nici când îşi zdrelise piciorul nu simţise o asemenea durere.

— Nu vrem să te înspăimântăm, spuse Iordan. Am apela la alte mijloace. Vrem să-ţi pui lacăt la gură. E foarte clar?

Tremurul cabanierului era cel mai clar răspuns.

Ascuns după uşă, Ionel asistase, nevăzut, la ultima scenă a convorbirii dintre cabanier şi cei doi uriaşi, acolo, în firidă. Auzise şi memorase cu fidelitate, nu atât din curiozitate, cât dintr-o senzaţie ciudată de spaimă şi uimire, vorbele pe care cel mai înalt dintre ei le rostise, înainte de plecare: „Nu vrem să te înspăimântăm. Am apela la alte mijloace. Vrem să-ţi pui lacăt la gură. E foarte clar?”

Ba chiar văzuse cum alunecă din buzunarul colosului cu craniu pleşuv un obiect lucitor, parcă un portofel de plexiglas. Cu gândul că dacă ar intra, pentru câteva minute, în posesia acelui obiect extraodinar, lumea s-ar vedea descotorosită, cine ştie? De una dintre cele mai întunecate enigme ale ei, Ionel rămase într-o aşteptare tainică şi îndelungată.

Uriaşii părăsiseră de mult timp sufrageria, dar cabanierul încă nu se mişcase de la fereastra la care se mutase, probabil pentru a urmări plecarea celor doi. Ionel tocmai se gândea cum să ajungă, fără primejdii, adică fără să fie văzut, în stăpânirea magnetului de plexiglas, când îl văzu pe cabanier păşind în vârful picioarelor nesigur, ca pe sârmă, spre firida cu taine. Tot cu mişcări şi gesturi de om care vrea să se ascundă până şi de zei, cabanierul ridică portofelul de sub masă şi se întoarse cu el la fereastra de observaţie. Îşi aduse şi un scaun, se aşeză încet pe el, apoi începu să se închine şi să-şi apese, în pauze, partea stângă a toracelui, Răsufla prelung, şuierător, se închina, îşi apăsa pieptul, mormăia cuvinte fără rost, dar portofelul de plexiglas, pus în faţa lui pe pervazul geamului, n-avea curajul să-l deschidă. Se ferea de el ca de un scorpion. Pesemne că-l podidise transpiraţia pentru că alergă ca un ţap umflat spre tejghea în căutarea unui şervet. Îl găsi repede şi, după ce-şi frecă de câteva ori ceafa, reveni la fereastră cu acelaşi mers tăcut şi ţopăitor. Împături şervetul cu grijă… Dar Ionel nu mai putea suporta. Părăsi ascunzişul şi bocăni cât mai al dracului în treptele scării, parcă pentru a deştepta toată cabana. Dar când ajunse, după două

secunde, în sufragerie îl întâmpină, de la fereastra binecunoscută, un zâmbet calm şi o voce numai plăcere:

— Oooo! Bine v-aţi trezit! Cu ce vă putem servi?

Pe pervaz, nici urmă de portofel lucitor. Doar un şervet împăturit cu grijă, însă aruncat neglijent într-un colţ.

— Un pahar de borviz, ceru Ionel arătându-şi cu aceeaşi plăcere gingiile. Vreau să iau un antinevralgic. Ştiţi…

— V-am dus, dimineaţă, câteva sticle de borviz în camere. Mi se pare trei… Ba nu! Chiar patru…

— S-au consumat, rânji Ionel. Nu ştiu ce-am avut? Pe toţi ne-a cuprins dragostea de borviz, după masă… Probabil din cauza sarmalelor sau din cauza ciorbei de varză…

— Aha! Înţelese cabanierul. Vreţi un pahar de borviz. Puteţi să vă serviţi singur. Sunt trei sticle pe tejghea. Una începută şi două pline… Şi tirbuşonul e tot acolo, lângă sticle…

Ionel n-avea ce face. Se duse la tejghea şi bău pe nerăsuflate, pentru a părea mai convingător, un pahar uriaş de borviz. Abia în clipa când aşează paharul pe tejghea, simţi că se întâmplă ceva ciudat, sau că se întâmplase ceva ciudat. Îl lămuri imediat vocea cabanierului:

— Antinevralgicul! Aţi uitat să-l luaţi!

Ionel se scotoci prin buzunare şi deodată se prefăcu că-şi aminteşte:

— Pssst! L-am uitat sus, sau poate că l-am pierdut pe scări. Fir-ar să fie.

Cabanierul se grăbi să-l scoată din încurcătură:

— Căutaţi în lădiţa albă de deasupra tejghelii. Găsiţi acolo tot felul de antinevralgice.

De astă dată Ionel respinse cu succes atacul:

— Noi luăm antinevralgice speciale: Buridoane. Dacă doriţi şi dumneavoastră… Într-un minut scapi de orice durere… Şi opreşte şi transpiraţia…

Cabanierul clătină din cap, căutându-şi un zâmbet cât mai amabil şi descoperi săgeata împotriva transpiraţiei câteva clipe mai târziu, când din arcaş nu se mai vedea nici umbra.

Şi se întâmplă cu Ionel exact ceea ce se întâmplase cu cabanierul. Tic îl surprinsese în ultimul moment al scenei:

— Dă-mi şi mie un buridon! Îl primi el pe Ionel în capul scării. Am asudat ca un peşte. Şi mă doare prin toate buzunarele…

Ce putea să facă Ionel? Nimic altceva decât să i se destăinuie lui Tic. Două minute de şoapte şi nu numai că taina ajunse la urechile puştiului, dar se schiţă şi o întreprindere foarte serioasă pentru absorbţia portofelului găsit.

— Tu caută cât mai mult mărunţiş, îl îndemnă Tic pe Ionel. Orice şi oricât. Eu trebuie să-l dăscălesc pe mizerabil.

Prin urmare cireşarul cel cârn şi ciufulit era în conflict cu… Ţângulică! Ei! Dar cu câteva mângâieri şi mai ales cu câteva promisiuni, dar mai ales cu câteva ameninţări: „Te las aici, mizerabile! Noi urcăm sus şi tu o să rămâi aici ca o cloşcă. Şi-o să-i spun cabanierului să te ţină legat, în cuşcă, lângă jigodia aia lăţoasă cu nume de catâr. Aşa!” Ţângulică se transformă în Ţombi şi în această calitate ascultă şi învăţă cu un zel nemaipomenit lecţia pe care i-o preda, în şoaptă şi mai ales prin gesturi, stăpânul lui.

Când Ionel sosi cu pumnii plini de monezi sunătoare, Ţombi cel silitor şi inteligent era tobă de carte… Adică îşi cunoştea fără greş întreg rolul, în toate nuanţele lui.

Poate că nu trecuseră nici cinci minute de la despărţirea lui Ionel de cabanierul înţepenit pe scaunul de lângă fereastră şi cei doi cireşari, urmaţi de un Ţombi de umbră, priveau prin crăpătura de la poalele scărilor în sufrageria pustie a cabanei. Parcă nu se schimbase nimic. Cabanierul era în acelaşi loc, cu privirile fascinate de obiectul pe care nu îndrăznea să-l atingă, sudoarea îi curgea probabil şiroaie, pentru că şervetul se freca fără încetare de ceafa lui şi dacă vreuna din mâini i se elibera din închinăciune şi igienă alerga imediat în partea stângă a toracelui pentru a apăsa şi a slobozi răsuflări şuierătoare.

Ionel urcă treptele în vârful picioarelor pentru a le coborî zgomotos şi a-i da prilej lui Tic să urmărească gesturile cabanierului. Într-adevăr, sărmanul personaj de trezi parcă în craterul unui Krakatau. Zăpăceala, spaima şi alarma nu ţinură decât o clipă… Cu mişcări de jongler împături şervetul şi-l azvârli peste portofelul lucitor, sări ca un saltimbanc de pe scaun, şi, asemeni unui clovn, îşi schimbă înfăţişarea, împrumutând masca unui nătâng perfect. Şi toate acestea într-o secundă!

Când cei doi cireşari îşi făcură apariţia în sufragerie, cabanierul schiţă un gest obişnuit de surpriză şi plăcere. „Doamne, ce măgar! Ce prefăcut!” şopti mezinul.

— Vă doare şi pe dumneavoastră capul? Întrebă cu o bunăvoinţă tulburătoare cabanierul. Doriţi un pahar de borviz?

— Nu… Îi zâmbi Tic foarte cuceritor. Avem sus două sticle neîncepute… Şi una pe trei sferturi. Poate ne găsiţi altă apă minerală… Zău… Ca să nu vă jignim, deşertăm sticlele, dimineaţa, la chiuvetă…

Ionel rămăsese atât de perplex, încât nu-şi mai găsi puteri şi vorbe pentru a opri introducerea lui Tic. La început crezuse că toată povestea apei face parte din planul pentru absorbţia portofelului. Abia spre sfârşit îşi aminti că nu-i povestise lui Tic încercarea sa de a-l îndepărta pe cabanier de fereastră sub pretextul unui pahar de borviz.

— Asta cum vine? Întrebă buimac cabanierul. Domnul Ionel moare după apa noastră minerală… A băut pe nerăsuflate, chiar adineauri, o halbă întreagă şi mi-a spus că aţi golit toate cele patru sticle…

— Unul din noi a glumit… Clipi Tic din ochi. Am pus un pariu grozav cu Dan… Cred că-l cunoaşteţi… V-a povestit aseară bancul cu melcii şi hipopotamii…

— Melcii şi hipopotamii!… Aseară! Păi aseară parcă aţi venit mai târziu…

— Da, da! Părea că-şi aminteşte cireşarul cel cârn. Nu aseară. Mi se pare că alaltăseară. După ce am spus eu

bancul cu melcii şi maimuţele…

— Melcii şi maimuţele! Se miră şi mai tare cabanierul. Alaltăseară?… Păi, alaltăseară parcă aţi venit după miezul nopţii. Nu v-am lăsat cheia de la intrare sub răzătoare?

— Aveţi o memorie extraordinară! Se auzi o voce pe care cei doi cireşari n-o prevăzuseră. Degeaba, Ticuşor. Bancul cu melcii şi maimuţele încă nu s-a inventat. Hei! Ţombi! Unde a dispărut catastrofa cu coadă, mamă dragă?

Şi Tic şi Ionel erau prinşi pe picior greşit. Orice replică, orice gest anti-Dan putea să le năruie planul. Îşi amânară răzbunarea pentru mai târziu. Ionel scoase imediat un pumn de monezi din buzunar şi se adresă triumfător prietenilor:

— Vreau să scap de mărunţişul ăsta şi fac cinste… Spuse el înaintând cu palma deschisă spre cabanier. Oare cam câţi bani să fie aici?

Dar nici n-apucă să termine întrebarea şi fu cât pe-aci să se prăbuşească la picioarele cabanierului. Noroc că se prinse în ultima clipă de colţul unei mese. Din nefericire tocmai cu mâna în care se aflau monezile. Cabanierul se repezi totuşi să-l susţină, apoi, împreună cu ceilalţi, se apucă să caute monezile care se prăvăliseră ca un şuvoi pe podea.

— Mamă dragă! Mare neghiob mai eşti! Îl investi Dan fără întârziere. Nici măcar nu ştii să te prefaci ca lumea. Te cred şi eu că-ţi convine să faci cinste după ce ne pui să-ţi culegem averea de pe jos… Mai bine te căţărai pe-o masă şi azvârleai mărunţişul ăsta nenorocit ca semănătorii… Uite! Cam aşa!

Dar Tic îi puse o piedică neaşteptată şi Dan nu-şi găsi scăpare decât în braţele cabanierului.

— Eu nu mai caut! Se răzvrăti Dan după ce scăpă din îmbrăţişarea udă şi neaşteptată. Nu mai caut… Decât monede de un leu. Uite! Aici… Şi aici… Şi aici… Şi acolo… Şi dincolo…

De fiecare dată ridica o monedă de un leu de pe podea, purtându-i pe toţi, cu vocea şi cu descoperirile, prin toată sufrageria. Era cel mai caraghios spectacol de cabană: patru oameni încovoiaţi, uneori în genunchi, căutând parcă un loc cât mai potrivit pentru mătănii, ciocnindu-se unii de alţii, înghiontindu-se, lăudându-se. Norocul nu-i surâdea decât lui Dan. Ceilalţi găseau monezi de cincisprezece şi douăzeci şi cinci de bani. Foarte rar câte una de un leu.

— Gata! Propuse cabanierul ud de efort şi de transpiraţie. S-or mai fi rătăcit câteva prin crăpături… Mi se pare că am găsit în total… Şaptesprezece lei şi patruzeci de bani…

— Cum?! Întrebară cireşarii la unison.

— Exact şaptesprezece lei şi patruzeci de bani! Repetă cabanierul. Am adunat în gând tot ce a găsit fiecare.

— Nu se poate! Se opuse Dan. Şaptesprezece lei şi…

— Dumneavoastră aţi găsit cel mai mult, îi răspunse cabanierul. Nouă lei şi cincisprezece bani…

— Nouă lei! Se sperie cireşarul. Eu? Poate un leu şi cincisprezece bani… Aha! Înţeleg ce înţelegeţi dumneavoastră! Nu? Ceilalţi lei… Erau acelaşi: tot primul pe care l-am găsit. Aşa cum s-a prefăcut Ionel că a căzut… M-am prefăcut şi eu că găsesc. Trebuia să intru şi eu în joc…

— Las' că ţi-o plătesc eu! Îl ameninţă imediat Tic, dar cu un ciudat accent de bucurie în glas.

— Ba plătesc eu! Sări Ionel. Eu am anunţat primul! Plătesc trei sticle de pepsi şi o halbă de bere… Adică o sticlă de bere, cum se spune pe aici…

Vorbele lui Ionel parcă mai atenuau necazul pe care destăinuirea lui Dan i-l pricinuise cabanierului. La drept vorbind, nici un visase el mai mult de o sticlă de bere atunci când îl auzise pe Ionel, la început, lăudându-se că va face cinste cu tot mărunţişul pe care-l avea în palmă.

Şi se nimeri că tocmai în momentul când lichidele gâlgâiau în gâturile însetate ale căutătorilor de monezi, uşa cabanei se deschise cu putere şi un grup de turişti, pornit de jos cu

un entuziasm ridicat la un grad pe care numai deznădejdea de la jumătatea urcuşului putea să-l egaleze, pătrunse în încăperea încălzită şi ameţitoare. Cabanierul se scuză chiar înaintea cireşarilor care întârziaseră gâlgâitul numai pentru a găsi un pretext de scuză. Fiecare urma să-şi ia, adică să-şi reia în primire calitatea lui de bază, cea a tinerilor, fiind binecunoscută: dezlegători de enigme şi mistere. Dar Tic mai întârzie câteva secunde la crăpătura de la poalele scării pentru a înregistra, ca pe o peliculă, grija şi nepăsarea jucată cu care cabanierul luă şervetul de pe fereastră pentru a-l pune într-un sertar al tejghelii şi apoi gesturile sale degajate, gesturi de invitaţie, cu mâna stângă, adresate clienţilor, în timp ce mâna dreaptă încuia, fără greş, sertarul.

Puştiul, cu părul blond ca grâul copt şi ciufulit ca o claie de fin, întârziase doar câteva secunde. Îndeajuns ca toţi cireşarii să fie puşi de Ionel în stare de alarmă.

Portofelul de plexiglas, scos de sub şervet de către Ţombi şi dus într-o ascunzătoare sigură tot de către el, se afla în mâinile cireşarilor. În locul lui, sub şervet şi în sertarul încuiat cu un seif, se afla unica listă de mâncăruri şi de băuturi din cabană, care chiar în acel moment era căutată cu disperare prin toate rafturile tejghelei. Tot Ţombi operase substituirea.

Absorbţia, aşa cum numise Ionel operaţiunea de răpire a portofelului găsit, stârnise mari ciondăneli în plenul cireşarilor. Portofelul ar fi fost înapoiat fără să se deschidă… Dacă Maria n-ar fi trecut, de la bun început, de partea răpitorilor. Presimţirea că o nouă taină, o nouă enigmă e pe cale să apară în calea lor, o făcu pe Maria să voteze altfel decât Lucia, Victor şi Ursu, şi-l făcu pe cârnuleţ să-i trimită o clipire plină de duioşie… Întâmplare foarte rară în relaţiile dintre cei doi bruderschwester.

— Ei s-au aiurit ca nişte nătărăi de-o şchioapă, o apostrofă Lucia, în şoaptă, pe Maria şi tu te apuci să le ţii hangul.

— Mai întâi să vedem ce-i acolo… Îi răspunse Maria, tot în şoaptă. Şi ne războim pe urmă.

— Şi cam ce înseamnă absorbţia asta? Întrebă Victor.

— Un termen de moment şi cam inadecvat, încercă Ionel să se scuze. Poate că i s-ar fi potrivit mai bine altul. În loc să botez actul, am botezat metoda…

— Şi care ar fi sensul actului? Îl ajută Victor.

— Un simplu împrumut! Răspunse Dan dintr-o suflare. Un împrumut pe scurtă durată. De unde ştim noi că peste câteva minute nu vom înapoia obiectul?

— În cel mai bun caz e vorba de o mârşăvie! Se revoltă Lucia. Un furt… O indiscreţie grosolană… O. o infamie!

— Zău?! Făcu Tic, încrucişându-şi braţele. Zău! Mi se pare că ai dormit după-masă şi te-ai sculat… Ştii tu cum… De unde ştii tu că n-am absorbit portofelul ca să-l păstrăm în siguranţă până se întoarce cel care l-a pierdut? Cu ce drept mă faci hoţ şi infam?… Sunt sigur că dacă nu era Ionel şi noi… Cabanierul i-ar fi venit de hac portofelului.

— Bine… Acceptă Lucia. Nu eşti hoţ… Îmi cer scuze. Dar mişel eşti. Pentru că nu-mi închipui eu că o să renunţi să te uiţi în portofel…

— Asta nu înseamnă că suntem mişei, sări Dan. Suntem şi noi curioşi. Asta e… Am luat un portofel străin de la un poate-hoţ… Nu e stăpânul lui… Am fi nişte tâmpiţi să nu ne uităm în el…

— Nu tâmpiţi, spuse Maria. S-ar putea să fim nişte criminali. Dacă în portofel se află o reţetă urgentă… Sau o chemare disperată… Sau o adresă foarte importantă… Sau cine ştie ce S. O. S.?

— Vedeţi?! Se îmbătoşă Ionel. Tu de ce taci, Ursule? Tu n-ai nici o părere?

Ursu se uită spre Victor. Părea foarte încruntat, aproape distrus. Dar masca i se destrămă repede. Şi un hohot de râs cumplit umplu încăperea.

— Nu ştiu ce mai aşteptăm, spuse el printre sughiţuri. De vreme ce majoritatea a hotărât un anumit lucru, gata! Avem

timp de sfadă mai târziu. Ne irosim forţele ca nişte… Mişei. Zău, parcă am fi furat portofelul şi vrem să-l păstrăm pentru noi… Să nu găsim înăuntru vreo listă de bucate…

Atmosfera se mai învioră. Ionel se hotărî să înceapă ritualul. Scoase portofelul de sub un ziar şi începu:

— După cum vedeţi: patru foiţe de plexiglas cu marginile de piele… Probabil piele artificială sau meşină… Aşa! Acum să-l deschidem. Am impresia că ne-am certat degeaba… Nu se află absolut nimic în portofel… Doar o bucată de hârtie… Aşa! O bucată de ziar… Ba chiar o jumătate de foaie de ziar… Cam galbenă şi roasă… Ceea ce înseamnă că e ruptă dintr-un ziar cam vechi. Cine ştie ce documente au fost ascunse în ea… Ceea ce înseamnă că domnul cabanier e mult mai abil decât ne închipuiam noi… Am absorbit un portofel gol…

— Tu crezi că signorul de jos a golit portofelul? Întrebă foarte furios Dan.

Ionel era foarte dezolat. Tocmai se pregătea să pună la loc, în portofel, foaia gălbejită şi cu miros de mucegai, dar îl opri vocea Mariei:

— Vreau s-o văd şi eu. Voi nu?

— Cred că mai avem şi altceva de făcut decât să ne pierdem vremea cu cercetarea ambalajelor şi pungilor de hârtie, spuse Lucia cu vehemenţă.

Dar Ionel n-o ascultă. Plimbă prin faţa tuturor, întorcând pe o parte şi alta sărmana jumătate de foaie de ziar. Una din feţe era aproape albă. Doar câteva cuvinte uriaşe, care terminau, probabil, un apel:

VECHI NU UITAŢI CETĂŢENI!

E UNA DIN DATORIILE CEASULUI DE FAŢĂ!

Pe cealaltă jumătate de pagină, sub un titlu care se întindea pe toate coloanele:

FAPTE DIVERSE DIN CAPITALĂ.

Abia de puteau descifra, din cauza ştersăturilor şi rosăturilor, literele şi cuvintele unor articole. Pe alocuri nu

se putea citi nimic. Hârtia era plină de găuri şi de pete nedefinite.

— Ştiţi de când e ziarul ăsta de ambalaj? Întrebă Ursu când foaia ajunse în dreptul lui. Mi se pare că din timpul războiului… Uitaţi-vă! O ştire despre bombardamente… Ce păcat că nu se poate citi mai nimic…

— Te rog, Ursule… se auziră câteva voci răscolite de închipuiri dureroase.

— Dacă tata avea vârsta mea, pe vremea aceea, încercă Dan o glumă, cine poate să-mi spună ce vârstă aveam eu cu trei ani în urmă…?

— Aceeaşi vârstă!… Se repezi Tic. Tu de la şapte ani n-ai mai crescut deloc… Păcat… Zău, Ursule…

Vlăjganul, renumit pentru ascuţimea privirilor sale, se chinuia să descifreze literele şi jumătăţile de litere care alcătuiau jumătăţi de cuvinte, să le găsească sensuri şi legături. După o repetiţie mută, care nu prea îl satisfăcuse, se hotărî, în sfârşit, să adune în fraze cuvintele presupuse:

— În ciuda numărului mare de avioane, au fost mai puţine decât săptămâna trecută… Imediat la faţa locului probabil că e vorba de echipele de salvare… Eroismul populaţiei merită toate laudele, dar cele mai frumoase… Aici iar lipsesc câteva cuvinte… se cuvin medicilor, neobosiţi, mereu la datorie, uimind cu rezistenţa şi spiritul lor de sacrificiu… Şi în luna iunie, Capitala a avut cel mai mult de suferit…” Parcă ar fi un fel de bilanţ al bombardamentelor…

— Exact! Spuse Victor. Cred că e comentariul unui comunicat oficial… Şi după cele cuprinse, s-ar părea că ziarul e din iulie 1944, dintr-o zi de la începutul lunii…

Toţi cireşarii se strânseseră ca un buchet în jurul lui Ursu. Toţi voiau să citească, toţi voiau să privească, să afle cât mai multe din acea zi îndepărtată şi încă nedefinită a unei luni şi a unui an de pustiire şi pârjol.

— Dacă vă înghesuiţi aşa, nu mai pot să citesc nimic, se apără Ursu. Şi dacă mai rupeţi şi foaia… Mai sunt nişte ştiri care par mai uşor de descifrat…

Promisiunea vlăjganului îi readuse pe toţi la locurile pe care le ocupaseră mai înainte. Încercau să călătorească în trecut, dar nu erau în stare. Îi durea ceva, striga în ei, amar şi surd, durerea unui trecut pe care nu puteau să-l vadă în imagini. Era ascuns de flăcări şi de fum şi de vaiete şi de bubuituri. Şi nu trecuse prea mult timp de atunci, încă nu se împliniseră două decenii şi jumătate, acel sfert de secol care separă generaţiile. Sau poate că trecuse prea mult...

— Nu mai e nimic cu războiul, spuse Ursu. Numai întâmplări din Capitală... Probabil că e un ziar de Capitală: Un furt... O crimă... O evadare... O dispariţie... Şi cel mai des cuvânt din titluri şi din cuprins, cuvântul senzaţional.

— Hai, nu mai fi atât de răutăcios! Îl rugă Maria. De ce nu ne citeşti şi nouă?

— Zău, Ursule!... Hai, să vedem şi noi cum a fost atunci.

— Bine... se lăsă Ursu înduplecat. Să încep cu...

— Cu evadarea senzaţională! Propuse Ionel.

— O evadare ca-n filme! O evadare demnă de eroul lui Leslie Charteris. În plin proces, poate în cel mai mare proces al anului. Cine nu-şi aminteşte de arestarea senzaţională de la începutul lunii februarie? Nu fusese făgăduită cu o zi mai înainte? Nu se ajunsese la un adevărat duel între... Păcat! Aici lipsesc câteva rânduri... Îi declarase avocatului că va evada atunci când nimeni nu se va aştepta. Şi iată că s-a ţinut de cuvânt... Iar sunt şterse literele... Cineva din sală a strigat: Foc! Şi chiar în acea clipă s-a auzit şi sirena de alarmă, atât de aproape că-ţi vâjâiau urechile. O panică de nedescris, zgomotul unei explozii chiar la uşa sălii de judecată... Scuzaţi, vă rog. Două rânduri şterse... nici urmă de acuzat... Până s-au dezmeticit gărzile... Şi totul n-a fost decât o înscenare: şi focul şi alarma şi explozia! O înscenare fantastică, neverosimilă, ca-n filmele cu James Cagney şi astfel a scăpat... Supranumit „Prinţul”... pe care... Îl socoteau cel mai... Imposibil! Se dădu Ursu învins. Nu se mai poate descifra nici o literă. Şi până acum mi-am ucis ochii...

— Formidabil! Se agită Tic. Exact ca-n filme!… Dar oare cine-o fi fost individul ăsta, supranumit „Prinţul”? Cel mai mare: ce?

— În orice caz: un ticălos! Îl tempera Lucia. Un bandit, un tâlhar, un spărgător…

— Probabil un şef de bandă, spuse Victor. Cel puţin patru oameni l-au ajutat să evadeze: cel cu sirena, cel care a strigat: „Foc!”, altul care a provocat explozia la uşa sălii de judecată şi, în mod sigur, un şofer care îl aştepta în stradă, cu maşina pregătită… Numai într-o bandă se poate pregăti o asemenea eva…

— Un moment! Îl întrerupse Ursu. A mai găsit câteva rânduri care ţin de ştirea asta… Aşa mi s-ar părea… În capul coloanei următoare… De-aceea nu le-am dat atenţie… Voi ce spuneţi? Sună cam aşa…”În ultima cli… Pă, am aflat dintr-o seri… Soare… so. sită la red… Acţie că evadarea ar fi fost organizată de banda rivală „Mănuşile Negre”… Pentru a smul. ge de la… Teribilul sec… ret…” Asta-i tot! Urmează altă ştire…

— Mamă dragă, ce film! Se entuziasmă şi Dan. Regele bandiţilor se crede liber. Maşina cu un şofer mut şi necunoscut trece ca un fulger pe străzi, undeva spre un loc sigur… Şi când colo, ajunge la altă închisoare şi mai cumplită, plină de unelte de tortură. În faţa lui se află celălalt rege, sau candidatul la tronul bandiţilor… De-aici cum mai evadează…?

— Poate că s-au înţeles între ei… Spuse Maria.

— Sau poate că s-au luat la bătaie, sări cârnul şi cel care a învins şi-a pus coroana pe cap…

— Şi a primit felicitările sfetnicilor şi chiar pe ale celui învins… Îl strâmbă Lucia. Tot nu-ţi dai seama că e vorba de nişte bandiţi? Doamne! Credeam c-ai terminat cu basmele…

— Şi eu credeam c-ai terminat cu răutăţile şi cu oasele. Nu cauţi decât oase şi sâmburi. Când te uiţi la mine mi se pare că vrei să vezi dacă e bine prinsă clavicula… Eu când mă uit

îţi văd toată răutatea… Şi ai buzele ca nişte aţe… Aşa! Nu te supăra, Ursule, că ea m-a provocat…

Lucia ar fi trecut cu vederea izbucnirea lui Tic… Dacă n-ar fi fost ultima frază. Îi aruncă o privire de gheaţă, căutând în acelaşi timp un gest crud sau câteva vorbe rele. Din fericire, Maria i se alătură imediat:

— Nesuferitule! Numai la bandiţi te gândeşti! Ce te-aş mai da afară, dacă n-ar fi frig… Hai, Ursule! Citeşte mai departe, să aflăm şi noi ce se mai întâmpla în Bucureşti pe vremea a…

— Stai! O opri Tic supărat la culme. Tu să mă dai pe mine afară? Dacă nu te fac eu să cazi de trei ori, mâine, la concurs şi ultima dată chiar la sosire, să-mi spui „cuţu” sau cum vrei tu!

— Şi după toate astea, asupra mea vor cădea toate trăsnetele. oftă Dan. Parcă nu ştiu!… Vă iertaţi, apoi vă antrenaţi puterile cu mine, până ce vă săturaţi de ameninţări şi promisiuni… Numai eu rămân în pagubă. Parcă vă aud mâine: Ticuşorule! Nesuferitule! Hai, Măriuţa, zău…

— Idiotule! Şoptiră în aceeaşi clipă Maria şi Tic.

— Nu v-am spus eu! Hai, Ursule! Citeşte-ne! Uite, ştirea asta: „O dispariţie fără urme!”

Tic se strecură totuşi lângă Dan pentru a-i şopti la ureche că i-a plăcut „chestia cu Măriuţa”, dar şi pentru a-l ciupi într-un loc dureros, atât de dureros, că-i amuţi strigătul pe buze. Bineînţeles, cireşarul cel cârn îi zâmbea ca un înger.

Ursu profitase de ceartă: aproape că se familiarizare cu textul ciuntit. Vocea lui era mai sigură, iar pauzele mult mai rare:

— Am informat la timp cititorii noştri despre cele trei scrisori de ameninţare primite în cursul lunii trecute… Şi ne putem mândri cu faptul că am fost primul ziar care am atras atenţia despre primejdia care planează asupra vieţii cunoscutului nostru industriaş… Aoleu! Ce gramatică! Şi iată că timpul cel drept şi neînduplecat ne dă dreptate, spre

disperarea tragică a aceluia care poate fi supranumit, pe drept cuvânt, speranţa industriei româneşti. În ultima scrisoare primită cu zece zile în urmă, ameninţarea era foarte vehementă. Abia acum putem da în vileag brutalul ei conţinut. «Dacă în seara zilei de 3 iulie nu veţi depune, la ora 10,30 la locul indicat în prima scrisoare, suma pe care v-am cerut-o şi planul prototipului B 12 (n.r. e vorba de una din cele mai secrete şi mai importante invenţii ale concernului industrial, care poate avea grave implicaţii pe întreaga piaţă europeană) ne vom vedea nevoiţi să punem în aplicare, fără milă şi întârziere, un plan diabolic, de furie şi răzbunare, care va aduce mult sânge şi multe lacrimi în familia dumneavoastră. Numai hotărârea noastră de a nu şovăi şi de a trece imediat la consecinţe sângeroase şi, bineînţeles, nevoia de a para eventualele măsuri ale autorităţilor ne obligă să trecem sub tăcere şi să nu dezvăluim represaliile crunte pe care le-am pregătit. Ar fi păcat să simţiţi pe propria piele că ştim să ne ţinem cuvântul. Orice măsuri de apărare se vor dovedi zadarnice. Noi ştim când şi unde să lovim şi mai ales suntem hotărâţi să lovim fără nici o milă! Atenţiune! E ultimul avertisment! Buboiul…» „

— Brrrr! Exclamă Tic înfiorat. Ce semnătură, Doamne! Şi ce ameninţări! Oare cum de nu le-a dat nimeni crezare?

— Aşteaptă, Ticuşorule, îl rugă Dan. Zi-i, Ursule!

Şi Ursu continuă lectura, parcă şi el impresionat, deşi nu citea pentru prima dată textul:

— Din păcate, autorităţile şi chiar unii confraţi au considerat totul o glumă de prost gust. Autorităţile s-au mulţumit să posteze un detectiv în civil în preajma vilei cunoscutului industriaş şi aceasta după mari presiuni din partea opiniei publice pe care cu cinste o reprezentăm. Dar, vai! Măsura s-a dovedit cu totul ineficace. Detectivul a fost găsit, ziua în amiaza mare, legat fedeleş şi cu căluş în gură, pe jumătate mort, într-un boschet din grădina vilei, iar pe pieptul lui, prins într-o agrafa, un carton cu următorul

conţinut: «Luaţi aminte! E doar prima măsură de represalii. Vor urma altele şi mai sângeroase. Buboiul…». Şi pentru că detectivul nu era rănit şi n-avea nici o urmă de sânge, anchetatorii s-au gândit la ceva mai rău. Şi într-adevăr, dând alarma, au descoperit dispariţia unicului fiu al industriaşului, un tânăr de mare viitor, proaspăt bacalaureat. În camera lui de dormit s-a găsit o scrisoare cu acest emoţionant apel, scris cu sânge, nu cu cerneală roşie, aşa cum insinuează un jurnal de dimineaţă: «Tăticule drag, salvează-mă. Nu mă lăsa pradă unei morţi crâncene.» În afară de urmele unei încleştări violente, în dormitor, nu s-a mai găsit nici o altă urmă care să ajute la elucidarea dispariţiei. Respingem cu indignare insinuările provocatoare ale unor confraţi, din presa de dimineaţă, care încearcă să fluture ideea, inadmisibilă, că toată întâmplarea ar fi un truc pus la cale de însuşi marele nostru industriaş cu triplu scop: punerea la adăpost a unei mari părţi din averea sa lichidă, disimularea celebrului prototip şi salvarea fiului de la încorporare. În ultima clipă, aflăm că bandiţii, folosind cheile luate de la fiul dispărut, au pătruns în locuinţa celebrului industriaş, sustrăgând din casa de fier celebrul plan (unic) al prototipului B 12. Vom reveni în numărul de mâine cu toate amănuntele…”

Nici nu terminase Ursu lectura, adică nici nu apucase să răsufle ca lumea, că Victor se şi văzu asaltat de privirile întrebătoare ale celorlalţi cireşari. Ce putea să le spună? Oare nu era mai bine să ridice din umeri şi să rămână în continuare mut? Parcă ghicindu-i gândul, Ionel tăbărî asupra lui:

— Nu te lăsăm până nu ne spui ce crezi!

— Dar e stupid! Răspunse Victor. Ce să cred? Înainte de orice, cred că Lucia are dreptate. Avem şi alte lucruri de făcut decât să comentăm, în neştire şi la nesfârşit, nişte fapte petrecute cu aproape un sfert de secol în urmă.

— Totuşi… Mi se par interesante, recunoscu Lucia, cu roşeaţa sincerităţii pe faţă. Ca un fel de joc mai neobişnuit.

— Adevărat… Acceptă Victor. Dacă n-ar fi mâine concursul şi dacă n-ar trebui să fim odihniţi şi preocupaţi de un singur lucru: „Ce vom face?” am putea să ne jucăm şi de-a trecutul…

— Dar eu mă odihnesc de minune cu acest joc, protestă Maria. Şi mai ales nu vreau să mă gândesc la ceea ce se va întâmpla mâine la concurs… Dacă încep să mă gândesc… Nu mai dorm toată noaptea…

— Asta-i cam aşa… Interveni şi Ursu. E ca o boală, cu spaimă şi sudoare. Mai rea ca frigurile. Bâţâi toată noaptea şi simţi cum te sufoci şi gata somnul! Friguri… Nu-s bune…

— Probabil… Spuse Victor. Dar mi se pare atât de inutilă vorbăria asta despre nişte fapte pe care nu le cunoaştem! Mai mult decât în ziar ce am putea spune? Şi la ce ar folosi supoziţiile noastre? Am mai putea să îndreptăm ceva?… Ce s-ar întâmpla dacă am începe să comentăm fiecare bucată de ziar? Ne ocupăm de ea în măsura în care interesează sau foloseşte unui scop, cum s-a întâmplat altă dată, în drum spre Castelul celor două cruci… Vă mai amintiţi bucăţile de ziar pe care le-am găsit în cele două scobituri?… Doar ne-am aruncat ochii pe ele ca să ştim când s-au adăpostit acolo ultimii vizitatori. Altceva n-am căutat…

— Fiindcă aveam altele pe cap, îşi aminti Dan. Mai ales eu. Mamă dragă! Cum mă mai dureau picioarele!

— În sfârşit! Nu scăpă Tic prilejul. Ai recunoscut şi tu cam pe unde-ţi porţi capul…

— Şi dacă ziarul ăsta îngălbenit şi mucegăit se va lega într-un fel de viaţa noastră? Se auzi vocea tremurândă a Mariei.

O clipă de spaimă, apoi replica Luciei:

— Asta e o provocare, o aţâţare!

— Ba nu! Se apără Maria. E o presimţire…

Şi iarăşi câteva clipe de spaimă, de care nimeni nu scăpă, apoi din nou Lucia:

— Nu presimţiri! Dorinţe! Fantezii! Te cunosc eu foarte bine. Nimeni nu te obligă să renunţi la ele, dar înainte de a le preface în vorbe ar fi bine…

— Poate ai pretenţia ca fiecare, înainte de a deschide gura, să ceară voie de la tine! Luă Tic apărarea Mariei. Atunci, te rog să-mi dai voie să-ţi spun că eşti ca o gheaţă băgată cu forţa în sân. Mereu mă faci să tremur… Brrrrr! Şi-ţi mai cer voie să mă laşi să spun că presimt şi eu exact ca Maria. Na!

— Presimţiri negre? Se interesă Dan pe şoptite.

— Tu poţi să te duci dracului… Că de tine nu mi-e teamă! Îi răspunse Tic. Presimţiri albastre şi violete, e bine?

— Am spus eu că asupra mea se vor abate toate trăsnetele, începu Dan să bocească. Şi cam ce legătură ar putea, mă rog, să aibă cu noi evadatul şi dispărutul de acum douăzeci şi nu ştiu câţi de ani? Sau Buboiul, sau Mănuşile Negre?

— Aha! Se prefăcu Tic că pricepe. De pe acum a început să te încolţească frica.

— Dacă tot am ajuns pe făgaşul ăsta, îi trezi vocea lui Ursu, măcar să citim ziarul până la capăt. Putem să amânăm puţintel sfada, ce ziceţi?

Nu răspunse nimeni, aşa că Ursu îşi reluă lectura:

— Senzaţionale amănunte despre senzaţionalul furt învăluit în tăcere… Asta e titlul. Şi începe tare!… Au trecut trei zile de la senzaţionalul şi misteriosul furt săvârşit în plin centrul Capitalei, în plină zi, sub privirile îngrozite a zeci de cetăţeni şi cu toate acestea nu am auzit încă o părere autorizată, lăsându-se să se răspândească zvonul că tot ceea ce s-a întâmplat a fost repetiţia unei scene de film… Unii dintre cititorii noştri poate că-şi mai amintesc… Chiar pe strada… Vodă…, în spatele… Fir-ar să fie! Lipsesc cam multe rânduri… În urma străduinţei întregii noastre redacţii, astăzi suntem în măsură să dăm cele mai sigure amănunte. Iată cum s-au desfăşurat lucrurile: Ultima maşină a convoiului, o camionetă de fabricaţie germană, a fost oprită brusc de o altă maşină care stopase în mijlocul străzii. Imediat, cinci indivizi înarmaţi cu pistoale obişnuite şi cu pistoale mitralieră au atacat camioneta. Toţi agresorii purtau pălării de paie şi ochelari de soare. Doi dintre ei au

imobilizat şoferul şi gardianul din faţă, iar ceilalţi trei s-au năpustit asupra uşii din spate a camionetei, aducând în stare de nesimţire, doar în câteva clipe, pe cei doi gardieni care nici n-au avut vreme să-şi scoată armele. S-a sustras din camionetă o singură casetă de fier, cam de mărimea unei maşini de scris Remington, semiportabilă, care a fost transportată în goană spre o altă maşină ascunsă într-una din străzile laterale. Până să se dea alarma, toate cele trei maşini cu ajutorul cărora s-a comis nemaipomenita agresiune s-au făcut nevăzute. Cei trei gardieni şi şoferul, loviţi toţi cu tocul pistoalelor în ceafa, se află internaţi în spital în stare gravă, însă nu disperată. În ciuda insistenţelor repetate ale ziarului nostru, autorităţile nu vor să dea nici un amănunt: cu privire la scopul şi valoarea furtului, cu privire la stadiul în care se află cercetările şi ancheta, cu privire la persoanele fizice sau juridice care vor suferi de pe urma acestui furt, unic la noi, prin temeritatea şi precizia cu care s-a săvârşit. În două minute, o camionetă misterioasă, făcând parte dintr-un convoi misterios, protejat însă de autorităţi, a fost devalizată în ciuda unei paze excepţionale. Care e misterul acestui atac senzaţional? De ce atâta tăcere? Dacă redactorii noştri n-ar fi văzut cu ochii lor rănile hidoase ale celor loviţi şi dacă n-am avea la redacţie scrisorile atâtor martori oculari, am crede şi noi că suntem victima unei halucinaţii, sau că pur şi simplu am asistat la repetiţia unei scene dintr-un film de groază. Faptele însă sunt fapte… În ultima clipă aflăm alte amănunte senzaţionale, pe care ne grăbim să le comunicăm cititorilor noştri. Convoiul atacat era un convoi oficial care dispersa depozitul uneia din cele mai mari instituţii bancare din ţara noastră. Caseta sustrasă conţinea bijuterii de o valoare nepreţuită, printre care trei coliere princiare şi celebra diademă „Dulcineea” pentru care, cu cinci ani în urmă, s-a oferit, de către un colecţionar, o vilă cu 14 camere la Monte Carlo. După toate probabilităţile, la săvârşirea furtului au participat doi spărgători cu renume, celebrul

cuplu Negrupop, a căror arestare e o problemă de ore, dacă nu de minute… Aflăm în ultima clipită, ultimissima, un zvon care circulă în brigada judiciară: cei doi necunoscuţi ale căror cadavre, oribil mutilate, au fost descoperite pe calea ferată, la punctul Buda şi despre care am relatat în numărul de ieri al ziarului, au fost identificaţi: Nae Pop şi Mihai Negru, adică Negrupop.”.

— Nu mai pot suporta! Spuse Dan. Nu găseşti nimic vesel?… Numai crime, jafuri…

— Ba mai e ceva! Încercă Ursu să-l liniştească: „Bombardamentul de ieri”… Cred c-ar fi timpul să plecăm…

Cireşarii porniseră spre cabana-mamă, unde obişnuiau să ia cina şi să-şi petreacă serile. Grupul nu era complet. Lipsea Ţombi, care primise misiunea ingrată şi primejdioasă de a transporta sub tejghea, într-un anumit loc, bineînţeles fără să fie văzut, portofelul de plexigas şi mai lipsea Tic, care plecase cu vreo zece minute mai devreme, grăbit nevoie-mare şi atât de înfofolit, că nici nasul nu i se vedea.

— Mi se pare că ţi-ai pierdut nasul, Ticuşorule… Îi spusese Dan în loc de „la revedere”.

— Atunci e foarte bine îi răspunsese prompt păgubaşul. Dar să nu-ţi fie teamă, că ştiu eu unde şi când să-l găsesc…

Se lăsase întunericul, un întuneric blând, aproape cald, cu iradieri şi cu reflexe ciudate şi mai ales cu fulgi mari, care te făceau să scoţi limba, pe furiş şi să încerci să topeşti câte unul. Poteca strâmtă obligase grupul să se despartă în perechi. În frunte erau Victor şi Ursu; undeva în urmă: Dan şi Ionel, iar fetele la mijloc; la început una în spatele alteia, până ce Lucia o apucă pe Maria de braţ, obligând-o să-şi încetinească mersul:

— Eu ar trebui să fiu supărată, nu tu! Pentru că te-ai purtat ca o neghioabă. Ce ţi-a venit să scorneşti presimţirile alea tâmpite? Am venit aici să petrecem o vacanţă liniştită, toţi ne-am înţeles… Poate că ar fi fost bine să nu ne înscriem nici la concursuri… Şi tu…

— Sigur c-ar fi fost bine! Se enervă Maria. Voi m-aţi obligat, voi mi-aţi mâncat toată liniştea! Mai ales tu…

— Dar eu te-am rugat… Răspunse Lucia foarte mirată. Te-am rugat… Gândindu-mă ce bine o să-mi pară dacă o să câştigi tu concursul… Eu ştiu? S-ar putea să ai dreptate… Poate că am fost puţintel egoistă… M-am gândit la mine, nu la tine…

— Zău, Lucia… Tremură Maria, înnorată de mărturisirea prietenei sale. Nici nu poţi să-ţi închipui prin ce chinuri trec. Nu mă gândesc decât la concurs… Oare de ce? Îmi dau seama cât de stupid e totul… Ce-o să se întâmple dacă n-o să câştig?… Nimic. N-o să se schimbe nimic… O să fim la fel de buni prieteni, poate chiar mai buni… Şi cu toate acestea parcă mă îngheaţă ceva la gândul că n-o să ies prima… Ufffl Şi cât mă zbat să scap de ideile astea idioate şi rele: citesc, vorbesc, spun tot felul de aiureli. Şi nu pot… Undeva mă frământă gândul cel rău…

— Prin urmare tot eu te-am nenorocit…

— Nu! Nuuuu… Dac-ai şti cât mă rugam să mă rugaţi… Bine că se termină totul mâine!… O să ies ultima, absolut ultima… Adică de ce ultima? Nu! Prima o să ies! Auzi, Lucia?

— Nu vreau altceva decât să treacă şi ziua de mâine… Pot să-ţi spun şi eu, dacă e vorba să ne spunem totul, că trec prin aceleaşi chinuri ca şi tine… Ştii ceva, Maria? Hai mai bine să ne gândim la ce-o să facem începând de mâine seară! Ne mai rămân şase zile, nu? Ce-ar fi să vizităm fiecare orăşel din împrejurimi? Să pornim cu schiurile pe lângă şosea, sau fără schiuri, pe jos şi să poposim în fiecare orăşel. Sunt chiar şase: două dincoace şi patru dincolo de munţi. Rămânem câte o zi şi o noapte în fiecare… Toată lumea spune că-s cele mai frumoase localităţi din ţară… Ce zici?

— Fac orice vrei tu, răspunse Maria. Absolut orice. Numai să treacă ziua de mâine şi să scap de tot ce-i negru…

— Tot te mai apasă presimţirile alea?! Se miră Lucia.

— Ce presimţiri?… Aaaa! Nu ştiu. În clipa asta nu le simt cu mine… Poate c-a fost o simplă idee…

— Acum încep să mă zgândăre pe mine… Aşa, ca idee, ca abstracţie… Foarte rar îmi lasă câte un fior.

— Zău! Se miră negricioasa la rândul ei. Nu mi-aş fi închipuit aşa ceva. Tocmai tu!

Ajunseseră la capătul unei coline şi după câţiva paşi cabana răsări în faţa lor: uriaşă, strălucitoare, plină de zgomote. Ursu şi Victor aşteptau în faţa intrării. În lumina orbitoare, feţele lor păreau palide, iar privirile trădau nelinişte şi nervozitate. Numai Dan şi Ionel, care se iviră după câteva clipe, radiau de bucurie şi păreau gata de atac.

— Am dezlegat toate misterele! Începu Ionel să se laude. Ştim tot ce s-a întâmplat cu „senzaţionalii”. Şi cu „prinţul”…

— Şi cu „Buboiul” şi cu „Mănuşile Negre”… Îl întrerupse Dan, la fel de nerăbdător. I-am aranjat pe toţi!… Ia imaginaţi-vă ce s-ar putea întâmpla cu „Buboiul”?

Dar nu mai avu vreme să dea şi răspunsul pentru că Ionel se prăbuşi, din senin, peste el, târându-l într-un morman de zăpadă. În prăbuşirea neaşteptată, în vânzoleala din zăpadă, Ionel izbuti să sufle la urechea lui Dan câteva vorbe:

— E jale! Ne-au auzit ăia cu portofelul…

Într-adevăr, la câţiva paşi de cireşari, ascunse de umbra streaşinei care apăra intrarea în hotel, se aflau două matahale, nemişcate ca două coloane.

Dan se sculă imediat şi sărind într-un picior căută sprijinul lui Ursu:

— Idiotul! Începu el să se plângă. S-a repezit anume ca să-mi spargă buboiul… Auuuuu! Las' că-i arăt eu…

„O inspiraţie magistrală!” îl va felicita mai târziu Ionel, care, pândindu-i pe uriaşi, văzuse cum uimirea şi încruntarea de pe feţele lor se preschimbară mai întâi în zâmbet, apoi în nepăsare. O inspiraţie magistrală… Care-l va obliga însă pe Dan să meargă şontâc-şontâc toată seara.

Cireşarii se aşezaseră la masa lor, o masă de colţ, retrasă, poate cea mai îndepărtată de orchestră. Acolo puteau discuta în voie, iar zumzetul localului devenea o adevărată cortină acustică. Îl aşteptau de aproape un sfert de oră pe Tic şi unii începeau să simtă aşchii în gât.

— Vine! Anunţă Dan. Dar nu întoarceţi capul pentru că vine sub formă de detectiv. Fără păr şi fără nas… Parc-ar fi pârtie… Face un ocol ca să ne cadă în spate…

Detectivul fără păr şi fără nas poposi exact în spatele lui Ursu. Nimeni nu-l simţi, deşi îl aşteptau toţi. Făcu un semn către Dan şi Ionel pentru a-şi apropia scaunele, apoi se aşeză la locul lui, răsuflând prelung ca după un efort chinuitor…

— Nu m-au văzut şi nici n-au să mă vadă, dacă voi doi nu vă mişcaţi, clipi el spre noii fraţi siamezi.

— Ai putea să ne scuteşti de misterele astea prefăcute, îl întărită Maria. Avem şi aşa destule pe cap…

— Nu prea cred, pentru că nu ai pe ce să ai… se oţărî Tic cel dintotdeauna, adică şi ciufulit şi cu nasul cârn. Şi dacă vrei să ştii, află că am fost aşteptaţi şi că suntem şi acum sub observaţie. Na!

— Ăia doi? Îşi aminti Ionel scena de la intrare.

— Chiar ăia! Răspunse Tic, dar imediat tresări: Ăia, dar voi de unde ştiţi? I-aţi văzut la intrare?

— Nu numai că i-am văzut, se amestecă Dan, dar i-am şi dus. Din cauza asta sunt şchiop. Mi-a spart Ionel buboiul…

— Văd că-l mai ai… Îi spuse Tic printre dinţi, arătându-i capul cu degetul. Dacă nu vreţi să ascultaţi, treaba voastră.

— Pe cuvântul meu, Ticuşor! Încercă Ionel să restabilească adevărul şi armonia. Era cât pe-aci să ne ciocnim de ei. Noroc că a avut Dan o inspiraţie de geniu…

Un minut mai târziu, confuzia era risipită, dar parcă se simţeau asediaţi de nişte valuri de teamă, sau poate prindeau rădăcini presimţirile Mariei.

— Eu am crezut că i-aţi observat pe „porumbei”, se dezmetici Tic. Ăia care se gudurau şi se giugiuleau la prânz,

lângă noi, la Poieniţa… Puteam să pariez şi pe schiuri că sunt nişte iscoade idioate…

— Iscoadele cui? Întrebă Victor. Oare nu e o simplă coincidenţă? Aminteşte-ţi că ni s-a mai întâmplat şi alteori…

— Nu schiurile, îmi pun capul la bătaie că nu e o simplă coincidenţă. I-am simţit de la prânz şi i-am pus la încercare… Le-am lăsat un bilet la schiuri şi în loc să-l arunce l-au luat cu ei… După asta i-am mirosit şi din cauza asta am plecat mai devreme spre hotel… Să văd cam ce se pregăteşte…

— Şi cam ce s-a pregătit? Întrebă Maria.

— S-au ascuns în nişte fotolii şi nu şi-au luat nici o clipă ochii de la uşă. Stăteau la distanţă şi se prefăceau că nu se cunosc. Din când în când, doar, îşi transmiteau semnale cu degetele. Nu s-au mişcat din fotolii nici când i-au chemat prietenii… Ăia cu treninguri galbene şi azurii. Pe ea o cheamă Atena şi face parte din grupul azurilor. Pe el îl cheamă Tiberiu şi face parte din echipa celorlalţi…

— Bravo! Îl felicită Dan. Eşti cel mai mare detectiv fără nas! Ai aflat şi ce notă au luat la geografie pe întâiul?

— Nu m-am interesat de nota la geografie… Îşi începu Tic răzbunarea. M-am interesat în schimb…

— Stai, Ticuşor! Îl opri Ursu. Mai bine spune-ne ce s-a întâmplat mai departe… Dan a vrut să-ţi facă un compliment…

— Şi chestia cu nasul? Stărui puştiul. Am eu grijă… Dar dacă mă rogi tu… Adică nici nu mai am multe de spus… Cum v-au văzut intrând s-au ridicat şi s-au ascuns după nişte coloane, apoi s-au luat după voi… Dar mai întâi şi-au pus ochelari de soare… Şi eu m-am lipit de ei şi i-am auzit când el îi şoptea ei: „Vezi ce bine am făcut că nu ne-am schimbat treningurile? Sunt absolut sigur că n-or să ne recunoască în agitaţia asta albastră. Iar ideea ta cu ochelarii a fost grozavă…” Cam aşa i-a spus. Şi erau mereu cu ochii pe voi…

— Eşti foarte, foarte sigur că nu urmăreau pe alţii? Întrebă Lucia să-l descumpănească.

— S-ar putea să greşesc… Continuă Tic cu o voce nesigură. Mai ales că am auzit-o pe ea când îi răspundea: „Să fim foarte atenţi, Tiberiu. Ăla mic nu e cu ei. Nu-s decât şase…” Staţi, staţi! Nu vă grăbiţi, că n-am terminat. A mai spus şi el ceva, cam aşa: „O fi rămas cu Ţombi la cabană…” Asta e totul… Şi încep să cred şi eu că e o simplă coincidenţă…

— Oare să ne fi dibuit? Întrebă Dan. Tot hotelul e plin de cireşari şi tocmai pe noi să fi pus ochii? Mai ales după ce ne-am plimbat mereu în două sau trei grupuri… Şi fără Ţombi.

— Poate că sunt în slujba coloşilor… Spuse Ionel.

— E o prostie! Se împotrivi Lucia. Ce avem noi cu coloşii? I-am văzut azi la prânz pentru prima dată, iar porumbeii ne urmăreau probabil de dimineaţă. Trebuie să fie altceva… Dar ce?

— Tot mai sunt acolo? Îl întrebă Tic pe Ursu.

— Chiar în clipa asta se scoală… Răspunse Ursu uimit.

— Înseamnă că s-a prins, se înveseli puştiul. Am aranjat cu un picolo să le dea un bilet, fără să spună de la cine l-a primit. Aşa că…

— Aşa că?… Îşi trădă Maria nerăbdarea. Ce-ai scris?

— Cam aşa: „Veniţi urgent la «Poieniţa» şi aşteptaţi semnalul meu: trei ţipete de cucuvea.” Dacă n-o să se prefacă în oameni de zăpadă… Adică ce zăpadă! În oameni de gheaţă, să nu-mi mai spuneţi Ticuşor… O să tot aştepte semnalul…

Victor se uită la prichindelul înveselit şi-l întrebă, parcă, într-o doară:

— Asta ce mai înseamnă? O măsură de prevedere?

Dar nimeni nu înţelese şi nici nu se strădui să înţeleagă sensul întrebării lui Victor. Se mulţumiră să râdă, în neştire.

Spre sfârşitul mesei, orchestra de amatori îşi întrerupse concertul pentru a se putea citi la microfon un apel de ultimă oră: toţi elevii şi instructorii lor, dar în primul rând

concurenţii, erau rugaţi să urce în sala de festivităţi pentru a li se face comunicări extrem de importante. Apelul fu repetat de câteva ori, şi, pentru a i se sublinia importanţa, cineva avu ideea să adauge, la sfârşitul lui, că nu e vorba de o farsă. Aşa că din clipa când crainicul anunţa: Atenţiune! Atenţiune!” şi până când încheia cu cuvintele: „Atragem serios atenţia că nu e vorba de o farsă” tot restaurantul se prefăcea într-o cascadă de râsete.

— Oare ce se mai pune la cale? Întrebă Dan.

— Să nu se întâmple ca în povestea cu ciobanul şi lupul, zâmbi Victor, sau ca alaltăseară cu campionii… Mergem?

Cireşarii porniră spre sala de festivităţi tot în trei grupuri, aşa cum sosiseră la hotel, dar în altă ordine şi cu Tic în ariergardă. După câteva clipe se pierdură în masa de siluete albastre care se revărsa în două şuvoaie distincte: unul urca treptele interioare ale hotelului, altul le cobora pe cele exterioare: credulii şi incredulii.

Victor şi Ursu se opriseră în holul de la etajul întâi. Acolo îi găsi Tic, într-un ungher mai întunecos în care se mai retrăseseră în câteva rânduri.

— Ai avut dreptate… Şopti ciufuliciul către Victor. Zău că mai mulţi sunt cei care ies afară… Nici Ionel şi nici Dan n-au vrut să urce. Mi-au făcut semn să-i las în pace…

— Asta era?! Se miră Victor. E credeam că-mi dai altă dreptate. Credeam că i-ai întâlnit pe cei doi… pe ceilalţi…

— Care ceilalţi? Tresări puştiul. Coloşii? Parcă i-am văzut şi pe ei prin hol.

— Nu coloşii, Ticuşor, îl înghionti Ursu. Porumbeii…

— I-aţi întâlnit voi? Se înspăimântă fostul detectiv.

— De vreme ce ţi-am spus Ticuşor, încă nu i-am întâlnit, îl linişti Victor.

— Aaaaaa! Înţelese Tic cu întârziere. La asta ai făcut aluzie când cu măsura de prevedere! Nu mi-a trecut prin cap…

Victor se prefăcu de-a dreptul dezolat:

— Şi eu care mi-am închipuit că ai aranjat în aşa fel lucrurile ca să nu pierzi prea mult în caz de eşec…

— Nu se poate! Se împotrivi Tic. Dacă tu crezi că eu… Uite! Şi acum, dacă vrei, sunt gata să…

Prichindelul îşi pierdea însă încetul cu încetul graiul, iar figura lui trecea printr-o adevărată metamorfoză: la început uimire, apoi neîncredere, apoi negaţie, apoi furie. Prietenii lui cei mari nu mai aveau nevoie să se uite în direcţia în care privea el pentru a şti ce se întâmplă. Figura lui era o oglindă fidelă. Şi Victor şi Ursu încercară în aceeeaşi clipă să-şi ducă mâinile spre părul lui groaznic de ciufulit, dar Tic se feri ca de nişte gheare.

— Asta înseamnă că de azi înainte ar trebui să-ţi spunem Tic, dragă Ticuşor, îl iertă Victor prin aranjamentul frazei.

Dar Tic n-avea antene de recepţie pentru aşa ceva:

— De unde ai ştiut că n-o să se prindă? Se burzului el către Victor. Sau i-a avertizat cineva dintre voi?

— Dacă vrei să spui: cineva dintre noi toţi…

— Poftim! Spun! Pentru că nu mă gândesc neapărat la voi doi.

— Cineva dintre noi, na!

— În cazul ăsta, ai ghicit! Spuse Victor. Dar nu e bine să te superi prea tare pe el… Stai, stai puţinei!… Mai întâi, Atena şi Tiberiu sunt destul de isteţi… Pentru că ne-au dibuit. Din toată hărmălaia şi adunarea asta, numai ei ne-au descoperit… Pe urmă, sunt şi destul de discreţi şi de liniştiţi… Pentru că dacă ne-ar fi recunoscut altcineva… la ora asta trebuia să ne luăm tălpăşiţa. Ar fi dat alarma şi nu cred că ne-am fi simţit prea bine… Pe urmă, sunt şi destul de inteligenţi… Dacă ar fi primit alţii biletul tău, la ora asta erau într-adevăr oameni de gheaţă. Ei însă l-au citit mai atent, l-au interpretat şi s-au întrebat cam aşa: „Cine ne cheamă? De ce ne-a trimis un bilet? De ce nu ne-a luat cu el? De ce tocmai pe noi?” O groază de întrebări, Ticuşor. Şi toate din pricina unui pronume…

— Din cauza unui pronume? Se învolbură puştiul.

— Din cauza unui pronume, care ţine locul… Unui nume. Uite! Eu sunt gata să pariez pe ce vrei tu că de la pronume ţi se trage eşecul. De la pronumele „meu” şi de la ce se subînţelege prin folosirea lui. Dacă în loc să scrii: „Veniţi urgent la cabana Poieniţa şi aşteptaţi semnalul meu… Etcetera”, fără să semnezi biletul, ai fi scris: „Veniţi urgent la cabana Poieniţa şi aşteptaţi următorul semnal etcetera”, s-ar fi interpretat altfel mesajul şi s-ar fi iscat alte întrebări. Înţelegi, Ticuşor? Ar fi apărut altă întrebare de bază. Nu: cine ne cheamă? Ci: de ce ne cheamă… Cine ne cheamă? Îndeamnă la meditaţie. De ce ne cheamă? Îndeamnă la acţiune. Pronumele ţine locul unui nume Ticuşor.

— Nu-i adevărat! Spuse Tic cu voce îndurerată, abia auzită. Nu ţine locul unui nume, ţine locul unui adjectiv: idiot!

— Te-am avertizat să nu te superi prea tare pe cel care i-a avertizat, încercă Victor să-l domolească. Şi pe urmă, aş mai avea ceva de adăugat despre ei: am impresia că sunt şi destul de simpatici.

— Nu-i adevărat! Se încăpăţână Tic. De ce s-au prins la primul bilet? La biletul pe care l-am agăţat de schiurile lor… De ce nu l-au aruncat dacă nu l-au luat în serios?

De astă dată, Tic nu se mai feri de mâinile prietenilor lui. Ba îşi aduse şi capul între umeri, lăsându-se mângâiat ca Ţombi, în zilele lui rele.

— Cine ştie, Ticuşorule… Îl alină Ursu. Poate că s-au gândit să-l păstreze undeva într-un album, după ce vor scrie pe el, cu litere mici: „Amintire de la… Tic.”

Cel mai aglomerat spaţiu al hotelului era holul în care se aflau cabinele telefonice interurbane. Mai ales seara, după cină. Vocea operatoarelor nu înceta nici o clipă. Comenzi, chemări, apeluri, cifre, proteste, toate lovind timpanele ca scârţâitul uneia şi aceleiaşi uşi neunse. Acolo îşi găsiră loc de refugiu Dan şi Ionel. Chiar în mijlocul holului, unde tronau patru fotolii, fiecare cât o caleaşcă de mare. Cândva, fotoliile fuseseră un simplu element de decor; lipite unul de

altul, în pereche şi potrivite spate în spate, tot în pereche, toate având aceeaşi culoare roşie, grea, păreau, de departe, un singur ornament, un fel de havuz ciudat în care apa obosise. Vremea şi necesităţile le transformaseră însă în ceea ce erau de fapt.

Cei doi cireşari avuseseră marea şansă să găsească două din cele patru fotolii, libere. Bineînţeles, nu cele care ofereau privire spre cabinele telefonice. Acelea erau de multă vreme ocupate de două persoane care în imensitatea caleştilor de catifea păreau nişte matahale. Rămăseseră libere surorile lor siameze, care ofereau perspectivă spre ferestre şi în acea zonă a holului se aflau foarte puţine persoane. Marginile fotoliilor erau sculptate în lemn, iar sculptorul fusese un adept al barocului. Atâtea serpentine şi şănţuleţe şi cercuri şi tuburi erau sculptate în marginile de lemn, că oriunde ţi-ai fi pus urechea întâlneai o pâlnie acustică. Nu trebuia decât să închizi ochii şi să te prefaci că moţăi, ba să-ţi laşi şi căciuliţa pe ochi, din spirit de extraprudenţă, pentru a auzi absolut tot ceea ce se vorbea în celelalte fotolii, cele cu perspectiva spre cabinele telefonice, chiar dacă s-ar fi vorbit în şoapte de vis. N-ar fi fost o neghiobie nemaipomenită, din partea celor doi cireşari, să se împotrivească unei asemenea şanse?

Când nevăzuţi şi cu mişcări de nevăstuică, Dan şi Ionel ocupaseră cele două daruri ale Fortunei, în partea cealaltă parcă dădea în clocot un cazan.

— Fir-ar să fie de reţea şi de telefon şi de cabană! Se auzea o voce groasă, îndârjită. Aşteptăm de două ore şi nu mai pot! Înţelegi dumneata? Nu mai pot! Aşa e firea mea, ce să fac? Pot să aştept un ceas întreg fără o scamă de revoltă. Înţelegi dumneata? Nici nu-mi dau seama că aştept, sau că a întârziat cel cu care mi-am dat întâlnire sau că trece timpul. Un ceas întreg! Mă uit la ceas şi văd că e şapte. Mă mai uit o dată şi văd că e opt fără cinci, sau opt fără un minut. Nu-mi dau seama când a trecut ora, parcă atunci am sosit la întâlnire. Dar în clipa când se împlineşte

ceasul, la secundă, dintr-o dată se produce explozia. Simt că mi se preschimbă degetele în gheare şi-mi vine să strâng. Orice, absolut orice. O secundă mai mult şi gata! Nu mai pot! Asta e firea mea!

— Eu nu pot să aştept nici un minut, nici măcar o secundă… se auzi altă voce, mai limpede şi mai calmă. Desigur, atunci când sunt eu stăpânul timpului, când îl fixez eu, sau când mi se fixează şi eu accept… Dar toate acestea sunt nişte accidente… Viaţa are un singur adevăr, aşteptarea. Toată viaţa nu înseamnă altceva decât o aşteptare, împărţită în câteva capitole… Dacă nu înveţi să aştepţi, pierzi. Ca să fie clar…

— Cum s-ar spune, trebuie să mă stăpânesc…

— Nu trebuie să te stăpâneşti… Trebuie să te gândeşti. Ca să-ţi dai seama ce fleac e ora asta de aşteptare. Un fleac, o scamă, cum spui dumneata… Eu aştept de douăzeci şi doi de ani această oră de aşteptare. Şi o savurez, o las să mă umple, ca o baie caldă, cu toate secundele ei…

— Eşti atât de sigur că s-a terminat totul?

— Absolut! Numai că nu se termină, ci începe totul. Aici e deosebirea. Orice final înseamnă un început… Mai bine zis: orice final devine un început…

— Eşti tare, dumneata, în chestii din astea mai complicate. Eu nici nu mă gândesc la ele… Eu mă învârtesc mai simplu prin viaţă. Iau sau dau. Sau: iau şi dau. Sau: nici nu dau, nici nu iau. Nu iau şi dau. Nu dau şi iau… Cam pe-aici începe şi se termine filosofia mea… Până acum nici nu te-am întrebat cum o să combini firele ăstea ca să ducă la liman… De fapt, nici nu ştiu ce fire împleteşti dumneata…

— Două fire… Răspunse vocea calmă. Nimic mai mult. Numai două fire. Nu e clar?… Cum se pot împleti două fire? Într-un singur fel. A le împleti nu înseamnă nimic. Orice copil e în stare. Totul e să le găseşti… Da! Cea mai mare nenorocire a unui om e să ştie că există două fire care, găsite, dau ceva nemaipomenit. Toată viaţa devine o căutare, o nenorocire…

— Eşti tare, zău că da! Spuse a admiraţie vocea groasă… Chiar aşa e… Eu, până să ştiu de firele astea, eram un om ca toţi oamenii… cu bucurii şi necazuri. Dar de când ştiu de ele, parcă m-aş afla într-un iad… Zău că e o nenorocire, exact cum ai spus dumneata… Dar oare cum o fi atunci când ştii că firele există, dar nu ştii unde?… Trebuie să fie mai rău decât într-o mie de iaduri…

— Mult mai rău! Întări celălalt. Nu vorbesc eu, cel din clipa asta. Vorbesc douăzeci şi doi de ani din mine… E o groază, e ca într-o mlaştină în care stai până la gât şi nici măcar mâinile nu le poţi scoate afară… Te trage totul în mâl, în afund… Nici nu ştii cum de poţi să mai rămâi cu capul nevătămat afară. Îţi vine să crezi că-l ţin urechile. Altminteri s-ar afunda şi el în mâl…

— Nici nu te-am întrebat pe dumneata cum ai dat de firul ăsta pe care suntem acum, că de cestălalt nu cred că o să mă încumet vreodată…

— Nu e o poveste prea lungă… A ţinut numai douăzeci de ani. În primii doi ani m-am chinuit să dezleg un semn. De fapt, semnul l-am dezlegat într-o clipă. Mi-au trebuit însă doi ani ca să înţeleg că un anumit lucru reprezintă un semn… L-am văzut cu câteva clipe înainte de a muri… Nu trebuia să ştie nimeni că-l văd, nu trebuia să mă vadă nimeni altcineva decât el… Şi m-a văzut, m-a recunoscut. Nu putea să vorbească… A întins greu braţele, până şi-a transformat trupul într-o cruce. A rămas aşa câteva clipe. Ochii îi scăpărau, cu ultimele puteri pe care le mai avea… Apoi s-a chinuit să-şi apropie braţele de corp. Făcea eforturi cumplite, dar a izbutit. Şi le-a împreunat şi mă implora din ochi să-l înţeleg. Nu, nu mă implora. Îmi poruncea. Aşa a murit… cu braţele împreunate, dar nu mi-am închipuit altceva în toată mişcarea lui decât o îmbrăţişare interzisă, care mi se trimitea din depărtare, cum fac doi oameni care se despart: unul rămâne pe chei, altul pleacă în larg cu vaporul. Eu rămâneam pe chei şi primeam îmbrăţişarea îndepărtată a celui de pe vapor. Cine putea să-şi închipuie

că îmbrăţişarea aceea chinuitoare era un semn, ultimul semn pe care mi-l lăsa: testamentul lui… Eu căutam altceva: scrisori, cuvinte rostite. Zadarnic!… L-au adus în comă la spital. N-a fost în stare să scoată nici o vorbă. I-am întrebat de sute de ori pe toţi doctorii, pe toate infirmierele care l-au îngrijit, pe bolnavii cu care a stat în salon. Zadarnic! Niciunul nu l-a auzit spunând o singură vorbă… Toţi îmi povesteau acelaşi lucru. Din când în când ridica amândouă mâinile, cu arătătoarele întinse, ca şi cum ar fi indicat două direcţii… Era un semn?… Nu puteam să cred… Dar dacă era totuşi un semn? Ce fel de semn?… Oare o cifră? Doi? Douăzeci? Două sute? Două mii? Aproape doi ani de zile am făcut tot felul de combinaţii cu cifrele pe care mi le închipuiam în semnul lăsat de el… Şi am scăpat de obsesia cifrei într-o secundă, la un teatru. Întârziasem. Se stinsese lumina, spectacolul începuse. Plasatoarea m-a întrebat ridicând arătătorul: „Un loc?” I-am răspuns automat, ridicând arătătorul şi mijlociul: „Două”. În clipa aceea mi-am dat seama că nu putea fi vorba de o cifră. Parcă mi-a trecut un fulger prin creier. Nici nu-mi mai amintesc ce s-a jucat. Nu vedeam şi nu auzeam nimic. Mă gândeam la un singur lucru: ce a vrut să-mi spună ridicând mereu cele două arătătoare? Scăpasem de obsesia Stupidă a cifrei doi. Dacă ar fi vrut să-mi sugereze cifra doi, ar fi făcut exact cum am făcut eu cu plasatoarea: ar fi ridicat arătătorul şi mijlociul… Nu mai aveam însă nici o îndoială că gestul lui: cele două arătătoare ridicate, reprezenta un semn lăsat anume pentru mine. Ştia că voi veni la el. Ştia şi pentru ce voi veni. Ştia că sunt singurul care ştiu totul. Ştia că ştiind aceasta îl voi căuta. Ştia, prin urmare, că trebuie să-mi lase un semn… Dar ce anume reprezenta semnul?

— Arătătorul de-aceea se numeşte arătător… Îndrăzni celălalt să-l întrerupă. Fiindcă arată o direcţie…

— La asta m-am gândit şi eu… Dar nu multă vreme. Ce direcţie putea să-mi arate? Un punct cardinal? Chiar dacă ar fi fost capabil să se orienteze asupra punctelor cardinale,

cu ajutorul soarelui, să zicem, deşi era greu de presupus lucrul acesta, în starea în care se afla el, ce indicaţie precisă ar fi însemnat pentru mine nordul, sau sudul, sau estul, sau vestul?… La ce mi-ar fi folosit? Orice punct cardinal însemna pentru mine un infinit de posibilităţi… Dar nu ridicase un singur arătător, ci pe amândouă… Era stupid să-mi închipui că-mi indica două direcţii şi chiar dacă mi-ar fi indicat două direcţii, la ce mi-ar fi ajutat? M-am debarasat repede şi de ideea direcţiei, n-am mai aşteptat să se transforme în obsesie. Căutam alte sensuri… Zile şi nopţi m-am tot gândit fără încetare. Uneori nu eram în stare să adorm nici după trei zile şi trei nopţi de gânduri şi chinuri. Şi tot n-ajungeam la vreun înţeles. Ce puteau să însemne cele două arătătoare ridicate?… Nu ştiu cum am ajuns la întrebarea cea mai simplă, dar şi cea mai importantă: oare cum judecă un om în agonie?… Nu trebuia să înţeleg semnele lăsate cu judecata mea, ci cu judecata lui, cu judecata unui om în agonie… Oare cum judecă un om ajuns în stare de agonie?… Nu era mare filosofie să răspund la întrebarea asta: cât mai simplu, ca un primitiv… Iată cum trebuia să judec semnele lui!… Şi iarăşi mi-am amintit de schimbul mut de cifre, de la teatru, dintre mine şi plasatoare. Şi mi s-a aprins brusc nu ideea cifrei, ci ideea formării ei. Când vrei să-i spui cuiva, cât mai simplu, când vrei să-l înveţi pe cineva, cât mai simplu, cifra doi, nu o arăţi dintr-o dată, ci o compui: unu şi cu unu fac doi. Era cea mai simplistă interpretare a gestului lui: cele două arătătoare nu indicau o cifră, ci modul cum se compune o cifră, chiar dacă cifra în cauză era doi… Semnul lui putea să reprezinte această operaţie: unu şi cu unu fac doi… Sau invers: doi este egal cu unu plus unu…

— Dar acest doi ce însemna? Întrebă cu mirare de copil vocea cea groasă.

— Încă nu sosise timpul să mă întreb ce reprezintă acel doi. Sau chiar dacă-mi răsărea întrebarea, o alungam imediat. Trebuia mai întâi să scormonesc în sensul cel mare,

să-l înţeleg şi abia pe urmă să-l descompun, dacă va fi nevoie… Ştiam că făcusem primul pas, dând sens de operaţie şi nu de cifră fixă, celor două arătătoare. Şi atunci am încercat să combin, sau să alătur, pentru a putea combina mai târziu, testamentul lăsat în mâini străine şi cel lăsat în mâna mea… Pentru prima dată începeam să mă îndoiesc de sensul pe care-l dădusem întâlnirii noastre de la spital. Dacă gestul lui nu voia să fie o îmbrăţişare? Dacă voia să fie într-adevăr un testament? Cel din urmă semn, cel care trebuia să-mi spună totul… Era logic să fie aşa. Am renunţat la ideea celei din urmă îmbrăţişări. Am considerat gestul lui un semn şi am încercat să-l interpretez, simplificând judecata, coborând-o până la primitiv… Găseam tot aceleaşi elemente în crucea care se desfăcea şi de închidea: cifra doi în mişcare. Am alăturat în mintea mea cele două semne şi m-am străduit să caut semnificaţiile unuia prin celălalt. Şi mi-am amintit cum şi-a desfăcut braţele, ca o uşurare şi apoi chinul cu care şi le-a împreunat. Prin urmare, mi-am zis, gestul nu poate fi interpretat decât în întregul lui. Chinul cu care şi-a strâns braţele era o componentă a semnului. Putea să moară liniştit, fără să se mai chinuiască. Dar murind altfel, mi-am zis, nu mi-ar fi destăinuit tot semnul. Aşa am descoperit ideea operaţiei duble. Desfacerea braţelor în formă de cruce: doi este egal cu unu plus unu. Revenirea braţelor la poziţia dinainte: unu plus unu fac doi… Semnul lăsat conţinea ambele operaţii: desfacerea şi refacerea cifrei doi. Numai interpretând perfect semnul puteam să descopăr marea lui taină. Din fericire ştiam care este taina lui. Şi mai aflasem, după doi ani de chinuri, o idee, ideea unei operaţii complete, cu dublu sens.

— Simt eu ceva, dar nu înţeleg prea bine… Ţi-am spus că doar dumneata eşti tare în complicaţii.

— Eu trebuia să simplific totul, nu înţelegi?… Trebuia să alătur cele două elemente: taina şi ideea operaţiei duble. Ştiam ce conţine taina, dar nu ştiam nici unde este, nici cum

se poate ajunge la ea… Din semnul lui, din întregul seninului: cele două arătătoare desfăcute şi apoi împreunate, cele două braţe desfăcute şi apoi împreunate, reieşea foarte clar că taina nu poate fi alta decât cifra doi desfăcută şi refăcută. Braţele separate, arătătoarele separate, oare nu spuneau că taina fusese împărţită în două locuri? Semnul lăsat nu începea cu această desfacere? Revenirea braţelor, revenirea arătătoarelor oare nu spunea că taina nu poate exista decât prin împreunarea celor două părţi?… M-am gândit la cea mai simplă imagine a unei taine, potrivită pentru o asemenea interpretare: o casă de fier cu două chei. Dându-se fiecare cheie altei persoane, fără ca să ştie una de alta, fără ca să ştie vreuna unde se află casa de fier, poate chiar fără să ştie că obiectul din mâna ei este o cheie, poate chiar fără să ştie că există o casă de fier, oare în felul acesta taina nu se păstrează cel mai bine?… Revenirea braţelor şi a arătătoarelor nu însemna altceva decât regăsirea celor două chei cu care se putea deschide taina… Era foarte clar pentru mine. Atacul morţii îl obligase, pentru a nu se pierde taina şi pentru a nu ajunge în mâini străine, s-o desfacă în două părţi, ca pe o legătură de chei de la o casă de bani. O cheie într-o parte, o cheie în altă parte. Taina va fi a celui care va găsi cheile şi unui singur om i-a spus, prin testament, că taina nu poate fi descoperită decât cu ajutorul a două chei: mie. Izbutisem să dezleg testamentul, sensul lui cel mai adânc. Îmi mai rămânea să descopăr ce trebuie să înţeleg prin cele două chei… Prin cele două arătătoare, prin cele două braţe… Şi cum pot să dau peste ele… Pentru asta mi-au trebuit douăzeci de ani…

Câteva minute, încâlcitele tuburi acustice ale fotoliilor nu mai aduseră nici o şoaptă la urechile celor doi cireşari. Tăcerea ciudată şi apăsătoare din zona celor două fotolii fu tulburată de o voce de tablă:

— Cabana Izvoarele, vă rog!

— Du-te! Spuse vocea care-i umpluse de emoţii pe cei doi cireşari. Trebuie să-i obligi pe cei trei să coboare. Mâine la prânz să fie aici. Vii sau morţi! Hai!

Unul din fotolii scârţâi, apoi şi al doilea. Dan şi Ionel nu se clintiră de la locurile lor. Se prefăceau adormiţi. Nu îndrăzniră să deschidă ochii nici când un al şaselea simţ le spuse că sunt observaţi de cineva. Aşteptau să le cadă tavanul în cap. Când deschiseră ochii şi priviră hoţeşte printre fotolii văzură doi coloşi părăsind o cabină telefonică, apoi îndreptându-se agale spre scara hotelului.

Era o oră de seară şi jumătate. Era deci o oră de întâlnire, undeva în holul unui etaj, în preajma unor plante exotice. Prima sosi Atena. Aşa îşi închipui ea. Dar nici n-apucă să se rezeme de pervazul ferestrei, că simţi două mâini calde acoperindu-i ochii şi o răsuflare fierbinte în ceafă. Se lăsă cuprinsă de ameţeală, o clipă numai, apoi îndepărtă cu gingăşie palmele străine de pe ochii aproape înlăcrimaţi.

— M-ai speriat… Bolborosi ea. Ştiam că eşti tu, dar tot m-am speriat. I-ai găsit pe ceilalţi?

— Nicăieri! Nici urmă din ei. Până şi-n pod am căutat. Probabil să s-au întors la cabană… Şi probabil că ne aşteaptă… Tot mai crezi că Tic ne-a trimis mesajul?

— Nu cred… Cochetă Atena un moment. Ştiu! Aceeaşi cerneală, o mulţime de litere care se aseamănă…

— Şi crezi că asta ajunge? O aţâţă Tiberiu.

— Dacă mă laşi să termin… Mai este şi stilul biletului. Tu nu simţi stilul lui Tic?… Trei semnale de cucuvea… Şi pe urmă… Greşeala lui. Nu poate să fie decât greşeala lui Tic! Aşteptaţi semnalul meu!

— Şi eu aş fi scris aşa! Îi luă apărarea Tiberiu. Tu cum ai fi scris?

— Eu? Cred c-aş fi scris cam aşa: „Veniţi urgent la Poieniţa şi aşteptaţi acest semnal: trei ţipete de cucuvea…”.

— Şi eu aş fi scris aşa! Râse Tiberiu. Dar tot mi-e frică. Tot mă gândesc că biletul vine de la Dan şi de la Ionel. Şi ne aşteaptă, săracii… Tu i-ai găsit pe ceilalţi?

— S-au strecurat pe furiş în sala de festivităţi. Mai întâi fetele şi după câteva minute: Ursu, Victor şi… Tic.

— De unde-au apărut? Fluieră Tiberiu. Fiuuuu! I-ai pierdut în sală sau le-ai reperat ascunzişul?

— Numai să fi rămas acolo unde i-am lăsat, răspunse Atena, în dreptul celei de-a treia ferestre, chiar lângă perete. Tic stă ascuns după draperie…

Trăsnetul luase forma lui Alexandru. Şi imediat izbucni al doilea: Costin.

— Trădătoare infamă! Se repezi azurul spre fata de lângă flori. O să te pun să-mi dai schiurile cu ceară şi să-mi faci bocancii. Marş, mizerabilo!

Atena porni cu paşi înceţi, dar când ajunse în dreptul lui Alexandru se opri şi-l plesni pe obraz cu toată puterea:

— Să-ţi fie ruşine! Nu se vorbeşte aşa cu fetele…

Costin nici nu apucase să scoată o vorba. Se retrase cu spatele împins numai de privirile lui Tiberiu:

— Ce? Începu el să se bâlbâie. Tu crezi că eu sunt ca idiotul ăla?… Am venit să văd ce mai faci… Să. Să.

— Dacă nu mi-ar fi milă de tine, hahaleră! Laşule! Îi şuieră Tiberiu la ureche. Ce te-aş mai pocni. Fugi!

Şi Costin fugi, adică se urni din loc, cu Alexandru pe urmele lui. Niciunul nu radia de bucurie. Păreau amândoi degeraţi. Dar nici suferinţa, nici durerea nu izbutea să-i împace.

Tiberiu o găsi pe Atena în sala de festivităţi, nu departe de locul în care se aflau cireşarii. Era foarte tristă, întunecată la faţă, aproape plângea sau poate plânsese până atunci.

— Îmi pare groaznic de rău, se scuză ea. Dacă n-ai fi fost tu acolo, poate că nici nu l-aş fi luat în seamă…

— Ai fost superbă! Se entuziasmă Tiberiu. Dac-ai şti ce frumoasă ai fost după ce l-ai pocnit! Ţi se înroşise faţa şi…

— Ssssst! Îi ceru Atena ducându-şi mâna spre buzele lui. Uite-i şi pe ceilalţi: Dan şi Ionel…

Cireşarii erau din nou împreună. Unii pe scaune, alţii rezemaţi de perete, Tic ascuns de draperie.

Atena nu mai putea să reziste imboldului. Îi făcu un semn cu ochiul lui Tiberiu, apoi se strecură printre scaune spre locul unde se aflau cireşarii. Ochise un scaun liber lângă Maria.

— E liber? Întrebă ea înainte de a se aşeza.

Maria ridică din umeri, în semn că nu dispune ea de locul care i se cere. Nici nu se uită prea bine la fata care se aşează lângă ea. De după draperie, Tic se grăbi să dea semnal de alarmă, prin telefonul fără fir:

— Iscoada! S-a aşezat lângă Maria. Aia cu ochii mari.

Semnalul se opri la Dan, sau mai bine zis se întoarse de la Dan spre Tic, sub formă de întrebare:

— Aia cu ochii frumoşi?

Şi fără să mai aştepte confirmarea mezinului, Dan făcu un mic slalom printre scaune pentru a ajunge viu şi nevătămat chiar lângă Atena cea cu ochii mari şi frumoşi.

— Dacă-mi permiteţi… Luă Dan atitudine de recomandare. Şi dacă nu vă supăraţi: Eu!

— Ce coincidenţă! Îi răspunse Atena. La fel.

Încolţit de un mic gând de răzbunare împotriva lumii, Dan şi-o alese ca victimă pe Maria. O trezi dintr-un vis neliniştitor, apoi făcu recomandările de rigoare:

— Tu!… Ea…!

— Cred că eşti de prisos… Îi zâmbi curtenitor Maria. Apoi adresându-se Atenei: Dacă nu mă înşel, dumneata umbli pe urmele noastre… În ambele sensuri…

Complimentul neaşteptat o îmbujoră pe Atena:

— Ar trebui să-ţi mulţumesc, dar… Încă mi-e teamă de farse şi ironii. N-ar fi mai bine să amânăm pe mâine…

— Noi îţi mulţumim chiar acum… În clipa asta, pentru multe, dar mai ales pentru discreţie…

— Eu v-am mulţumit de mult, mărturisi emoţionată Atena. M-am temut atât de tare de clipa asta… Bine că a trecut cu bine!

— Te-ai înscris la concurs? Întrebă Maria.

— M-am înscris... Şi voiam să vă spun că se pregătesc nişte... Nişte şmecherii regulamentare...

— Am aflat prin propriile noastre mijloace. Dar simt nevoia să-ţi mulţumesc a doua oară.

În clipa aceea începu să bâzâie megafonul. Apoi o voce se grăbi să anunţe că, din cauza timpului nefavorabil, concursul va începe la opt dimineaţă şi se va desfăşura pe cele două pârtii de antrenament. Sala se umplu de râsete şi urlete. Prea era cu ochi şi cu sprâncene ultima farsă.

CAPITOLUL III.

Fusese noapte rea, mai ales pentru băieţi. Dan şi Ionel, ca nişte benzi de magnetofon, povestiseră până la ultimul amănunt convorbirea misterioasă surprinsă în fotoliile cu conducte acustice. Se întrecură amândoi în fidelitate şi se completaseră de minune. Toţi rămăseseră impresionaţi, tulburaţi, uluiţi şi erau gata să se repeadă în comentarii şi supoziţii interminabile, care i-ar fi ţinut treji până la ziuă, dacă Victor şi Lucia n-ar fi trecut la o contraofensivă atât de fermă, că abia în pat căpătaseră glas primele izbucniri de protest. Numai că la orizontală şi în pijama orice act de vitejie devine caricatură. Exact la miezul nopţii se stinsese lumina. Liniştea se lăsase ca o lege dar somnul, ca orice lucru personal, nu putea fi impus. La început fusese respins. Mai târziu refuzase el să vină. Şi astfel, noaptea se transformase în ceva sălciu şi nedefinit: trezie, moţăială, veghe, vis, coşmar. Băieţii se zvârcoleau în pat ca nişte bolovani în friguri: gemeau, icneau, şuierau sau se ridicau în capul oaselor ca să se încredinţeze că sunt undeva împreună, sub un acoperiş cald. Până şi Ursu se trezi de câteva ori împuns şi zgâriat de vise rele. Fetele, în schimb, adormiseră foarte repede. Lucia numărând oi şi fluturi, mai ales fluturi neastâmpăraţi: era metoda ei personală şi nemărturisită de a se împotrivi insomniei fugind după fluturi; Maria oscilând cu gândurile şi senzaţiile între cele două forţe: concursul, cu fiorii lui de gheaţă şi taina coloşilor, cu un roi de ace înroşite. În clipa când cele două

forţe începuseră lupta pentru a o cuceri, Maria adormise. Lucia încă mai fugea după nişte fluturi mari din care picurau tot felul de culori.

La ora şase fix sunase deşteptătorul şi zbârnâitul lui îndărătnic nu mai stârnise ca altă dată proteste şi ameninţări. Iar la şase şi jumătate toţi cireşarii erau jos, în sufragerie, în jurul unui ceainic uriaş care înălţa jerbe de aburi spre tavan.

Cabanierul ţopăia pe o circumferinţă invizibilă, dar foarte precisă, făcea fel de fel de propuneri culinare şi fiecare suna ca o pledoarie pentru alimentul suveran: varza şi mai ales zâmbea şi lăuda ca un fotograf de bâlci înfăţişarea fiecărui cireşar.

— Vai, ce bine vă stă cu nasul aşa… Îi dădea el târcoale lui Tic. Şi dumneavoastră, cu părul ăsta negru şi cu codiţele lângă ureche…

— Şi dumneavoastră vă stă foarte bine cu părul rar… Îl luă Dan în primire. Probabil l-aţi aranjat special…

Instinctiv, cabanierul îşi duse mâna la creştet, exact acolo unde nu avea nici un fir de păr.

— Dacă aveţi nevoie de un leac pentru… Căderea absolută a părului, îşi continuă Dan ofensiva, pot să vă dau adresa unui frizer din oraşul nostru… Un leac garantat…

Cabanierul simţea că începe să fie luat peste picior, dar Ionel nu-l lăsă să se dezmeticească de tot:

— V-au mai sosit clienţi în timpul nopţii?… Parcă am auzit zgomote… Sau alţii s-au dovedit mai vrednici decât noi?

— Aţi auzit zgomote?! Se miră cabanierul. Şi eu am auzit, dar mi s-a părut că vin de la dumneavoastră… Clienţi n-au venit, dar de plecat vor pleca…

— Mi-e teamă că o să rămâneţi singur… Încercă Ionel o nouă manevră. A intervenit ceva în programul nostru…

— Plecaţi şi dumneavoastră? Întrebă cabanierul cu o voce în care accentul de tristeţe nu era deloc prefăcut. Am crezut că rămâneţi până la sfârşitul vacanţei… Chiar mă gândeam să îmbogăţesc lista de…

— Mai pleacă şi alţi clienţi? Îl întrerupse repede Dan, speriat că vorbele cabanierului vor împrăştia miros de varză.

— Ce pot să vă spun?… Mai bine nu ştiu… Dar de clienţi nu ducem niciodată lipsă. Cel puţin de trei ori pe zi mi se telefonează de jos şi mereu aceeaşi întrebare: mai sunt locuri libere?… Cu dumneavoastră, ca să fiu sincer, îmi plăcea. Şi veselie şi linişte… Şi apoi vă plăcea şi dumneavoastră bucătăria. Alţii strâmbă din nas când aud de varză…

— Nu, nu! Se apără Tic. Eu am nasul aşa din naştere…

— Ştiu, cum să nu ştiu… Mă obişnuisem şi cu glumele dumneavoastră. Unii clienţi, în loc să glumească…

Dar cabanierul tăcut brusc, parcă fără motiv. După o clipă auziră şi cireşarii zgomotul unor paşi care coborau spre sufragerie. Paşi grei, bolovănoşi.

Când uşa sufrageriei se deschise, cabanierul ridică vocea, anume ca să fie auzit de cei care intrau:

— Sigur, sigur, spre seară o să se burzuluiască vremea. Poate chiar mai devreme. Sunt semne de vijelie şi ninsoare. Aaaaa! Bună dimineaţa!

Cei doi coloşi, echipaţi ca pentru plecare, mormăiră un salut nedefinit, fără adresă şi se îndreptară spre masa din firidă. Cabanierul ţopăia în urma lor, iar cireşarii îi priveau pe furiş şi cu schimbul, ca să nu atragă atenţia. Cel mai înalt ceru ceai, caşcaval, unt şi două coniacuri mari, iar când cabanierul aduse coniacurile, îi mai comandă şi cinci pachete de ţigări „Carpaţi”. Celălalt încuviinţa mereu din cap, iar din când în când îşi umfla pieptul şi răsufla apoi zgomotos, şuierător, parcă făcea exerciţii de respiraţie.

— E timpul! Anunţă Ursu. Nu-i nici o pagubă dacă ajungem sus cu zece minute mai devreme. Dimpotrivă…

— Să n-ajungem cu două, trei ore mai devreme, spuse Dan. Sau chiar cu vreo şase… Dacă se ţine concursul după masă…

Tic se mulţumi doar să-l strâmbe. Avea alte preocupări. Îl urmărea pe Ursu, care tocmai deschidea uşa spre scara interioară şi-i raporta înălţimea şi lăţimea la anumite puncte de reper, luate atunci când pătrunseseră coloşii în sufragerie. Rezultatul calculelor sale tainice îl făcu să clipească uimit din ochi. Când Ursu se întoarse şi porniră toţi spre ieşire, Tic se lipi de el pentru a-i spune în şoaptă:

— Zău, Ursule, pe cuvântul meu că eşti aproape cât ei de înalt. Nici două degete diferenţă, două degete de-ale mele. Oare de ce par atât de uriaşi?

În loc să-i răspundă, Ursu îl împinse afară şi întunericul nesigur i se păru ciudat de cald şi de prietenos.

Cabanierul privea de la fereastra sufrageriei îndepărtarea şirului indian şi parcă un zâmbet începea să se deschidă pe faţa lui, fără să-şi dea seama, fără să şi-l comande. Dar un şuierat sec şi fără ecou îl făcu să tresară şi când întoarse capul spre firidă văzu aceeaşi mişcare autoritară şi indiferentă care chema şi înspăimânta în acelaşi timp.

— Ce e cu tinerii ăştia? Întrebă Liviu Iordan.

— În vacanţă, la concursul de schi… Răspunse cabanierul. Ori ei, ori alţii, acelaşi lucru.

— Nu ţi s-au părut cam curioşi, cam inoportuni?… Cine se face că nu te vede, înseamnă că te priveşte pe furiş şi cine te priveşte pe furiş, vrea sau ştie ceva… Sau vrea să ştie ceva…

Cabanierul ridică neputincios din umeri:

— Eu nu-s obişnuit cu calcule din astea. Eu cred că-s nişte tineri… Şi tinerii, dacă te-ai lua după gesturile şi vorbele lor, pot să te încurce mai rău decât artiştii.

Liviu Iordan se încruntă un moment. Părea în cumpănă, sau era nemulţumit de ceva. Dar nu uită să facă un semn spre Ion Petric, un semn care aducea cu cale liberă. Luciosul parcă atâta aştepta. Îl măsură pe cabanier ca un tăietor de lemne care-şi potriveşte butucul:

— Parcă unul din ei era beteag… Ceva la picior. Mi se pare un buboi. Cum de nu mai şchioapătă?

— Cine să şchiopăteze? Holbă ochii cabanierul. Beteag? Când asta?… Aa!… Îmi cam închipui cu ce s-a întâmplat… Se ţin mereu de glume şi de pariuri şi pesemne c-au vrut să-şi bată joc de cineva…

— De ce tocmai cu buboiul? Întrebă Liviu Iordan.

Veselia cabanierului era prea sinceră:

— Au încercat şi cu dumneavoastră să facă glume? Râse el. Pe mine mă prind întotdeauna cu câte ceva. Şi adineauri m-au atins cu o aluzie la chelie. Sunt grozavi de isteţi. Şi dacă ai norocul să-i auzi cum se înţeapă între ei, zău că-ţi vine să-i ţii pe gratis… Straşnici băieţi!

— Mie nu-mi plac deloc coincidenţele, spuse Liviu Iordan, întotdeauna le suspectez şi le controlez, în special. Dar nu cu dumneata vorbesc…

Cabanierul încercă să se retragă. Simţea în aer nişte valuri vagi de ameninţare. Ion Petric îl opri însă cu un şuierat rău, care-l lovi ca o iuşcă peste ceafă. Dar tot Iordan îi vorbi:

— Îţi mai aminteşti unde-ai găsit portofelul? Dar vreau un răspuns sigur, nu bâlbâieli. Ca să fie foarte clar!

— V-am spus şi aseară… Sub tejghea, într-o ladă cu sticle de bere… Între sticlele goale…

— Noi n-am băut bere! Îl ameninţă Iordan cu degetul. Nici n-am umblat sub tejghea, nici în ladă, nici printre sticle. Cum a ajuns portofelul acolo?

Întrebarea era ascuţită, sfredelitoare. Fruntea cabanierului se umplea cu broboane de sudoare, iar mâinile parcă aveau nevoie de un sprijin:

— Dacă vă lipseşte ceva… Bani sau altceva… Nu ştiu… Nu ştiu ce să vă spun?… N-am nici o vină…

Petric se ridică în picioare, lent, ca într-un film cu încetinitorul, îşi lipi mâinile de şolduri, apoi se întoarse spre cabanier. Şuieratul scurt şi neaşteptat îl lovi pe cabanier ca un proiectil. Iar din partea cealaltă se auzi vocea lui Iordan:

— Cum a ajuns portofelul sub tejghea?

Cabanierul se apără instinctiv, cu mâinile şi făcu un pas înapoi. Dârdâia din toate încheieturile:

— Vă jur că n-am luat nimic… Vă jur că nici nu l-am deschis… Vă jur că nici n-am citit hârtiile care se vedeau prin geamurile alea de cauciuc…

— Unde l-ai găsit, domnule? Întrebă Liviu Iordan cu un ton mai potolit în voce.

— L-am găsit aici… În firidă… Chiar sub masa la care staţi acum… Vă jur!… L-am pus într-un şervet… Şi când au sărit clienţii pe mine… Ştiţi? Au venit nişte beţivi din oraş… Când au sărit pe mine, m-am gândit să-l pun la loc sigur, în sertar… Şi nu mai ştiu ce s-a întâmplat… Probabil că am încurcat şervetele. L-am încuiat pe cel în care era lista de mâncăruri… Iar portofelul? Probabil că l-am scăpat în ladă. Vă jur!

— Şi nu puteai să spui asta de la început? Îl apostrofă, cu un început de înţelegere, Iordan. De ce atâtea ocolişuri? N-ai simţit că nu-ţi merge cu noi?… Dacă vrei, pot să-ţi spun şi de ce l-ai pus în şervet şi nu în buzunar. Fiindcă te-a năpădit sudoarea când l-ai găsit şi fiindcă te-ai pomenit cu şervetul într-o mână şi cu portofelul în alta, când au năvălit clienţii… Dar dacă am lăsat dinadins portofelul aici, ca să te încercăm?

— Dacă-i aşa, nu. Mai am nici o teamă! Răspunse cu însufleţire cabanierul. Nu se poate să nu fi pus dumneavoastră un semn după care să vedeţi dacă a umblat cineva în portofel…

Ion Petric se aşează înapoi pe scaun, sub privirile parcă recunoscătoare ale cabanierului. Dar verdictul pe care acesta îl aştepta veni tot de la Liviu Iordan:

— Asta a fost salvarea dumitale… Şi norocul dumitale: că l-ai găsit şi că ţi-ai frânat curiozitatea… Din păcate, coincidenţa rămâne, dar nu văd ce amestec ai dumneata…

— Absolut niciunul! Se grăbi cabanierul. Nici nu ştiu despre ce este vorba… Eu pot să mă dau la o parte…

Arătătorul lui Petric nu era însă de acord cu retragerea cabanierului. Privirile acestuia urmăreau cu spaimă mişcările de negaţie pe care arătătorul colosului le făcea întruna.

— Mai încet… Părea că-l sfătuieşte Petric… O să-ţi spunem noi când trebuie să te dai la o parte…

— Dacă n-ar fi coincidenţa asta! Se revoltă încă o dată Liviu Iordan, apoi se uită fix în ochii cabanierului: A întrebat cineva de noi? Oricine-ar fi fost: bătrân, copil, militar… Oricum s-ar fi interesat: pe faţă, pe furiş, oficial… E clară întrebarea?

— E foarte clară!… Dar nu s-a interesat absolut nimeni. Nici măcar registrul nu mi l-a cerut nimeni… Dar tot nu v-ar fi găsit în el. Încă nu…

— Şi nici nu trebuie să ne găsească! Sună tăios glasul lui Iordan. Asta e una!… A doua: Iar dumneata trebuie să uiţi! Absolut totul. Şi vizita noastră aici şi, mai ales, ceea ce am discutat. Vreau să fie totul clar! Înţelegi!… Peste tot ce s-a întâmplat trebuie pus cruce, înţelegi? Ori pui dumneata singur cruce… Ori punem noi. Asta-i tot!

— Pun eu… Răspunse cabanierul, făcându-şi cruce.

Sus, pe platoul de lansare, jalea lumii strălucea nevinovată, sub cel mai frumos soare şi pe cea mai frumoasă zăpadă care aşteptaseră vreodată un concurs de schi. Era aproape opt, dar nici jumătate din concurenţii înscrişi nu apăruseră pe platou. Ceea ce însemna că mai mult de jumătate plecase, dis-de-dimineaţă, spre oraş sau spre alte atracţii. De-aici venea toată jalea. Buletinele şi alarmele meteorologice erau nemiloase: vremea se va schimba brusc, temperatura va coborî vertiginos, vor izbucni vijelii şi viscole de durată. Abia peste vreo două săptămâni se prevedea îmbunătăţirea vremii. Concursul, nu putea fi amânat!

Instructorii şi antrenorii erau în derută, se agitau întruna şi blestemau de mama focului necunoscutul sau necunoscuta care inaugurase „zodia farselor”.

— Noi n-avem nici o vină, spuse unul dintre oficiali. Am anunţat, ne-am făcut datoria. La urma urmei, concursul nu e obligatoriu. Se înscrie cine vrea şi participă cine vrea.

— Ştiu, ştiu… Răspunse altul, care părea şi mai oficial. Dar mi-e teamă că se vor pierde cine ştie ce talente…

— Să nu se piardă mai multe dacă nu-l ţinem… Sună ca un avertisment vocea primului. Începătorii sunt începători… Iar avansaţii, după cât i-am observat, se vor mărgini la acelaşi vechi duel: azurii sau galbenii?

— Şi dacă nici ăştia n-au venit? Se sperie şeful oficialilor. Ratăm tot concursul…

— N-au venit… Intră un instructor în vorbă. Dar vin chiar acum… Şi e opt fără zece…

Primul oficial părea înconjurat de un nimb, atâta strălucire apăru deodată pe faţa lui.

— Gata! Hotărî el. La opt fix începem concursul!… Pe cuvântul meu că mi se făcuse frică. Credeam că au căzut şi ei victimă farsei… Pssst!… Ce spectacol ne aşteaptă! Ca la Cortina, între austrieci şi francezi… Bravo!

Veselia primului îi molipsi şi pe ceilalţi oficiali şi se transformă iute în zel şi mişcare. În mai puţin de douăzeci de minute, tabelele concurenţilor, în ordinea lansării, erau în mâinile cronometrorilor. La opt şi zece, steagul arbitrului dădu primul semnal de lansare: un albastru oarecare. Îşi începu coborârea ca un bolid, îngheţând de spaimă şi pe albaştri şi pe azuri, dar nu reuşi să şi-o încetinească la primele porţi, sau poate că nu le mai văzu, aşa că trecu de-a dreptul, reîntâlnindu-se cu pârtia abia după câteva rostogoliri, de altfel destul de reuşite, după cum le categorisi imediat unul din cei mai vioi spectatori: Dan.

Coborârile se succedau cu regularitate, din minut în minut, timpii realizaţi de fiecare concurent erau controlaţi cu cea mai mare străşnicie şi apoi înscrişi în tabele, dar şi sus, pe platoul de lansare şi de-a lungul pârtiei se mai întâmplau mici răzmeriţe sau, dimpotrivă, mici

aranjamente, care, altădată, poate că ar fi rămas uitate şi necunoscute…

Încă înainte de începerea concursului, Atena îl auzise pe Alexandru felicitându-şi, cam în şoaptă, echipa:

— Aţi fost la înălţime aseară! Bravo!… Aţi văzut că s-a întâmplat cum am spus eu? S-a prins grozav, nu?

— Aproape… Îndrăznise secundul lui. Ăia au venit în păr, mortăciunile… Tu ziceai c-or să coboare în oraş…

— Cu-atât mai bine! Se înfuriase şeful azurilor. O să-i batem de-o să-i stâlcim…

— Oare necunoscuţii s-au prins? Se auzise vocea timidă a unei fete.

— Nu s-au prins! Răspunsese Atena în locul lui Alexandru. Şi sunteţi nişte mişei şi nişte nemernici! Nu vreau să mai am de-a face cu voi. Asta-i!

Abia atunci descoperise Alexandru că Atena era îmbrăcată în costum albastru! Era gata să se repeadă la ea… Dar o amintire de jar îi zvâcni în obraz şi-l ţintui locului.

— Tu ce cauţi aici, printre noi? Se mulţumise el să întrebe. Du-te la ăilalţi, sau unde vrei, sau unde-ţi place!

— Te-ai trezit cam târziu… Îi făcuse ea o reverenţă zeflemitoare, pentru a i se vedea şi mai bine uniforma albastră.

Şi în grupul galbenilor se petrecea o scenă asemănătoare. „Mortăciunile” clipeau vesele din ochi şi se lăudau pentru marea lor ispravă: alungarea concurenţilor.

— Noi i-am lichidat! Se bătea Costin în piept. De la noi a plecat zvonul că grăbirea concursului e o farsă!

— Doamne, dar cretini mai sunteţi! Le răspunsese Tiberiu. Ştiţi de cine aţi scăpat. De cei care au venit aici pentru distracţii, nu pentru concurs. Schiorii urcau oricum la antrenament, ca în fiecare dimineaţă. În loc să ieşiţi pe locul doi din cincizeci de concurenţi… O să ieşiţi pe locul trei din douăzeci de concurenţi…

— Cine, mă rog, o să iasă pe locul întâi? Se zbârlise Costin. Alexandru?

— Nu Alexandru, îl liniştise Tiberiu. Eu! Şi eu, dacă vă uitaţi mai bine la mine, adică la costumul meu, nu mai vreau să am de-a face cu voi. Asta-i!

Aşteptându-se la un asemenea deznodământ, Costin nu schiţase nici un gest de protest. Altceva îl râcâia:

— Şi pe locul doi cine o să iasă, mă rog? Care din ei?

— Altcineva! Cel pe care nu-l cunoaşteţi… Nici voi şi nici ăilalţi. Ba mi-e teamă să nu mă ia şi pe mine…

— Numărul şase! Răsună vocea starterului, amplificată de o pâlnie uriaşă. Numărul şase la start!

— Aoleu! Îşi aminti Tiberiu. Eu sunt numărul şase!

Galbenii, azuriii, oficialii, racoleurii, instructorii şi concurenţii de toate zilele urmăriră cu sufletul la gură coborârea vertiginoasă, de nălucă, a schiorului cu numărul şase.

— Mi-e teamă că s-a dus locul întâi… Îi spuse Costin noului secund, un băiat mărunţel, cu aer de mare şmecher. Măcar de n-aş pierde locul doi… Ai văzut cum a trecut prin poarta aia blestemată?… Acolo-i moartea…

— Acolo va fi! Îi răspunse secundul.

Apoi convorbirea dintre şef şi secund continuă câteva clipe în şoaptă. De fapt era un monolog. Secundul şoptea, iar şeful aproba, clătinând capul.

— Perfect! Se învioră Costin la sfârşit. Bravo! Cu nătărăul ăla de Tiberiu nu m-aş fi înţeles.

— Să ştii că numai o dată merge… Îl avertiză secundul. Dacă nu-mi faci semnul când trebuie şi la cine trebuie, s-a zis!

Secundul se grăbi să coboare pe o pârtie lăturalnică, iar Costin se apropie de locul startului, mulţumind cerului şi pământului că s-a înscris printre ultimii pe tabelul de lansare. Se postă lângă starter pentru a urmări zvâcnetul fiecărui concurent. Numărul 12 era Alexandru. Zbură ca din săgeată, dar Costin nu făcu nici un semn nimănui. Ştia că pârtia A era pârtia care-l enerva cel mai mult pe Alexandru, pârtia pe care fusese totdeauna învins. Numărul

13 i se păru un începător cu ifose, numărul 14 un curajos fără tehnică, numărul 15 un oarecare, conştient că este un oarecare. Numărul 16… Încă înainte de a cădea drapelul de start, Costin simţi că e un concurent de rasă. După felul cum se oprise la linia de start, după încordarea braţelor, după mlădierea corpului. Iar când porni… Parcă ar fi zburat din arbaletă… Costin ridică imediat ambele braţe. Parcă se pregătea pentru start.

Cireşarii neconcurenţi, adică Ursu, Lucia, Tic, Dan şi Ionel, înşiraţi undeva lângă linia de sosire, urmăreau cu sufletul la gură coborârea lui Victor.

— Până acum i-a întrecut pe toţi! Şopti Ionel care îşi controla întruna cronometrul.

— Acum e-acum! Îşi strânse Ursu pumnii. Vine cotitura aia sălbatică şi cele două porţi blestemate.

Victor coti superb, ridicând o trombă uriaşă de zăpadă, dar când ajunse la prima dintre cele două porţi blestemate îşi pierdu brusc echilibrul şi se prăbuşi pe o coastă… Ba nu! În ultima clipă, ca un acrobat pe sârmă, îşi reveni în poziţie verticală, coborî mai departe, însă clătinându-se, ca un om beat şi tocmai când toţi credeau că va pierde cea de a doua poartă, se răsuci şi trecu prin ea, pe la extremă, atingând stâlpul cu unul dintre beţe.

Ionel îşi muşcă buzele după ce-şi privi cronometrul, iar Tic se uita la Ursu cerşind parcă o explicaţie.

— L-a lovit cineva! Îi şopti vlăjganul. L-a lovit cu un bulgăre de zăpadă, imediat după cotitură…

— Imposibil! Încremeni puştiul. La viteza asta?! Nici eu n-aş fi fost în stare să-l ochesc.

— Ssssst! Îşi trădă Ionel neliniştea şi speranţa.

Într-adevăr, Victor izbutise, printr-un efort miraculos, să-şi sporească viteza pe ultima parte a cursei. Se apropia ca o furtună de linia de sosire. Ionel apăsă butonul cronometrului, dar nu avu curajul să se uite pe cadran.

— Uită-te tu, Lucia, se rugă el. E după sau înainte de şaptezeci şi patru?

— Oh! Nu se putu stăpâni Lucia. E după…

Ionel îi smulse cronometrul şi privi câteva clipe parcă fără să vadă ceva. Acul se oprise între liniile care reprezentau cifrele paisprezece şi cincisprezece, exact la mijloc. Toţi ceilalţi cireşari aşteptau sentinţa lui Ionel.

— A pierdut! Şopti el. Numărul şase abia a depăşit linia. Iar numărul 12 e mai aproape de cincisprezece decât de paisprezece. Câteva sutimi de secundă…

Victor se feri de felicitări şi de larmă. Îşi înfipse schiurile în zăpadă şi se grăbi să se piardă în noianul de uniforme albastre. După câteva secunde se apropie, neobservat şi necunoscut, de ceilalţi cireşari.

— Nu ştiu ce mi s-a întâmplat… Spuse el; încă palid şi tulburat. Nu pot să-mi închipui. Parcă mi-a plesnit capul. Am crezut că m-am prins cu fruntea de un cârlig de fier. Dacă nu m-ar fi trăsnit ideea asta idioată, cred c-aş fi evitat dezechilibrul. Noroc că nu mi-am dus mâna la cap…

— Asta te-a salvat! Încuviinţă Ursu. Dacă după mişcarea de uimire şi de apărare ar fi urmat alta, de control, n-ar mai fi rămas nimic din echilibrul tău…

— Foarte ciudat!… Reflectă Lucia. Mişcarea a ascultat de trup, nu de cap. De obicei, în asemenea momente reacţia e spontană şi se subordonează unei singure posibilităţi… Ori duci mâna la cap… ori o întorci în aer pentru a-ţi reface echilibrul.

— Nu crezi că te-a lovit cineva? Întrebă Ursu. Eu parcă am văzut ceva ca o flacără de zăpadă ridicându-se din capul tău. Să mi se fi părut?

Dan cercetă cu degetele fruntea lui Victor. Rădăcina părului, lângă frunte, era umedă. Dar nu erau numai urmele umede ale zăpezii. Erau şi urme de sânge. Lucia se îngălbeni când văzu petele roşii de pe vârfurile degetelor lui Dan. Dar după ce privi cu atenţie rana, se linişti:

— O julitură… Foarte, foarte superficială. Fir-ar să fie! Din cauza ei…

Oare cât de emoţionată şi de întristată era fata dacă nu-şi mai putea controla cuvintele!

Tic, în schimb, îşi lovea întruna pumnii şi toată fiinţa lui ducea un dialog cumplit, între da şi nu, sau pentru da şi nu. N-avea curajul să ceară părerea celorlalţi, până ce Victor, îngrijorat, îl întrebă ce i s-a întâmplat.

— Nu ştiu… Răspunse Tic. Adică, nu pot să cred. Eu n-aş fi fost în stare să te lovesc. La viteza asta, trebuie să fii nemaipomenit ca să ţinteşti drept în cap…

Victor nu-şi putu stăpâni zâmbetul:

— Exagerezi, Ticuşor. Nu zic că nu trebuie să fii un fel de campion, dar dacă te împinge ceva: o dorinţă, o necesitate, ceva foarte cotropitor, nimereşti de la prima lovitură… Şi în mod sigur de la a doua!… Ştii tu! Acolo sunt nişte curbe aparte, ca un fel de opt şi dacă se ascunde cineva în centru, că sunt destui bolovani, are răgaz pentru două, trei trageri… De unde ştiu eu că nu m-a ţintit a doua oară, poate chiar a treia oară…?

— Eu cred că te-a lovit a treia oară… Spuse Tic cu o voce care dovedea că-i venise inima la loc şi că se liniştise. Oare cine-o fi?

Era tocmai ceea ce urmărise Victor, care după atâtea necazuri nu voia să-i facă inimă rea şi neîntrecutului campion la ochitul cu mâna sau cu praştia.

— Lasă, Ticuşor, că ne răzbunăm cu Maria. Ea o să ne salveze onoarea… Adică, în ea e toată speranţa noastră…

— Aiurea… Făcu Tic un gest de neîncredere şi. de indiferenţă… Nesuferita aia… Nici nu mă interesează. Brrrr! S-a înscris ultima şi ultima o să iasă… Idioata!

— Cred că ultimul e cel mai avantajat, Ticuşor, încercă Ursu să-l îmbuneze. Îi vede pe toţi coborând şi simte… Cum să-ţi spun eu? Simte cu sângele, cu… Un fel de fluid dacă poate şi cum poate să-i întreacă…

— Aiurea! Deveni bănuitor puştiul. Zici tu aşa… De fapt, nici nu-mi pasă că s-a înscris ultima. Trebuia să se uite pe

tabel ca să vadă că sunt numai treisprezece concurente. Nu s-a uitat, treaba ei! Nu-mi pasă deloc… Na!

— Ssssst! Se auzi iarăşi protestul lui Ionel. Mi se pare că numărul ăsta, nouăsprezece, vrea să-i facă praf pe toţi…

Numărul nouăsprezece era Costin. Cobora nebuneşte şi trecea printre porţi cu o iscusinţă uluitoare. Când ajunse la curba blestemată, Ionel îşi privi cronometrul:

— Formidabil! Exact acelaşi timp ca Victor! Mi se pare că-l va întrece şi pe şase…

Cele două porţi rele îl obligară să-şi micşoreze viteza. Dar imediat ce scăpă de primejdie zvâcni iarăşi ca o săgeată. Mai avea o poartă de trecut şi o străbătu prin mijloc, cu o iuţeală ameţitoare. Zbura. Şi nimeni nu înţelese de ce unul din schiuri îi sare din picior şi după o clipă şi celălalt. Fostul schior se prefăcu într-un covrig, din fericire, care nu-şi opri rostogolirea decât la cinci metri la linia de sosire. Printre cei care-i săriră în ajutor era şi eternul său rival, Alexandru, care, numai cu un minut mai înainte, fusese pe cale să-şi gâtuie secundul pentru că nu meşterise cum trebuie schiurile lui Costin. Îl ajută să se ridice din zăpadă şi să-şi târască trupul într-un loc ferit.

— Păcat! Spuse Alexandru. Dacă nu ţi-ar fi sărit schiurile, ai fi ieşit pe locul trei… Hai să ne împăcăm! Suntem doi învinşi glorioşi şi cinstiţi…

— Cine a câştigat? Se interesă Costin. Tiberiu?

— El! Şi pe locul doi un necunoscut. Nici nu şi-a arătat nasul. Un anume Victor şi nu mai ştiu cum…

— Va să zică Tiberiu… Clocoti Costin. Ne-a scăpat, mizerabilul! Vrei s-o laşi şi pe ea să ne scape.

— Am avut eu grijă… Îl potoli Alexandru. Şi acum dă-mi braţul şi hai să ne plimbăm ca doi adversari care se respectă. Ar fi bine să-i dăm târcoale ăluia cu ţugui pe şapcă, de lângă oficiali. Mi-a şoptit cineva că e de la un ziar…

Dar individul cu ţugui pe şapcă nici nu-i luă în seamă. Îl căuta ca un copoi neantrenat pe concurentul cu numărul

şaisprezece. Negăsindu-l nicăieri, se întoarse lângă oficiali. Exact în momentul când se dădea startul primei concurente.

Cireşarii îşi reluaseră locurile vechi din preajma liniei de sosire. Erau numai cinci acolo, pentru că al şaselea, Tic, se îndeletnicea cu alte preocupări: privea peisajul, bineînţeles în partea opusă pârtiei, fredona sau fluiera melodii fără noimă, sau pur şi simplu îşi privea vârfurile bocancilor.

Ursu se apropie de el şi-i făcu un semn discret:

— Hai, Ticuşor… Chiar dacă te-ai supărat pe ea… Ştii, într-un moment ca ăsta trebuie să uiţi, sau măcar să amâni supărarea. Toată speranţa noastră…

— Aiurea! Se încăpăţână cârnul. Trebuia să mă înscriu eu la începători şi atunci aţi fi văzut voi… Nu-mi pasă, gata! Stai! Stai că vreau să te rog ceva… Te rog să nu te superi pe mine… Mi s-a întâmplat ceva… O să-ţi spun eu…

Ursu cam bănuia ce i se întâmplase şi se despărţi de el înduioşat. Tic tratã cu aceeaşi indiferenţă concursul până ce auzi cum se înalţă şi creşte un murmur general de admiraţie. Putea să se uite, pentru că nu cobora nesuferita de soră-sa. Înregistrase fără greş anunţul starterului: concurenta cu numărul nouă. O recunoscu imediat, adică o simţi, pentru că nu vedea decât un punct albastru alunecând pe zăpadă, ca o rândunică pe un cer de lapte. Nu putea fi decât Atena, iscoada, adică fosta iscoadă, prietena celui care îl întrecuse pe Victor şi care voia să se lipească de cealaltă nesuferită, de soră-sa. Tic nu-şi mai putea opri tremurul care-i încerca încheieturile. Atena se apropia de linia de sosire. Ca un fulger albastru. Dar parcă voia să se oprească la câţiva metri de linie. Pentru că îşi încetini mersul brusc, brutal, dând senzaţia opririi. Îşi înfipse însă imediat braţele în zăpadă pentru a-şi lua un ultim avânt. Şi numai după ce trecu linia îi fugiră schiurile din picioare. Întâi dreptul, apoi stângul.

Undeva, printre spectatori, se auzi o exclamaţie ca un ţipăt, apoi chiar un ţipăt şi bufnituri şi gemete; doi tineri se

zvârcoleau în zăpadă. Un galben şi un azur. Şi nu se slăbiră din încleştare decât în momentul când văzură deasupra lor un cap oarecare şi pe cap o şapcă verzuie cu ţugui.

Ursu trase cu coada ochiului spre Tic. Se anunţase numărul treisprezece. Dan chiar voia să se repeadă spre cireşarul dizident, dar Victor, la fel de atent ca Ursu, îl opri. Parcă simţind că se petrece ceva în spatele lui, Tic întoarse capul şi se strâmbă spre locul unde se aflau prietenii lui. Nimeni însă nu-i văzu grimasa de dispreţ. Toţi ochii urmăreau fantastica alunecare albastră. Se uită şi Tic, cu mutra unuia care striveşte o lămâie în gură, cu mutra cu care îşi acompania de obicei brrrr-ul să celebru. O clipă, cel mult două, după care cel mai curios băiat din lume reveni la atitudinea dinainte, de superioară nepăsare… Până ce auzi un murmur surd, apoi o exclamaţie generală de surpriză, apoi ţipătul uluit al lui Ionel:

— Prima! Optzeci şi patru!

În clipa aceea, toate legăturile puştiului se făcură pulbere. Cu o iuţeală pe care nici n-o visase Maria, în coborârea ei de campioană, alergă spre locul unde soră-sa, în genunchi, răsuflând ca după un plonjon disperat în apă, aştepta pe cineva care să-i spună pe ce planetă a ajuns. Ce s-a întâmplat atunci nimeni nu poate şti. Nici chiar Tic. S-a împiedicat? S-a prefăcut numai? L-a împins vreun duşman? L-a împins vreun prieten?… Fapt e că s-a pomenit în braţele nesuferitei, tremurând ca un neghiob. Dar şi ea tremura…

Ursu l-a luat repede deoparte nu atât pentru a le da celorlalţi putinţa s-o sugrume pe noua campioană, cât mai ales pentru a-l scoate dintr-o încurcătură nevinovată şi pentru a-i spune aşa, într-o doară:

— Ia zi, Ticuşorule, fiindcă suntem între noi! N-ar fi fost mai uşor pentru tine să fii în locul Mariei?

Iar Tic spuse dintr-o dată tot adevărul:

— Aiurea! Ea ar fi suferit şi mai mult…

Oare ce s-ar fi întâmplat dacă o fată oarecare, subţirică şi pistruiată, nu s-ar fi dus la Atena ca s-o întrebe, plină de

uimire şi mânie:

— Nu înţeleg de ce te bucuri?… Ai căpiat?… Nu-ţi dai seama că ai luat bătaie?… Smintito!

Era prea mult! Atena se năpusti asupra ei ca un uliu:

— Tu eşti smintită!… Ştii cine a câştigat concursul? Maria!… Maria cireşarilor!

— Şi dacă Victor n-ar fi fost atacat mişeleşte…

Era vocea lui Tiberiu, care se stinse prea târziu. Şi pistruiata simţi din jena şi spaima care începea să-i cuprindă pe cei doi apărători că i se oferise, întâmplător, prilejul de a ieşi din anonimat. Dar mai întâi trebuia să scape cu viaţă. Şi o luă la goană înainte ca Tiberiu să se trezească şi să strige spre Atena:

— S-o prindem şi s-o închidem undeva…

Era prea târziu, din păcate. Pistruiata se strecura ca o zvârlugă printre siluetele albastre.

— Mai bine să-i anunţăm pe cireşari! Fuga…!

Alarma se dădu prin Tic, pe care cei doi îl întâlniră la jumătatea drumului. Puştiul deveni într-o clipă detectivul fără nas. Maria şi Victor primiră semnalul chiar în momentul când numele lor începeau să fie strigate. Maria se repezi să-şi potrivească schiurile, dar Victor o opri:

— Fără schiuri… Adică mai bine cu schiurile pe umeri şi nu spre cabană, ci spre platoul de lansare.

Se înfofoliră la iuţeală şi porniră, cu schiurile pe umeri, spre platoul de lansare. Când începu vânătoarea de cireşari, cei doi campioni se odihneau undeva, pe nişte bolovani, în apropierea porţilor blestemate. De acolo pornea o pârtie secundară spre hotel. Făcură un semn de rămas bun, apoi se lăsară duşi de alunecuşul pârtiei.

Jos, vânătoarea era în toi. Strigăte, proteste, mărturii. Primul scăpă Tic. Se fofila ca un diavol şi ajunse dincolo, printre începători, printre cei de seama lui. Şi ca să se ştie sigur scăpat, izbuti să aţâţe curiozitatea unor prichindei şi astfel, vreo douăzeci de începători trecură râpa în partea cealaltă, în căutarea unui Tic îmbrăcat în trening vişiniu şi

cu căciulă albă cu dungi roşii. Şi îl căutau cu atâta frenezie, că în câteva minute hoarde întregi se năpustiră asupra lor pentru a le controla părul, urechile şi mai ales nasul. Şi fiindcă nasul nici unuia nu semăna cu al lui Tic, vânătorii se mâniau şi începeau să-l frece cu zăpadă. Cam la fel se întâmpla şi cu părul lor şi cu urechile, mai ales cu urechile, deşi nicăieri nu s-a spus că urechile lui Tic s-ar fi deosebit de ale altor băieţi de seama lui.

Ceilalţi patru cireşari se transformaseră şi ei în vânători, dar înţeleseră repede că nu vor putea rămâne multe vreme nedescoperiţi. Ideea salvării veni de la Dan, după un raţionament foarte simplu:

— Toţi patru nu putem scăpa. Dar e de ajuns să se sacrifice unul singur ca să scape ceilalţi trei. Cineva strigă: „eu sunt cutare!" Adică îşi strigă numele… Toată adunătura se va îmbulzi în jurul lui. Parlamentări, controverse, dubii, suspiciuni, tot felul de chestii, până ce se îndepărtează cei trei… Şi pe urmă ştie el cum să se descurce, dacă e un adevărat cireşar…

— Bravo! Se entuziasmă Lucia, uimindu-i pe toţi. Cred că numai aşa putem scăpa… Bravo! Şi sunt convinsă că o să găseşti şi o idee cu care să ieşi din încurcătură…

— Poftim?! Se răţoi Dan. Adică, după ce vă scap de la moarte, voi mă condamnaţi la moarte!

— Un moment! Interveni Ionel. Ideea ta e grozavă, dar are o mică lacună. De ce să te chinuieşti tu să strigi: „Eu sunt Dan!" când pot să fac lucrul ăsta chiar eu?

— Poftim?! Simţi Dan primejdia.

Dar Ionel îşi transformase mâinile în pâlnie:

— Hei! Strigă el cu toate puterile. Lume! Veniţi aici! L-am găsit pe Dan! Aici! Aici! Ăsta e Dan! Cireşarul!

— Dacă mai scap cu viaţă, îi şopti Dan printre dinţi, o să mă răzbun ca şi cum aş fi fost ucis. Crunt!

— Urcă iute pe bolovanul ăla! Îl sfătui Ursu înainte de a părăsi, îngheboşat, zona primejdioasă.

Era singura, dar absolut singura salvare în faţa talazului zgomotos care înainta. Dan se căţără la iuţeală pe bolovan şi în momentul când îi atinse creştetul, talazul se desfăcu ca un evantai la poalele stâncii. Părea că un geniu regizase o scenă de mare efect. Se topise, într-o clipă şi avalanşa tunătoare şi distrugătoare a mulţimii şi spaima galbenă a cireşarului.” Pentru că… de la tribună, un orator urma să se adreseze mulţimii. Dan se descoperi subit în postură de orator, iar avalanşa într-o adunare spontană care aşteaptă un discurs.

— Chiar eu sunt… Începu Dan, uitându-se cu jind şi pe furiş după trei siluete albastre care fugeau grăbite, deşi nimeni nu le vedea şi nu le urmărea. Cred că mă recunoaşteţi, nu? Sunt Dan. Ca să vă convingeţi definitiv, vă voi spune de ce sunt aici. În misiune de sacrificiu: trebuie să vă ţin de vorbă până ce se îndepărtează ceilalţi…

— Ha! Ha!… Râse cineva din mulţime, probabil un incredul.

— Un moment! Îi făcu semn cu mâna cireşarul. Mai întâi ascultă versurile astea:

Nu ştiu dacă voi spune cu adevărat un vers, Dar ştiu că din clipa asta ceilalţi nu mai pot fi ajunşi…

Aşa că vă puteţi uita încolo, spre hotel, aşa! Îi vedeţi pe cei trei? Să vă spun cine sunt? Numai dacă vreţi, bineînţeles…

— Individul vrea să câştige timp! Descoperi cineva.

— Exact! Recunoscu Dan. V-am spus că sunt în misiune de sacrificiu. Trebuie să vă ţin de vorbă până ce toţi ceilalţi cireşari vor fi în siguranţă. Trebuia, la imperfect, pentru că misiunea mea s-a terminat. Cei după care v-aţi uitat sunt: Lucia, Ursu şi Ionel. Nu-i mai puteţi ajunge nici cu avionul, nici măcar cu campionul vostru, Tiberiu, care poate să confirme că eu sunt Dan.

— Pe cuvântul meu! Ieşi Tiberiu în faţa mulţimii. Şi Atena poate să vă spună că e adevărat.

— Şi ceilalţi trei? Strigă o fată din mulţime. Ceilalţi trei unde sunt? Nu-s printre noi? Victor, Maria şi Tic. Unde-s?

Dan ceru linişte, fluturându-şi braţele de câteva ori:

— Ceilalţi au şters-o mai de mult. Victor şi Maria s-au prefăcut în doi schiori care urcă pârtia… Voi i-aţi urmărit numai pe cei care coborau spre hotel… Iar Tic?… Pe cinstea mea dacă ştiu ce s-a întâmplat cu el. Dar e singurul de care nu mi-e teamă. Am impresia că toţi puştii ăştia pe care i-aţi căutat la nas cu fost aduşi sau trimişi de el ca să vă încurce…

Puştii trecuseră însă râpa înapoi, în căutarea celui de la care li se trăgeau toate necazurile. Erau puşi pe răzbunare amarnică. Cineva îl zărise pe Tic şi hoarda înfuriată şi cu nasuri roşii făcuse un cerc de fier în jurul lui.

Dan n-avea de unde să ştie toate acestea. El îşi continua pledoaria, era în vervă, dar în ce vervă! Şi nu mai avea nici o îndoială asupra influenţei pe care o proiecta în mulţime discursul său improvizat. „Pot să fac ce vreau cu ăştia…” se bucură el în gând. „Pot să-i transform în saltimbanci, în bigoţi, în chelneri, în olteni, în…” Numai în gardieni nu se gândise că poate să-i transforme… Unul singur, un băiat mărunţel, cu aer de mare şmecher, ţipă cu un glas care-l asurzea…

— Să-l luăm ostatic până se prezintă ceilalţi ca să-l elibereze! Prizonier!

În mai puţin de un minut se petrecu cea mai teribilă schimbare la faţă pe care o văzuse până atunci cireşarul. Cei peste o sută de ascultători veseli şi simpatici se transformară într-o ceată de cerberi neîndurători.

— Aici rămâi! Strigau vocile. Până la miezul nopţii. Şi dacă nu vine nimeni să te ia, te ducem noi, pe sus, până în oraş.

— Grozav, îşi frecă Dan mâinile. Tot n-am văzut oraşul. Poate faceţi rost şi de o litieră…

— O să vedem noi… Răspunseră câteva voci.

Mulţimea se calmase, devenise aproape nepăsătoare şi tocmai atitudinea aceasta îl neliniştea pe Dan. Începea să se simtă ostatic. Tinerii nici nu se mai uitau la el, păreau că nici nu vorbesc despre el sau despre cireşari, născoceau

glume, făceau comentarii despre concurs, unii scoteau ostentativ sandvişuri din buzunare, alţii citeau ziarele sau completau scrisori şi ilustrate. Numai el rămăsese ca un cocostârc uitat pe bolovanul asediat.

Din fericire, se formase între timp o ceată de haiducei: „Buboiul Negrubob”, sub conducerea „Prinţului”, care, printre alte datorii sfinte, o avea şi pe aceea de a elibera prizonierii nevinovaţi. Ca nişte cârtiţe albastre circulau iscoadele dintr-o zonă în alta, până ce, la un semn al „Prinţului”, se adunase toată ceata într-o văgăună păzită cu străşnicie de doi aghiotanţi şi de două movile de grenade albe.

— Ei! Începem acţiunea? Întrebă „Prinţul” cercetându-şi supuşii până în măruntaie.

— Începem! Îndrăzni unul din haiducei. Dar să nu uiţi promisiunea. Ai jurat că veţi trece şi prin oraşul nostru…

Prinţul nu mai avu timp să-i oprească şi nici haiducelul nu-şi dăduse seama că trădează un secret de aur. Tic cucerise primii trei puşti promiţându-le, în mare taină, că va trece împreună cu ceilalţi cireşari prin oraşul fiecăruia. Abia după aceea organizase ceata de haiducei.

Nepricopsitul încercă să repare gafa, dar nu făcu altceva decât să sporească neliniştea celorlalţi neaghiotanţi. Imediat văgăuna de taină se transformă în clocot şi vacarm.

— Şi la noi! Ţipau puştii. Şi la noi!

Iar unul mai ţâfnos şi, bineînţeles, isteţ nevoie-mare, descoperi ideea loviturii:

— Adică de ce să nu-l închidem aici?… Şi să-l aducem şi pe cel de dincolo de râpă!

Era momentul cheie. „Prinţul” îşi duse mâinile în şolduri şi trecu în revistă cercul ameninţător, clătinând dezgustat şi dispreţuitor din cap:

— Bravo!… Halal buboi! Mai sunt sau nu mai sunt „Prinţul” ales de voi?

Dar simţindu-i că se cam codesc, Tic continuă:

— Bine! Numai două minute mai rămân „Prinţul” vostru! Apoi se adresă brusc primului din dreapta: Vino aici, să ne luăm rămas bun, pentru că numai tu nu eşti de acord cu trădătorul ăla.

Puştiului nu-i trecuse nici o clipă prin cap să nu fie de acord, dar putea el să refuze favoarea nemaipomenită care i se făcea? Tic se retrase cu el în cel mai întunecat ungher al văgăunii. Acolo îşi începu contraofensiva:

— De unde eşti? Îl întrebă el pe netrădător.

— Din Mitiş… Tata e inspector pe toată zona interzisă.

— Bravo! Îl felicită „Prinţul”. Numai pentru tine, pentru că eşti leal, vom trece prin Mitiş. Dar chiar dacă nu vom putea trece, să le spui tuturor că te-am vizitat! Auzi?… Şi, ca dovadă, să le arăţi hârtia asta… Ţi-o scriu eu acum… Mi se pare că te cheamă Bogdan, nu?

— Da! Încuviinţă fericit puştiul. Petrişor Bogdan.

Adevărul e că Tic îl alesese anume: pentru că-i reţinuse numele. Rupse din caiet o foaie pe care scrise foarte citeţ: „Lui Petrişor, amintire de la Tic şi de la ceilalţi cireşari.”

— Poftim! Îi înmână „Prinţul” actul de onoare. Dar să-mi juri că până poimâine nu-l arăţi nimănui.

— Jur! Se gâtui vocea norocosului.

Şi puştiul se întoarse la locul lui, năucit şi cu ochii plini de diamante.

— Gata! Anunţă „Prinţul” foarte solemn. De două minute au trecut două minute…

— Vreau şi eu să-mi iau rămas bun! Ţipă cineva.

— Şi eu! Şi eu! Răsunau vocile foştilor haiducei.

— Bine! Acceptă cireşarul. Dar în ordine şi fără larmă, începând din spatele lui Petrişor.

Carnetul lui Tic se subţie cu vreo douăzeci de file, dar ceata de haiducei „Buboiul Negrubob” era mai unită ca oricând şi gata să-şi reia nobila şi ingenioasa acţiune de eliberare. Şi nu trecuseră mai mult de opt minute de la încercarea de răzvrătire.

— Chiar dacă nu venim, îl dăscălise „Prinţul” pe reprezentantul fiecărui orăşel, tu să te lauzi c-am fost. Dar nu înainte de două zile…

Dacă ar fi ştiut isteţul cireşar ce consecinţe cumplite va avea gluma lui nevinovată!

Haiduceii fuseseră la înălţime… Şi chiar ajunseseră la înălţime. Iar Tic şi Dan; cam la jumătate de oră de la întâmplarea din văgăună, se apropiau singuri-singurei şi mai ales nevătămaţi, de cabana Poieniţa.

Ce se întâmplase? Un puşti oarecare, dar în secret membru al cetei de haiducei, se rostogolea pe pârtie, de parcă i-ar fi făcut cineva vânt de pe platoul de lansare. Alţi puşti, amestecaţi printre gardieni, îndreptaseră atenţia tuturor spre cel care se rostogolea. Tunete, urlete, exclamaţii. Mai ales că la vreo douăzeci de metri în urma lui, un alt haiducei, transformat şi el în covrig, venea de-a dura. Când ajunse cam la o aruncătură de piatră de locul asediului, puştiul se opri şi ridicându-şi braţele ca nişte drapele începu să urle:

— Cireşarii! Sunt toţi sus! Cu Dan cu tot!

Cel de al doilea mesager îl ajunse pe primul şi-i dădu imediat brânci, azvârlindu-l pe pârtie ca pe-o minge. Şi începu să strige şi mai tare:

— Mi-a pus piedică… De-aceea am întârziat… Eu i-am văzut primul… Dacă nu mă trântea el…

— Ba eu i-am văzut! Ţipă celălalt ridicându-se din zăpadă. Tu ai vrut să mă trânteşti şi-ai căzut singur…

Nu era nevoie de mai mult. Douăzeci de haiducei deghizaţi în puşti luară pârtia cu asalt, fiecare ţipând mai tare decât celălalt:

— Cireşarii! Cireşarii! Să nu-i lăsăm!

Gardienii simţiră, fără voia lor, arcuri în picioare. Doar câţiva întoarseră capul spre Dan pentru a-i arunca priviri sau vorbe nimicitoare.

— Credeai c-o să ţi se prindă… Netotule!

— V-am ţinut aici aproape jumătate de oră?! Ha! Ha! Îi persifla Dan. Chiar dacă m-aş fi dat drept Ursu sau Lucia şi tot m-aţi fi crezut… Ha! Ha! Şi mai spuneţi că eu sunt netot.

Un bulgăre aruncat exact în gură îl transformă într-o clipă în statuie. Din fericire, Tic mai avu vreme să-l vadă pe marele ochitor. Un băieţaş mărunţel cu aer de şmecher. Tocmai sărea peste o adâncitură când îl atinse bulgărele lui Tic, chiar la rădăcina nasului. Saltul lui se transformă brusc în cădere. Într-o cădere cu urlete şi cu bufnituri şi cu un pleoscăit asurzitor, pentru că adâncitură era plină de apă.

Şi astfel, cei doi cireşari de sacrificiu ajunseră vii şi liberi la Poieniţa chiar în momentul când se discuta foarte pesimist soarta şi viitorul lor. Prima echipă de salvare se şi formase: Ursu, Victor şi Ţombi.

— Cam târziu! Îi salută Dan din pragul uşii. Eu, cel puţin, mi-am încasat porţia de ameninţări, înjurături şi proiectile. Până la prânz vine şi rândul vostru. Nu scăpaţi voi, în gaură de şarpe de v-aţi ascunde…

— Zău… Confirmă imediat fostul „Prinţ”. Toţi ăia au pornit atât de cumplit la deal ca să pună mâna pe noi… Fiuuuu! Duduia muntele… Noroc că le-am spus haiduceilor să se piardă pe la jumătatea urcuşului! Nu ştiu pe cine or să-şi verse mânia…

În câteva minute, Dan şi Tic îi puseră la curent pe ceilalţi cireşari cu ceea ce se întâmplase în zona sosirii.

— Până la prânz ne descoperă! Repetă Dan. Eu zic să ne facem calabalâcul şi s-o ştergem cât mai e vreme…

— Asta e! Spuse Victor. Mi se pare că a cam trecut vremea. Mi-e teamă să nu ne fi închis drumul spre oraş…

— Aoleu! Îşi aminti Maria. Drumul spre oraş trece chiar pe lângă platoul de sosire. Ce facem?… Vă mai amintiţi ce-am hotărât la plecare? Dacă dau peste noi, s-a dus cu odihna… Măcar zilele care ne-au mai rămas…

— Nu te mai tângui atâta! O întrerupse Ionel. Eu sunt pentru planul Luciei. Să trecem peste munţi şi să ne oprim câte o zi în fiecare orăşel.

Un tropăit greoi făcea să se zguduie cabana. Cobora Ursu încărcat de raniţe;

— Mi-am închipuit că o să vă certaţi, spuse el aşezând rucsacurile pe podea. Cred că ăia vor ajunge aici înainte ca noi să luăm o hotărâre…

— Fir-ar să fie! Se înfurie Tic după ce privi harta. Toate drumurile şi potecile trec prin apropierea cabanei.

Abia atunci se ivi cabanierul în preajma lor. Îi ceru lui Tic harta şi după ce o privi fără nici o grabă, pe îndelete, mereu mormăind câte ceva, o desfăcu de tot şi o întinse pe masă. Era mare cât o faţă de masă. Tinerii simţeau jar sub tălpi.

— Încă puţin, puţintel… Încercă el să-i liniştească. Dacă ne înţelegem cu harta, gata! Aţi scăpat… Aşa!… Grozavă hartă, dar nu are decât potecile însemnate… Aşa!… Daţi-mi un creion cu vârful foarte ascuţit. Aşa! Uitaţi-vă foarte bine! Da… Aici e Poieniţa. Se vede. De aici pleacă o potecuţă ciobănească. Nu e marcată. Ocoleşte Piciorul Caprei… Vedeţi, da?… Aşa! Pe urmă trece pe la buza pădurii, taie colţul pădurii pe aici, aşa, pe urmă urcă Stânca Şoimului, apoi se întâlneşte cu poteca albastră, aşa-i zicem noi, care vine de la hotel. E foarte clar… Pardon!… Până aici e limpede, nu?… De aici intraţi pe marcaj. Mai sunt vreo şase sute de metri până la Şaua Mică. Bun. Treceţi prin Şaua Mică şi de acolo vi se deschid trei drumuri. Două sunt marcate: ăstea. Roşul duce spre oraş, albastrul spre Şaua Mare şi de acolo spre Izvoarele. Ăsta pe care vi-l fac eu, ăsta care începe pe la vreo sută de metri de Şaua Mare, duce la stânga. Dacă ocoliţi pe aici, vă fac semn, pe la Furnicile Moşului şi o luaţi apoi la stânga, cam o sută cincizeci de metri, daţi de Bolovanul Miresei, o stâncă rotundă ca o minge: aici. Va fac semn. Aici puteţi să vă puneţi schiurile. Se coboară ca-n palmă până în Mitiş. O coborâre lină, fără nici o primejdie. Nu faceţi mai mult de… Să zic cincisprezece minute până în Mitiş. Hai să zic douăzeci: de la Bolovanul Miresei până la Mitiş. Dar numai spre stânga, pe partea pădurii. Pe dreapta n-aveţi ce căuta.

— Şi până la Bolovanul Miresei cam cât facem? Întrebă Ursu. Dacă mergem voiniceşte.

— Voiniceşte? De gândi cabanierul. Cam trei ore, poate chiar patru, să zicem: patru şi jumătate… Dacă faceţi popas.

— Ajungem încă pe lumină, calculă Ionel privindu-şi cronometrul. Chiar dacă facem cinci ore până la Bolovanul Miresei.

Cabanierul clătină nedecis din cap:

— Ce v-am spus e una. Nu e totul. Dacă vremea ţine aşa, ajungeţi pe lumină. Dar dacă vremea se strică şi vă întârzie şi ajungeţi pe întuneric la Bolovanul Miresei, nu trebuie cu nici un chip să coborâţi spre Mitiş. Dacă pierdeţi direcţia la coborâre, v-a văzut Dumnezeu. Toată coasta din dreapta e o prăpastie. Asta ar fi a doua…

— Şi a treia? Întrebă Dan. Mai este şi o a treia?

— Este… Între Şaua Mică şi Şaua Mare. Pe vreme bună şi pe lumină e ca pe stradă. Dar pe întuneric şi pe vijelie e mai rău decât de la Bolovanul Miresei la Mitiş. Toată poteca e făcută din coturi şi dacă nu le vezi la timp, numai Dumnezeu te mai vede. Parc-ar fi pus nu ştiu cine nişte capcane…

— Şi a patra? Îndrăzni Tic, simţind ezitarea cabanierului.

— A patra ar fi asta: să nu plecaţi astăzi, să amânaţi cu vreo săptămână…

— O săptămână! Se sperie Ionel. De ce tocmai o săptămână. De ce nu două?

— Poate chiar două… Admise cabanierul. Dacă izbucneşte vijelia care se simte, nu vă văd eu plecaţi de aici înainte de o săptămână… Taman când se termină vacanţa… Cam aşa a socotit Cel de Sus, s-ar părea…

Cireşarii se întrebară din priviri, mai mult de formă. Toţi erau hotărâţi să plece.

— Dacă ţineţi cu orice chip să plecaţi, se învoi, în sfârşit, cabanierul, e bine să mai ştiţi câteva lucruri. Atâta vreme cât e lumină să mergeţi vârtos, să nu vă opriţi nici o

secundă… Să trageţi, iertaţi-mă, ca nişte catâri. Chiar dacă se stârneşte furtuna. Vă legaţi unul de altul cu o funie şi mergeţi… Numai că trebuie să ne înţelegem şi încotro să mergeţi… Dacă furtuna vă prinde înainte de Stânca Şoimului, e musai să vă întoarceţi la Poieniţa. Dacă vă prinde după Stânca Şoimului, faceţi la dreapta spre hotel. Dacă vă prinde între Şaua Mică şi Şaua Mare, e mai greu. Ori o luaţi înapoi, ori o luaţi spre oraş. Numai că trebuie să vă uitaţi la ceas, să vedeţi cât mai rămâne până la întuneric. Dacă mai e un ceas, un ceas şi jumătate până se întunecă, puteţi să coborâţi şi spre oraş şi spre Mitiş. Dacă e mai puţin… se încurcă rău socotelile. Ori o porniţi spre Izvoarele prin Şaua Mare, dar aşa cum v-am mai spus, vă rog să mă iertaţi, ca nişte catâri… Se face vreo două ore până la cabană şi urcuşul e uşor, numai la început, când să treceţi prin Şaua Mare, pe Bârna Iadului, trebuie să vă legaţi cu funia şi să fiţi cu ochii în patru… Ori n-aveţi ce face…

Cireşarii erau copleşiţi de avalanşa de amănunte şi mai ales de siguranţa şi bunăvoinţa cu care cabanierul le oferea. Tocmai se pregăteau să-i mulţumească, dar el le făcu semn să tacă:

— Şi mai este ceva… Pentru că nu se poate şti ce i se poate întâmpla omului. De aici până la Şaua Mare nu e decât un singur loc de refugiu, la Furcile Moşului: o colibă de bârne, ascunsă după nişte stânci. Dar de ce s-a făcut acolo, nimeni nu poate şti… Că dacă te prinde noaptea şi vijelia între cele două Şei, nu mai ajungi la locul de refugiu. Alt loc nu mai e, asta-i nenorocirea… Ar fi o stână după Şaua Mare, dar n-au mai rămas din ea decât nişte împletituri de nuiele şi un bordei, dacă nu l-or fi suflat vânturile de pe faţa pământului… Aşa că… Eu tare aş fi de părere să nu plecaţi…

— Mergem vârtos, voiniceşte! Îşi dădu Ionel curaj. Dacă n-ajungem în trei ore la Bolovanul Miresei, înseamnă că nu suntem ci… Cineva… Ştii matale?

— Dacă ajungeţi în trei ore la Bolovanul Miresei, nu vi se poate întâmpla nimic. Înainte de trei şi jumătate nu cred să izbucnească vijelia. Şi abia e unsprezece şi jumătate… Ba eu aş crede că pe la patru, patru şi ceva o să înceapă…

— Atunci avem timp berechet, spuse Ursu.

— Timp aveţi, că altfel nu v-aş lăsa eu să plecaţi, dar parcă nu ştiţi şi singuri cum e la drum… Mai o vorbă, mai un minut de răgaz, mai o privire spre cine ştie ce ciudăţenie, mai o întâmplare rea… Şi trece timpul… Şi dintr-o dată te înhaţă întunericul. Şi dac-ar fi numai întunericul…

— Credeţi că o să fie vijelie mare? Întrebă Lucia.

— Nu mare, răspunse cabanierul. Cumplită! Mânia lui Dumnezeu, dacă nu s-o abate chiar urgia…

Cireşarii erau gata echipaţi, gata de plecare şi parcă se despărţeau cu o strângere de inimă de cabanierul, dintr-o dată atât de grijuliu şi de cumsecade.

— Vă urez: sănătate, putere şi curaj! Le spuse el ca o profeţie.

CAPITOLUL IV.

Un singur lucru nu le spusese cabanierul celor şapte tineri neînfricaţi: dacă pe poteca nemarcată puteau fi folosite şi schiurile. Oare uitase să le spună?

— Nu cred, răspunse Lucia. Nu ne-a spus, pentru că n-avea ce să ne spună. Deci fără schiuri!

Cireşarii scăpaseră de zona primejdioasă a hotelului şi făceau un scurt popas de recunoaştere pe o ridicătură care domina împrejurimile. Cercetau harta şi mai ales porţiunea pe care o completase, cu puzderie de amănunte, cabanierul.

— E stupid! Se enervă Maria. Cu atâta zăpadă şi cu atâtea pante, să mergem cu schiurile pe umeri. Eu cred c-a uitat să ne spună…

— N-a uitat! Interveni Ionel. E altceva: nu-l preocupă sportul ăsta, pentru că are beteşug la un picior, mi se pare că şi-a zdrelit piciorul pe la şaisprezece ani. Aşa că…

— Aşa că vrei să îndemni la imprudenţe! Se încăpăţână Lucia. Nu-ţi aminteşti ce ne-a spus să facem când ajungem la Bolovanul Miresei? Să ne punem schiurile! Atunci a vorbit prima dată de schiuri.

Ursu şi Victor priveau relieful, îl raportau la hartă prin tot felul de puncte de reper şi făceau tot felul de calcule. În sfârşit, îşi familiarizaseră amândoi privirile şi cu harta şi cu relieful. În ciuda decorului alb, pătat ici-colo de insule rebele de jnepeni, izbutiseră să deosebească şi să urmărească până spre barierele munţilor poteca trasată pe hartă, cu un extraordinar simţ al preciziei, de topograful amator. O mulţime de şerpuiri şi neregularităţi care la un moment dat păreau că se datorează tremurului mâinii se dovedeau, în confruntarea directă cu relieful, reale şi însemnate cu bună-ştiinţă.

Poteca însoţea cursul în amonte al unui pârâiaş obraznic şi nestatornic. Urca şi cobora, ocolea şi revenea, când pe dreapta, când pe stânga văii.

Ursu nu voia să-şi dea acordul pe care i-l cerea Victor pentru folosirea schiurilor… Decât cu condiţia ca el să fie în avangardă. Erau în toiul disputei când se pomeniră cu Lucia lângă ei, o Lucie pusă pe atac şi mişcare:

— Aţi înnebunit?… Nu vă daţi seama că pierdem vremea? Spuneţi da sau ba şi apoi certaţi-vă în mers.

Grija şi furia Luciei îi încălzi pe cei doi cireşari.

— N-am pierdut timpul, Lucia… Încercă Victor s-o îmblânzească. Dimpotrivă. Astea cinci minute pierdute aici ne pot aduce un câştig de jumătate de oră. Dar numai dacă Ursu respectă dreptul campionului de a conduce.

Lucia înţelese că partida era pierdută pentru Ursu. Victor nu era omul care se oferea să conducă de florile mărului.

— Lasă-l! Se întoarse ea spre Ursu. De vreme ce aţi căzut amândoi de acord asupra asasinatului, nu mai contează cine-l comite. Iar chestia cu dreptul campionului nu e chiar o glumă…

— Bine… se retrase Ursu. Vom merge toţi pe urmele schiurilor tale. Oriunde ne-ar duce…

— La Bolovanul Miresei! Mai strigă Victor, apoi se lansă ca o năucă pe un drum nou, neumblat, compus din amintirea amănuntelor topografice culese de pe hartă, din aprecierea rapidă şi precisă a reliefului real şi mai ales din inspiraţii de moment şi de ultimă clipă.

Urmele lăsate de schiurile lui Victor, pe care alunecau şi schiurile celorlalţi, chiar şi ale Mariei când îi obosea fantezia, nu respectau poteca topografului amator, ci numai direcţia ei. Pantele erau însă puţine şi scurte, nu se cobora decât ceea ce se urca, de aceea Victor se străduia să economisească timp şi efort pe terenuri plate, legând tot felul de linii drepte, sau mai bine zis unind segmentele pierdute ale unei drepte generale, ceea ce îl făcu pe Ionel să-i acorde pe loc şi titlul de campion al geodeziei. Dar mai ales la urcuşuri, Victor se dovedi foarte inspirat, conducând în aşa fel înaintarea cireşarilor, încât schiurile să nu ajungă nişte obstacole.

— Asta n-a ştiut cabanierul, spuse Maria apropiindu-se de Lucia. Am uitat să-i spunem că Victor e campion la schi… Şi la antipodul schiurilor.

— Mie tot mi-e frică, mărturisi Lucia în mare taină. Nu ştiu ce m-a apucat?… Niciodată n-am trecut prin asemenea stări. Am impresia că m-am prostit.

Urcau o coastă lină, una lingă alta. Numai Ursu era undeva în urma lor. Toţi ceilalţi le-o luaseră înainte.

— Cred că mulţi s-au prostit… Râse Maria. Şi eu!… Ştii ce bine mi-a părut că am câştigat concursul? Parcă s-ar fi întâmplat nu ştiu ce lucru mare în lume… Prostii! În loc să mă duc la Atena şi să-i spun…

— Într-adevăr, eşti proastă! Se enervă Lucia. Ori tu, ori Atena, un câştigător trebuia să fie, cu tot ceea ce se întâmplă în jurul unui câştigător… Dar să ştii că m-am uitat şi eu pe cronometrul lui Ionel. Nu a pierdut Atena, ai câştigat tu… Ceea ce nu pot spune despre Tiberiu…

— Când îmi amintesc ce i s-a întâmplat lui Victor… se cutremură Maria. Ce mizerabil! Brrrrr!… Hai să nu mai

discutăm despre dureri şi aiureli… Tu simţi tot soarele ăsta? Nu cred să fi existat pe lume o zi de iarnă mai frumoasă. Parcă tot albul ăsta blând ar urca în mine, parcă l-aş respira, parcă mi-ar curge prin vine… De ce spun oamenii că va fi vijelie?

— Din cauza unor smocuri, tot albe, cum ţi-ar plăcea ţie, îi răspunse Lucia. Le vezi? Norii aceia îndepărtaţi şi nemişcaţi… Parcă ar ţâşni din stânca aia ca un vultur, din ciocul vulturului. Trebuie să fie Stânca Şoimului.

Într-adevăr, departe, în zare, pe cerul de un albastru palid, se profila o stâncă semeaţă, ca un vultur cu aripile desfăcute. Şi parcă o aureolă albă îi înconjura creştetul.

Poteca rămăsese undeva în dreapta. Urmele lăsate de schiurile lui Victor urcau, deşi tot drumul până la stâncă părea o veritabilă pârtie de coborâre.

— De ce ne duce în sus? Întrebă Dan rămas în aşteptare. Vrea să ne apropie de slăvi? Dacă ne tot forţează aşa, tare mi-e teamă că o să aveţi un supraveghetor în văzduh. O să-mi dau sufletul…

Nu-i răspunse nimeni, nici măcar Ursu care-i ajunsese din urmă. Dar nici nu mai avea nevoie de răspuns. În depărtare se zărea o siluetă neagră alunecând la vale, spre Stânca Şoimului, cu o iuţeală fantastică: Victor. Urcase colina anume pentru a coborî pe pârtia cea mai bună, cea mai sigură, ca dintr-o catapultă.

Ceilalţi cireşari, cu Ursu şi Ţombi în ariergardă, se lansară pe pârtia deschisă de Victor. Asta nu însemna că Ţombi îşi trădase stăpânul. Aş!… Se gudura tot timpul pe lângă schiurile lui, mai ales pe teren neted şi la urcuşuri. Cum apărea o pantă mai lungă, Tic îi făcea un semn cu degetul, indicându-i spatele. Şi căţelul se supunea ca un mieluşel… ba chiar îşi ascundea o senzaţie vie de plăcere şi satisfacţie sub o căutătură oarecum încruntată. Ştia el ce-l aşteaptă în spate. Ursu îl certa aspru cu degetul, îl trăgea de ureche, întotdeauna de urechea dreaptă, apoi îl lua subsuoară sau pe umăr, după nevoie sau la inspiraţie. Şi coborau

împreună, ca doi campioni, ba chiar avea impresia că el e cel care conduce şi asigură coborârea… Şi la urma urmei avea dreptate! Ce s-ar fi întâmplat dacă s-ar fi zbătut în braţele lui Ursu sau dacă n-ar fi vrut, pur şi simplu, să fie luat în braţe?… Ei, dar erau simple reflecţii canine. Numai o dată să fi ţipat Tic la el şi s-ar fi prefăcut într-un căţel docil şi cuminte, ba chiar într-o blană neînsufleţită, dacă ţipătul s-ar fi repetat.

După Stânca Şoimului, cireşarii zăriră primele semne de marcaj: era poteca albastră care venea de la hotel. La confluenţa dintre cele două poteci, una bătătorită şi umblată, alta destăinuită numai de schiurile lor, făcură un nou popas, de astă dată însă nepremeditat. Pentru că… se pomeniră cu Tiberiu şi Atena în faţa lor!

— Le-am lăsat un bilet la cabană, se scuză Lucia. Le-am spus că plecăm pe altă potecă… Şi le-am mulţumit pentru…

— Noi vă mulţumim că nu ne-aţi uitat! O întrerupse Tiberiu. Am bănuit pe ce potecă aţi pornit… Adică v-am văzut urmele. Cabanierul n-a vrut să ne spună nimic…

— Şi trebuia neapărat să ne luăm rămas bun, adăugă Atena.

— Dar cum de-aţi ajuns înaintea noastră? Întrebă Ionel. Pe unde aţi venit?

— Pe poteca principală, poteca albastră, îi răspunse Tiberiu. Cea pe care aţi venit voi ocoleşte teribil… Credeam că o să vă mai aşteptăm un ceas şi când colo aţi sosit cam în acelaşi timp cu noi… Aţi mers grozav.

— Trebuie să ne grăbim! Îşi aminti Dan. Localnicii spun că se va schimba vremea. Cică o să fie vijelie… Aiurea! Dar nu strică să fii prudent…

— Nu numai localnicii susţin că se va schimba vremea, se îmbujora Atena. Toate buletinele meteorologice au dat alarma. La hotel se repetă din jumătate în jumătate de oră. Noi am şters-o pe neobservate. Nimeni nu mai are voie să părăsească tabăra. E consemn general. Toate coborârile

spre oraş se fac numai pe şosea şi numai în grupuri organizate…

— Grupul nostru pleacă peste o oră… Spuse Tiberiu, cu o voce în care se simţea regretul despărţirii.

— Iar grupul nostru pleacă peste un minut! Anunţă Victor. Coborâm la Mitiş şi de-acolo…

— Vă vizităm şi pe voi, vă promitem! Spuse Maria în timp ce-i strângea mâinile Atenei.

— Atunci trebuie să treceţi şi prin Binaia şi prin Suşteni… se bucură Tiberiu. O să ne distrăm grozav!… Să nu vă fie teamă, că ajungeţi cu bine la Mitiş, dacă o luaţi pe la Bolovanul Miresei. Într-o oră şi jumătate sunteţi acolo şi ceasul abia e unu… V-aş conduce eu, dar…

Cireşarii le mulţumiră din tot sufletul şi nu se mişcară de la punctul de confluenţă decât o dată cu ei. Porniră în direcţii opuse, întorcându-se mereu şi făcându-şi cu mâinile semne de rămas bun.

— Foarte simpatici! Spuse Dan care mergea alături de Ionel. Atâta drum şi atâtea riscuri pentru o strângere de mână!

— Nu cred, îl contrazise Ionel. Nu cred c-au venit numai pentru asta. Tu n-ai simţit nerăbdarea şi sfiala lor? Altceva au vrut şi cam bănuiesc ce… Tu poţi să ghiceşti?

— Ceva, ceva am simţit şi eu. Dar n-au cerut nimic… Aaaaa! Acum ştiu! Au venit să ne invite la ei!

— Le-am promis eu în scrisoare, spuse Lucia care-i ajunse din urmă. N-au venit să ne invite la ei şi nici pentru rămas bun n-au venit…

— Atunci pentru ce? Întrebă Ionel neîncrezător.

— Să răspundă „Prinţul”! Apuse Lucia după ce-i făcu semn lui Tic să se apropie. Pentru ce au venit cei doi campioni?

— Porumbeii? Se înveseli mezinul. Mai întâi: ca să se plimbe amândoi, singuri… Las' că ştiu eu… Şi pe urmă: ca să ne anunţe că se va strica vremea şi că s-a dat alarma…

— Oare nu mai întâi ca să ne anunţe şi pe urmă ca să se plimbe… Singuri? Întrebă Lucia cu un ton foarte binevoitor.

Numai din cauza tonului blând, Tic nu se împotrivi apărării feminine. În schimb, Ionel era aproape furios:

— Atunci de ce nu ne-au anunţat de la început? De ce ne-au ţinut numai cu declaraţii de rămas bun?

— Uffff! Făcu Maria, uitându-se spre cer. Doamne, dar mare psiholog mai eşti!… N-ai văzut-o pe Atena cum s-a înroşit când a început să ne vorbească despre buletinele meteorologice? Nici acum nu pricepi? Uf! Nu înţelegi că le-a fost teamă să nu ne jignească? De aceea au aşteptat primul prilej ca să ne anunţe. Şi pe urmă, e mai frumos să spui că ai venit să-ţi iei rămas bun…

Cireşarii tocmai treceau prin Şaua Mică. Tic, cu Ţombi după el, îşi făcu vânt cu beţele pentru a-l ajunge pe Victor. Îi încolţise o idee şi voia neapărat s-o discute cu el.

— Ştii ce-mi trece prin cap? Începu puştiul gâfâind. Dacă toată alarma asta e o farsă, ca şi celelalte?

— Nu ştiu, Ticuşor, răspunse Victor. La asta nu m-am gândit. Dar chiar dacă ar fi o farsă, ce pierdem noi? De ce să nu ajungem pe lumină la Mitiş?… De altfel suntem în avans cu… Jumătate de ceas, dacă nu mai bine, faţă de orarul cabanierului… Şi mi se pare că ar cam trebui să ne scoatem schiurile.

Poteca se îngustase chiar la ieşirea din Şaua Mică. Urca numai în serpentine, ocolea tot felul de ieşituri şi de bolovani, sărea peste râpi şi adâncituri şi nicăieri nu se zăreau netezimi sau coaste care s-ar fi putut transforma în pârtie pentru schiuri. Înaintarea deveni mai anevoioasă, numai urcuş neregulat, schiurile stinghereau mişcările şi obligau la prudenţă şi la încetinirea pasului, mai apăreau şi platforme false, care acopereau superficial râpi sau crăpături. Victor îi făcu semn lui Ursu să preia avangarda. După vreo cincisprezece minute de chin prin labirintul de stânci, lumea cea albă şi largă apăru iarăşi în faţa privirilor. Se deschidea o vale lină, fără vegetaţie, doar cu câteva stânci, stinghere, apoi un platou strălucitor, parcă aruncând scântei şi diamante albe şi în fund, spre orizont, o barieră

uriaşă, ca un zid de cetate: munţii, despicaţi drept la mijloc, parcă pentru a lăsa o intrare spre veşnicie. Despicătura aceea, de culoarea cerului, era Şaua Mare.

Cireşarii se opriră doar câteva clipe pentru a admira priveliştea neasemuită. Şi deodată se auzi vocea lui Ursu:

— Uitaţi-vă repede în vale! Chiar sub noi. Vedeţi? Două linii negre, doi oameni. Şi al treilea… Alunecă la vale…

— Da! Ţipă Tic. Îl văd. Dar de ce nu se opreşte?

— Pentru că a nimerit într-un crater de gheaţă, răspunse Ursu. Ceilalţi doi…

Dar nu mai era nevoie să spună ce făceau ceilalţi doi. Urletele lor ajungeau până sus, la cireşari. Cel care nimerise în craterul de gheaţă aluneca, fără să se zvârcolească măcar, ca un obiect scăpat într-o pâlnie uriaşă de sticlă.

— Parc-ar fi mort, spuse Maria. Parcă l-ar fi lovit cineva în cap. Fantastic! Ce alunecare!

— Alunecarea morţii! Tresări Dan. Vedeţi?

Obiectul se însufleţi dintr-o dată, deveni om şi viu. În ultima clipă. Pentru că îl înghiţi imediat neantul. Urletul lui ajunse la cireşari câteva secunde mai târziu.

— Schiurile! Spuse Victor ca o comandă. Emoţia tuturor era atât de puternică, încât o clipă nimeni nu-l înţelese. Privirile însă nu puteau să se dezlipească de craterul de gheaţă. Zornăitul legăturilor metalice şi mişcările precipitate ale lui Victor îi treziră însă şi pe ceilalţi cireşari. Îşi puseră iute schiurile şi porniră după conducătorul lor, fără să se abată cu o iotă de la pârtia pe care acesta o tăia în zăpada presărată cu pulbere de diamante. Alunecau spre crater ca nişte năluci, în serpentine vijelioase, care ocoleau cu iscusinţă capcanele telurice ascunse sub mantia albă şi înşelătoare.

La buza de gheaţă a prăpastiei îi aşteptau, cu feţele schimonosite de groază şi disperare, o femeie şi un bărbat.

— Salvaţi-l! Căzu femeia în genunchi în faţa tinerilor uluiţi. Salvaţi-l! E omul meu! Poate că mai trăieşte…

Bărbatul părea că-şi revenise în fire. Îşi scutură de câteva ori capul ca şi cum ar fi vrut să alunge o vedenie, apoi o ajută pe femeia înnebunită de groază să se ridice din zăpadă.

— Pentru numele lui Dumnezeu, taci odată! O zgâlţâi el. Sau du-te undeva să nu te mai aud… E fratele meu, se rugă el de cireşari. Dac-aţi avea o frânghie… Măcar să ne dăm seama ce s-a întâmplat…

Ursu tocmai scotea colacul de frânghie din rucsac.

— Dumneata treci în spatele meu! Îi spuse vlăjganul bărbatului. Propteşte-te în bolovanul ăsta şi apucă solid capătul funiei. Eu voi ţine din partea astalaltă. Tu, Victor, leagă-te sub umeri cu celălalt capăt şi apoi fă o recunoaştere spre interiorul craterului. Te ţii tot timpul cu mâinile de funie, ca şi cum n-ai fi legat…

Victor confecţionă repede un lasou pe care şi-l trecu sub umeri, apoi, ţinându-se de funie, începu să înainteze spre buza prăpastiei, chiar pe dâra lăsată de corpul celui care alunecase. Înainta încet, prudent, înfigându-şi călcâiele în zăpadă, dar după câţiva metri crusta de gheaţă deveni atât de dură, încât nu mai putea fi spartă. Începu să alunece şi abia atunci Ursu simţi greutatea şi smucitura frânghiei.

Victor ajunse la locul unde omul începuse să urle şi se zvârcolise pentru prima şi ultima oară. Acum înţelegea alunecarea aceea ireală, fără împotrivire, neînsufleţită. Gheaţa era netedă ca oglinda, fără găuri, fără zgrunţuri şi orice zvârcolire ar fi forţat alunecarea. Împotrivirea omului lăsase câteva semne în oglinda de gheaţă. Probabil că degetele lui căpătaseră putere de gheare de oţel, dacă izbutiseră să sape gropi şi să spargă şănţuleţe de gheaţă.

Victor se întinse pe spate, îşi lăsă toată greutatea corpului în mâini şi în funie şi începu să lovească aprig, cu călcâiele, în crusta de gheaţă, pentru a scobi un reazem. Abia după aceea îşi aplecă trupul deasupra prăpastiei. În prima clipă, adâncimea îl cutremură şi-l obligă să închidă ochii. A doua oară nu mai privi spre adâncurile prăpastiei, ci de-a lungul

peretelui pe care se afla. Îşi coborî privirile metru cu metru, mai degrabă pentru a se obişnui cu adâncimea decât pentru a căuta. Era convins că omul se prăvălise în fundul prăpastiei ca un bolovan. Peretele era neted, fără platforme care ar fi putut atenua o cădere, oricum mortală. Nu distinse nimic în cenuşiul stâncii sau în albul zăpezii. Nici o formă omenească, nici o mişcare, nici un strigăt. Fundul prăpastiei nu se vedea. Aşa cum îşi coborâse privirile, lent, cercetând totul, străduindu-se să identifice fiecare pată în albul zăpezii, tot aşa şi le ridică, dar în zadar. Nu se zărea nici o urmă din cel care căzuse, nici măcar o dâră în zăpada care acoperea pe alocuri, ca o spoială, porţiuni întregi din peretele prăpastiei. Alunecarea îl proiectase, pesemne, departe de perete, nici nu mai atinsese peretele în timpul prăbuşirii. Concluzia se impunea nemiloasă… Dar Victor mai zăbovi câteva clipe, acolo, la marginea prăpastiei.

Frânghia tremura, trimitea semnale, oamenii de la capătul ei erau neliniştiţi. Nimeni nu-l putea zări pe Victor, mai ales că se întinsese iarăşi pe spate, rezemându-se cu călcâiele în scobiturile de pe muchia prăpastiei. Atinse de câteva ori funia încordată: era semnalul de răspuns, semnalul de veghe, nu cel de întoarcere. Îl reţinea ceva acolo, un gând, o întrebare, mai degrabă o undă de nelinişte şi de nesiguranţă. Se întoarse pe o coastă şi cercetă încă o dată urmele lăsate de zvârcolirea omului. Erau urmele unor degete. Îşi înfipse şi Victor degetele în găurile acelea. Degetele intrau până la rădăcina unghiilor, ba chiar până la rădăcina falangelor. Probabil că acolo fusese o pojghiţă superficială de gheaţă şi degetele omului o întâlniseră, sau… Cine ştie?… O aşteptaseră. Profunzimea găurilor lăsate de degete îl neliniştea pe Victor. Alunecarea fusese oprită măcar o secundă, două… Prin urmare omul nu fusese aruncat ca din praştie în abis. Atunci de ce nu se vedea nici o urmă din prăbuşirea lui, nici o dâră în zăpada care spoia pe alocuri pereţii?… Era o singură explicaţie. Buza prăpastiei, buza pe care stătea el fusese transformată de

gheaţă într-o surplombă… Omul nu căzuse în prăpastie, ci dedesubt, în golul surplombei, şi… Cine ştie?

Victor mai ciupi de câteva ori frânghia nemişcată ca o coardă, semnalizând aceeaşi veghe, apoi se lăsă într-o alunecare lină, întârziată, deviind-o de la semnele lăsate de cel care se prăbuşise. Depăşi încet buza prăpastiei, întâi cu capul, apoi cu trunchiul, îşi înfăşură piciorul în frânghie pentru a-şi câştiga un al doilea punct de sprijin şi alunecă apoi mai departe, până ce jumătate din corp rămase suspendată deasupra prăpastiei. Se vedea tot golul surplombei, o scobitură acoperită de zăpadă şi în zăpadă, tot ca Victor, pe jumătate suspendat deasupra prăpastiei, un om. Cum încremenise în poziţia aceea „între viaţă şi moarte” era un miracol… Pentru că omul atârna deasupra prăpastiei la limita ultimă a echilibrului. Cea mai mică mişcare l-ar fi prăbuşit în abis. Era în nesimţire. De aceea trăia. Când se va trezi însă… Şi Victor, văzându-l atârnat între viaţă şi moarte, îşi închipui că simpla revenire a respiraţiei normale, simpla mişcare a diafragmei, îi putea destrăma echilibrul precar şi-l putea trimite în abis.

„Dacă nu s-ar trezi prea devreme!” se rugă Victor în gând. Îşi făcuse planul de salvare, singurul, absolut singurul… Mai întâi îşi încolăci de câteva ori funia pe braţ, apoi îşi scoase lasoul, apoi, cu mişcări lente, de vis, desfăşură funia, până la o anumită lungime. Făcu un alt lasou, la mijlocul frânghiei, mai bine zis un colac, pe care şi-l trecu sub umeri. În sfârşit, avea din nou mişcările libere şi putea să-şi controleze echilibrul. Cu aceeaşi prudenţă refăcu alunecarea deasupra prăpastiei, până ce se ivi în cavitatea surplombei cel suspendat între viaţă şi moarte. „Doar câteva secunde!” se mai rugă Victor. Patru secunde, două secunde… O secundă de nemişcare… Lasoul coborâse, larg deschis, sub mâinile atârnate ale condamnatului la moarte, apoi se ridică încet, cuprinzându-le, îşi continuă ridicarea, apoi cu o uşoară smucitură ajunse sub umeri, înconjurând larg şi rotund toracele celui inert.

Cireşarul ştia că urmează clipa decisivă. Va trebui să smucească de funie, scurt şi violent, în aşa fel ca lasoul să se strângă în jurul toracelui, chiar sub umeri şi să-l tragă în interiorul cavităţii pe cel prăbuşit chiar în momentul când smucitură îl va trezi. Dacă lasoul nu se va strânge bine, omul se va trezi şi prăbuşirea lui nu va mai putea fi oprită. Şi Victor smuci! Totul se petrecu în mai puţin de o secundă. Omul ajunsese în fundul cavităţii, ca într-un cuib, dar Victor atârna deasupra prăpastiei, aşa cum atârnase cu câteva clipe mai înainte cel pe care-l salvase. Noroc că în clipa smuciturii lasoului anunţase cu mâna stângă semnalul de primejdie. Cele două acţiuni se petrecuseră aproape simultan. Ursu smucise funia în aceeaşi clipă în care Victor smucise lasoul. Restul fusese un fleac. După zece minute de la smucitură lasoului, pe buza craterului de gheaţă se lăsau târâte şi trase sus două fiinţe în loc de una.

Victor sări în picioare îndată ce mâinile lui simţiră crusta de gheaţă devenind sfărâmicioasă. Ştia că se află la marginea craterului, în afară de orice primejdie. În schimb, cel scos din prăpastie nu făcu nici o mişcare, nu dădu nici un semn de viaţă. Îşi pierduse a doua oară cunoştinţa, în momentul când scăpase de sub surplombă, când înţelesese sau simţise că e salvat. Femeia tăbărî ca un uliu asupra lui: disperarea de mai înainte făcuse loc unei fericiri fără seamăn, dar Maria şi Lucia o opriră în ultima clipă. Mâinile, dar mai ales faţa celui readus în lume erau pline de sânge. Târâşul pe gheaţă îi redeschisese rănile coagulate. Fetele se transformară imediat în infirmiere, îi pansară mai întâi degetele şi braţele, apoi rănile de pe frunte. Chiar la mijlocul frunţii avea o tăietură lungă, pe toată adâncimea pielii, ca un început de scalp.

— Nu ştiu cum să vă mulţumim… Începu fratele rănitului, în timp ce fetele îşi terminau pansamentul. Numai să nu i se fi rupt ceva înăuntru… Mergea înaintea noastră şi dintr-o dată s-a împiedicat. Doamne! Cum mai aluneca spre moarte. Se uita la noi, că aşa a alunecat, cu capul spre noi,

se uita şi ne întreba ca un copil: „Ce să fac? Ce să fac…?”. Dacă am fi avut o funie la noi să i-o aruncăm… Doamne! Vedeam cum se duce spre moarte şi parcă eram blestemaţi să-l lăsăm să moară… Numai păgânilor să le dea Domnul asemenea pedeapsă… Oare o mai trăi?

Răspunsul îl dădu chiar cel scos din prăpastie. Un geamăt ieşi din pieptul lui, ca un început de răsuflare. Apoi deschise ochii, mai gemu de câteva ori, îşi întoarse capul şi spaima din privirile Iui se transforma încetul cu încetul în mirare. Vedea feţe necunoscute: băieţi, fete, îl văzu pe frate-său, apoi pe nevastă-sa, gata să se repeadă. Buzele i se mişcară încet, dar cuvintele pe care le rosti sunau foarte clar:

— Tot n-am scăpat de tine, muiere afurisită…

— Precis n-are nimic… Clipi Ursu din ochi spre fratele celui înviat. Dacă îşi aduce aminte de toate.:

— I-auzi! Îşi încleştă pumnii femeia. Credeam că ţi-o fi intrat altă minte prin spărtura aia din mijlocul frunţii. Te pomeneşti că te-ai aruncat în prăpastie anume ca să mă faci să te jelesc de pomană… I-auzi!

Dar se duse spre el veselă şi grijulie, ajutându-l să se ridice în picioare.

— De-acum, gata! Hotărî ea. În vecii vecilor nu te mai las s-o iei înaintea mea. Până nu zic eu da, nu te mai mişti nicăieri. De când ţi-am spus că dacă mergi de capul tău, o să dai mereu în gropi? Şi dacă nu erau dumnealor mai zăceai multe ore în prăpastie…

— Prea multe, nu… O întrerupse bărbatul. M-ar fi prins vijelia acolo şi nu mai dădeaţi voi de mine. Îmi găsisem în culcuş bun, sub o streaşină; aş fi dormit acolo somnul cel de veci…

Cuvintele rănitului îi amintiră lui Victor poziţia în care îl găsise. O vrabie dacă s-ar fi aşezat pe capul lui, echilibrul ar fi fost destrămat şi nimic nu l-ar mai fi salvat de la prăbuşire. Darămite vijelia…

Victor tresări. Se uită la ceas şi simţi cum îl trec fiori prin şira spinării. Oare mai aveau timp să ajungă la Mitiş înainte

de a se întuneca, înainte de a se schimba vremea? Pierduseră mai bine de un ceas cu popasul neaşteptat.

— Credeţi că va fi vijelie? Întrebă el, uitându-se spre fratele rănitului care părea mai în vârstă şi mai aşezat.

— Ba să nu fie urgie… Răspunse cel întrebat. O să vedeţi şi o să apucaţi ce n-a văzut şi n-a apucat până acum pământul! Nu ne-am fi mişcat din bârlogul nostru, dacă nu ne-ar fi chemat cu atâta stăruinţă la tribunal… Pe amândoi şi pe muiere… Şi urla ăla la telefon, ca majurul la armată… Zicea că dacă nu ne prezentăm la ora cinci după-masă, ne concediază şi ne dă şi-n judecată… Măcar să ne fi telefonat de dimineaţă, dar aşa, în plină noapte… Dacă aveam lume la cabană?

— Probabil că vi s-a telefonat pe la zece noaptea? Nu se putu stăpâni Ionel.

— Chiar aşa! Răspunse muierea. Dar dumneavoastră de unde ştiţi?… Le-am spus eu hăndrălăilor ăştia că trebuie să fie o batjocură… Unde se lucrează la zece noaptea şi de ce să ne cheme la cinci după-masa la tribunal? Vrea să-şi bată cineva joc de noi… Că de păcătuit n-am păcătuit cu nimic…

— Dar dumneavoastră unde mergeţi? Întrebă fostul condamnat la moarte. Nu cumva la Izvoarele?

— La Izvoarele?! Se miră Dan. Ce mai e şi asta?

— Cea mai frumoasă şi mai retrasă cabană din munţii noştri, răspunse fratele rănitului… Şi dacă nu veniţi într-o vară să petreceţi măcar o lună la noi, să vă arătam noi nişte plaiuri pe care numai câţiva oameni în ţara asta le ştiu, unde şi puiul de vultur se simte stingher, dacă nu faceţi asta cu mult amar o să ne umpleţi, dar şi 'mneavoastră o să fiţi mai săraci…

— Dacă-i pe-aşa, spuse Dan, la vară suntem oaspeţii 'mneavoastră. Toţi şapte venim, adică toţi opt…

— Dar nu ne-aţi spus unde mergeţi? Îşi aminti rănitul.

— La Mitiş! Răspunse Victor grăbit. Şi nu ştiu dacă mai avem timp. Dumneavoastră ce spuneţi?

— Dacă e trei acum, chibzui fratele, cam pe la patru şi un sfert aţi putea fi la Bolovanul Miresei, aşa că timp ar fi să ajungeţi înaintea vijeliei şi întunericului la Mitiş. Dară e musai să mergeţi acolo? Poate că ar fi mai sănătos să mergeţi împreună cu noi în oraş. E drum mai bun şi chiar dacă ne prinde vijelia, răzbim noi până la barieră, de-ar fi să pipăim cărarea cu mâinile. E musai?

— E musai! Hotărî Victor pentru a nu mai pierde timpul. Ne vom face luntre şi punte ca să ajungem înainte de patru la Bolovanul Miresei.

— Asta ar fi cel mai bine! Aprobă fratele mai în vârstă. Fiindcă mai e o primejdie, de, trebuie să ne gândim la toate, ca omul la aman. Să nu se înfurie hăurile mai devreme, asta-i! Până acum, de când mă ştiu eu şi sunt ceva ani, vijelia a izbucnit cam după apusul soarelui. Numai când e urgie pare mai grăbită. Şi dacă vreţi un sfat, atunci băgaţi seamă şi feriţi-vă să puneţi schiurile până la Bolovanul Miresei. Nicăieri în munţii ăştia zăpada nu e mai înşelătoare ca pe-aici. Sunt mai ales nişte lunecuşuri de gheaţă în care poţi să te pierzi şi fără schiuri, darămite cu ele… Aţi văzut şi dumneavoastră… Prăpastia asta blestemată şi coaja asta de gheaţă nu se zăresc decât de sus, de unde ne-aţi văzut şi dumneavoastră. E mai vicleană decât o muiere… Nu-şi arată relele decât după ce te prinde şi nu mai ai scăpare. Cam la fel e calea până la Bolovanul Miresei… Aşa că vă urăm drum bun, noroc şi sănătate şi fiindcă aţi spus că veniţi într-o vară la cabana noastră, altceva nu vă mai spunem, în afară de mulţumirile cele grele care se dau de fiecare om numai o dată în viaţă…

— Eu… Începu să se bâlbâie curajosul rănit. Dar mai bine să vă spună muierea ceva… Că eu nu pot…

— Să mă iertaţi că v-am căzut în genunchi… Spuse femeia. Dar cred că pentru prima dată în viaţa mea am căzut cu folos.

Cireşarii se despărţiră cam stânjeniţi. Fusese a doua întâlnire neprevăzută. Oare ce-i mai aştepta?

Era aproape patru. În aer se simţea un vânt rece şi aburi ceţoşi, străvezii se ridicau la orizont. Dacă n-ar fi fost avertizaţi de schimbarea vremii, cireşarii n-ar fi sesizat nici o deosebire. Temperatura era încă blândă, lumina nu părea mai ameninţată decât în alte zile. Dimpotrivă, parcă strălucea mai viu în zăpadă şi pe cer, deşi se apropia ora asfinţitului. Poate că tocmai acesta era semnalul cumplitei vijelii care se apropia, dar tinerii nu aveau de unde să ştie. Ajunseseră sub Şaua Mare, după un adevărat marş forţat, condus de Victor şi apărat de Ursu în ariergardă. Nimeni nu scosese un cuvânt în timpul marşului: fiecare îşi păstrase întocmai locul în şirul indian hotărât la plecare; nu se acceptase nici o secundă de oprire, nici măcar pentru schimbarea schiurilor de pe un umăr pe altul. Totul trebuia făcut în mers şi în ritm.

Primul moment de oprire, pentru recunoaştere, se hotărî chiar sub Şaua Mare, la punctul ipotetic de unde trebuia să înceapă poteca nemarcată spre Bolovanul Miresei. Până acolo se orientaseră foarte uşor; merseseră în permanenţă pe urmele lăsate de cei trei cabanieri de la Izvoarele. În sens invers. Şi se opriseră acolo unde urmele care-i ghidaseră se întâlneau cu altele, venind din diferite direcţii şi încâlcindu-se într-un talmeş-balmeş imposibil de descifrat. Ursu descoperi imediat, fără să se mai uite pe hartă, punctele de reper ale drumului spre Bolovanul Miresei. Dar nici nu mai era nevoie, pentru că, în sfârşit, îşi făcu şi Ţombi datoria faţă de grup. Se apucase să mârâie, într-un fel care-i dădu de gândit lui Tic. Lăsându-se condus de el, mezinul anunţă descoperirea potecii.

În harababura de urme de la punctul de popas se întâlneau mai multe direcţii şi una din ele venea din stânga, dinspre Bolovanul Miresei. Erau urmele dibuite de Ţombi. Bineînţeles că iscusinţa câinelui îi atrase o suită se laude… Lui Tic. Dar nu era prima nedreptate de acest fel care se întâmpla în lume…

— Suntem salvaţi! Spuse Lucia privind la rândul ei urmele descoperite de Ţombi. Mergem din nou pe urme sigure.

— Patru oameni au venit de la Bolovanul Miresei încoace, anunţă Tic. Probabil că s-au dus pe alt drum, nu pe cel ales de cabanierii de la Izvoarele. Brrr! Ce urme uriaşe! Parcă ar fi trecut pe aici nişte hipopotami!

— Cu-atât mai bine! Hotărî Victor. Nu riscăm să le pierdem. Gata! Schiurile pe umăr. Spre Bolovanul Miresei.

Victor rămase în capul grupului, aşa cum se înţelesese cu Ursu, căruia îi revenea misiunea de a supraveghea din urmă, deci reperabil, cel de al doilea marş forţat, spre Bolovanul Miresei. Mergeau în şir indian, ca şi până atunci, la distanţă şi mai mică unul de altul, paralel cu urmele de ghidaj. Zăpada era adâncă, pe alocuri ajungea la jumătatea gambelor. Făcuseră un fel de semicerc de câteva sute de metri care-i ducea la o adunătură de stânci golaşe, aruncate ca nişte zaruri. Când ajunseră în apropierea stâncilor, văzură în stânga o altă aglomerare şi mai ciudată, care aducea cu o imagine...

— Furcile Moşului! Spuse foarte vesel Ionel. Încă puţin şi am ajuns la trambulina cea mare.

Erau atât de veseli, încât se opriră o clipă. Şi deodată toţi simţiră că-i apucă ameţeala. Priveau năuciţi spre locul pe care-l arăta mâna lui Victor.

Urmele descoperite de Ţombi nu veneau de nicăieri! Pentru că plecau din apropierea unui bolovan uriaş care n-avea nici văgăuni, nici intrări sau ieşiri secrete.

— Fantastic! Se înfioră Maria. Parcă ar fi căzut din văzduh hipopotamii ăştia. Cum se poate aşa ceva? Au fost lansaţi cu paraşuta? Au coborât din elicopter, pe o scară suspendată? Nu mai înţeleg nimic.

— Nu se poate! Negă Lucia cu toată fiinţa. E absolut cu neputinţă! Voi nu simţiţi că vi se opreşte inima? Ce fel de oameni ai zăpezilor mai sunt şi ăştia? De unde au ieşit? Din propriile lor urme?

— Da! Se cutremură Dan. Zău! Parc-ar fi ieşit din propriile lor urme. Bine ai spus!

Ursu făcuse un ocol în jurul stâncilor:

— Nici o urmă! Anunţă el. Zăpada e neatinsă. De aici încep… Şi zău că mă doare capul… Numai dacă au coborât din elicopter, cum spune Maria… Tu ce crezi, Victor?

Victor era într-o stare de mare nelinişte, cum rareori îl văzuseră cireşarii:

— Nu ştiu ce să cred! Şi eu am simţit că mi se zbârleşte părul, în prima clipă… Acum… Acum cred că suntem în cea mai deplină siguranţă dacă pornim imediat spre Furcile Moşului. Atât pot să vă spun…

— Dar nu înţelegi că nu se poate? Se răzvrăti Lucia. Mergem sute de metri după nişte urme care încep din senin! Mă apucă demenţa… Niciodată n-am simţit atâta spaimă în jur…

— Şi eu simt spaimă în jur… recunoscu Victor. Dar nu din cauza urmelor. Sau nu numai din cauza urmelor. Fir-ar să fie de urme! Parcă m-a lipit cineva cu plumb aici!

— Atunci spune ceva! Ţipă Maria la el. Spune! Ce facem? Plecăm! Rămânem?

— Nu ştiu… Scrâşni Victor. Tu ce spui, Ursule?

Parcă voiau să-şi împletească împreună toate răspunderile şi riscurile.

— Cred că aerul se răceşte cu fiecare minut care trece, spuse Ursu, învârtindu-se în loc. Poate că n-ar trebui să vă spun, dar niciodată în viaţa mea n-am simţit în jurul meu o ameninţare mai rea… Se întâmplă ceva… Nu ştiu ce…

— Din cauza urmelor? Ţipă iarăşi Maria. Aţi înnebunit şi vreţi să ne faceţi şi pe noi să înnebunim? Mă sufoc… Nu mai ştiu ce e cu mine…

— Spune, Victor… se rugă Dan. Spune ce se întâmplă cu noi. Parcă ar fi împrăştiat cineva gaze în jurul nostru…

— Nu cumva suferim de halucinaţii colective? Mai găsi Ionel o câtime de luciditate. Poate că urmele nu se opresc

aici, poate că încep de aici… Oare de ce am spus că nu se opresc aici?

— Uită-le! Arătă Lucia spre zăpada dintr-o dată orbitoare. De aici încep! De aici, de unde îmi duc eu picioarele…

— Nu! Se repezi Maria spre ea. Nu trebuie să te atingi de urmele ăstea blestemate!

Dar Lucia căuta cu mâinile prin zăpadă, prin golurile lăsate de paşii de hipopotam. Nu! Nu căuta! Luase un pumn de zăpadă să-şi frece fruntea, ca să scape de arşiţa care clocotea în pieptul ei.

— De aici încep… Bâigui ea, făcând cu piciorul o cruce în zăpada dintr-o dată albastră.

— Cred că e prea târziu… Spuse Victor uitându-se la Ursu. Dar poate că nu e foarte târziu…

— Şi mie îmi vine să spun vorbe de pe pereţi, pe cuvântul meu… Mărturisi Tic căutând numai ochii lui Victor. Şi Ţombi, săracul. Niciodată n-a tremurat ca acum. Ar geme, îl simt eu, dar îl omoară frica… L-au înspăimântat şi pe el urmele.

Victor îşi redobândi dintr-o dată tot calmul:

— Trebuie să luăm o hotărâre… Dar mi se pare că am şi luat-o… Nu! Nu spun vorbe de pe pereţi, Ticuşor… Nu ştiu ce se va întâmpla? Poate că aceste urme ne-au salvat viaţa… Dacă nu ne-am fi luat după ele şi mai ales dacă nu ne-am fi oprit aici… Nu simţiţi vântul? Nişte rafale subţiri, ca nişte suliţi… Poate că eram acum la Furcile Moşului… Şi de acolo până la Bolovanul Miresei… Nu ştiu? Poate că era mai bine să fi plecat imediat…

— Tu vrei să ne ucizi? Îl fulgeră Maria. Nu simţi şi tu ce se întâmplă cu noi? Tu nu vezi că nu mai suntem noi? Uită-te la Tic! Uită-te!

— N-am nimic! Ţipă Tic. Şi ce? N-am şi eu voie o dată… Nu mi-e frică, zău că nu… E altceva, altceva…

— Gata! Mai găsi Victor forţe în el. Trebuie să ne întoarcem imediat. N-auziţi? Toţi cu schiurile pe umăr!

Ultimele cuvinte se transformară într-un răcnet care-i zgudui pe toţi. Dar era şi un moment de răzvrătire, pe care îl lansă vocea Luciei:

— Mai întâi…

— Mai întâi echiparea! Răcni iarăşi Victor. Până la trei: Unu… Doi… Trei!

Deşi beţi, clătinându-se, cu privirile răvăşite, toţi îşi ridicaseră schiurile pe umeri.

— Urmele daţi-le dracului! Începu Victor. Doi indivizi probabil s-au ascuns aici. Nu e nimic misterios.

— Cum nu e nimic misterios? Întrebă Maria. Cum s-au ascuns aici? De unde au venit? Din văzduh?

— Nimeni nu mai are voie să mă întrerupă! Se înfurie Victor. Da! S-au ascuns aici, venind din direcţia din care am venit noi. Numai că în loc să meargă cu faţa, au mers cu spatele. Din cauza asta cred că s-au ascuns. N-au vrut să întâlnească pe cineva, au vrut să inducă în eroare pe cineva, nu ştiu ce să vă spun? Şi nici nu interesează ce-au vrut. Numai prin mersul acesta cu spatele, pentru a se ascunde, se poate explica misterul urmelor. Altfel ajungem la cauze miraculoase… Şi nu trebuie să ne pierdem firea… Gata cu urmele! N-avem nimic cu ele, poate că au fost făcute cu zile în urmă…

— Nu cred… Îl întrerupse Ursu. Sunt urme proaspete. Sunt urme făcute nu de mult…

— Şi Ţombi? Întrebă Tic. De ce ne-a dus Ţombi pe urmele astea? De ce nu ne-a dus pe urmele cabanierilor, doar se obişnuise cu mirosul lor?

— Dă-l dracului pe Ţombi! Spuse Maria. Jigodia! Dacă n-ar fi fost el, căutam altă potecă… De ce nu l-ai lăsat acasă?

— Mizerabilo! Se cruci Tic. Las-că-ţi arăt eu…

Parcă ghicind cu câtă înverşunare i s-a luat apărarea, Ţombi se lipi imediat de gleznele lui Tic.

— Să nu-l dăm dracului pe Ţombi, reveni Victor, dar nici să ne gândim prea mult la el şi la urmele lui. Şi să nu ne mai gândim la nici o urmă…

— De ce ne ţii cu schiurile pe umăr? Întrebă Lucia.

— Ca să vă doară ceva! Răspunse Victor. Ca să vă treziţi. Ca să scăpaţi de boala asta care… Care ne-a apucat… Acum e totuna… Câteva minute mai devreme sau mai târziu, nu mai contează. Spre Bolovanul Miresei nu mai putem pleca. Ne întoarcem!

— Unde? Se înspăimântă Ionel. Unde mai putem ajunge de aici? Nu trebuie să ne întoarcem!

Şi deodată se stinse lumina! Parcă întorsese cineva un buton şi făcuse întuneric. Era ireal totul, fantastic. Şi se auzi şi întâiul şfichi al furtunii. O şuierătură îndepărtată.

— Ai grijă, Ursule! Strigă Victor. Rămâi la urmă. Toţi să se lege cu frânghia. Imediat! Trebuie să trecem prin Şaua Mare… Dacă avem noroc, poate că ajungem la cabană…

Şirul porni. Cu puterea groazei. Dar când ajunse în Şaua Mare, se dezlănţuiră toate hăurile, toate iadurile: vijelia.

De departe păreau doi turişti oarecare. Erau îmbrăcaţi aproape la fel: pantaloni negri şi hanorace cafenii, cu glugi pe cap, cu bocanci mari, negri şi cu ciorapi de lână, strânşi pe gambe. Cel mai gros purta un rucsac anemic în spate. Niciunul nu avea schiuri. Urcau cu înverşunare o coastă abruptă, sprijinindu-se în nişte bastoane groase şi ciudate, ca nişte pari. Când ajunseră sus pe creastă, se opriră. La doi paşi de ei îşi desfăcea braţele de metal un indicator. Braţul din dreapta, mai mare şi mai lat, era acoperit de zăpadă. Pe braţul mai mic se putea citi foarte clar: Cabana Izvoarele – 200 metri.

— Am ajuns! Răsuflă cel mai gros. Am tras tare, dar am ajuns la timp. Mai e până se întunecă şi nici vijelia n-a izbucnit.

— Parcă nu-mi vine să cred, răspunse celălalt. La 200 de metri… Nici nu se vede. Trebuie să fie după perdeaua asta de brazi… Parcă s-ar zări un acoperiş cu horn… Sau…?

— Ba da! E un acoperiş. Mult a fost, puţin a rămas. După şase ore şi jumătate, adică după şapte ore, în cap! N-aş mai

fi rezistat încă un ceas. Cum aş mai bea un coniac!... Numai să aibă. Mergem?

Cel mai înalt cercetă cu atenţie împrejurimile, îşi aţinti privirile într-o anumită direcţie, apoi spuse:

— Mai întâi trebuie să facem un înconjur… Vorba dumitale: mult a fost, puţin a rămas. Încă o sută de metri în plus nu mai contează…

Cel mai gros părea edificat:

— Înţeleg cam cum vine treaba. Vrei să încurcăm urmele, ca sub Şaua Mare, când am aşteptat să treacă mai întâi cabanierii.

— Acolo a fost altceva. Cabanierii erau singurii oameni de care trebuia să ne ferim. Puteau să intre la bănuială dacă vedeau urmele noastre trecând pe sub. Şaua Mare. Dacă simţeau ceva, mai ales după chemarea telefonică din plină noapte şi făceau cale întoarsă? Se ducea totul dracului, sau se complica în aşa hal… Dar nu de urme trebuie să ne ocupăm acum. E altceva mult mai important. Şi n-ar strica să începem cu fleacul ăsta… Să nu mă întrebi de ce, pentru că nu pot să-ţi dau un răspuns logic…

Şi în timp ce rostea ultimele fraze, prinse cu mâinile stâlpul indicator şi încercă să-l scoată din pământ. Se opinti din toate puterile, dar în zadar.

— Fir-ar să fie! Se înfurie el. Ajută-mă, ce stai!

— Lasă-mă numai pe mine! Îl îndepărtă cel cu rucsac în spate. Şi stai mai la o parte, să nu-l scap.

Mai întâi răsuflă de câteva ori, zgomotos, ca o locomotivă, apoi repetă mişcarea celuilalt. Dar stâlpul nu se clinti. Îndărătnic, trase până ce i se congestionă faţa ca o sfeclă, până ce se sperie celălalt.

— Stai, domnule, că mai ai nevoie de forţe. Ţi-am spus că e mai bine să tragem amândoi.

Îşi uniră puterile, se opintiră ca nişte bivoli, dar tot cu acelaşi rezultat.

— Trebuie să-l scoatem cu orice preţ? Întrebă cel mai gros. Crezi că fără indicator cine vrea nu nimereşte aici?

— Nu ştiu; ţi-am spus de la început să nu mă întrebi nimic. Simt că trebuie să-l scoatem» Dumneata nu ai niciodată presimţiri? Poate că e o simplă poftă de a strica, nu ştiu…

— Ţi-am spus că nu mă pricep la chestii din ăstea complicate. Dar ar fi păcat să facem hernie sau să ne spetim pentru o părere… La urma urmei, cine poate veni aici?

— Stai! Tresări cel mai înalt. Ia să încercăm altfel!

Prinse cu mâna braţul acoperit de zăpadă şi la cea dintâi smucitură îl scoase din stâlp. Nici celălalt braţ nu opuse mai multă rezistenţă.

— Vezi, domnule?! Spuse el arătând ambele braţe. Ne-am chinuit ca nişte bezmetici, când cu puţină glagorie se putea aranja totul. Ştii ce scrie pe braţul ăstălalt? Atenţiune! Prăpastie la 15 metri. Poate din cauza asta trebuia să distrugem indicatorul. Ca să nu se ştie că e prăpastie la cincisprezece metri…

Se dădu doi paşi înapoi, îşi încordă braţul drept, apoi aruncă una din tăblii spre locul unde se vedea prăpastia. Parcă făcea exerciţii de aruncare, ca un copil. Cu aceeaşi putere şi cu aceeaşi îndemânare aruncă şi cealaltă tăblie, însă cu mâna stângă. Era mulţumit, deşi însoţitorul său îl privea năucit.

— Să nu mă întrebi, domnule, spuse el. Poate că e joacă, poate că e control, poate că nu-mi place să ştiu ce e… Dacă ai fi căutat douăzeci şi doi de ani, ca mine, un singur lucru, pretutindeni şi întotdeauna, ai fi ajuns să faci şi dumneata nişte gesturi pe care nu vrei să ţi le explici. Când duci cu tine o închisoare şi a-ţi sufla nasul e un gest de libertate şi este, domnule! Altfel mori…

Făcuseră un ocol destul de larg. Ajunseseră lângă un alt stâlp, de lemn, care susţinea sârma telefonului.

— Ia uită-te, domnule! Răsună speriată vocea celui mai gros. Mi s-au stricat mie ochii sau s-a făcut zăpada albastră?

— Lasă-mă cu prostiile, ce dra… Răspunse celălalt, dar vorba îi rămase în gură. Cum se poate asta? Zăpada

albastră!

— Iar acum parcă s-ar îngălbeni…

Pe neaşteptate, sârma de deasupra capului lor începu să se mişte. Amândoi priveau ca hipnotizaţi legănarea ei. Cel mai înalt se dădu un pas înapoi, ridică bastonul şi-l prăvăli cu toată puterea asupra sârmei. Nu se întâmplă nimic. Sârma nu era atât de întinsă ca să se rupă dintr-o lovitură. Mai lovi o dată şi încă o dată, apoi începu şi celălalt să lovească, apoi îşi comandară loviturile: Unu! Ridicarea bastoanelor. Doi! Prăvălirea bastoanelor. Unu! Doi!… Unu!… Doi!… Unu! Doi!… Parcă ar fi lovit într-o coardă de cauciuc. Izbeau năprasnic: sau unul după altul, sau în acelaşi timp, sau neregulat.

— Fugi, domnule! Răcni cel mai gros. Fugi, că-mi vine să te omor. Fugi, cât mai judec!

Celălalt nu-l auzea. Nu mai lovea în sârmă, izbea cu bastonul în stâlpul de lemn care o susţinea, izbea ca un tăietor de lemne, regulat, sacadat, icnind după fiecare lovitură. Haaa! Bum! Haaa! Bum! Haaa! Bum!

Individul cel gros îşi scotocea buzunarele hanoracului. Scoase un obiect lunguieţ şi lucitor, un briceag neobişnuit, cu lama cât o baionetă. Se înălţă în vârfurile picioarelor şi din prima apăsare tăie sârma. Apoi îşi potrivi briceagul ca un pumnal. Ochii îi ieşiseră din orbite. Privea cu atenţie de leopard către însoţitorul lui, care lovea ritmic în stâlpul de lemn, ridicându-şi şi coborându-şi spatele. Baioneta se înălţă încet în aer… Dar cel care stătea cu spatele se întoarse fulgerător. Un pistol cu ţeava neagră, lungă tremura în mâinile lui.

— Ce e, domnule? Ce faci? Întrebă el. Am simţit vântul morţii în preajma mea. Ce ai în mână?

— Am tăiat sârma… Răspunse cel gros. Am tăiat-o aşa: hârşşşş! Hârşşş! Şi vreau s-o mai tai o dată…

— Stai! Stai acolo! Auzi? Întoarce-te cu spatele! Auzi?… Aşa! Ca să fie foarte clar! Aruncă imediat cuţitul! Auzi? Imediat!

Cel cu cuţitul nu schiţă nici o mişcare decât în momentul când vocea din spatele lui se prefăcu în şuier. Simţea că-i îngheaţă sângele în vine. Se grăbi să arunce cuţitul, departe în prăpastie. Apoi se întoarse:

— Păcat… Era un cuţit special… Mi-l dăduse un italian în timpul războiului. Tot într-o iarnă mi l-a dat. Îl aveam de douăzeci şi cinci de ani… Dar dacă nu mă forţai să-l arunc… Îl băgăm în dumneata. Până în prăsele şi apoi îl învârteam, îl învârteam… Şi parcă tot mai am poftă să ucid.

— Şi eu! Îl ameninţă cel cu pistolul. Dar eu nu trebuie decât să apăs cu arătătorul. Înţelegi dumneata? O simplă apăsare, aşa cum ai întoarce fila unei cărţi şi gata cu dumneata. Nu te mai găseşte nimeni, domnule, că te împing cu piciorul în prăpastie. Aşa!… Înţelegi? Ca pe-un butuc, ca pe-o murdărie. Dumneata nu simţi cum te duci de-a dura, că eu simt cum te împing cu piciorul drept?

Dar în loc să tragă, băgă pistolul cu ţeavă lungă sub hanorac, apoi îşi şterse năduşeala de pe faţă.

— Hai, domnule, hai! Să intrăm mai iute în cabană… se împotrivi el unei rafale reci, subţiri ca un bici de gheaţă. Hai, că simt ceva în jur… parc-ar fi o otravă, o întunecime care intră în creier şi se zvârcoleşte şi ia minţile… Treci înainte!

Porniră spre cabană, pe o potecă largă, bătătorită, printre trunchiuri de brad îmbrăcate în alb. Se înţeleseră fără vorbe. Fiecare lovea cu bastonul în trunchiurile liliputane pe care le întâlnea în cale. Cel gros în dreapta, cel înalt în stânga. Loveau cu sete, scuturând zăpada de pe brăduleţi dintr-o singură izbitură. După un cot se opriră. La vreo sută de metri în faţa lor se zărea, într-o adâncitură, o movilă albă, cu uşi şi ferestre. Dar poteca pe care veniseră nu ducea într-acolo. Cotea din nou la stânga. Cotiră şi ei şi văzură, printre brăduleţi, chiar la picioarele lor, la vreo douăzeci de metri în vale, o clădire înaltă, cu fundaţii de bolovani şi cu ziduri de bârne, acoperită de zăpadă: Cabana

Izvoarele. În clipa când ajunseră în faţa uşii, cineva stinse, dintr-o suflare, lampa lumii.

Poate chiar în secunda aceea se aprinse lampa în cabană. O lampă de petrol, pe care cineva încerca s-o agaţe de un cârlig înfipt în mijlocul plafonului. Sufrageria se umplu dintr-o dată de umbre mişcătoare. Cel care o aprinse, o adevărată namilă, coborî de pe scaun şi se duse la uşă, deschizând-o fără să se grăbească:

— Poftiţi… Spuse el. Aţi ajuns la timp. Numai un sfert de oră dacă aţi fi întârziat… Ce doriţi? Rom? Coniac?

— Coniac! Alese cel gros. Două mari, duble…

— Asta cum vine? Întrebă cabanierul. Două de câte-o sută? Sau două de câte-un sfert? Sau mai bine să vă dau o sticlă neîncepută?

Nu mai aşteptă răspunsul lor. Luă o sticlă din raft, apoi două pahare şi le aşează pe o masă pe care o alese el, chiar sub lampa de petrol, care parcă începea să-şi mărească flacăra.

— Nu! Porunci cel mai înalt. Nu-mi place să fiu privit, fără să văd cine se uită la mine şi mai ales când se uită la mine.

— Cum poftiţi… Ridică din umeri cabanierul. Bine că a trecut greul. Dacă rezişti până la primul semnal…

Aşează paharele pe o măsuţă retrasă care abia era atinsă de razele lămpii, apoi destupă sticla.

— Şi care e primul semnal? Întrebă cel gros.

— Primul semnal e o şuierătură. Dar n-aţi mai apucat-o…

Omul se întoarse la tejghea. Deschise un registru, apoi scoase de undeva un toc:

— Fiţi buni şi spuneţi-mi numele. Cine stă mai mult de douăzeci şi patru de ore…

— Mâine plecăm, răspunse cel mai înalt. Rămânem numai peste noapte. Aşa că…

— Mâine n-o să puteţi pleca şi nici poimâine şi nici răspoimâine şi nici…

Cel înalt îşi strecură mâna sub hanorac, apoi sub pulovăr. Atinse patul pistolului.

— Şi de ce, mă rog, n-o să putem pleca nici mâine, nici poimâine, nici?… Se interesă el cu un accent de ameninţare în voce. Aş vrea să ştiu foarte clar…

— Dumneavoastră nu sunteţi munteni… se dumeri cabanierul. Dacă Domnul e bun şi îngăduitor şi după o săptămână potoleşte prăpădul care va să vie… Şi dacă nu abate urgia… Rămâneţi numai o săptămână în închisoarea asta… Acum cred că-mi puteţi da şi numele… Aşa ni se cere, că eu de felul meu nu sunt deloc curios. Puteţi să spuneţi ce nume vreţi, la urma urmei… Măcar să ştiu cum să vă chem. Că o să trebuiască să ne obişnuim şi eu cu dumneavoastră şi dumneavoastră cu mine…

— Ion Petric, spuse cel gros. Trebuie să mă ridic şi-n picioare?

Cabanierul nu-i răspunse. Aştepta numele celuilalt. Şi simţi în glasul lui un fel de întrebare.

— Iordan Liviu… Inginer… Sau profesor…

— Iar eu mă numesc în mai multe feluri… Spuse cu voce nepăsătoare cabanierul. Dar m-am obişnuit să mi se spună Cucu. Doriţi o cameră împreună?

Se pregătea să părăsească sufrageria, dar vocea lui Liviu Iordan îl opri:

— Ce voiai să spui cu semnalul ăla? Cu şuierătura?

Cabanierul se apropie de masa lor:

— V-am văzut de sus, din pod, când aţi încercat să scoateţi indicatorul. Şi v-am auzit apoi lovind în stâlpul de telefon.

Iordan îşi strecură iarăşi mâna sub pulover:

— Eu te-am întrebat ceva pe dumneata… Spuse încet printre dinţi. Şi îmi plac numai răspunsurile precise, fără pete. Ca să fie foarte clar.

— Parcă dumneata ştii în momentul ăsta ce e foarte clar? Făcu un gest de nepăsare cabanierul. După cum se vede, nu ţi-a trecut, dar nu mai e mult, acuşi se porneşte prăpădul şi te linişteşti ca prin farmec. Aşa se întâmplă întotdeauna… Şi cu oricine. Oricât de tare ai fi, nu poţi scăpa de nebunia dinaintea vijeliei.

— Asta era?! Se lămuri Petric.

— Asta era… Tot aerul se preface în otravă. Şi aerul şi lumina, totul. Ori te doboară spaima, ori te cuprinde dorinţa de a sfărâma. Şi nu mai ştii ce faci… Altul ar fi râs dacă v-ar fi văzut cum vă opinteaţi să smulgeţi indicatorul, sau s-ar fi gândit că aţi fugit dintr-un ospiciu. Dar eu ştiu că aşa se întâmplă. Şi eu am păţit la fel prima dată. Eram singur într-o cabană… N-am ştiut ce se întâmplă. Am început să arunc cu scaunele în rafturi. Am spart aproape toate sticlele şi tot nu m-am săturat. Dacă aş fi avut pe cineva lângă mine, cred că l-aş fi ucis. M-au lămurit bătrânii, după aceea… Când am auzit zgomote la uşă, adineauri, ştiţi la ce m-am gândit…?

Cabanierul tăcu, un moment, lăsându-şi întrebarea suspendată, aşa crezu la început Liviu Iordan. Dar îl văzu scotocindu-şi buzunarele şi apoi aprinzându-şi ţigara.

— M-am gândit, continuă el, câţi clienţi o să am în timpul vijeliei: doi sau unul?… Dacă nu v-aţi fi repezit asupra indicatorului şi pe urmă asupra stâlpului, nu ştiu ce s-ar fi întâmplat… Aţi avut mare noroc, nici nu vă daţi seama. Ştiţi cum numesc muntenii cei bătrâni vremea asta dinaintea vijeliei?… Dar mai bine nu vă spun, n-ar fi bine nici pentru mine, nici pentru dumneavoastră. Aşa se zice, că nu e bine să se rostească vorbele. Cică în clipele astea învaţă toate dihăniile sălbatice pofta de a ucide. O aşteaptă lupii în văgăuni, aşa spun cei care i-au văzut, că mai există şi oameni din aceştia pe lume, o aşteaptă lupii cu botul deschis, încremeniţi… Cică stau aşa, ore întregi înainte de a începe vijelia, stau cu botul deschis ca şi cum s-ar adăpa cu otravă. Şi numai dacă prind asemenea vreme învaţă să ucidă. Şi dacă o prind, pofta de sânge nu-i părăseşte până mor… Că numai la zece ani o dată se întâmplă o asemenea vreme… Adică nu se întâmplă, că aşa e sortit lumii…

— Poveşti… Încercă Iordan să se împotrivească groazei şi neliniştei care-i dădeau târcoale.

— Or fi poveşti… Spuse cabanierul îndepărtându-se. Dar ce v-a apucat, acolo sus, la marginea prăpastiei?…

Dumneata de ce crezi că am lăsat braţul drept al indicatorului acoperit de zăpadă?… Sigur că-s poveşti… Mai bine să vă fac focul… Aici nu se simte frigul, fiindcă aţi uitat să vă dezbrăcaţi tot luându-vă cu vorbele şi cu poveştile astea…

Liviu Iordan aşteptă să plece cabanierul şi numai după ce nu-i mai auzi paşii îl lăsă pe Petric să-şi spună păsul.

— Ăsta parc-ar vrea să ne îngrozească! Explodă el pe şoptite, îmi venea să sar la el şi să-l strâng de gât.

— N-a vrut să ne îngrozească şi nici nu vrea… Nu e atât de nebun ca să toarne otravă în doi necunoscuţi. A vrut să ne calmeze, dar se vede că dumitale încă nu ţi-a trecut criza…

— Ba da, ba da! Răsuflă Petric uşurat. Am scăpat şi eu câteva vorbe, ca omul. Nu mai simt teroarea aceea în mine şi nici pofta aceea de lup flămând… Dar m-au trecut năduşeli auzindu-l. Şi alte gânduri mă bat… Dumneata crezi că e omul pe care-l căutăm? După vorbă şi după felul cum se mişcă pare muntean din tată în fiu. Şi după obiceiurile pe care le ştie… Dacă n-a coborât în viaţa lui la oraş?

— Îmi închipui că întrebi tot aşa, scăpând vorbele la întâmplare. Îl măsură Liviu Iordan. Ia spune-mi, domnule! De ce atâţia oameni îşi aruncă părerile crezând că lumea are absolută nevoie de ele? Nu se întâmplă nimic rău în lume dacă tac, înţelegi dumneata? Dimpotrivă… Atunci de ce atâtea vorbe? Ca să te dovedeşti neghiob, sau de-a dreptul imbecil?… Să ştii una de la mine: în lumea asta n-au existat proşti şi mizerabili decât după ce omul a început să vorbească…

— Ţi-am spus că dumneata eşti tare în chestii din astea, se retrase Petric. Dar ştii ce e ciudat? Că şi filosofia asta a dumitale, care are atâta efect, tot din vorbe se face… Şi dacă eu n-aş spune o prostie, n-ai face nici dumneata filosofie…

Se auzeau paşii cabanierului apropiindu-se şi Petric descoperi pe faţa lui Iordan trăsături care oglindeau un mare zbucium şi o concentrare crâncenă. Stătea ca o pisică

gata să sară asupra prăzii. Şi gâtul i se încordase şi umerii. Dar aşteptarea şi energia ascunsă în ea dispărură în clipa când cabanierul pătrunse în sufragerie.

— V-am aranjat o cameră cu godin, spuse el. Într-un minut se face cald ca-n baie. Vreţi s-o vedeţi…?

Era o invitaţie pe care Petric se pregătea s-o primească, dar Iordan îl opri, apăsându-i mâna. Cabanierul se uita fix la Petric. Îl văzuse schiţând gestul de ridicare şi, neînţelegând ce se întâmplă, ridică din umeri, dar tot nu-şi dezlipi ochii de la el.

— E o cameră cu trei paturi… Continuă cabanierul, privindu-l cu aceeaşi insistenţă pe Ion Petric. Eu parcă te-aş mai fi văzut undeva, domnule Petric… Mai de mult…

Petric căută răspuns în ochii lui Iordan şi înţelese din căutătura lor încruntată că trebuie să nege.

— Nu! Nu! Răspunse el ca şi cum s-ar fi apărat de ceva neplăcut. Nu cred că ne-am văzut.

— Dar nu e nici o supărare dacă ne-am întâlnit sau nu în lumea asta mare, spuse cabanierul. Cine ştie pe la ce cabană aţi trecut, sau…

— Sau poate că l-ai întâlnit dumneata, în vale… Interveni Liviu Iordan. Adică în lume…

— M-aş mira… Răspunse imediat cabanierul. De mai bine de douăzeci de ani n-am coborât în lume… Poate în timpul războiului. Dar nu pe front, pentru că n-am fost pe front…

În tot timpul dialogului, nici cabanierul, nici Liviu Iordan nu se clintiră cu un centimetru din locurile în care se aflau. Era ceva ameninţător şi ciudat în atitudinea lor. Liviu Iordan simţi că trebuie să schimbe vorba:

— Parcă am mai văzut o clădire cu hornuri…

— E mai veche şi mult mai mică, spuse cabanierul. Nici nu ştiu dacă a fost vreodată cabană. Vara, când e multă lume, punem acolo paturile de rezervă. Cu puţin interes s-ar putea amenaja…

Cabanierul intrase în joc, dar nu se mişcase de acolo de lângă tejghea. Petric, crezându-se privit, dădea semne de

nervozitate. Iordan interveni din nou:
— Nu putem dormi într-o cameră cu trei paturi! Anunţă el, tot fără să se uite spre cabanier. Aşa ne-am obişnuit…
— Eu credeam că o să vă prindă bine un al treilea pat…
— Eu credeam că dumneata eşti cabanier şi trebuie să ţii seama de ceea ce vrea clientul! Spuse sec Liviu Iordan.
Cabanierul rămase doar o clipă în cumpănă:
— Bine. Atunci o să-l scot. Altă cameră mai mică nu avem… Şi, chiar dacă am avea, ar fi păcat, că asta s-a încălzit.
Se auzeau paşii lui îndepărtându-se.
— Nu la dumneata s-a uitat tot timpul, spuse Iordan. S-a uitat numai la mine. Probabil că mă vedea într-o fâşie de lumină. Probabil că i s-au aprins nişte amintiri. N-o să fie uşor…
Şi deodată cabana fu atacată din toate părţile de forţele vijeliei.
Cireşarii se opriseră chiar la începutul Brânei Iadului, îndărătul unor stânci uriaşe care-i apărau ca nişte scuturi. Se opriseră să-şi tragă sufletul, după ce înfruntaseră vijelia prin toată Şaua Mare. Erau sleiţi de puteri, dar scăpaseră toţi de spaima şi nebunia care-i cuprinseseră la Zaruri. În locul unde se opriseră, vijelia devenise o simplă forţă sonoră.
— Parc-am fi într-o sală de cinema, spuse Dan, într-un moment de pauză acustică. Ce-ar fi să rămânem aici?
Se înghesuiseră toţi într-un cerc spontan, îşi lipiseră unii de alţii umerii şi capetele ca să se poată auzi. Nu erau înfriguraţi şi aveau, aproape toţi, senzaţia stranie că participă la o întrecere sportivă. Când nu vor mai putea, vor spune: „Gata! Abandonăm!” şi se vor da la o parte. Mai departe nu încercau, sau nu puteau să se gândească.
„Acum, trebuie să profităm acum! Îşi spunea Victor. Vijelia e abia la început, încă nu şi-a dezlănţuit toate puterile. Mai mult urlă decât atacă. Parcă ar vrea să ne înşele… Singur că vrea să ne înşele!… Ce vom face când va începe viscolul? Când se va lăsa gerul? Când nu se va mai vedea nimic?…

Toată liniştea asta e o capcană… Aici nu e un adăpost. E un mormânt…”

— Trebuie să plecăm! Spuse deodată Victor. Aici nu mai putem rămâne nici un minut. Gata! Pregătirea!

— Poate că suntem mai feriţi aici… Împrumută Ionel ideea lui Dan. De ce să mergem aiurea?

Victor ar fi putut să-i răspundă cu gândurile care-l frământaseră până în clipa când luase hotărârea plecării. Dar n-ar fi însemnat altceva decât să deschidă gustul discuţiilor. Îl cuprinse un val de mânie şi nu făcu nimic ca să i se împotrivească:

— Idiotule! Strigă el. Dacă vrei să te sinucizi, n-ai decât! Dar nu-i molipsi şi pe alţii. Gata! Plecarea! Şi nimeni nu are voie să abandoneze schiurile! Mai bine să rămână el decât să-şi lase schiurile! Gata!

— Stai! Îl opri Ursu. Nu putem să pornim orbeşte.

— Ba da! Se încăpăţână Victor. Pornim orbeşte. Nu înţelegi că primul lucru pe care trebuie să-l facem este să fugim din capcana asta?

— Aşa nu se poate! Trebuie să înţelegi şi tu că nu ne plimbăm pe asfalt. Ne scoţi din capcană, dar unde ne duci?

— Nu ştiu! Răspunse Victor. Şi nici nu trebuie să ştim.

— Victor! Se rugă Maria. Aici începe Brâna Iadului. Nu vezi ce întuneric s-a făcut? Nici palma nu se mai zăreşte… Cum putem să trecem iadul ăsta blestemat?… Mai bine…

— Mai bine taci! Urlă Victor. Vă cer un singur lucru. Probabil pentru prima şi ultima dată. Nu ştiu unde vă duc… Dar lăsaţi-mă să vă duc. Până când voi cădea, nimeni să nu facă altceva decât ceea ce spun eu. Atât!

— Da! Spuse Lucia. Daaaa! Şi să plecăm odată!

— Cum o să trecem cu schiurile pe umăr? Întrebă Dan.

— Cum o să trecem? Întrebă Ursu. Schiurile le duc eu. Dar pe unde o să trecem şi cum? Dac-am avea lanterne…

— O să trecem legaţi, răspunse Victor. Şi o să mergem pe potecă, fără nici un risc. Vom călca pas cu pas, în urmele celor care au coborât de la cabană. Dacă va fi nevoie, vom

căuta urmele cu mâinile. Şi cred că ar fi mai bine să treacă Tic în frunte. El are piciorul cel mai mic. Ai înţeles, Ticuşor?

— Cum să nu înţeleg?… Nici măcar n-o să fie greu. Din şase urme nimeresc eu una. Cel de după mine… Adică mai bine eu, nu el! Nu ridic piciorul decât după ce simt piciorul celui de după mine atingându-mi glezna. O să fie grozav!

— Da… Consimţi Ursu. Aşa vom putea ajunge… Undeva. Iar schiurile… Cred că ar fi bine să facem un fel de sanie din ele. Să le legăm şi să le tragem după noi. Funii avem, avem şi sfori. Într-un minut terminăm cu ele. Şi dacă rămân ultimul, le trag eu. Mai uşor decât dacă le-aş duce pe-ale mele pe umăr…

— Oare n-am putea să-l folosim şi pe Ţombi? Spuse Maria, parcă pentru a răscumpăra nedreptatea pe care i-o făcuse cu câtva timp în urmă, la Zaruri, căţelului.

— M-am gândit şi eu, se bucură Tic. Chiar în clipa când ai început să vorbeşti tu. O să-i fac o zgardă din sfoară şi o să-l învăţ să ne dea semnale. Auzi, Ţombi? Să nu-ţi închipui altceva. Dacă poteca e sigură, mă tragi. Dacă simţi gol, te lipeşti de picioarele mele. Da?

Câteva minute mai târziu, legaţi unul de altul, cireşarii începură să urce Brâna Iadului. Nu se vedea nimic. Se lăsau duşi de urme. Erau închişi între doi pereţi gigantici, care nici ziua nu lăsau să pătrundă lumină în despicătura de iad. Dacă poteca nu s-ar fi strecurat ca un labirint printre stânci, vijelia i-ar fi zvârlit pe cireşari ca pe nişte frunze în prăpastie. Şuierăturile ei erau înspăimântătoare. Înaintau încet, pas cu pas, parcă-şi lipiseră picioarele; formau împreună o lighioană necunoscută, o omidă a nopţii şi a zăpezii, cu şapte perechi de picioare. Înaintau îngheboşaţi, cu glugile trase peste cap, ca un convoi orb de fantome şi fiecare pas era o întrebare, aceeaşi întrebare de groază. De câte ori nu simţeau goluri sub paşii lor! De câte ori nu simţeau în stânga şi în dreapta hăuri fără fund! De câte ori nu căutau cu mâna şi apoi cu trupul reazemul stâncii când vijelia răzbătea până la ei!

Înaintau încet, fiecare pas era o veşnicie şi frigul se strecura în ei, mai ales în mâini şi-n picioare şi n-aveau cum să se apere. Şi cel mai mult suferea ultimul, încheietorul convoiului, care de multă vreme nu mai târa după el vraful de schiuri. Le ridicase pe umăr, în mers şi trebuiau ţinute vertical ca să nu le lovească de stânci, să nu-şi piardă echilibrul şi apoi să-i tragă şi pe ceilalţi în prăpastie după el. Greutatea poverii îi aplecase umărul, iar teama că ar putea să-i stânjenească pe ceilalţi îi transformase mersul într-un chin… Brâna Iadului… Brâna Iadurilor…

Dar nu era decât o cărare spre iad. Iadul abia începea. Vuietul surd se apropia, se apropia, se apropia. Întunericul se transformase într-o ceaţă albă, sclipitoare, densă, prin care nu se vedea nimic. Nici degetele care atingeau ochii nu se vedeau. Era halucinant totul. Şi mai ales vuietul cumplit, rău, apăsător. Şi şuierăturile care înţepau şi frigeau auzul. Şi rafalele care se îngroşau şi se transformau în talazuri, izbind furioase în piept şi-n abdomen.

Intraseră în iad, în mijlocul iadului. Cineva se prăbuşise şi după el toţi ceilalţi. Alunecau, alunecau pe o coastă de gheaţă. Cel cu schiurile se azvârlise înainte, luase el conducerea şirului. Nu se vedea nimic. Ceaţa albă lovea, era aspră şi rece. Albeaţa aerului trecea prin pleoapele închise. Era un infern neverosimil, un infern alb şi crud. Şi alunecarea nu se mai termina. Era o alunecare lungă, o alunecare fără sfârşit, dar prea lungă pentru a fi rea. Devenise o alunecare lină, înceată, care primea din plin ura şi forţa vijeliei şi mai ales canonada şi şuierăturile ei. Încet, încet alunecarea se opri…

Ursu îşi descolăci de pe braţ funia de care erau legate schiurile, apoi, cu o singură mişcare, îşi scoase laţul din jurul toracelui. Apoi porni după funie pentru a-i număra pe cei care alunecaseră. Erau toţi. Şi Ţombi. Abia după aceea îşi întoarse spatele împotriva vântului şi izbuti să deschidă ochii. Era o lumină stranie, albă, străvezie. La început nu zări nimic decât vânzoleala albă. Apoi îşi văzu mâna, apoi

zări la picioarele lui o pată întunecată: legătura de schiuri şi beţe. Spatele şi gâtul îl mai dureau, mii de alice foiau în carnea lui, dar schiurile erau acolo, toate. De câte ori nu crezuse că umărul nu-l va mai asculta, că va azvârli cu o singură tresărire povara duşmană, că mâna îi va cădea inertă şi liberă… Dar de fiecare dată se aprindea un fulger: erau singurele lor arme în infernul acela alb…

Ursu simţi deodată o lovitură năprasnică în spate, parcă i-ar fi căzut un sac cu nisip din înaltul cerului. Abia mai avu timp să se răsucească pentru a nu se prăbuşi peste schiuri. Se ridică încet, cu spatele împotriva viscolului, împingându-se spre locul unde se aflau ceilalţi, într-o groapă salvatoare în care vijelia lovea cu a zecea parte din puterea ei. Îl găsi pe Victor, în spatele lui era Maria. În spatele Mariei era Lucia. Ultimul era Ionel. Înaintea lui Victor era Dan. Iar primul era Tic, încovrigat peste Ţombi. Se aplecă deasupra lui Victor şi îşi lipi buzele de urechea lui:

— Suntem într-o groapă, chiar pe potecă, dar abia se mai văd urmele. Le astupă viscolul. Nu ştiu încotro s-o luăm. Cred că nici târându-ne nu putem înainta…

Apoi îşi duse urechea la buzele lui Victor:

— Ia ochelarii mei, îi răspunse Victor. Mi-a fost teamă că am pierdut poteca. S-ar putea să o pierdem de-acum înainte, dar măcar ştim că alunecarea nu ne-a dus aiurea… Poate că dăm peste stâna aceea. Tu să o iei înainte. Leagă-te de mine cu o sfoară… Sunt vreo două ghemuri în rucsac. Şi dacă mai dai de urme, trimite semnale. Noi vom porni după fiecare semnal. Înţelegi?

— Înţeleg, spuse Ursu. Trebuie să dibuim urmele până nu le astupă viscolul. Dacă smucesc de trei ori la rând, porniţi în direcţia sforii. O să trag şi schiurile după mine… Victor! Mai frământă-i pe ceilalţi. Să nu cumva să adoarmă… O să leg sfoara de Tic, ca să nu se încurce şirul…

Victor mai avea să-i spună ceva lui Ursu:

— Nu lua schiurile cu tine. Trebuie să fii liber ca să poţi umbla după urme. Ursule! Numai de la urme poată să vină

salvarea noastră. Dacă va fi nevoie să cauţi prin zăpadă cu mâinile? Hai, du-te!

Ursu plecă. Legase un capăt al ghemului de sfoară de mâna lui Tic, apoi băgase ghemul în buzunar şi trăsese fermoarul în aşa fel ca să rămână doar o deschizătură prin care să se desfăşoare sfoara. Victor avea dreptate. Trebuia să aibă mâinile libere. Găsi o urmă chiar lângă legătura de schiuri. Era bine întipărită în zăpada veche. Viscolul încă n-o astupase. Vârful încălţămintei era îndreptat spre coasta pe care alunecaseră cireşarii. Era prin urmare o urmă bună, urma cabanierilor. Îşi potrivi, întorcându-se şi el cu spatele, bocancul în urma găsită. Calculă în gând lungimea pasului celui care lăsase urma şi îşi purtă piciorul liber înapoi. Începu să apese zăpada şi acolo unde simţi mai mică rezistenţă, călcă. Era urma veche. Făcuse un simplu control pentru a afla direcţia potecii. Din păcate, poteca înainta împotriva vijeliei. Dar şi aceasta era o direcţie. Cu spatele împotriva vântului, se căzni să meargă pas cu pas pe cărarea presupusă, pe urmele lăsate de cei trei cabanieri, refăcând în sens invers mersul lor. Mergea fără să mai cerceteze urmele, se lăsa dus de un fel de instinct. Din loc în loc se oprea pentru a controla poteca. Uneori urmele erau vizibile sau se lăsau uşor descoperite de căutarea mâinilor prin zăpadă. Alteori însă îl apuca spaima că a pierdut poteca, atât de mult îi trebuia până ce îndepărta zăpada pufoasă şi dădea de golul unei urme vechi. Mergea numai cu spatele. Cu faţa nu ar fi putut să înainteze nici doi paşi. Uneori, paveze pe care nu le vedea îl apărau de rafalele turbate ale viscolului. Alteori, lovindu-l cu puterea şi răutatea unor saci cu nisip, rafalele îl prăbuşeau, îl rostogoleau, îi strecurau proiectile de zăpadă pe sub glugă. Nu se vedea nimic, doar o învălmăşeală albă, ca nişte nouri care nu-şi găsesc locul. Un talaz, scăpat de bariere, aproape că-l ridică pe sus şi-l azvârli câţiva metri, lipindu-l de un bolovan. Se ridică anevoie, năucit şi mai ales speriat că a pierdut poteca. Nici nu putea să-şi dea seama în ce

direcţie îl azvârlise talazul. Dar chiar lângă el, sub bolovan, zări câteva urme distincte. Nici măcar nu erau astupate de zăpadă. Îşi potrivi bocancii în ele, apoi îşi continuă mersul în sens invers. Urmele erau mari şi le găsea mereu, fără să le caute. Nu mai coborau, urcau o pantă lină. Vijelia însă îşi schimbase direcţia. II izbea în piept şi-n abdomen. Şi puterea ei creştea mereu. Iarăşi se pomeni luat pe sus şi aruncat. Nimerise într-o groapă. Întinse mâinile pentru a-şi opri rostogolirea şi întâlni obstacole vii, mişcătoare. Ajunsese în groapa din care plecase, în groapa în care se aflau cireşarii!

Vijelia nu se simţea acolo, dar pe măsură ce ninsoarea se înteţea, zăpada se aşternea în groapă. Mai devreme sau mai târziu, groapa se va umple cu zăpadă…

Tinerii se strânseseră într-un cerc, într-o horă stranie, fantastică. Se învârteau fără încetare: un minut la dreapta, un minut la stânga. Şi ţopăiau mereu. Poate că strigau sau cântau, dar nu se auzea nimic altceva decât urletul neîntrerupt şi lugubru al vijeliei.

Ursu îl căută pe Victor, îi căută urechea pentru a-i spune ce se întâmplase.

— Nu mai înţeleg nimic… Aceleaşi urme m-au adus înapoi.

— Eşti sigur că sunt aceleaşi? Îl întrebă Victor. Eu nu cred… Trebuie să fie alte urme… Mai uită-te o dată. Poate că nu sunt urme care vin de la cabană… Poate că sunt urme care duc la cabană… Altfel nu se poate explica…

— Vrei să spui că… Daaaa! Să ştii că ai dreptate. M-au adus aici nişte urme uriaşe. Cele pe care le-am întâlnit la Zaruri. Mă iau după ele. N-au unde să ducă decât la cabană!

Ursu le găsi la extremitatea de sus a gropii. Încă nu erau acoperite. Nu se mai întoarse cu spatele. Se încovrigă şi, căutându-le cu mâinile şi cu ochii, începu lupta disperată cu vijelia. Înainta prin cortina de zăpadă şi urlete, prin groaza şi teroarea talazurilor, ca un obiect mânat din spate de-o forţă şi mai cumplită decât a vijeliei. Parcă trecea prin

ziduri rele de cauciuc, pe care trebuia să le sfredelească pas cu pas, metru cu metru. Tot trupul îi devenise un sfredel şi mergea ca un nebun, sfredelea cu înverşunare talazurile de cauciuc, se opintea, cădea, împingea cu capul şi cu grumazul şi cu spatele şi cu umerii, mai ales cu umerii. Nu mai vedeau urmele pe care le căuta. Le simţea cu bocancii în zăpada dură sau moale, le simţea şi le călca îndărătnic şi nimicitor, parcă le-ar fi căutat cu picioarele goale. Şi mereu controla sfoara şi o smucea şi-i chema pe ceilalţi după el. Şi-i simţea venind, îi simţea din încordarea sforii când îi oprea desfăşurarea şi puterile creşteau în el, parcă i le trimiteau ceilalţi prin sfoara aceea mai subţire decât o sârmă de telefon. Ca un sfredel înainta prin cortina rea şi vâscoasă, printre proiectilele care-i ciupeau cu ţepi otrăviţi părţile descoperite ale feţei. Şi se încălzise, parcă simţea sudoarea pe spate şi pe piept, dar se opintea ca un bezmetic, îşi ducea cu înverşunare jugul de plumb. Cădea şi se ridica şi de multe ori mergea în patru labe, sau se târa, aşa cum pesemne se târau cei de după el.

Se opri lângă un perete pe care-l ghici neted şi uriaş, se opri pentru că acolo, la rădăcina peretelui, vijelia devenea iarăşi o simplă forţă sonoră. Ceaţa era mai străvezie acolo şi se vedeau limpede urmele celor care trecuseră; zăpada veche abia se primenise cu un strat subţire de ninsoare. Erau două feluri de urme: unele care urcau, altele care coborau. După grosimea stratului de ninsoare, cele care urcau, urmele gigantice, erau mai noi decât cele care coborau. Deci, Victor avusese dreptate…!

Ursu se pregăti să dea semnalul convenit… Dar nu mai găsi sfoara. Ghemul se desfăşurase de tot, iar capătul sforii îi ieşise prin deschizătura buzunarului. În prima clipă crezu că va înnebuni. „Dacă prietenii din urmă vor pierde poteca? Imposibil!” îşi reveni el imediat. Probabil că în momentul când nu vor mai simţi rezistenţă, se vor opri. Sau poate că veneau chiar pe urmele lui şi atunci vor înainta cu prudenţă până… „Numai să nu creadă că mi s-a întâmplat ceva!” se

înfioră vlăjganul. Gândul acesta îl trezi. Scoase la iuţeală cel de-al doilea ghem de sfoară, apoi căută un ciot în peretele de stâncă pentru a lega de el unul din capetele sforii. După ce se asigură astfel, porni pe urmele pe care venise. Muntele încă îl proteja de puterea vijeliei. Căuta peste tot, deşi ştia că nu va găsi sfoara decât în clipa când îşi va întâlni prietenii. Undeva se lovi de un obiect ciudat de metal, înfipt în zăpadă. Era o tăblie. Câţiva paşi mai încolo găsi o altă tăblie, asemănătoare cu prima, poate mai îngustă. Îşi continuă căutarea, uitând o clipă pentru ce pornise înapoi. Şi mai găsi un obiect, tot de metal, un cuţit uriaş, ca o baionetă, implântat în zăpadă. Abia mai târziu se dezmetici. În locurile unde găsise cele trei obiecte de metal, nu întâlnise nici o urmă!

N-avu vreme să se gândească prea mult, pentru că mai găsi ceva în vârtejul de zăpadă. O pată neagră, mobilă, care i se strecură printre braţe şi-i răsuflă cald în obraji: Ţombi. Era emisarul celorlalţi şi strângea în dinţi un creion rupt pe jumătate de care era legat un capăt de sfoară. Ursu trase, trase mult de sfoară până ce o simţi încordată. Prietenii lui erau pe la jumătatea sforii, adică pe la vreo cincizeci de metri. Îi chemă după el cu smuciturile convenite, dar simţi şi el nişte smucituri care nu făceau parte din codul de semnale. Le descifră din prima clipă. Era un mesaj de bucurie, de încredere, de speranţă. Reîntâlnirea… Se înapoie la scutul de piatră, gândindu-se să aştepte cu folos sosirea celorlalţi. Mai întâi refăcu ghemul pe care-l avea în buzunar, apoi înfăşură în jurul creionului sfoara adusă de Ţombi.

Revederea, reîntâlnirea, se transformă într-o horă mută şi imobilă. Abia după aceea se prăbuşiră, unul după altul, în zăpadă, la rădăcina peretelui de stâncă. Voiau să răsufle, măcar de câteva ori, ca oamenii. Atât: să răsufle de câteva ori fără groază că le îngheaţă plămânii. Vijelia îi zdrobise şi-i sufocase.

Ursu dibui repede mecanismul şi resorturile cuţitului. Era un pumnal special, cu lamă lungă şi ascuţită ca briciul şi cu un vârf subţire ca acul, care ar fi pătruns şi prin capătul unghiei. Era o armă redutabilă, care se închidea ca un briceag şi se deschidea fulgerător prin simpla apăsare a unui buton. Celelalte obiecte metalice, cele două tăblii le dădură mult de furcă tinerilor până îşi făcură o idee asupra utilităţii şi scopului lor. Dar când descoperiră că sunt braţele unui indicator metalic, simţiră poate prima undă de bucurie şi speranţă de când părăsiseră acel loc blestemat pe care-l botezaseră „La Zaruri”. Descifrarea indicatoarelor se făcu în două secunde, după ce îşi uniră trupurile într-o sferă, care nu lăsa să pătrundă nici cea mai subţire rafală a vijeliei. Victor şi Ursu aprinseră simultan două chibrituri, fiecare luminând şi memorând literele unei tăblii. Pe una dintre ele scria: „Atenţiune! Prăpastie la 15 metri!” Iar pe cealaltă: Cabana Izvoarele: 200 metri.

După ce telefonul fără fir anunţă rezultatul descifrării, cireşarii ţinură cea mai fantastică adunare a vieţii lor. Fiecare primi un număr de recunoaştere, sau un semn de recunoaştere. Tic: un deget, Maria: două, Lucia: trei, Ionel: patru, Ursu: pumnul strâns, Victor: palma întinsă, Dan: tot pumnul strâns. Erau în cerc, un cerc format din trupuri aplecate. Nu se putea auzi nimic decât lipind buzele de ureche şi protejându-le cu mâinile. Cel care voia să vorbească trebuia să-şi anunţe mai întâi, în mijlocul cercului, semnul de recunoaştere. Uneori semnele se ciorovăiau între ele, pentru întâietate, alteori erau pauze, sau reveniri, sau retrageri de la cuvânt. Telefonul fără fir, de atâtea ori folosit în joacă, devenise acolo, în infernul de gheaţă, în haosul de urlete şi de şuierături, toată speranţa şi puterea lor.

Iată cum se desfăşurase nemaipomenita lor adunare:

Ursu: Le-am găsit pe o rază de zece metri, poate chiar mai puţin. Tăblia cea lată era înfiptă în zăpadă. Celelalte obiecte păreau trântite, căzute.

Lucia: N-ai căutat stâlpul?

Ursu: Din păcate nu ştiam că sunt de la un stâlp. Dar chiar dacă aş fi ştiut şi aş fi căutat anume un stâlp, nu l-aş fi găsit. Nu cred că era în raza aceea.

Ionel: Dacă ai trecut pe lângă el?

Victor: Ne pierdem timpul cu întrebări inutile. Nu văd cum se poate răspunde la întrebarea asta… de unde să ştie dacă a trecut sau nu pe lângă stâlp?

Ursu: în orice caz, acolo unde am găsit tăbliile nu era nici urmă de stâlp. Sigur.

Tic: Probabil că le-a smuls vijelia…

Victor: Se poate să le fi smuls vijelia. Dar nu puteau să zboare. Trebuiau să cadă lângă stâlp.

Ursu: De câte ori să vă spun? Nu era nici urmă de stâlp. Dacă am găsit un cuţit, cum să nu fi găsit un stâlp?

Lucia: Argument decisiv!

Maria: Dacă au căzut de pe o înălţime? De pe o movilă sau de pe o colină care nu se vede?

Dan: Noroc că nu ţi-au căzut în cap. Mi-au îngheţat picioarele. Bocnă.

Victor: S-ar putea că Maria să aibă dreptate. De fapt, e singura explicaţie. Deşi…

Lucia: Oare nu ne pierdem timpul? Ce voiai să spui cu deşi, Victor?

Victor: Cuţitul mă pune pe gânduri… Dacă n-ar fi fost cuţitul, eram liberi să credem orice. Aşa se complică totul. Trei obiecte în acelaşi loc! Nu vi se pare cam straniu?

Ursu: Ba da!

Lucia: Cum ai găsit cuţitul?

Ursu: Nu era înfipt în zăpadă. Era culcat. Şi deschis.

Victor: Asta-i! Un asemenea cuţit nu se poartă deschis decât cu un anumit scop. Bravo, Lucia! Nu e un cuţit de bucătărie, ci un pumnal…

Tic: Oare nu puteau şi tăbliile să se prefacă în arme? Unul cu cuţitul… Altul cu tăbliile…

Ionel: împotriva cui, Ticuşor? Cine e nebun să înceapă să se bată pe o vreme ca asta?

Tic: De unde ştii că s-au bătut acum? Poate mai demult.

Ionel: Nu… Două grupuri au trecut pe aici înainte de vijelie. Unul de la cabană, altul spre cabană. Cum de n-au văzut obiectele, în mijlocul potecii sau în apropierea ei? Deci nu s-au pierdut şi nu s-au aruncat înainte de vijelie.

Victor: Bravo, Ionel! Şi bravo, Ticuşor! De la fiecare trebuie reţinută o idee. Una: că obiectele au putut fi folosite ca arme. A doua: că n-au putut ajunge aici decât după o anumită oră. Cu câtva timp înainte de vijelie, cu foarte puţin timp, sau chiar în timpul vijeliei.

Maria: Nenorocirea e alta. Indicatorul nu ne spune nici un adevăr. Nu e nici o cabană la 200 de metri. Dacă obiectele au căzut de pe o înălţime, de ce să nu fi căzut de pe vârful muntelui? Unde ne aflăm?

Dan: Orice nenorocire cu reversul ei! Dacă nu e nici o cabană la 200 de metri, înseamnă că nu e nici prăpastie la 15 metri. Bravo, Dan! Deşi nu pot să vă spun unde ne aflăm.

Victor: Cine îşi aminteşte harta? Dar nu drumul spre Mitiş. Cine îşi aminteşte relieful de la Şaua Mare în sus?

Ursu: Nu sunt foarte sigur… Ceva îmi amintesc…

Victor: Nici eu nu sunt foarte sigur, Ursule. De aceea am întrebat. Simt nevoia să confrunt cu cineva amănuntele pe care mi le amintesc. După Brâna Iadului poteca parcă se lasă la vale în serpentine?

Ursu: Da. Un fel de zigzaguri mai ondulate. Cam aşa: la dreapta, la stânga, la dreapta, la stânga. Da! De patru ori. Prima dată făcea mult la dreapta… Şi a patra oară mult la stânga.

Tic: Bravo, Ursu!

Victor: Pe urmă parcă urca în serpentine largi între doi versanţi: unul înalt şi altul mai scund, probabil pe valea unui torent… Ba nu!

Ursu: Ba da! Între doi versanţi şi chiar la poalele celui mai înalt. Cândva o fi fost un torent…

Victor: Cândva da! Ştiţi ce cred eu? Cred că suntem salvaţi! Versantul din stânga, care ne adăposteşte acum, ne va duce până sus, la cabana Izvoarele! Lasă, Ticuşor! Ştiu ce vrei să spui… Nu trebuie decât să-l pipăim în tot timpul urcuşului…

Dan: Dacă ar fi numai asta…

Lucia: Trebuie să rezistăm. Să ne târâm, să ne… Ce să vă mai spun? Parcă voi nu ştiţi ce înseamnă a rezista…

Ursu: Aici ne apără un munte întreg. Dar când vom coti? E bine să fim pregătiţi…

Ionel: Cred că e bine să ne înarmăm cu beţele…

Maria: Nu cred… Nu că ne-ar încurca, deşi s-ar putea întâmpla şi asta… Să nu-l lovim pe cel din spate…

Lucia: Dublu argument decisiv!

Victor: Concluzii: Pornim spre cabana Izvoarele. Ne ghidăm după versantul din stânga. Mereu şi mereu după peretele din stânga. Mergem în salturi. Oriunde întâlnim o poziţie de apărare, ne oprim. Dar nu ne oprim nici pentru o clipă în calea vijeliei. Să tragem mereu până la primul scut… ca nişte catâri… Vă mai amintiţi?… Cabanierul de la Poieniţa! El ne-a spus că după ce trecem de Şaua Mare s-ar putea să găsim un loc de refugiu, o stână veche… Cine o vede… Adică cine o simte, dă alarmă!

Pregătirea plecării se termină foarte repede, iar primele minute de urcuş, la adăpostul meterezului de granit, se transformară în plăcere. Victor conducea grupul. Ursu era în urmă şi trăgea după el schiurile. Urcuşul era lin şi din vijelie nu răzbăteau până la ei decât urletele, îngrozitoare şi din când în când câte o rafală pierdută, care le şfichiuia obrajii şi-i obliga să se întoarcă, mai mult din umeri. Dar cărarea coti brusc şi-i oferi vijeliei şi viscolului. Nici n-apucară să se întoarcă. Talazurile îi prăbuşiră la pământ într-o clipită. Şirul se întoarse ca o omidă, târându-se. Ursu trecu în frunte, iar Victor în ariergardă, cu schiurile după el. Vlăjganul se întoarse cu spatele şi porni mai departe, aproape lipit de munte, obligându-i şi pe ceilalţi să

pornească, smucindu-i, trăgându-i după el. Mai mult cădeau decât urcau. Vijelia parcă-i descoperise atunci, prea teferi şi trimitea asupra lor toate proiectilele, toate calibrele. Ursu îi trăgea, îi scula, îi smucea, îi chinuia. In genunchi, pe spate, pe burtă, numai să urce. Dacă i-ar fi scăpat la vale… Trase şi mai aprig de funie, până ce simţi că vijelia se înmoaie. Atunci deschise ochii şi zări la câţiva paşi în faţa lui, pe o movilă albă, o pată neagră, o jivină a groazei. După o clipă n-o mai zări. Simţi şi o lovitură pe umăr. Îl căutau buzele lui Ionel care-i şopteau că la dreapta se vede stâna.

Dihania neagră reapăruse. Urletele ei de chemare şi moarte se pierdeau în vijelie.

CAPITOLUL V.

Vijelia huia din o mie de guri rele şi hămesite, făcea să scârţâie acoperişul şi să zdrăngăne geamurile, dar în cameră era cald, înăbuşitor de cald, iar lampa de metal, ca un glob din bâlciurile provinciale, împrăştia o lumină orbitoare, care rănea ochii. Cabanierul rămase în uşă. Iordan îi spuse sec, fără să se întoarcă:

— Pregăteşte-ne masa peste… Vreo două ore. Tot ce ai mai bun. Şi vinul cel mai bun. Avem câteva lucruri de lămurit. Ca să fie foarte clar…

Cabanierul rămase iarăşi o clipă în cumpănă; Avea sprâncene stufoase. Când se încrunta, îi acopereau ochii.

— Bine… se hotărî el. Mai avem câteva sticle de Fetească neagră şi un Pinot negru, de Murfatlar…

Apoi închise uşa încet, fără zgomot. I se auzeau paşii îndepărtându-se, apoi bocănind pe treptele scării interioare.

— N-ar fi fost mai bine să mâncăm acum? Întrebă Ion Petric. Măcar o felie de pâine, ceva. Văd negru de foame… Şi poate că era mai bine să-l luăm pe nepregătite…

Iordan îşi lipise urechea de uşă. Asculta. Apăsă încet clanţa şi la fel de încet crăpă uşa. O crăpătură cât o muchie de cuţit. Nu se vedea nimeni pe coridor. Dădu mulţumit din cap, apoi apropie un scaun de uşă pentru a păstra

deschizătura aceea subţire cât o muchie de cuţit. Se dezbrăcă la iuţeală. Hanoracul îl puse la uscat, pe un scaun în apropierea godinului, iar pulovărul şi-l aşează, desfăcut, deasupra pernei. Îşi scoase şi bocancii şi ciorapii de lână, apoi se întinse pe pat, cât era de lung, numai picioarele şi le aşează pe scaunul care asigura uşa. Din locul unde era, pe pat, putea să vadă o porţiune a coridorului, în diagonală, în aşa fel că nimeni nu s-ar fi putut apropia de uşă pe furiş, fără să fie zărit. Ca să se închidă uşa, nu trebuia decât să împingă scaunul cu piciorul.

Petric se oprise lângă patul lui:

— Ai grijă, domnule. Se vede pistolul de parcă ar fi o mitralieră… Ziceam că poate ar fi fost mai bine să-l luăm pe nepregătite. Nu numai că mi-ar fi fost foame…

— Lasă foamea! Se supără Iordan după ce îşi ascunse centura şi pistolul sub pernă. Rabdă, că nu mori. Înţelegi, domnule? Gândeşte-te că trebuie să rabzi şi pe urmă e simplu. Iar cu nepregătitul las-o mai moale. Dacă nu te pricepi, de ce te bagi? Nu înţelegi că e mai bine pentru noi dacă-l lăsăm să fiarbă în tot felul de gânduri?… Asta e! Să-l îndopi cu nelinişte, cu întrebări, cu aşteptări nesigure. Să-l aduci în aşa hal, încât dacă-l atingi cu un creion pe ceafă şi-i spui că e gheaţă, să simtă că e gheaţă. Iar dacă-i spui că e jar, să simtă că e jar… Acum înţelegi?… Dumneata treci totul prin burtă, nu prin cap…

Petric îl imitase întocmai pe Iordan. Se dezbrăcase şi se întinsese pe pat, ba îşi aşezase şi el picioarele pe un scaun. Numai când îşi duse mâna la centură îşi descoperi teaca goală.

— Am rămas fără armă, oftă el. Fără Silvia… Dumneata îţi mai aduci aminte ce s-a întâmplat afară? Eu nu ştiu decât că era să înnebunesc… Oare chiar am vrut să te omor? De ce?

— Ia drept bun ce-a spus ăsta… Cucu… Nu-s născociri. Sunt nişte adevăruri pe care savanţii abia încearcă să le explice. Ce voiai să spui cu Silvia…?

— Pumnalul… se trezi Petric dintr-un vis rău. Cu numele ăsta mi l-a dat italianul şi cu numele ăsta a rămas. Mare păcat… Dacă n-ar fi vijelie, m-aş duce s-o caut. Ştii dumneata cum mă înţelegeam eu cu Silvia? Puteam să mă duc la circ cu ea. Puteam să-ţi tai ţigara din gură. Şi-o tăiam, domnule, n-o atingeam. Brici, nu altceva… Mare păcat… N-aş fi dat-o nici pentru o maşină, domnule…

— Faci iar apropouri… Îl ţinti Iordan. Ţi-am spus doar că maşina e un fleac şi ne-am înţeles să nu mai deschidem vorba asupra acestui capitol. N-a fost clar, ce dracu!… Iar la Silvia nu te mai gândi. Atât pot să-ţi spun: n-ai fi intrat în camera asta cu Silvia la dumneata. Nici în cabană n-ai fi intrat cu ea. Nu-mi place să dorm în aceeaşi cameră cu oameni înarmaţi, nu-mi place nici să stau cu ei alături. Dacă n-ai fi aruncat-o dumneata, aş fi aruncat-o eu, domnule. Ca să nu se înfigă în spatele meu când nu m-aş fi aşteptat…

— Dar dumneata?… Arătă Petric sub perna lui Iordan.

— Am impresia că foamea nu te atinge la burtă, domnule, ci la creier. Cum poţi să întrebi asemenea nerozii? Tot nu e clar? Tot nu înţelegi de ce umblu cu Silvia asta la mine? Ca să tremuri, domnule, înainte de a face un pas spre mine. Ca să te sufoci înainte de a încerca vreo prostie. Ca să te gândeşti tot timpul că poate să te atingă un glonte sub burtă, puţintel mai jos, pricepi dumneata unde. Acolo voi trage… Să nu-ţi iasă asta din cap. Dacă trag, acolo trag: mai jos de burtă, acolo unde te doare numai când te gândeşti…

Petric parcă simţi o pocnitură sub burtă şi nişte valuri de leşie urcându-i spre gât. Într-o clipă îi trecu toată foamea. I se făcu greaţă şi frica începu să pătrundă în el vâscoasă, paralizantă. Se uită spre Iordan şi abia atunci, văzându-l întins pe pat, descoperi anomalia pe care o simţise de multă vreme în conformaţia lui. Iordan avea un corp uriaş, osos, puternic, musculos, bine legat. Dar capul îi rămăsese parcă de copil. Poate din cauza trăsăturilor, poate din cauză că era mic, potrivit pentru un altul mult mai scund decât el. Asta era: Iordan parcă purta pe umerii lui un cap străin.

— Am impresia că ţi-a trecut pofta de mâncare… Spuse Iordan cu voce absentă. Nu e cazul să te sperii. Ştiu că dumneata o să asculţi mereu. M-am convins astăzi, înainte de vijelie. Domnule, păstrează-ţi firea! Nu ţi se va întâmpla nimic. Pentru că ştii acum totul despre mine. Ştii că trag şi ştii unde trag…

Petric nici nu bănuia că Iordan începuse cu bună-ştiinţă discuţia şi o dirijase în aşa fel ca să împrăştie în jurul lui o atmosferă de teroare şi spaimă permanentă. „Acuşi, acuşi – gândi Iordan – Îmi va jura credinţă cu hotărârea de a-şi respecta jurământul.” Şi chiar aşa se întâmpla:

— Eu, domnule, spuse Petric, nu-mi calc cuvântul. De vreme ce am zis da, merg până la capăt, fie ce-o fi. Aşa cum mi-ai spus dumneata despre gaura de sub burtă, aşa îţi spun şi eu că merg, fie ce-o fi! Ca să fie foarte clar, cum spui dumneata…

Iordan se ridicase într-un cot pentru a asculta declaraţia de supunere a celuilalt. Nu era o declaraţie formală, ştia şi simţea asta.

— E mai bine să fie o singură armă… Continuă Petric. Când sunt mai multe, începi să te gândeşti la prostii…

— Asta-i, domnule! Spuse Iordan cu un accent de satisfacţie în voce. Asta-i! Dac-ai ajuns la gândul ăsta, e ca şi cum am fi pornit împreună la drum, de la începutul începutului.

— Dumneata ştii să pregăteşti bine lucrurile! Îl lăudă Petric. Mă gândesc la ceea ce simte acum ăsta de sub noi… Cred că-şi aminteşte toate păcatele pe care le-a săvârşit… Cum a fost şi cu celălalt de la Poieniţa, săracul. Acolo te-am ajutat şi eu. Oare ce-o fi fost în capul omului ăluia, că pungaş nu cred că era, ca să se teamă de inspecţii şi controale… Ce şi-o fi spus când l-am luat aşa…?

— Domnule, dacă pregăteşti bine lucrurile şi o faptă bună îţi apare drept un păcat. Poate că a găzduit pe cineva pe gratis, ca să facă un bine. Şi s-a gândit, văzându-ne cum îl luăm, că omul pe care l-a găzduit, sau cei pe care i-a

găzduit, or fi fost nişte răufăcători, iar el ar putea fi acuzat de complicitate… Începutul, pregătirea… Ăstea sunt hotărâtoare! Acum e foarte clar?

— E foarte clar! Acceptă Petric plin de admiraţie. Dumneata eşti un om mare. Psssst! Precis că s-a gândit la aşa ceva!… Dar ăsta de sub noi?

— Ăsta are la ce să se gândească…

— Să nu-i treacă prin cap tot chestii din astea cu găzduirea, spuse Petric. O să vezi dumneata, că numai la vremea aia n-o să se gândească…

— Ba da! Îl asigură Iordan. De la început l-am făcut să se gândească într-acolo. Ai uitat că şi-a amintit imediat perioada din timpul războiului?

— Eşti cumplit, domnule! Exact! Chiar aşa e!

Dar Iordan îi făcu semn să tacă. Se sculă apoi fără zgomot din pat şi se apropie de uşă. Îşi lipi urechea de crăpătură şi ascultă câteva secunde. Se auzea numai urletul vijeliei şi din când în când scârţâitul bârnelor şi zdrăngănitul geamurilor.

— Nu era nimeni… Spuse el după ce se întoarse la locul lui pe pat. Mi s-a părut că aud zgomote care ies din concertul ăsta al vijeliei. Probabil că m-am înşelat. L-aş fi văzut dacă ar fi urcat scările.

Parcă pentru a i se da o confirmare, auzi, peste câteva minute, din capul scării, vocea cabanierului:

— Doriţi şniţele sau grătar? Şi ce doriţi pentru garnitură: cartofi sau fasole albă?

Iordan făcu iarăşi un semn de tăcere către Petric şi dădu exact comanda pe care acesta ar fi respins-o:

— Şniţele bine bătute, foarte bine bătute… Şi fasole albă mestecată. Fără usturoi.

— S-a-nţeles! Răspunse vocea cabanierului.

Mai întâi aşteptară să se stingă zgomotul paşilor lui. Bocănea greoi, toată cabana se zguduia.

— De ce n-ai comandat grătar şi cartofi? Întrebă Petric foarte mirat. Se face mai repede, e şi…

— Din cauza asta! Răspunse Iordan. Ca să nu termine prea repede. Să aştepte până fierbe fasolea şi să fiarbă o dată cu ea. Acum e foarte clar?… Dar de ce bocănea aşa de tare, domnule? De ce bocănea?

— Fiecare om merge cum s-a învăţat. Dacă aşa s-a obişnuit! Şi eu bocănesc la fel…

— Ştiu… Spuse Iordan. Dar dumneata nu eşti cabanier, domnule. Nu înţelegi că dintre toţi oamenii numai cabanierii nu au voie să bocănească? Ei trebuie să meargă numai în vârful picioarelor. Şi cine e de douăzeci de ani în meseria asta, n-are voie, domnule, n-are voie să izbească în trepte, nici măcar în glumă!

— Iar e prea complicat pentru mine, recunoscu Petric. Înţeleg că ai dreptate… Dar din păcate nu pot să răspund…

— Ia spune, domnule! Se încruntă Iordan. Dumneata l-ai mai văzut vreodată? Caută să-ţi aminteşti foarte bine!

— Absolut niciodată! Numai atunci. Pe urmă…

— Nu mă interesează pe urmă. Înainte l-ai mai văzut? Pe urmă ştiu că nu l-ai mai văzut…

— Niciodată! Şi nici atunci nu l-am văzut prea bine… Doar câteva minute. Nu-mi amintesc decât că era un om înalt… De fapt nici nu ştiu dacă e el… Dumneata ştii, eu nu!

— Încearcă să-ţi aminteşti totul! Spuse Iordan cu un glas greu, adânc, care fascina. Absolut totul!

— Cred că ţi-am povestit de douăzeci de ori totul, răspunse Petric. Nu mai ştiu nimic în plus… Sigur că nu pot să jur că nu mi-a scăpat absolut nici un amănunt… Dar ce să fac?… Nu am niciunul nou în minte… Ştii ce mă gândesc?… Poate că ar fi bine să mă întrebi dumneata! Poate că aşa răsare ceva nou… Iordan clătină încet din cap:

— Da… Spuse el cu un glas care abia se auzea. Da, domnule. Asta ar fi singura metodă cu care să-ţi storc totul. Da… Păcat că o încercăm abia acum… Dar e numai din vina mea… Aşa! El unde te-a cunoscut?

— El… Să ştii că semeni cu el… De bună seamă… Pe front. Eram şofer la popota, dumnealui. Făceam aprovizionarea.

Intrasem într-o poveste…

— Nu mă interesează! Îl opri celălalt. Cum a dat de dumneata? Cum te-a găsit?

— Foarte simplu. Atunci, când cu povestea aia care nu vă interesează, i-am dat şi mi-a dat adresa. Ce să vă spun? Îi datoram totul… Ştiţi cum era pe front… M-a căutat într-o seară. Mi-a spus atât: să fiu la ora cutare într-un anumit loc cu maşina. Şi după atâtea minute să plec într-o anumită direcţie. Dacă mi se întâmplă ceva, trebuie să râd. Aşa mi-a spus. Să râd tot timpul, orice s-ar întâmplă.

— Mai era cineva cu el când ţi-a vorbit?

— Absolut nimeni! Am vorbit pe stradă, plimbându-ne. Se uita mereu în urmă, dar nu era nimeni. Eram pe lângă Parcul Carol, pe o străduţă oarecare, fără nici un felinar. Camuflaj.

— Şi a doua oară? Continuă Iordan cu întrebările.

— A doua oară ne-am întâlnit la locul pe care-l fixasem prima dată. În faţa Patriarhiei. Am coborât pe alee şi mi-a spus cam acelaşi lucru: să fiu cu maşina acolo, la ora fixată, să nu mă uit nici în dreapta, nici în stânga, să nu mă intereseze ce se întâmplă în jurul meu, absolut nimic şi peste atâtea minute să plec, în aceeaşi direcţie pe care mi-o fixase data trecută…

— Şi nu ţi-a mai spus nimic?

— Ba da… Ne-am potrivit ceasurile… De fapt ni le potrivisem de data trecută, dar să vadă diferenţa dintre ele. Era o diferenţă de vreo două minute. Dar şi-a aranjat el în aşa fel ceasul ca să corespundă exact cu al meu. Şi mi-a spus că totul trebuie să se petreacă a doua zi. Da… Şi la sfârşit mi-a dat întâlnire în faţa gării, două zile mai târziu. Cum ar veni, nu mâine, când urma să se întâmple povestea, ci poimâine, la ora unsprezece şi jumătate, trebuia să ne întâlnim în faţa gării. Eu i-am spus că e oră de bombardament, dar el nici n-a vrut să audă. Mi-a răspuns că nu e loc mai sigur în Bucureşti în timpul bombardamentului decât în faţa gării. Probabil că se

gândea la adăpost. Era cel mai sigur adăpost din Bucureşti. A doua zi m-am dus la ora exactă, la secundă, acolo unde mi-a spus… Absolut la secundă…

— Ştiu! Îl întrerupse Iordan. Ştiu tot ce s-a întâmplat acolo. Nu mai am nevoie de alte detalii. De altfel, dumneata nici nu ai de unde să le ştii. Mi-ai spus că nu ţi s-a întâmplat nimic.

— La ora fixată am plecat în direcţia în care mi s-a spus, continuă Petric. Nu m-am uitat nici în dreapta, nici în stânga, nici în maşină nu m-am uitat. Am ajuns acolo. Am oprit maşina, fără să mă uit în spate, aşa cum mi s-a spus şi am intrat în bodegă. Am luat o gustare, am băut o bere, pe urmă încă una şi când m-am uitat la ceas şi am văzut că a trecut o oră şi cincisprezece minute, m-am sculat de la masă şi am lovit, ca din greşeală, cu cotul, halba pe jumătate plină, aşa cum mi s-a spus. Cârciumarul a zis că nu-i nimic, de, se mai întâmplă, că-s supărat. Am zis exact cum am fost învăţat: „De un ceas şi patruzeci şi cinci de minute o aştept, mama ei de muiere şi tot n-a venit. Cred că eşti şi dumneata martor. Mi-a dat arvună ca s-o duc până la Piteşti. Cinci sute de lei. Spune şi dumneata ce să fac? Eu i-am spus muierii să nu mă încurce. I-am zis că mai mult de jumătate de oră nu aştept. Ea m-a rugat să stau trei sferturi de ceas. Poftim! Au trecut de două ori câte trei sferturi de ceas şi n-a venit! Nu cumva o fi venit înaintea mea, acum un ceas şi cincizeci de minute! Spune şi dumneata ce să fac?” Cârciumarul mi-a zis că-mi stă martor orişicând că am aşteptat-o acolo două ore încheiate şi a pus-o şi pe femeia de serviciu să recunoască în faţa mea că m-a văzut intrând la o anumită oră în bodegă şi aşteptând apoi două ore sosirea clientei. Am dat câte o halbă de bere şi-am plecat. Nu am ieşit o iotă din cuvântul lui.

— Asta se cheamă alibi, spuse Iordan. Un alibi perfect. Şi la tribunal ar fi jurat ăia doi, că ai aşteptat acolo două ore, de la ora cutare la ora cutare, pe cineva. Foarte bine ticluit… Şi a doua zi cum a fost?

— A doua zi… Îşi căută Petric amintirile, fără să-şi poată stăpâni un tremur de groază. A doua zi am fost la ora unsprezece şi jumătate în faţa Gării de Nord. De un sfert de oră se dăduse prealarma. Două minute după ce am sosit s-a dat şi alarma. Toată lumea fugea, numai eu stăteam aşa cum îmi spusese el, lângă cea de-a doua coloană. Mă uitam la ceas şi vedeam cum trec minutele şi parcă auzeam şi zgomotul avioanelor. Trecuseră zece minute de la ora de întâlnire şi opt minute de la alarmă. Şi deodată l-am simţit în spatele meu. Nu ştiu de unde a răsărit. „Hai repede să-l luăm şi pe celălalt”, mi-a spus. Celălalt era în cealaltă parte a gării, la intrarea dinspre Calea Griviţei. Era îmbrăcat ca şi mine, asta m-a frapat. În cămaşă albă şi pantaloni de doc, el îmi spusese să vin îmbrăcat aşa, cu basc pe cap şi cu ochelari de soare. Probabil că-i spusese şi lui să vină la fel. Eu nu ştiu nimic. Ştiu că l-a numit aşa: celălalt. Şi îmi mai amintesc că era cam tot atât de înalt ca mine… Adică aşa cred… Pentru că ei îi ajungea şi celuilalt numai până la umeri, din asta deduc că era tot atât de înalt ca mine.

— Ai schimbat vreun cuvânt cu celălalt? Ai dat mâna cu el? Aţi făcut cunoştinţă? V-aţi spus numele?

— Absolut nimic! Răspunse Petric. Cred că nici nu ne-am uitat unul la altul. Aşa îmi spusese mie. Să nu mă uit la cel cu care va fi, dacă va fi cu cineva. Şi probabil că-i spusese tot aşa şi celuilalt. Nici nu ne-am văzut. El ne-a luat pe fiecare de braţ şi ne-a spus: „Să mergem iute la adăpost, la palat!” Şi atunci am văzut că ne ajungea la amândoi până la umeri… Îmi venea să-i spun celuilalt să-l luăm pe el pe sus. Mi se părea că aş fi ajuns mai repede. Şi deodată au început să curgă bombele. Probabil că l-a lovit o schijă. S-a făcut mic şi s-a aşezat lângă un perete. Ne-a făcut semn să ne aşezăm lângă el. Se uita mereu la sângele care-i curgea pe mână. Şi iar au început să cadă bombele. Ne trântiserăm toţi trei la pământ. El era la mijloc, între noi. Gemea. Am auzit cum pârâie ceva. Şi a căzut peste noi ceva greu. Atunci şi-a apropiat gura de urechea mea. Şi mi-a şoptit:

„iulie”. N-am înţeles nimic. Am vrut să mai întreb ceva. Eram şi eu plin de sânge, hăcuit, zdrelit. Dar s-a prăbuşit pesemne alt perete şi ne-a îngropat. M-am trezit la spital, nu ştiu unde. Nici n-am întrebat, nici nu mi s-a spus…

— La Spitalul Z. I. 287, îi aminti Iordan.

— Nu ştiu… Nu m-am interesat niciodată. M-am trezit mai târziu la alt spital, adică într-un pavilion de lemn, pe Şoseaua Piteşti. Acolo mi-au spus că scap.

— La spitalul Z. I. 319. În Pavilionul cinci.

— Eu habar n-am. Dacă n-ai fi fost dumneata, n-aş fi ştiut niciodată prin ce spitale am trecut şi nici cărui medic îi datorez viaţa.

— Dar eu trebuia să te găsesc, nu înţelegi? Izbucni pe neaşteptate Liviu Iordan. Douăzeci de ani am umblat după voi. Ştiu şi femeile care ar fi vrut să se mărite cu voi, ştiu şi sticlele pe care le-aţi băut pe jumătate, ştiu şi datoriile pe care le-aţi lăsat la brutari şi de câte ori aţi fost bolnavi şi de câte ori v-aţi prefăcut că sunteţi bolnavi…

Ion Petric se cutremură auzindu-l. Parcă auzea mugetul şi ameninţarea vijeliei.

— Trebuia să ştiu totul… se calmă la fel de brusc Liviu Iordan. Pentru că trebuia să vă găsesc… Da… Te-a salvat doctorul Iftode… Dacă nu-ţi făcea o minune de trepanaţie, nu-şi mai amintea de dumneata şi eu nu te-aş mai fi găsit în vecii vecilor. Ai murit în ziua de… Şi ai înviat în ziua de… Aşa trebuie să scrie în actele dumitale… Da…

— Altceva nu mai ştiu, spuse Ion Petric. Sau nu-mi mai amintesc. Nu ştiu nimic despre pistol. Nu era el meu. L-au pus printre obiectele mele la spital, dar nu era al meu. Mi-au spus că l-au găsit lângă mine, încărcat, cu un glonte pe ţeavă şi cu piedica trasă… L-am lăsat spitalului, pazniculuí, pentru că nu era al meu…

— Nu era al dumitale… Aprobă Liviu Iordan. Era al lui.

— Al lui! Se înfioră Petric. Cu glontele pe ţeavă şi cu piedica trasă! Pentru ce?

— Probabil că avea un motiv foarte serios! Spuse Liviu Iordan cu glas rău, încărcat de ură. Şi avea! Dar mai crudă şi mai hotărâtoare decât toate a fost întâmplarea…

— Întâmplarea?! Nu înţeleg cum vine asta. Adică ce a hotărât întâmplarea?

— A hotărât altceva! Se încruntă Liviu Iordan. A inversat hotărârea! Tot nu e clar?

— Nu înţeleg nimic… Cum să fie clar? Şi nici măcar nu simt ce ar trebui să înţeleg.

— E ceva rău, domnule… Făcu un gest de refuz Liviu Iordan. Şi e mult mai bine pentru dumneata că n-ai înţeles atunci şi că nu înţelegi nici acum… Cu asta să terminăm, că nu-mi face bine nici mie, nici dumitale… Altceva, domnule. Ai uitat să-mi spui altceva. Şi la capitolul ăsta aş vrea să fii foarte clar. Fără nici o amnezie, înţelegi?… Ca şi până acum…

Ion Petric răsuflă uşurat. Era prima vorbă plăcută pe care o auzea din gura celuilalt.

— Am spus adineauri, aminti el. Am spus că merg până la capăt, fie ce-o fi. Şi până la capăt nu se poate merge în alt fel, decât deschizând toată traista…

— Asta e, domnule. Asta înseamnă să fii înţelept. Bine. Uite ce vreau să-ţi aminteşti: Ce-ai făcut după ce ai plecat de la bodegă? Caută să-ţi aminteşti totul, tot ce-ai făcut până când te-ai întâlnit, a doua zi, cu el în faţa gării…

— Nu-i deloc greu… Râse uşurat Ion Petric. Nu-i greu, pentru că am făcut exact ce m-a învăţat el. N-am ieşit din cuvântul lui cu o iotă. M-am dus acasă, am oprit maşina în faţa casei şi m-am dat jos ameţit. Au venit câţiva vecini să mă ajute să ajung în casă. Le-am spus că am o durere la inimă. M-au aşezat în pat şi i-am rugat să mă păzească cu schimbul. Le-am stârnit curiozitatea. Şi atunci le-am spus că m-a ameninţat cineva cu moartea, că a jurat moartea mea în ziua de cutare iulie. Ei au râs, dar eu m-am rugat de ei şi au rămas cu schimbul la căpătâiul meu. Iar a doua zi dimineaţa i-am dat afară şi m-am încuiat în casă. Am ieşit la

ora unsprezece şi m-am dus la întâlnire, cu tramvaiul, aşa cum mă înţelesesem cu el…

— Prin urmare n-ai citit ziarele în ziua aceea…

— N-am mai apucat să le citesc…

— Nu ştii de ce ţi s-a spus să fii cu maşina într-un anumit loc, la o anumită oră?

— Nu ştiu, pentru că mi s-a spus să nu aud şi să nu văd nimic. Atât: să mă uit la ceas şi după atâtea minute să pornesc în cea mai mare viteză, indiferent ce s-ar întâmpla cu maşina… Am făcut exact ce mi s-a spus!

— Aveai mare încredere în el… Spuse Liviu Iordan.

— După felul cum s-a purtat cu mine pe front… Începu Ion Petric. Dar mi-aţi spus că nu vă interesează povestea…

— Nu mă interesează… Şi poate că e în folosul dumitale. Probabil că te-a salvat dintr-o mare încurcătură…

— Nu dintr-o mare încurcătură… De la Curtea Marţială, dacă ştii dumneata ce înseamnă aşa ceva pe front… Acum înţelegi de ce nu puteam să ies din cuvântul lui?

— Încearcă să revii la bombardament, spuse Iordan fără să dea vreo importanţă istoriei cu Curtea Marţială. La momentul când s-a întors spre dumneata. N-a mai spus ceva? Nici o vorbă, absolut nimic? Nici o cifră, nici un număr? Nimic? Nimic?

Ion Petric simţi iarăşi un cutremur rece în tot corpul.

— Cred că am repetat de douăzeci de ori, poate de treizeci de ori scena aceea… se împotrivi el. Mă apucă groaza şi greaţa… Şi-a apropiat buzele de urechea mea şi mi-a spus un singur cuvânt: iulie. Fără nici o cifră, fără nici un număr, fără nimic. Atât: iulie.

— Nu i-ai văzut buzele? Insistă Iordan.

— Cum să le văd?! Şuieră cu ură Ion Petric. Cum să le văd dacă şi le lipise de urechea mea? Nu înţelegi şi dumneata că prea sfredeleşti rana omului?

— Nu înţeleg! Îl imită Liviu Iordan cu acelaşi şuier în voce. Nu pot să înţeleg şi nici nu vreau să înţeleg. Stai acolo! Pentru cuvântul ăsta mă zbat şi mă chinuiesc şi mă omor de

douăzeci şi doi de ani. Pentru cuvântul ăsta şi pentru altul şi pentru altele pe care încă nu le ştiu…

Criza îi trecu la fel de repede ca prima dată.

— Da… Continuă el mult mai potolit. De la dumneata nu mai am nimic de aflat. Mi-ai spus absolut totul. Absolut, aşa cum îţi place dumitale să zici… Dacă n-ar fi vijelia asta, ţi-aş mulţumi şi poate că te-aş ruga să mă laşi singur aici… Da. Şi aşa cum te-am găsit prima dată, te-aş găsi şi a doua oară… Şi ar fi o zi mare pentru dumneata… Dar o să fie, domnule! O să fie o zi mare pentru dumneata! Numai oda…

Nu-şi mai termină vorba, pentru că sări ca un fulger din pat. La fel de iute deschise uşa, dar nu zări nimic, nici pe coridor, nici în capul scărilor. Era neliniştit. Celălalt îi ghicea neliniştea după felul cum îşi încleşta pumnii. Îşi strângea pumnii, până i se înroşeau, apoi îi apropia unul de altul şi începea să scapere din degete. Scăpăratul din degete îi trăda neliniştea. Cu cât era mai puternic şi mai repetat, cu atât era mai neliniştit.

— Iar mi s-a părut că aud nişte note care nu intră în concertul ăsta al vijeliei, spuse el. Rar mi se întâmplă să-mi pierd cumpătul şi să mă las dominat de păreri. Trebuie să fii întotdeauna lucid, domnule. Lucid şi rece…

Din capul scărilor se auzi vocea cabanierului:

— Poftiţi la masă! Să nu se răcească ciorba…

Şi iarăşi se auzi bocănitul paşilor greoi.

— Aici e un mister… Îşi clătină ameninţător capul Liviu Iordan. De ce se aude bocănitul numai când coboară? De ce nu se aude şi atunci când urcă scările?… Bocănitul ăsta e un fel de semnal, domnule… Nouă ni se adresează: Puteţi să vorbiţi în linişte. Eu am plecat Asta vrea să însemne bocănitul. Dar de ce să ni se dea semnalul ăsta?

— Tare-mi vine să cred că de astă dată dumneata complici lucrurile fără să fie nevoie, spuse Ion Petric. Poate că are omul o manie… Aşa cum ai şi dumneata. El bocăneşte când coboară scările, dumneata ai mania să complici mereu lucrurile…

— Iar treci vorbele prin burtă şi prin coate! Se enervă Liviu Iordan. Ţi-am spus de douăzeci de ori că nu-mi plac decât lucrurile foarte simple. Dumitale ţi se pare că le complic, dar eu nu vreau altceva decât să despletesc complicaţiile… Dacă simt că un anumit lucru nu se potriveşte undeva, întreb. Asta-i totul!… Mi se pare ciudat bocănitul? Atunci întreb: De ce?… De ce bocăneşte un om care n-are voie să bocănească? De ce? Ca să arate altuia că nu ascultă ceva! Tot nu înţelegi, domnule? Ia spune! Când vrei să-i arăţi cuiva că nu-l asculţi? Când spune ceva ce dumneata nu trebuie să asculţi. Dar ca să ştii asta, înseamnă că ai ascultat. Nu e foarte clar?

Ion Petric nu răspunse. Nici măcar nu urmărise până la capăt raţionamentul celuilalt. Auzise doar nişte vorbe rostite de un glas dur şi ameninţător. Îşi îmbrăcase puloverul şi scotocise prin rucsac după papucii de noapte.

— Sigur că e clar… se mulţumi el să aprobe.

Liviu Iordan îşi încheia centura sub pulover. Pistolul i se lipise de şold.

— Şi asta trebuie s-o înveţi, spuse el. Dacă vrei, se vede conturul pistolului, dacă nu, nu. Îl ascunzi sau îl arăţi dintr-o singură mişcare. Aşa cum cere momentul… Aşa! Pistolul trebuie să se vadă, dar chipul nu… Cum e, domnule?

Petric nu mai văzu faţa lui Iordan, ci o pereche de ochelari enormi, cu lentile negre şi cu rame mai groase decât degetul; şi iarăşi îşi aminti că Iordan are o faţă mică, de copil.

— Nu se vede nici bărbia, domnule… Aprecie Petric. Dar totul pare o mască, pare aranjat anume…

— Atunci e în regulă. Asta vreau! Să se simtă masca, dar să nu se ştie ce se ascunde. Să-i dăm drumul!

Primul ieşi Ion Petric. Dar nu făcu nici doi paşi şi se pomeni tras de mânecă înapoi.

— Stai! Îi şopti Liviu Iordan. Ţipă la ăla de jos că venim imediat. Spune-i să ne dea Fetească neagră…

Ion Petric se supuse ca un şcolar…

— Venim imediat! Strigă el din pragul uşii. Şi să ne dai Fetească neagră.

Liviu Iordan scosese o lanternă din rucsac, apoi părăsi camera, în vârful picioarelor, făcându-i semn celuilalt să-l urmeze fără zgomot. Nu mergeau spre scară, ci în direcţie opusă. Doar câţiva paşi. Traversară coridorul şi se opriră în faţa unei uşi pe care fâşia lanternei o descoperi întredeschisă. Liviu Iordan o împinse cu piciorul şi uşa se căscă, fără să scârţâie. În loc să caute prin încăpere, lanterna cercetă mai întâi balamalele uşii. Se vedeau urme de ulei proaspăt, picuri prelungindu-se de pe metal pe lemn. Abia după aceea pătrunseră în încăpere. Era aidoma cu a lor, numai că avea trei paturi, iar unul din paturi era tras lângă uşă şi se mai putea vedea pe el adâncitura lăsată de cineva care şezuse acolo. În cameră se simţea un miros vag de tutun. Fâşia de lumină mai descoperi două uşi în pereţii laterali. Una din ele, cea care ducea în direcţia scărilor, era uşor întredeschisă.

O clipă mai târziu, cei doi se aflau în camera lor. Liviu Iordan îşi puse din nou masca, ochelarii aceia hidoşi şi impenetrabili.

— E tare, domnule! Spuse el. Şi-a lăsat tot portretul în camera de vizavi. E curajos, prudent şi foarte sigur de el. Nu ştiu ce se întâmpla dacă nu: i întâlneam portretul… Hai!

Dihania neagră părăsise iarăşi movila. Era un lup uriaş, unul din acei înaintaşi bătrâni, care adulmecă prada şi dau de veste haitei. Ursu ştia că atâta vreme cât va fi singur, lupul nu va ataca. Va da mereu târcoale şi va urmări prada, din apropiere, dar în momentul când vor sosi şi ceilalţi, când haita se va întregi, se vor năpusti toţi asupra prăzii, dacă o vor simţi fragilă şi fără apărare, sau o vor asedia şi o vor hărţui necontenit, cu urlete şi şarje neterminate, dacă vor simţi primejdie şi putere.

Fiecare secundă putea să fie hotărâtoare. Viaţa tuturor atârna de iuţeala cu care puteau să-şi găsească un adăpost. Înaintarea trebuia oprită, chiar dacă ar fi fost nevoiţi să-şi

sape un adăpost în zăpadă, chiar dacă ar fi fost nevoiţi să aştepte, apărându-se cu ceea ce aveau, năvala fiarelor. Ursu se decise imediat. Comunică prin Ionel că trebuie făcut un popas, chiar acolo, din cauza unor obstacole neaşteptate, şi-l chemă pe Victor la el. Era singurul cu care trebuia să discute ameninţarea cumplită din nevăzutul alb.

Victor intui primejdia. Dacă Ursu folosise telefonul cald în loc să vină singur la capătul şirului, însemna că întâlnise o ameninţare vie, care-l obliga să rămână acolo, în faţă, de pază. Ieşi din laţul funiei şi porni cu legătura de schiuri după el, spre locul unde bănuia că se află Ursu. Se înţeleseră mai mult prin gânduri şi gesturi decât prin vorbe.

Trebuia căutat bordeiul despre care le vorbise cabanierul de la Poieniţa.

Da! Erau în zona stânei părăsite. Şi Tic şi Ionel se ciocniseră, chiar acolo unde se aflau acum, de nişte garduri împletite din nuiele.

Cu schiurile implântate în zăpadă vor face un fel de palisadă. Dacă nu vor găsi bordeiul…

Oare bordeiul nu era chiar movila pe care apăruse dihania? Ce-ar fi să scotocească mai întâi acolo? Era totuşi un punct de plecare într-o căutare aproape fără nădejde.

— Să vină toţi încoace! Şopti Ursu la urechea lui Victor. Să fim un corp compact. Aici trebuie să fie bordeiul…

Victor se întoarse să-i adune pe ceilalţi, iar Ursu începu să înainteze, cu şira spinării rece, spre Movila Lupului. Cuţitul, cu lama deschisă, parcă-şi tăia drum prin vijelie. Mâna îi îngheţase din prima secundă, dar îi îngheţase pe cuţit. Când ajunse la movilă, simţi un tremur în tot corpul. Zărise pata neagră în spatele movilei. Parcă aştepta. O rafală îl izbi în piept şi o a doua încercă să-l prăvălească. Se lăsă în genunchi, gata să riposteze la atacul dihaniei. Lupul parcă se apropiase, văzuse prada clătinându-se. Dar se oprise la câţiva metri de ea. Îl vedea mare, uriaş, cu botul căscat, probabil urlând, îi vedea colţii, lungi cât degetele şi îl cuprinse ura şi setea, setea crâncenă de a-l ucide. Îşi găsi

puteri şi sări prin talazuri asupra fiarei. Cu dinţii, nu cu pumnalul voia s-o ucidă. Dar fiara parcă simţise furia şi puterea agresorului. Fugi.

Ursu rămase acolo. Îngenunche în zăpadă şi rămase în aşteptare. Mâna dreaptă, mâna în care ţinea pumnalul, începea să-şi piardă puterea. Înfipse cuţitul în zăpadă şi îşi băgă mâna îngheţată în mănuşa caldă. Stătea la pândă, cu simţurile tot atât de treze ca ale fiarei care pândea şi ea, undeva, aproape şi urla, urla fără încetare, chemându-şi haita.

Movila din spatele lui Ursu era chiar bordeiul despre care le vorbise cabanierul. Cireşarii îi căutau intrarea. Dezlegaseră vraful de schiuri şi fiecare se înarmase cu beţele, aşa cum le spusese Victor. Căutau intrarea bordeiului împungându-i suprafaţa albă cu beţele întoarse. Patru dintre ei: Lucia, Maria, Tic şi Dan se ocupau cu dibuirea intrării. Victor şi Ionel cărau schiurile cât mai aproape de movilă. După ce le implântară în zăpadă, adânc, transformându-le într-o pavăză care rezista furtunii, încercară să mute în apropierea movilei şi gardurile de nuiele. Nu izbutiră. Parcă erau zidite în beton. Victor căută parii cei mai groşi şi îi legă jos, la rădăcină, cu funia liberă. Trase vârtos, dar nu reuşi altceva decât să se convingă că-i înnodase bine. Era chiar ceea ce urmărise. Apoi se întoarse împreună cu Ionel la cazemata albă, atacată din toate părţile de suliţele cireşarilor.

— Nu dăm peste nici o intrare! I se şopti la ureche lui Victor. Am bortelit tot învelişul. Peste tot, rezistenţă.

Erau nişte căutări disperate, mânate de groază. Vijelia nu-i iertase nici un moment, mereu îşi trimitea talazurile, rafalele şi proiectilele. Îi răsucea, îi chinuia, îi tăvălea prin zăpadă, îi ameţea uneori cu clipe scurte de linişte, pentru a-i azvârli apoi, ca pe nişte frunze, departe de movilă. Dar se găseau, se înlănţuiau, se ridicau ca nişte catâri şi se repezeau iarăşi asupra sărmanei movile, împungând-o mereu, peste tot, ca nişte suliţaşi nebuni, disperaţi. Iar

hăurile se năpusteau din nou asupra lor şi ei se chirceau şi apoi iar se repezeau spre movilă, târându-se sau în genunchi şi voiau să se prefacă în burghie şi cazmale pentru a sparge crustele de gheaţă. Oare presimţeau ameninţarea care-i pândea?

Era un atac orb, dement, o explozie de distrugere, se umpluseră toţi cu microbii vijeliei. Victor se trezi, poate în clipa supremă: „Am înnebunit! Îşi spuse el. În loc să căutăm un bordei, căutăm o cupolă… Vijelia asta ne-a luat minţile. Unde poate fi intrarea într-un bordei? Numai împotriva vântului, nu!”

Smulse un schi din palisada improvizată şi începu să sape la poalele movilei, în direcţia opusă vântului. Ceilalţi îi înţeleseră gândul şi-l imitară imediat. Din fericire, Victor îşi păstră de astă dată luciditatea. Nu se mai năpustiră ca nişte sălbatici asupra înălţimii de zăpadă. Trebuiau s-o păstreze cât mai solidă şi mai rezistentă pentru a face faţă vijeliei şi altor primejdii. Săpau ordonat, tăiau zăpada în cuburi adânci, iar cuburile erau rânduite pe marginile şanţului, unindu-se în ziduri şi metereze. Parcă pregăteau un iglu, ca eschimoşii. Şanţul se adâncea, le ajungea până la brâu. Sfărâmaseră trei cruste de gheaţă şi întâlniră o a patra care rezista la împunsăturile beţelor şi la presiunea schiurilor. Şi deodată, schiul Mariei nimeri în gol. În mai puţin de un minut, intrarea în bordei era degajată.

În momentul când văzu deschizătura bordeiului şi când simţi aburi calzi umezindu-i faţa, Victor îşi pierdu calmul şi stăpânirea de sine. Cu gesturi brutale, violente îşi împinse prietenii înăuntru, apoi începu să smulgă schiurile din palisadă şi să le arunce în şanţ. Îşi mai aminti ceva, dar licărul nu ţinu nici o clipită. Se simţi luat pe sus şi trântit undeva. Apoi cineva îi prinse picioarele repede. Nu mai avusese vreme să-şi ferească faţa. Simţi tăişuri şi durităţi pe frunte şi pe obraji, apoi o nouă smucitură şi parcă nişte bolovani săltându-i sub ceafă, apoi auzi, da! Auzi o voce, vocea lui Ursu:

— Azvârliţi toate beţele aici. Nu mă puteţi lovi.

Sări şi el şi se izbi de alţii. Beţele zburau spre o ţintă albă, dar aceeaşi voce strigă: Gata! Apoi nu se mai zări nici o pată albă. Intrarea fusese astupată. Vijelia încă urla, dar parcă în depărtări.

— Au venit? Întrebă Victor mai mult pentru a-şi auzi vocea. Tu m-ai rostogolit, sau vijelia, sau…?

Ursu râse. Un hohot dement, ca o erupţie, care ţinu câteva secunde. Era de necrezut. Nu izbuteau încă să scape de urletele vijeliei, nu le aveau numai în urechi, le îmbolnăviseră tot trupul, îi aduseseră în starea de a le fi teamă să vorbească. Şi deodată râsul lui Ursu. Parcă râdeau toţi o dată cu el, după ore de chin şi groază, după ce fuseseră zdrobiţi şi biciuiţi, după ce unii dintre ei simţiseră veghea şi teroarea morţii.

— Ştii de ce râd? Spuse Ursu. I-am simţit, nu ştiu cum dracu', dar i-am simţit. Şi în momentul când am fugit m-am gândit că ar putea să mă atace din spate. Şi deodată, hop! Simt că-mi sare cineva în spate!… Zău c-ai scăpat de la moarte, Victor. Dacă aveam cuţitul în mână, îl înfigeam…

— Ce tot vorbiţi voi? Întrebă Lucia cu ton ofensat.

— Lasă-mă, Lucia… se rugă Maria. Lasă-mă să respir şi să aud şi să simt altceva decât întuneric şi urlete şi frig şi spaimă. Te rog… Lăsaţi-mă să mă refac, vreau să simt că am inimă şi glas şi ochi… Oare nu putem scăpa de întunericul ăsta?

Era o întrebare de toate zilele. Revenise şi Maria la viaţă. Şi Tic care-l certa pe Ţombi şi Dan care începuse să fluiere ca şi cum şi-ar fi amintit scene dintr-un film de groază şi Ionel care-şi căuta cutia de chibrituri prin buzunare.

— Aoleu, mamă dragă! I-auzi ce mai bocăneşte vijelia la sărmana noastră uşă din schiuri… Te pomeneşti că şi-a schimbat direcţia!

Ţombi începu să scâncească şi să se bage în sufletul lui Tic. Mezinul îl mângâia şi-i simţea tremurul neîncetat; îşi închipuia că suferă din cauza frigului.

— Cred c-ar fi timpul să vedem unde ne aflăm, spuse Victor. Cine atinge peretele bordeiului?

— Eu! Răspunse Ionel. Stau rezemat de perete, dacă n-o fi vreun bolovan. Ba nu! E chiar peretele. Pământ... Da... Şi mai sus nişte bârne, sau nişte pari... ba nu! Nişte nuiele... Adică parcă ar fi şi nişte împletituri...

— Eu stau pe zăpadă! Descoperi Lucia. Voi unde aţi aterizat? Eu am căzut prima şi m-am dat la o parte ca să vă fac loc.

— Nu se poate! Spuse Dan. Nu se poate să stai pe zăpadă. De unde zăpadă? Mi-a intrat mâna până la cot în salteaua de iarbă şi puf de sub mine...

— Aiurea! Se miră Tic. Nu vrei să schimbăm locurile? Eu am găsit şi nişte perne şi ţi le las ţie. Hai!

— Trebuie să facem o trecere în revistă a adăpostului, propuse Victor. Să nu fie pe undeva vreo prăpastie sau vreo sălbăticiune...

— Brrrrr! Se înfiora Tic. Vrei să ne ţintuieşti în locurile în care suntem... Eu stau pe nişte cetini...

— Deocamdată... Încuviinţă Victor. Să rămânem unde suntem... Nu e chiar obligatoriu. Dar e interzis oricui să se apropie de uşă... În nici un caz...

— Nu-i nevoie să insişti, spuse Ursu. Stau eu chiar în faţa uşii. Nu se poate trece.

— Ei na! Dădu Dan semnalul răzmeriţei. Şi dacă mi se face poftă să ies la aer? Pe cinstea mea că am uitat vijelia... N-auzi cum bate la uşă?

— Nu bate vijelia la uşă... Îşi începu Ursu destăinuirea de groază, dar se opri în ultima clipă. Bate vântul!

— Mai târziu, puţin mai târziu... Îi răspunse Victor. Da! Bate vântul... Şi noi trebuie să ştim unde ne aflăm. O să facem o torţă de hârtie şi o vom ţine aprinsă. Şi ca să observăm tot ceea ce se află, eu cred că ar fi bine să ne fixăm fiecare câte ceva. De pildă... Ticuşor să observe cu atenţie acoperişul... Ursu să ne spună în ce stare se află intrarea, deschizătura bordeiului...

— Eu sunt de acord să mă uit la plafon şi Ursu la intrare… Acceptă Tic. Dar în cazul ăsta, Dan să se uite…

— Vrei să ştii cum arăţi! Îl întrerupse Dan. În regulă…

— Pe cuvântul meu că la asta m-am gândit! Recunoscu Tic. Ţi-a prins bine vijelia. Dacă ai mai fi rămas puţin afară…

— Dacă nu vă astâmpăraţi, se auzi vocea lui Ursu, vă promit că aduc tremurul şi spaima în bordei… Hai, Victor!

— Asta era spaima: Victor? Nu se putu abţine Dan.

Râse şi Ursu, ba chiar şi Tic, înfuriat că nu fusese mai prompt decât „mamă dragă”. Numai Ţombi scheuna fără încetare.

— Va să zică, Tic va observa acoperişul, reluă Victor. Ursu va cerceta intrarea. Ionel, peretele de care e rezemat… Dan şi Maria, podeaua… Mi se pare că fiecare aţi ajuns la capătul unei diagonale. Lucia…

— Eu vreau să văd ce e cu zăpada asta, spuse Lucia. E mai înaltă decât mine. E ca o coloană… Şi tu, Victor?

— Eu o să caut să văd pe unde sunt bagajele noastre, răspunse Victor. Şi o să le aranjez într-un loc anume… Bineînţeles, dacă se observă ceva deosebit… Sunteţi gata?

— Suntem gata, spuse Lucia. Dar nu ştiu cum ne vom obişnui cu lumina. O să orbim la început. Şi dacă se aprinde ceva?… Dacă ia foc bordeiul?… Brrrrr! Vorba lui Tic. Oare n-ar fi bine să desfacem puţin uşa?

— De uşă mă ocup eu! Spuse sec Ursu.

— Şi eu stau lângă un bloc de zăpadă… Încercă Victor să-şi liniştească prietenii. Avem unde să stingem torţele. Am făcut trei şi le voi aprinde una de la alta. În primele clipe să ţineţi ochii întredeschişi… Ionel! Dă-mi chibriturile!

Torţa de hârtie se aprinse de la primul chibrit, dar flacăra ei arse ochii tuturor. Trecea prin pleoape. Instinctiv îşi duseră toţi mâinile la ochi. Numai Victor era obligat să sufere întreaga tortură. Când simţi arsura pe mâini, aprinse cealaltă torţă. Resturile de la prima le vârî într-o scobitură pe care o făcuse mai dinainte în zăpadă. Ridică torţa cât

mai sus, pentru a împrăştia o rază mai mare de lumină, dar răsună deodată vocea lui Tic:

— Mai jos, Victor! Să nu ardă acoperişul…

Cea de-a treia torţă trecu din mână în mână, ca o ştafetă. Fiecare purtător îşi lumină, cu zgârcenia cuvenită, împrejurimile. Nici nu mai ajunse înapoi la Victor. O stinse Lucia în malul de zăpadă de lângă ea.

— Acum e-acum! Începu Dan. Mai întâi despre Tic: pare pus pe harţă, după cum arată cutele din colţul ochilor… Aşa! Lasă, că şi tu faci destule glume proaste… Ei, vezi? Eşti sau nu eşti pus pe harţă acum?… Încep să-mi îngheţe picioarele, mamă dragă… Aşa! În partea mea sunt paie, puse anume pentru culcuş. Un strat gros cam de vreun sfert de centimetru. Patul ăsta de paie ar avea vreo doi metri şi jumătate pe doi metri. E lipit de perete…

— N-are doi jumătate pe doi… Îl întrerupse Ursu. Cam doi pe doi. Dar lângă Maria mai este un pat de iarbă cam de aceleaşi dimensiuni… Aşa mi s-a părut…

— Chiar aşa e, spuse Maria.

Fiecare îşi relată observaţiile culese în timpul arderii celor trei torţe, de hârtie, întregind imaginea generală a adăpostului. Se aflau într-un bordei săpat în pământ cam la un metru adâncime, de forma unui dreptunghi cu laturile de patru şi cinci metri. Acoperişul se scândură şi şindrilă, îndopat din belşug cu cetini şi paie, era susţinut de doi stâlpi, unul la intrare, iar celălalt în fund, legaţi între ei printr-o bârnă groasă, de care erau prinse, oblic, scânduri şi bârne mai subţiri, înfipte în pământ, de-a lungul malurilor. Intrarea bordeiului nu era chiar la mijloc, ci într-o parte, ca o fereastră, de-aceea evitaseră tinerii ciocnirea cu stâlpul de bază şi de aceea o găsiseră mai greu. Cei doi stâlpi care susţineau acoperişul aveau cam doi metri înălţime, iar între malurile bordeiului şi acoperişul de scândură se împletise un gard de nuiele înalt cam de jumătate de metru. Deşi bordeiul era săpat la un metru adâncime, nu se ajunsese încă la piatră, ceea ce o făcuse pe

Lucia să emită ipoteza, acceptată şi de Ionel, că toată zona aceea era fundul unui lac de munte astupat, cu timpul, de aluviuni. Zăpada se adunase numai la intrarea bordeiului: un morman compact, ca o pavăză interioară, făcut de cine ştie de ce vijelie trecută, care bătuse din faţă, dinspre miazăzi. Iar într-un ungher se afla un maldăr de cetini de brad, din care se putea face un foc bunişor, după cum calculase Ursu. Dan se repezi s-o ia înaintea tuturor:

— Ăsta nu-i bordei… Ăsta-i palat! Are de toate, ba chiar şi încălzire centrală… Nu-i aşa că vom face focul în centru, ca să ne bucurăm toţi de căldura lui?

— Rezistăm până mâine la răsăritul soarelui? Întrebă Ionel. Asta e esenţial!

— De ce până la răsăritul soarelui? Întrebă şi Lucia la rândul ei.

— Pentru că… Pentru că aşa mi-a spus cabanierul de la Poieniţa… se hotărî Ionel. Vijelia are un singur moment de odihnă, mi-a spus el. Voi eraţi sus, după bagaje, nu l-aţi auzit. Vijelia nu se opreşte decât un ceas, două, la primul ei răsărit de soare. Asta-i o lege, zicea el. Dacă nu profităm de răsăritul soarelui… Dar de unde ştim noi când răsare mâine soarele?

— De asta ţi-e teamă? Îl luă Dan peste picior. Dacă vrei neapărat să ştii, uite: chiar în clipa asta, Lucia poate să-ţi spună. Nu-i aşa, Lucia?

— Mulţumesc de invitaţie!… Mâine soarele răsare fix la ora şapte şi cincizeci şi trei de minute.

— Numai să putem pleca, mormăi Ursu. Dar când l-ai auzit tu pe cabanier spunând povestea asta cu răsăritul soarelui?

— Dar nu înţelegi că nu-i vorba despre răsăritul soarelui? Se bosumflă Ionel. E vorba de primul răsărit de soare al vijeliei! Numai atunci îşi slăbeşte forţa, pentru un ceas sau două. Asta a spus cabanierul. Şi tot ce-a spus până acum s-a adeverit…

— Din păcate… Îl completă Maria. Prin urmare, trebuie să rezistăm până mâine dimineaţă la ora şapte şi cincizeci şi

trei de minute. Numai că mie au început de pe acum să-mi îngheţe picioarele. Mă dor…

— E foarte rău! Se auzi vocea lui Victor. Fiecare să-şi scoată rucsacul şi să-şi învelească picioarele în el. Din tot ce avem, picioarele trebuie ferite cel mai straşnic.

— Cum s-ar zice, profită Dan, se întoarce proverbul: unde nu-s picioare e vai de cap… Bine că li se face şi lor dreptate! Parcă spuneai ceva cu cetinile ălea de brad şi cu focul…

— Mai întâi ar trebui să mutăm mormanul ăsta de zăpadă în uşă, răspunse vlăjganul după un moment de gândire. Îl tăiem în cuburi mari şi facem o uşă pe cinste din el. Putem să lăsăm şi un geam pentru aerisire… Lasă, Ticuşor. Stai acolo! Voi n-aveţi ce căuta aici! Vino tu, Victor! În trei minute n-avem ce face…

Victor înţelese că se întâmplă ceva grav la intrarea bordeiului, dar când ajunse acolo şi văzu în ce infern se află prietenul lui, îl cuprinse groaza.

Fugărit de lupi sau de ideea că se adunase haita, Ursu abia avusese timp să-l azvârle pe Victor în bordei şi să ridice vraful de schiuri, cu o singură mişcare, în faţa intrării bordeiului, pentru a baricada goana fiarelor. Schiurile nu erau înfipte în zăpadă, unul câte unul, pentru a se transforma în stâlpi foarte greu de clintit. Rezistenţa lor era un miracol şi se datora numai braţelor lui Ursu. În repezeală şi-n disperare, vlăjganul nu găsise altă soluţie de a asigura rezistenţa uşii improvizate, decât aceea de a-şi trece braţele prin legăturile de metal ale fiecărui schi şi de a trage apoi cu toată puterea în jos. Şi rămăsese aşa, în genunchi, cu braţele încordate, cu capul la două palme de uşa improvizată, încleştat, auzind şi aproape simţind fiecare urlet şi fiecare şuierat şi fiecare răsuflare a fiarelor de dincolo.

— Sssst… Îi căută el urechea lui Victor. Să nu ne simtă ceilalţi. Ar muri de spaimă, săracii.

Emoţionat, cutremurat, Victor îşi lipi capul de fruntea lui Ursu şi-i simţi sudoarea îngheţată.

— Ssssst… Continuă Ursu o clipă mai târziu. Mi-au scos năduşelile. Cred că mi s-au dublat bătăile inimii… Acum m-am obişnuit. Să vezi cum mă strâmb la ei printre zăbrele.

Pe alocuri, schiurile erau îndepărtate, oferind crăpături subţiri prin care se putea vedea vânzoleala dihăniilor. În una dintre crăpături intrase laba unui lup şi se prinsese ca într-o capcană. Acolo rodeau cel mai tare jivinele.

— Ssssst… Sunt o mulţime, fir-ar să fie! După laba asta, trebuie să fie nişte lupi giganţi, sau poate o fi intrat în capcană chiar şeful lor, ăla care ne-a aşteptat pe bordei… Hai să-l sacrificăm! Scoate cuţitul din buzunarul meu şi taie-i laba! Ai putere?… Dacă ăilalţi îl simt rănit, se reped asupra lui şi măcar scăpăm de unul…

— Ce tot sporovăiţi acolo? Întrebă Dan foarte intrigat. Dacă nu mi-ar fi atât de bine în puful ăsta…

— Toată lumea rămâne la loc! Strigă Victor, aproape cu răutate în voce. Mai bine apăraţi-vă picioarele!

Scoase cuţitul din buzunarul lui Ursu, îi dibui resortul şi apăsă. Apoi cu mâna tremurândă întinse lama spre crăpătura prin care se zărea o pată neagră agitându-se. Simţi imboldul lui Ursu din umeri. Lama întâlni rezistenţă. Apăsă tare, cu răutate. Urletul de durere din partea cealaltă sparse canonada vijeliei şi-l făcu pe Ţombi să scheune prelung. Schiurile zăngăniră, iar laba tăiată de lama ascuţită ca bricul căzu chiar la picioarele lui Victor.

— Ssssst… Bravo! Dacă se satură şi pleacă, mâine dimineaţă ieşim şi noi din mormânt… Dă-i drumul, că nu mai ştiu ce se întâmplă cu braţele mele şi mai ales cu gâtul. Trebuie să mă freci după ce scap. Are Lucia alcool…

Victor folosi cuţitul la tăiat cuburile de zăpadă. În scurtă vreme, mormanul uriaş se prefăcu în cuburi mari şi, încetul cu încetul, cuburile se uniră într-un perete gros, de aproape jumătate de metru. Când peretele ajunse sus, la două palme de bolta deschiderii, abia atunci Ursu îşi eliberă braţele din kandahare. Prin ferestruica rămasă, trase înăuntru schiurile, unul câte unul, apoi le aşează în spatele uşii ca

nişte baricade, ca nişte zăvoare uriaşe. Chiar dacă ar fi pătruns prin zăpadă, sfredelind-o, fiarele ar fi fost oprite de uşa formată din baricadele orizontale. În sfârşit, putea şi el să respire aer, nu duhoarea sălbăticiunilor.

— Psssst… Făcu el pentru ultima dată. Am scăpat bine. Înseamnă că sunt ocupate cu ospăţul… Am găsit laba… A cui este: a mea sau a ta? Eu am prins-o în capcană, tu ai tăiat-o…

Încetul cu încetul, atmosfera din bordei se schimbă, începură glumele, nu mai răsunau râsete demente, ci râsete de toate zilele, chiar şi Ţombi se mai liniştise, după ce Ursu îi trecuse de câteva ori pe la nas laba însângerată a fostului şef de lupi. E adevărat că în centrul bordeiului, de fapt mai aproape de uşă şi de fereastră, se aprinsese şi un foc, care nu împrăştia numai fum. Bordeiul se încălzise, tinerii începură să moţăie, unii se şi visau în zori pornind printr-un coridor de linişte spre căldură, spre o casă care să-i primească prieteneşte. Dar pe la miezul nopţii se auzi o bubuitură prelungă, îngrozitoare. Munţii se scuturau de zăpadă.

— Nu bei şi dumneata un pahar de vin? Îl întrebă Iordan pe cabanier. Excepţional vin! Vechi şi autentic…

— Mulţumesc… Răspunse cabanierul cu politeţe convenţională. M-am obişnuit cu vinuri mai ieftine, cu vinuri care se beau, nu care se gustă. Cel negru, pe care-l gustaţi dumneavoastră, mergea mult mai bine la grătar…

Iordan se uită spre el ostentativ, dar tot nu-şi lepădă ochelarii. Mâncase fără să şi-i scoată.

— Dumneata cam vrei să impui nişte lucruri, spuse Iordan… Arunci, aşa din coadă, parcă la întâmplare, subiecte de discuţie… Ai vrea să ne faci să întrebăm: ce înseamnă a gusta, ce înseamnă a bea, la ce se potriveşte mai bine vinul negru sau cel alb, ce se înţelege prin vinul ieftin… O mie de subiecte cu care să treacă vremea… Şi toate să pară întâmplătoare, plecate de la noi…

Cabanierul făcu o mutră de om copleşit de puteri prea mari, recunoscându-şi parcă neputinţa, inferioritatea:

— Eu nu vreau altceva decât să-mi servesc clienţii… Vorbele cuminţi fac şi ele parte din serviciu… N-o să spuneţi dumneavoastră că am sărit măsura!… Se mai poate întâmpla şi altfel; nu ştiu cine aruncă o piatră şi nu ştiu câţi înţelepţi…

— Ia stai, domnule, puţintel! Îl opri Liviu Iordan. Galopezi prea repede. Cum vine asta: nu ştii cine aruncă o piatră şi nu ştiu câţi înţelepţi încep s-o caute? Cum vine asta?… De ce într-un loc foloseşti pronumele şi în celălalt numeralul… Asta nu-i egalitate, domnule! Ia spune! De ce?

— Nu pricep… Răspunse cabanierul. Eu am spus o vorbă, dumneata o răsuceşti pe toate părţile, cu pronume şi numerale. De unde să ştiu eu…

— Sigur că nu ştii… Nu ştiinţa te-a obligat să foloseşti pronumele şi numeralul, ci instinctul, domnule. De ce n-ai folosit egalitatea, domnule? De ce n-ai spus: un prost aruncă o piatră, sau un nebun aruncă o piatră… Din cauza instinctului, domnule. Te refereai la dumneata, la vorbele pe care le serveşti clienţilor şi fără să-ţi dai seama ai folosit pronumele, ca să nu te insulţi singur… Ăsta-i instinctul! E foarte clar?

Cabanierul stătea rezemat de tejghea şi privea parcă nepăsător spre clienţii care încercau să-l tulbure. Fuma lacom, întotdeauna avea o ţigară în gură.

— Dacă doriţi cu tot dinadinsul, pot să tac, se retrase el. Eu nu v-am căutat nici o pricină…

— Fumezi mult… Spuse ca o constatare Liviu Iordan. Dar probabil că asta ţi-o spune oricine te vede două ore în preajma lui… Sau, hai să zicem: patru ore. Da… Vezi, domnule! Eu puteam să-ţi spun asta fără să te văd, fără să te cunosc. Sau, hai să zicem la… Cât a trecut de când am sosit?… Patru ore?… Puteam să ţi-o spun la patru ore după ce te-am văzut, chiar fără să stai în preajma mea! Fără să

stai vizibil în preajma mea… Nu simţi, domnule, din formularea frazei, nimic?

— Dumneata ai chef de vorbă şi de discursuri şi măcar de unul care să bată din palme! Explodă cabanierul.

— Aha! Treci la ofensivă ca să pară grosolane acuzaţiile mele! Eşti tare, domnule! Ia spune! Ce-ai căutat în camera de vizavi? Ai fost de două ori acolo, în timp ce noi vorbeam. Te-ai aşezat ca la teatru în aer liber: nevăzut şi cu ţigara în gură.

Cabanierul scăpă o pufnitură de râs, ca o răsuflare:

— Dumneata eşti pus pe ceartă. Încă n-a ieşit vijelia din oasele dumitale… Cauţi pricină… Sigur c-am fost în camera de vizavi. Atunci când v-am văzut luptându-vă cu indicatorul. Am intrat ca să v-o pregătesc. Am uns şi balamalele ca să nu scârţâie. O fi rămas, poate şi miros de tutun…

Petric ar fi vrut să-i spună lui Iordan: „Ai văzut dumneata? Tocmai la asta nu ne-am gândit…”, dar îi observă pumnii încleştaţi scăpărând mai dur ca niciodată. De aceea luă o atitudine de judecată şi începu să-l măsoare pe cabanier:

— Va să zică aşa, domnule…

— Ce-nseamnă acest „va să zică aşa?” întrebă cabanierul cu aceeaşi nepăsare iritantă în voce.

— Înseamnă că ai răspuns perfect! Interveni Liviu Iordan. Absolut perfect! Şi pe mine perfecţiunea mă incomodează, domnule, mă nelinişteşte… E foarte clar?

— Eu vreau să tac, răspunse cabanierul. Sunt destule chestii perfecte pe lume cu care te poţi dumneata certa. Dar nu înţeleg de ce-mi cauţi ceartă?… Faci teorii cu egalitatea, că-i nu ştiu ce cu pronumele sau cu numeralul, dar de fapt susţii neegalitatea de când ai intrat aici… Eu nu zic că oamenii nu se pot ciondăni, dar dumneata azvârli cu piatra ca să provoci cearta şi asta nu-i egalitate, domnule…

— Gata?! Întrebă surprinzător de calm Liviu Iordan.

— Nu e gata! Spuse celălalt, cu un vag tremur de enervare în glas. Nu-i egal, domnule, nici atunci când unul e chemat

gol în faţa altuia îmbrăcat, ca să i se dea lecţii de morală…
— Pe cine vezi dumneata gol? Întrebă Ion Petric.
— Într-un fel, pe dumneata! Răspunse ironic Iordan. Dar gazda noastră se gândea la altceva: eu sunt îmbrăcat şi dumnealui e gol. Şi ce e cu asta, domnule?
— Nu-i nimic, dacă ăla care e îmbrăcat nu face pe moralistul şi nu provoacă, spuse în silă cabanierul. Dacă m-aţi fi găsit mascat în Moş Crăciun, cum v-aţi fi simţit?
— Ne-am fi simţit foaaaarte bineee, îşi lungi vorbele Liviu Iordan. Dacă dumneata crezi că ochelarii sunt o mască… Poftim! I-am scos!
Vorbise repede, parcă ar fi poruncit altcuiva. Dar cabanierul îşi întoarse încet capul, ca şi cum ar fi săvârşit o obligaţie neplăcută, îl privi o secundă pe omul cu faţa mică, fără ochelari, apoi ridică din umeri, scăpând iarăşi, din piept, o pufnitură de râs, ca o răsuflare:
— Te-ai ferit atâta, că mi-am închipuit nu ştiu ce… Crezusem că eşti vreunul dintre cei care-şi au chipul prin ziare…
Liviu Iordan îşi descleştă încet pumnii. Mâinile i se desfăcură pe masă, uriaşe, ca două farfurii. Cabanierul săvârşise, în sfârşit, prima greşeală.
— Şi de unde ştii dumneata că nu sunt unul dintre aceia?… Întrebă el, rar, făcând pauze după fiecare cuvânt.
— Asta am zis-o şi eu aşa…
— Nu! N-ai zis-o aşa! Îl ţintui Liviu Iordan. Ai gândit că trebuie să spui aşa! Iar aici se ascunde o siguranţă inconştientă. Dacă nu-i cunoşti pe toţi cei cărora le apare fotografia în ziare, când poţi să spui despre cineva că nu i-ai văzut fotografia în ziare? Când, domnule?… Că doar nu citeşti toate ziarele care apar… Când îl cunoşti, domnule! Când ştii cine este, când ştii că nu putea să-i apară fotografia!… Stai, domnule! Stai, că ştiu ce vrei să spui. Vrei să spui că nu mă cunoşti, că nu m-ai văzut niciodată. Păi asta-i încurcătura în care ai intrat! Contradicţia asta,

domnule! Cum poţi dumneata, fără să mă cunoşti, să spui că nu mi-ai văzut fotografia în ziare…?

— Am spus că… Am zis-o şi eu… Aşa… Începuse să se bâlbâie cabanierul. De ce să despicăm…?

— Nu despicăm nimic! Îl întrerupse brutal Liviu Iordan. De ce nu recunoşti, domnule?… De ce nu recunoşti că ai aflat, adineauri, anumite lucruri care te fac să bănuieşti cine sunt… Şi cel care îţi închipui că sunt nu putea să aibă fotografia în ziare; nu putea să fie decât ceea ce ai auzit că este: un om care caută, un om care nu trăieşte decât pentru a căuta. Dumneata ştii cine sunt, ştii ce vreau, ştii ce caut… Poate că nu ştii de când te caut?… De douăzeci de ani!

Cabanierul îşi pierduse cumpătul:

— Ce tot mă înnebuneşti, domnule? De unde să ştiu eu cine eşti? De unde să ştiu eu ce cauţi dumneata? De când ai venit, tot mă freci ca într-o moară, tot mă strecori şi mă cauţi… Ce vină am eu că ai dumneata idei fixe? Caută-ţi alţi clienţi!

Liviu Iordan era mulţumit. Degetele lui răsfirate loveau uşor masa, fără zgomot. Petric recunoscu gestul şi azvârli priviri rele şi ascuţite spre cabanier:

— Gurrrrra! Hotărâm noi ce trebuie să spui! Apropie-te de noi! Mişcă-ţi picioarele, domnule! N-auzi?

Cabanierul parcă nici nu-l auzise. Rămase lipit de tejghea. Numai mâna lui urca lent spre gâtul unei sticle.

— Începi să fii nerod, domnule! Îi spuse Iordan ridicându-se de la masă. Ştii mai bine decât mine că în pustiul ăsta suntem numai noi trei. Dar trebuie să mai ştii ceva: nimeni nu are habar că am urcat aici. Cei care au coborât nu ne-au văzut. Ei! Începe să fie clar?

Cabanierul apucă sticla şi turnă din ea într-un pahar. Bău cu mâna stingă. Dreapta dusese sticla sub tejghea, într-un gest firesc, de gospodar. Dar degetele eliberate căutară, găsiră şi strânseră cu putere capul metalic al unui sifon.

— Mi s-a părut mie curios telefonul ăla la miezul nopţii… Îşi aminti cabanierul. Şi toată chemarea aceea grabnică.

Dar nu m-am gândit că se pregăteşte o lovitură aici… N-o să găsiţi mare lucru. Câteva sute de lei. Şi nişte provizii pe care nu prea văd cum o să le duceţi jos… Altceva…

— N-o întoarce, domnule! Nu fi nerod, domnule. Dă drumul sticlei, dă drumul armei, domnule! Auzi?… Ce poţi să ai acolo sub tejghea? Un cuţit… Un topor… Un sifon… Astea nu-s arme, domnule… Auzi?

Liviu Iordan înainta câţiva paşi, dar nu spre tejghea, ci oblic, spre uşa care dădea în antreu. Parcă înţelegându-i intenţia, Ion Petric porni spre cealaltă uşă, care dădea spre dormitoare. Cabanierul nu mai avea unde să se refugieze.

— Nu vreau să te împuşc, domnule… Continuă Liviu Iordan, scoţând pistolul de sub pulover. Dumneata ridică mâinile încet şi aşază-ţi-le pe creştetul capului. Chiar dacă ai un pistol, nu te poţi salva. Unul dintre noi doi tot te va doborî. Hai!

Ultimul cuvânt şuieră ca un proiectil. Cabanierul îşi ridică încet mâinile, împreunându-şi-le pe creştetul capului.

— Acum ieşi de-acolo! Porunci Ion Petric. Aşază-te pe scaunul de lângă sobă. Şi să nu cobori mâinile de pe creştet… Ca să fie foarte clar!

Liviu Iordan îl aprobă cu un zâmbet ironic. Cabanierul se supuse. Ieşi de după tejghea şi păşi rar spre locul pe care i-l indicase Ion Petric. Colosul se luă după el şi îi controla, în mers, buzunarele şi ascunzişurile posibile pentru o armă. Nu găsi nimic. Abia după aceea îi făcu semn să se aşeze pe scaun.

— Nu! Se opuse Liviu Iordan. Stai în picioare. În poziţie de repaus, ca la armată în faţa superiorului… Taci! Ştiu ce vrei să spui: ce-ai spus mai adineauri… Câţi bani sunt în casă… Nu-ţi stă bine în rol de nerod. Nu ţi se potriveşte, domnule, îţi propun să dăm cărţile pe faţă!

Cabanierul îşi schimonosi figura pentru a-şi dovedi neputinţa. Dacă n-ar fi fost în poziţia aceea obositoare şi caraghioasă, ar fi ridicat simplu din umeri:

— N-am ce să fac… Răspunse el. Aţi urcat aici cu nişte idei fixe. Singura mea nădejde este că n-o să ucideţi un om nevinovat. Numai un nebun ucide de pomană…

— Da, domnule! Spuse Iordan aproape în şoaptă, venind către el. Numai un nebun poate să ucidă inutil. De-aceea, domnule, îţi dau cuvântul meu de onoare că nu sunt nebun şi că nu te voi ucide nevinovat…

Pentru prima dată, muşchii tresăriră pe faţa cabanierului. Şi parcă dându-şi seama de slăbiciunea de o clipă, faţa i se înroşi imediat, iar vocea îi deveni rugătoare:

— Mi-e teamă, domnule. Mi-e teamă că vei ucide…

— De ce? Şuieră Liviu Iordan. Pentru că mă crezi nebun, sau pentru că n-ai încredere în cuvântul meu?

Cabanierul închise ochii. Omul din faţa lui era un diavol. Intra în el ca o boală şi începea să cotropească. Nu-l putea respinge, orice rezistenţă se transforma în prăbuşire.

— Mi-e teamă, domnule, cum să nu-mi fie? Începu cabanierul. Nu mă cunoşti, nu te cunosc. Vii aici purtat de nişte idei fixe. Crezi că sunt nu ştiu cine care trebuie ucis…

— Iar vrei să mă abaţi pe o potecă lăturalnică… Îl dibui Liviu Iordan. Dacă veneam să te ucid, de ce n-am făcut-o? De ce nu te-am ucis până acum?… Ştii dumneata pentru ce am venit… Ţi-am dat cuvântul că nu te voi ucide nevinovat! De ce ţi-e frică, domnule?

Cabanierul nu răspunse. Iarăşi simţi fiori în ceafă şi iarăşi închise ochii.

Liviu Iordan începu să se plimbe nervos prin sufragerie. Nu izbutea să răspundă la cea mai simplă întrebare: „De ce-i era teamă cabanierului?” O anumită teamă îl făcea pe cabanier să nu joace cu cărţile pe faţă, aşa cum se întâmplase cu Ion Petric. De unde provenea această teamă? Să fi ajuns singur la descoperirea tainei? Să posede el un anumit amănunt, de o importanţă extremă, pe care nu-l mai ştia nimeni altcineva? De ce se ferea?… I se părea că pentru prima oară pleacă la atac fără să ştie cum să-l ducă

şi fără să ştie cum se va sfârşi. Trebuia totuşi să pornească atacul!

— Te numeşti Paul Bălan… Începu el. De ce ţi-ai schimbat numele? Cum ai ajuns Paul Balău?

— Nu mi-am schimbat numele, răspunse cabanierul. Paul Balău e numele adevărat…

— Vrei să spui că numele celălalt: Bălan, provenea dintr-o eroare? Asta trebuie să înţeleg…

— Chiar aşa este. Mi s-a dat un nou buletin, când s-a dat la toată lumea şi s-a trecut numele adevărat de pe actul de naştere. Eu nici nu mi-am dat seama…

— Înţeleg… Spuse Liviu Iordan. Ştii că aşa ceva este aproape imposibil de verificat. Dar nici nu interesează dacă era greşit vechiul buletin sau dacă s-a greşit ăstălalt. Principalul e că te-ai numit odată Paul Bălan. De când ţi-ai schimbat numele… Adică de când porţi numele ăsta: Balău? Am revenit special asupra întrebării ca să nu-ţi închipui că-ţi întind o cursă.

— Am primit noul buletin acum… Douăzeci de ani… De-atunci s-au mai schimbat o dată buletinele…

— Hopa! Făcu Liviu Iordan. La asta nu m-am gândit. Prin urmare, acum douăzeci de ani, ţi-ai schimbat dintr-un anumit motiv buletinul!… Încă nu mă interesează motivul. Vreau să precizezi cum te-ai numit până acum douăzeci de ani când ţi-ai schimbat buletinul?

— Paul Bălan… Tot timpul…

— De când te-ai retras în munţi? Vreau răspunsuri foarte precise. Ca să fie clar, foarte clar!

— De douăzeci… Şi doi de ani. Imediat după terminarea războiului. Am avut un accident şi…

— Ce meserie ai avut înainte de a urca în munţi?

— Am fost şofer…

Liviu Iordan încuviinţă, clătinându-şi capul:

— Ştiu… Şi probabil ştiai că ştiu, adică îţi închipuiai că ştiu… Da!… Mai departe… Ai spus c-ai avut un accident… În

faţa Gării de Nord, pe Calea Griviţei, lângă un chioşc cu răcoritoare…

Cabanierul îngălbeni. Tremura, sau clătina capul repetând o afirmaţie? Era greu de răspuns.

— Ai fost transportat la Spitalul 303, la fostele grajduri regale, în Cotroceni. Cu dublă fractură de claviculă şi cu câteva coaste rupte. Celelalte răni erau superficiale… Convalescenţa ai petrecut-o într-un sanatoriu de câmpie, lângă Slatina… ai stat acolo, ca invalid de război… Pentru că aşa ai aranjat lucrurile… Până în octombrie… Pe urmă ai dispărut. Ca să dau de dumneata, am umblat cincisprezece ani de zile prin toată ţara… Am căutat toţi oamenii cu care ai stat în pavilion, vreo treizeci de răniţi… Fiecare cu altă adresă, cu altă profesiune, mutându-se dintr-un oraş în altul… Şi numai doi dintre ei, cu care te împrieteniseşi, mi-au povestit despre mama dumitale şi şi-au amintit numele satului în care trăia.

Şi Paul Bălan şi Ion Petric ascultau ca fascinaţi povestea lui Iordan.

— Da, domnule… Continuă el. Când am ajuns în satul dumitale, n-am mai găsit nici un Bălan. Mama dumitale murise de trei ani şi nimeni nu ştia unde eşti. Cei mai mulţi credeau c: ai plecat din ţară. Mai aveai un văr care lucra într-o mină de lângă Vatra Dornei, într-o mină de mangan. Am mers pe urmele lui prin tot felul de mine şi şantiere, prin toată ţara. Ajungeam întotdeauna mai târziu cu câteva luni. La Comăneşti, am ajuns chiar la câteva zile după ce a plecat. L-am găsit la Uioara. El mi-a spus că eşti cabanier în regiunea asta. Îi părea rău, săracul, că nu-mi poate da adresa, dar nu te mai văzuse de vreo opt ani. Nu ştia că-mi dă prima şi singura veste despre dumneata… Asta s-a întâmplat cu câteva luni în urmă… Nu-ţi fie teamă, că am ştiut eu cum să vorbesc cu el. Nici nu ştie cine sunt, a şi uitat că a vorbit cu mine… L-am tras de limbă, domnule, fără să simtă şi l-am întâlnit întâmplător la o cârciumă… Să n-ai nici o teamă şi nici o nădejde. Nimeni în lumea asta, cu

excepţia celor care sunt aici, nu ştie că eu te caut pe dumneata… Mai este cineva care ştie, dar nu ştie cine sunt eu. Am luat toate măsurile, domnule. Ca să fie foarte clar!… Ţi-am spus toate acestea ca să-ţi intre bine în cap că nu voi da nici un pas înapoi. Jumătate din anii pe care-i am, i-am petrecut numai în căutări. N-am fost nimic, domnule, înţelegi?… Nimic! Un om care caută, nu unul care mănâncă şi doarme, care se duce la cinema, care iubeşte, care râde, care citeşte ziarul. Am fost un om care caută. Căutam în fiecare mişcare pe care-o făceam, în fiecare minut pe care-l trăiam… Asta e, domnule: căutam! La început am crezut că în câteva luni voi termina căutarea, pe urmă am mai adăugat câteva luni, aşa cum face omul când are o întâlnire şi se hotărăşte să mai aştepte câteva minute şi iar câteva minute, până pleacă. Eu mai adăugam luni şi alte luni şi pe urmă ani şi alţi ani, până mi-am dat seama că nu mai pot pleca. Investisem prea multă căutare ca să mai pot renunţa. Era ca o greutate care trăgea într-o balanţă. Nu mai puteam să renunţ. Şi nici n-aş fi fost în stare. Îmi intrase căutarea în sânge… Ani? Douăzeci şi trei… Înţelegi, domnule? Mi se lăsase un testament, pe patul de moarte mi s-a lăsat…

Cabanierul se dădu un pas înapoi, alungat de groază, de o teroare căreia nu putea să i se împotrivească. Liviu Iordan era într-o asemenea stare, că nici nu-i observă mişcarea, închisese ochii şi aştepta să se liniştească. Vocea îi deveni iarăşi lucidă şi fermă:

— Acum ştii mai bine, domnule. Ştii că nu voi da înapoi nici un pas, ştii că nu pot să dau înapoi… Nu mai are rost să te ascunzi… Când l-ai cunoscut pe George Iordan?

— Niciodată! Răspunse prompt cabanierul.

— Poate că l-ai cunoscut sub alt nume? Insistă Liviu Iordan. Poate n-ai reţinut că şi pe mine mă cheamă Iordan?

— Ba da… Răspunse cabanierul.

— Numele dumnealui l-ai reţinut? Întrebă într-o doară Liviu Iordan.

— Mi se pare că… Petrescu sau… Cam aşa ceva.
— Atunci de ce spui că nu l-ai cunoscut pe George Iordan?
— Ce-are a face una cu alta? Pe dumnealui l-am cunoscut, pe domnul Petrescu, sau cam aşa ceva, dar pe George Iordan nu l-am cunoscut. Dacă ar fi venit şi el la cabană…
— De unde ştii că n-a fost la cabană?
— Dacă dumneata vrei să faci glume cu mine!… Cum să vină la cabană?
— Dar de ce să nu vină, domnule, la cabană? Întrebă apăsat Liviu Iordan, ridicându-se ameninţător de pe scaun. De ce să nu urce la cabană ca tot omul? De unde ştii dumneata că n-a fost şi el printre miile şi zecile de mii de oameni care s-au perindat prin cabanele din ţara asta?
Cabanierul îşi dădea seama că făcuse o greşeală copilărească. Oare o mai putea repara?
— Poate că o fi fost, dar nu l-am cunoscut… se retrase el nesigur, încordându-şi la limită atenţia.
— Nu, domnule! Lovi celălalt. Ştii bine că nu putea să urce la cabană. Poate că ştii mai bine decât mine, sau poate că ai ştiut înaintea mea… Cum să vină la cabană? Sigur că ţi se părea o glumă. Cum să urce din mormânt la cabană?… Atunci de ce spui că nu-l cunoşti, domnule? De ce spui că nu l-ai cunoscut? De ce numele Iordan l-ai reţinut? De ce l-ai reţinut din prima clipă, fără să ţi-l repete cineva? De ce nu l-ai reţinut şi pe al dumnealui?… Cum să vină la cabană!… Dacă ştii că George Iordan e mort, de ce te încăpăţânezi, ca un nerod, în a susţine că nu l-ai cunoscut?
— N-am spus nimic, domnule. Dumneata spui totul. Dacă-i pe teorie, pot să zic şi eu că am aflat de la nu ştiu cine că George Iordan a murit. Nu ştiu nimic. Nu l-am cunoscut.
— Acum e prea târziu! Îl privi cu dispreţ Liviu Iordan. Înţelegi, domnule? Pentru mine e prea târziu, nu pentru dumneata. Dumneata poţi să cauţi câte prostii vrei. Ai şi început să te aperi prosteşte, cu încăpăţânări de copil: nu ştiu nimic… Nu l-am cunoscut… Acum ştiu eu, ştiu că nu pot să greşesc! Am obţinut de la dumneata o mie şi una de

dovezi şi mai ales încăpăţânarea asta de la urmă! Mi-a fost pe undeva teamă că ar putea să fie o coincidenţă, o teamă minoră, domnule, a mia parte dintr-un adevăr sigur. Dar acum, gata! A dispărut şi fărâma aceea… Dumneata eşti cel de-al doilea! Înţelegi? Într-o zi, la începutul lui iulie, a doua zi după ce ai plecat cu maşina spre un anumit loc din Bucureşti, la ora unsprezece şi jumătate, ai avut întâlnire cu George Iordan, în faţa Gării de Nord, pe Calea Griviţei… Erai îmbrăcat în cămaşă albă, cu pantaloni de doc…

— Nu-i adevărat! Strigă Paul Bălan. E o cursă! Nu m-am întâlnit cu nici un George Iordan. Poate că ne-am refugiat toţi trei acolo, la întâmplare şi a căzut casa peste noi. N-am avut întâlnire cu el… Nu l-am cunoscut…

Liviu Iordan se întoarse către Ion Petric:

— Adu funia, de sus, din rucsacul meu. Îl ajutăm noi să-şi refacă memoria. O să-şi amintească şi laptele supt de la maică-sa…

Paul Bălan nu opuse nici o rezistenţă când cei doi oaspeţi începură să-l lege. Se lăsă moale ca o cârpă. Fedeleş, ca o mumie, fu rostogolit în antreu, iar acolo i se legară picioarele de un stâlp. După un timp, gerul începu să-i trezească amintirile.

CAPITOLUL VI.

Gerul îndurat, spaima, oboseala şi căldura răspândită în tot bordeiul de focul de cetini, supravegheat şi întreţinut cu schimbul, îi adormiseră pe cireşari. Trecuse de miezul nopţii şi venise rândul lui Victor să facă de gardă, după Ionel. Focul abia mocnea. Maldărul de cetini era pe sfârşite. Victor arunca din când în când câte-o crenguţă în foc, mai mult pentru a păstra o geană de lumină în adăpostul de sub pământ şi a auzi pârâiturile acelor de brad. Când flacăra ajungea la apogeu, îşi plimba privirile peste paturile de iarbă. Lucia şi Maria dormeau una lângă alta, amândouă cu picioarele în rucsac. Braţul Mariei se odihnea pe braţul Luciei. Alături de Maria se întinsese Tic, în diagonală, cu picioarele spre foc şi cu capul spre soră-sa, iar Ţombi

adormise, în sfârşit, cu botul pe ceafa neînfricatului său stăpân. Pe celălalt pat de iarbă dormeau: Dan, Ionel şi Ursu. Dan cu capul împins în perete, Ionel legănându-se şi răsuflând şuierător, Ursu frământându-se mereu, întorcându-se şi pe o parte şi pe alta, sau ridicându-se uneori în capul oaselor.

Cam la un sfert de oră după ce intrase Victor în schimb, apăru şi Ursu lângă foc.

— Nici nu pot să mă gândesc la somn, şopti vlăjganul. Abia am aşteptat să adoarmă toţi şi acum Ionel. Tu auzi? Simţi? Vijelia s-a înteţit… Şi dacă ar fi numai vijelia… N-avem nimic, nici fărâmă de pâine… Dacă n-ar fi luat Lucia sandvişurile, muream de foame… Şi nici foc nu mai avem din ce să facem…

— Ba foc am mai avea din ce să facem, răspunse Victor, tot în şoaptă. Gărduleţele ăstea de nuiele ne ajung pentru câteva zile. Tot nu folosesc la nimic. Dar cu mâncarea e o nenorocire.

— Oare cât am putea să rezistăm fără hrană?

— Cam tot atâtea zile cât va ţine focul, adică vreo două, trei zile. Toate nenorocirile se vor abate odată… Ssssst!

Se auzeau foşnete într-un pat. Victor aruncă o crenguţă în foc şi la flacăra ei îl zări pe Tic în capul oaselor.

— Mizerabilul ăsta… se scuză Tic în şoaptă. Iar a început să scheune. Tocmai când visam că mănânc cârnaţi de porc şi răcituri. Nici n-am apucat să simt gustul usturoiului. Jigodia…

Victor era atât de înduioşat (dar mai ales Ursu, care n-avea însă voie să-şi trădeze prezenţa, acolo lângă foc), încât îi venea să se ducă la el şi să-i mângâie părul ciufulit şi plin de paie. Se mulţumi să-i facă un semn de „somn uşor”, apoi rămase iar nemişcat aşteptând să adoarmă ciufuliciul.

— Tu crezi că lupii s-au săturat cu ăla? Întrebă Victor în şoaptă când îl simţi pe Ursu iarăşi lângă el.

— Tare mi-e teamă că nu… Dacă e capul haitei, ne-am dus. Cred că nici nu s-au atins ceilalţi de el. Fără un picior e încă

puternic şi ceilalţi ştiu că-i mai poate conduce. De asta mi-a fost teamă… Aşa am citit nu mai ştiu pe unde. Când cade unul dintre ei rănit, îl sfâşie cât ai zice peşte, dar am citit că se supun întocmai capului haitei… Scârboase şi crude jivine! Când atacă o stână, nu ucid numai oile pe care le fură şi le mănâncă. Fac un adevărat măcel. Ucid totul. Sute de oi. Numai din pofta de a ucide… De aceea am sărit asupra ăluia singuratic. Cred că l-aş fi sugrumat…

— Oare sunt mulţi? Se cutremură Victor.

— După bocănituri şi urlete parcă erau sute. Brrrr! Nu ştiu, Victor. Dar parcă mai contează dacă sunt cinci sau douăzeci! Sau o sută… Au simţit pradă bună în bordei şi n-or să se mişte de-aici chiar dac-ar muri de foame. Sau dacă-s mai mulţi, se împart. Unii rămân, alţii pleacă în căutarea altor prăzi… Numai că pe-aici, în afară de noi, nu prea văd ce-or să găsească… Eu aşa îmi închipui, cam asta le trece prin mintea lor de jivine scârboase: fraţilor! Am dat lovitura!… Singura noastră şansă e să stea vijelia şi să înceapă oamenii să bată iarăşi drumurile… Sau să pornească vreo ceată de vânători după lupi… Aşa cum se întâmplă pe vremea rea…

— Nu rezistăm până atunci, aici… Spuse Victor. Tu ştii la ce oră a început vijelia? Exact când ne-a spus cabanierul… Şi tot el ne-a spus că va ţine cel puţin o săptămână. Cel puţin, Ursule! Cum putem să rezistăm în bordeiul ăsta o săptămână? Chiar dacă n-ar fi lupii ăştia la pândă şi tot ar fi greu până la primul adăpost mai ca lumea, până la cabana Izvoarele, unde ne-a sfătuit cabanierul de la Poieniţa… Şi ştii de unde ni se trage toată nenorocirea asta?

— Ştiu… Îşi aminti Ursu. Dacă nu ne-am fi grăbit să-l salvăm… Oare n-ar fi putut scăpa singur din prăpastia ăia?

— Să scape singur?! Se înfioră Victor, amintindu-şi poziţia în care-l găsise pe cabanierul de la Izvoarele. Numai dacă s-ar fi trezit, Ursule… Ştii, mi-a fost ruşine să spun… Numai dacă ar fi căscat în leşin, sau dacă i-ar fi căzut un bulgăraş de zăpadă pe spate şi s-ar fi prăbuşit… Ufff! Ştii cum stătea

deasupra prăpastiei?… Dacă ar fi avut o batistă în buzunarul de la piept, sau un inel în deget, ar fi căzut… Zău că nu exagerez… Probabil că s-a certat cu nevasta… Dar să-l lăsăm dra… Adică să-l lăsăm în plata Domnului… Noi suntem într-o situaţie mult mai disperată decât a lui… Pentru că pe noi nu are cine să ne salveze…

— Dac-am putea profita de răsăritul de soare al lui Ionel! Spuse Ursu înfuriat de groaznica neputinţă pe care-o simţea pretutindeni în jur. O oră sau două ore de urcuş…

— E fantastic, Ursule! Acum îmi amintesc harta în toate detaliile. Nu numai regiunea asta. Toată harta. Parcă o văd în faţa ochilor. Fiecare cută, fiecare vale, fiecare înălţime… Oare cum de nu ne-a trecut prin cap să ne uităm pe ea?… Ştiu unde suntem, adică bănuiesc… Adică ştiu cu precizie!

— Stâna nu era trecută pe hartă, îşi aminti Ursu.

— Ştiu că nu era trecută, dar într-un fel era… Teoria Luciei cu fundul de căldare îmi dă siguranţă. Parcă văd pe hartă fundul de căldare. Şi de la fundul căldării până la Izvoarele, pe serpentinele de care ţi-ai amintit şi tu, nu e mai mult de o oră…

— În timp normal, Victor…

— Sigur că da… Şi ştii ce mai cred?… Cabana e chiar deasupra noastră. De-acolo, de lângă cabană, au căzut obiectele pe care le-ai găsit tu. Sunt absolut sigur!

— Pumnalul, Victor! Un adevărat dar ceresc… Cine ştie la ce ne va mai folosi! Fără el… Nu cred că aş mai fi avut curajul să vă păzesc în faţa movilei… Stăteam faţă în faţă, fir-ar să fie de cotong! Abia aştepta să cad sau să vină ăilalţi…

— Oare ce fac? Nu se duc prin alte părţi?

— Ştii ce fac? Stau undeva la adăpost. În zăpadă, sau după vreo stâncă… Stau în cerc şi în mijlocul lor se află cotonogul… Sunt sigur că el e şeful şi că laba e a lui. A vrut să facă pe viteazul faţă de ăilalţi şi şi-a repezit laba… Stau în cerc, mizerabilii! Şi mereu unul din ei vine spre bordei să vadă ce se întâmplă. Cu schimbul. Se-ntoarce unul, pleacă

altul, mereu, mereu e mişcare. Ca să nu le scape cumva prada. Dacă n-ar fi vijelie, ar înconjura bordeiul şi-ar aştepta.

— Dacă scăpăm primul răsărit de soare al vijeliei… se înfricoşă Victor. Poate că nu-s aşa de mulţi…

Ursu înţelese gândul lui Victor. De câte ori nu-i trecuse şi lui prin cap! Dar mai ştia, din atâtea povestiri şi lecturi, că nu e animal mai crud şi mai hămesit ca lupul în haită. Atât de laş când e singur, în momentul când se adună în haită întrece în ferocitate şi în îndrăzneală orice alt animal de pe planetă. Atacă satele, ba ajunge uneori şi pe la marginea oraşelor mai liniştite. Ba mai citise prin cărţi despre lupii care-şi caută şi chiar îşi recunosc duşmanii după ani de zile.

— Şi eu te-am pus pe tine să-i tai laba! Făcu Ursu haz de necaz. Acum suntem amândoi trecuţi în catastiful lor. Cred că-s mulţi… Dar dacă tu crezi că ar trebui să facem o încercare, eu mă alătur… De fapt m-am gândit şi eu la inversarea masacrului: să-i măcelărim noi pe ei…

— Cum? Cu ce? Chiar dacă am avea un pistol mitralieră şi tot ar fi greu…

— Dac-am avea un pistol mitralieră! Visă Ursu. Doamne, ce i-aş mai curăţa. Aş sta aici, în gura bordeiului şi i-aş trăsni unul câte unul… Nu ştiu de ce-i urăsc atâta… Poate din cauza întâmplării aceleia groaznice din prima iarnă după război! Brrrr! Mi-a povestit-o un vânător care a fost în grupul de răzbunători. Cumplită poveste. Era o ceată de turişti. Urcau spre o cabană şi i-a prins viscolul. Era un grup mare, vreo cincizeci de băieţi şi fete… Şi deodată i-a atacat o haită de lupi. Vreo zece, doisprezece lupi… Cincisprezece… Şi ştii care a fost nenorocirea? I-a cuprins panica pe toţi cei din grup. În loc să facă un cerc şi să se apere cu schiurile şi cu beţele, să facă un fel de gard din schiuri, iar alţii să întâmpine, în spatele gardului, lupii cu beţele, au luat-o la goană, care încotro. A fost un masacru total. Niciunul din cei cincizeci de tineri n-a scăpat. I-au ucis pe toţi. Numai la beregată i-au atacat… Eram mic când mi

s-a istorisit întâmplarea. Atunci am simţit prima dată în viaţă dorinţa să mă fac ceva. Ani de zile, de câte ori mă întreba cineva, aşa, de formă, ce vreau să mă fac, nu spuneam nici şofer, nici aviator, nici vânzător de îngheţată. Spuneam mereu: să omor lupi. Măcelar de lupi. Nu ştiu cine mă învăţase cuvântul ăsta: măcelar.

— Şi pe mine mă trece groaza! Spuse Victor. Şi pentru turiştii aceia… Dar mă gândesc şi la situaţia noastră… Zău, Ursule… Pentru prima dată, parcă mi-ar părea rău că am avut ocazia să salvăm un om de la moarte… Mă gândesc la Tic, la Maria, la Lucia… la toţi, la tine… Şi la fiarele astea care aşteaptă în jurul bordeiului… Hai să jurăm ceva, Ursule! Noi doi… Să jurăm că vom apăra uşa până la ultimul nostru strop de putere. Nu împotriva lupilor, că ei nu vor putea să intre aici. Împotriva celor dinăuntru, Ursule! Să nu-i lăsăm să iasă afară. Şi dacă eu o să înnebunesc şi o să vreau să ies, poţi să faci orice cu mine… Mai bine să mă ucizi tu, decât să ajung în colţii fiarelor…

Ursu era profund impresionat de cuvintele lui Victor, înţelegea ca şi el în ce situaţie se află cireşarii. Erau apăraţi de dihăniile crude şi hămesite, dar nu erau apăraţi de foame, de ger, de groază…

— Poate că sunt puţini… Încercă el să se încurajeze. Poate că sunt mai puţini decât cred eu… Dar nu ştiu cum să facem, pentru că nu avem decât o armă, o armă de mână… Dacă n-ar ataca în grup, ci unul câte unul, le-am veni foarte uşor de hac. Eu singur nu m-aş mai sătura să tai cu cuţitul ăsta grozav. Dar dacă sar deodată patru, cinci şi chiar mai mulţi, ce ne facem? Nici cu puşca nu i-am putea opri. Asta-i nenorocirea… Zău că nu mi-e frică! Aş da în ei cu toată ura lumii. În fiecare lup parcă văd pe unul din cei care au făcut atunci măcelul… Dar dacă sunt prea mulţi, nici n-apuc să ucid unul şi îmi sar alţi trei, patru în spate… Chiar dacă am fi împreună, fiecare înarmat şi tot n-am putea să facem mare lucru. Ne-ar doborî repede. Văd că te preocupă grozav…

— Mă preocupă… Spuse Victor. Cumplit mă preocupă. Dacă nu scăpăm de fiarele ăstea, dacă nu trecem prin barajul lor, nu mai avem nici o altă şansă de salvare. Ştii care-i groaza mea cea mai mare, Ursule?… Suntem în fundul unei căldări, în fundul unei prăpăstii şi ninge întruna şi viscoleşte, Ursule şi mi-e teamă de avalanşă… Dacă se prăbuşeşte zăpada de pe munţii de deasupra noastră, cu lupi sau fără lupi, s-a terminat cu noi… Asta-i! Mereu tremur… Şi zău, pe cuvântul meu, că parcă mă bucur când îi aud pe lupi hârşâind în faţa intrării bordeiului… Înseamnă că încă nu suntem îngropaţi… Fiecare minut trece prin mine… Fir-ar să fie de accident! Oare de ce s-a certat idiotul ăla cu nevastă-sa! Şi de ce nu s-a uitat în jurul lui? Şi când te gândeşti că acuşi va răsări soarele… Peste câteva ore.: acuşi se vor scula ceilalţi şi vor vrea cu orice risc să pornim spre Izvoarele. Ce-o să le spunem?

Se lăsă o tăcere plină de spaime, apoi se auzi vocea terorizată a Mariei:

— Nu e nevoie să ne spuneţi nimic. Ascultăm, amândouă, de aproape un ceas, şoaptele voastre.

— Şi eu… Spuse Tic.

— Şi noi… Spuse Ionel. Eu şi Dan… S-a dus cu frumosul şi inspiratul meu răsărit de soare. Ştiţi ce rău îmi pare!

Se auzi de undeva dintr-un ungher şi schelălăitul înăbuşit al lui Ţombi.

— Eu mă opun! Strigă Dan. Ei, na! Din cauza unor dihănii urâcioase! De ce nu e Ţombi ăsta un dulău, un tigru?! Pssst! Dac-ar fi Ţombi un tigru! Ce-ar mai da iama prin ei!

— Din păcate, spuse Ursu, nu e tigru. Şi chiar dacă ar fi, nu cred că i-ar speria. Dacă sunt înfometaţi, sar zece odată asupra lui şi-l fac bucăţi… Şi voi de ce-aţi tăcut? Se înfurie subit Ursu. De ce nu ne-aţi spus că sunteţi treji? Ce rost avea să auziţi poveştile noastre aiurite?

— E mai bine aşa… Interveni Lucia cu un accent trist în voce. Măcar să ştim pe ce lume ne aflăm. Ne-am fi sculat

dimineaţă cu atâta speranţă, încât n-am fi putut rezista la ideea închisorii fără speranţă…

— Oare nu se poate întâmpla o minune? Întrebă în şoaptă Maria. O minune frumoasă şi caldă…

— Dacă am putea să le întindem o capcană… se foia Tic întruna. Să-i trimitem dracului în altă parte…

— Şi eu mă gândesc la o capcană, Ticuşor, spuse Victor. Dar cu altă direcţie. Uffff! Mai lăsaţi-mă puţin…

— Nu putem ucide de la distanţă unul sau doi dintre ei? Întrebă Ionel. I-am preface în ospăţ şi între timp am tuli-o…

— Copilării… Îl temperă Ursu. Hai să zicem că am putea să ucidem, de la distanţă, unul sau doi. Fie că am arunca pumnalul ăsta grozav în unul mai curajos, care ar veni mai aproape de noi, fie că am prinde cu funia pe al doilea şi l-am răni cu beţele sau cu nişte bolovani… Să zicem că ne-ar reuşi ambele încercări… N-am face decât să-i întărâtăm. Unde s-o tulim? Ar lăsa totul şi ar veni după noi.

— Eşti sigur că sunt aşa de mulţi?

— Sunt sigur, Ticuşor… Din păcate. Cel puţin zece, doisprezece sunt… Am auzit adineauri vreo douăsprezece urlete… Şi mi se pare că lupii urlă pe rând… Începând cu şeful şi terminând cu mezinul… Ba să nu fie mai mulţi…

— Dacă am putea să-i prăbuşim într-o prăpastie, într-o groapă! Se revoltă Dan. Într-o groapă nu prea adâncă. Să ne uităm la ei de sus şi să-i scuipăm şi să azvârlim cu bolovani în ei şi să aruncăm paie şi pe urmă să le dăm foc. Ha! Să-i văd cum ard!

— Asta e! Spuse Victor cu o explozie de triumf în voce. Bravo, Dan! Asta e! Trebuie să le dăm foc!

— Ai înnebunit? Sări Lucia.

— N-am înnebunit deloc! Trebuie să-i atragem aici în bordei şi să le dăm foc!

— Şi noi?! Se cutremură Maria. Noi ce facem?

— Noi ieşim! Răspunse Victor. În momentul când ei intră, noi ieşim. Iau locul nostru şi le dăm foc. Cred că oamenii şi

lumea şi văzduhul ne vor ierta pentru crima asta premeditată.

— Şi cum evităm întâlnirea cu ei! Ţipă Ionel. Vreau să ştiu că ard, dar cum trecem pe lângă ei?… Zău că aş privi spectacolul, fără să mi se facă, nu milă, greaţă. Dar cum?

— Spectacolul nu cred că-l vom putea privi… Răspunse Victor din ce în ce mai vesel. Dar, aşa cum spunea Dan, vom putea să-i scuipăm, să-i întărâtăm. Gata cu glumele!

— Cum?! Ţipă Tic. Totul a fost o glumă?

— Nu, Ticuşor… N-a fost nici o glumă. Tot nu înţelegeţi? Îi atragem în bordei… Dar pentru asta, mai întâi şi mai întâi, trebuie să jurăm că o să ne păstrăm curajul şi sângele rece. Pentru că o să locuim câteva minute împreună cu ei aici, în bordei. Numai că vom fi despărţiţi de ei printr-un perete…

— Dar de unde putem lua atâta zăpadă ca să facem un perete care să ţină? Întrebă Lucia. Abia ne-a ajuns pentru uşă…

— Zăpadă n-avem de unde să luăm? Sări Tic. Toată lumea e îngropată în zăpadă. Zăpadă este, dar nu ştiu cum s-o aducem…

— Îţi înţeleg planul, spuse Ursu. E formidabil! Să împărţim bordeiul în două compartimente, să-i atragem pe lupi în cel rezervat lor şi pe urmă să-i închidem. Dar nu văd absolut nici o posibilitate de a căra zăpadă înăuntru, fără să fim atacaţi de lupi… Şi ştii câtă zăpadă ne-ar trebui pentru un perete care să reziste? Vagoane întregi. Să nu-ţi închipui că lupii nu vor încerca să străpungă peretele de zăpadă când vor simţi că sunt închişi. Vor scormoni şi vor reuşi. Dar până vor reuşi ei, noi vom fi afară şi vom baricada bine ieşirea… Numai dacă am putea aduce zăpada. Cum? Pe unde?

— Să spargem bordeiul în partea cealaltă! Propuse Dan. Ar veni singură zăpada, mânată de vijelie… Nu merge?

— Nu merge, Dan, îi răspunse Victor. N-ar intra numai zăpada, ar intra şi vijelia şi prăpădul. Dar de ce credeţi că s-ar putea face un perete numai din zăpadă?

— Din pământ? Întrebă Lucia. E extraordinar! Zău că eşti un geniu! Numai că o să ne chinuim îngrozitor. Cum să spargem pământul ăsta de piatră? Măcar dacă am avea un târnăcop… Nu ştiu ce se va întâmpla, Victor. Altceva mă bucură în clipa asta. Nu mi-am închipuit că poate fi scăpare pentru situaţia noastră. Am crezut că suntem sortiţi pieirii… Probabil prin ger şi foamete, pentru că nu ne-am fi lăsat ucişi de lupi. Vă jur; am crezut că s-a terminat cu cireşarii. Şi deodată ideea asta extraordinară: să facem un zid şi să-i închidem pe lupi în bordei! Nu ştiu cum şi cu ce şi în cât timp vom face zidul. Poate că nici nu vom apuca să-l terminăm. Dar… Nu ştiu dacă mă înţelegeţi?… Nu ne lăsăm doborâţi. Ne împotrivim imposibilului. Ba mai avem şi şanse să scăpăm. Asta e!

— Avem! Spuse Victor cu o voce în care cânta bucuria. Întâi m-am gândit şi eu la zăpadă, pe urmă la pământ… Imposibil. Adică nu chiar imposibil, însă nesigur şi primejdios şi… Nu! Avem un zid gata făcut, mult mai bun şi mai sigur şi mai rezistent. Gardurile de nuiele! Nu folosesc la nimic. Sunt ca un decor interior. Bordeiul este apărat din toate părţile de acoperiş. Iar zăpada şi gheaţa l-au sudat prin acoperiş de pământ. Gardurile nu mai folosesc la nimic… Adică nu foloseau la nimic, pentru că începând din clipa asta sunt cele mai preţioase garduri din lume, din toată lumea. Avem funii, avem sfori, avem beţe şi la nevoie chiar schiuri care se pot transforma în stâlpi de legătură şi cu atâtea materiale cred că putem ridica numai în câteva ore un perete care să cedeze lupilor o parte din bordei, poate chiar jumătate, dacă ne ajunge gardul.

— Ştiţi cum îi atragem înăuntru? Râse puştiul cu părul plin de paie. Cu ajutorul lui Ţombi. Îl fac eu cel mai curajos căţel din lume… Dacă se ştie apărat de perete. O să-i atragă pe toţi în capcană, dacă nu şi pe puii lor. Grozav!

— Atunci începem peretele chiar de la mijlocul intrării, spuse Ursu. Lăsăm jumătate pentru ei şi jumătate pentru noi. Şi aranjăm o uşă, tot din gard, pe care o trântim

imediat ce a intrat ultimul în capcană. Pe urmă o zidim noi cu zăpadă.

— Şi focul? Protestă Dan. Eu nu plec din bordei până ce nu le dăm foc.

— Aranjăm noi şi cu focul! Îl linişti Ursu. Acum, la lucru. Mai întâi să scoatem toate gardurile, să vedem pe ce material ne putem bizui.

— Cineva să se ocupe de foc, spuse Victor. Să pună numai cetini şi din când în când paie, ca să fie lumină bună.

— Eu! Se oferi Maria. Vă fac un foc ca o aureolă. Şi pentru mine vor fi câteva flăcări…

Îi cuprinsese pe toţi frenezia. Condamnaţii de mai adineauri se descopereau dintr-o dată liberi şi învestiţi cu puterile şi drepturile unor zei ai răzbunării. Îşi regăseau puteri cumplite şi energii şi visuri, ba chiar şi cântece şi glume. Dan era din nou la cuţite cu Tic, Ionel arunca din când în când câte o săgeată în zona focului, Ţombi renăscuse, făcea de-a dreptul scandal, încât Tic se văzu nevoit să-l tempereze cu câteva epitete, dintre care nu lipsea şi cel de „laş”. Parcă îi era teamă că bucuria neaşteptată a căţelului ar putea să aducă suspiciuni şi precauţii în tabăra lighioanelor, care precis se îmbulziseră la intrarea astupată a bordeiului. Lasă, că acuşi, acuşi o vor găsi deschisă…

Gardurile de nuiele erau smulse cu mare grijă din pereţii bordeiului. Se adeverea ceea ce spusese Victor. Nu folosiseră la nimic. Sudura bordeiului cu pământul se obţinuse prin acoperişul ţuguiat şi înfipt în maluri. Lucia făcuse un calcul sumar şi adunase peste opt metri pătraţi de gard. Din ei se putea ridica un perete de patru metri lungime pe doi înălţime, ceea ce era mai mult decât necesar pentru scopul propus de cireşari.

Gardul trebuia desprins pe toată lungimea lui, adică pe lungimea fragmentelor lui: era scos din pământ, smuls, nu rupt, pentru a putea fi folosit la ridicarea noului perete în

bucăţi mari, mai solide şi mai uşor de prins. Era smuls cu tot cu ţăruşi.

Lucia şi Ionel îşi asumaseră sarcina de arhitecţi ai peretelui. „Zidul Speranţei şi Răzbunării”, cum fusese botezat de Maria. Materialul de bază, gardul, prisosea. Din nefericire, pentru amplasarea lui în condiţiile unei rezistenţe şi soliditătţi fără cusur, practic definitive, după expresia Luciei, erau necesari trei stâlpi, foarte siguri, dintr-un material dur, fără moarte, trei stâlpi de bază, cu înălţime variabilă: unul de doi metri, al doilea de un metru şi optzeci de centimetri, al treilea de un metru şi jumătate, dar se accepta şi un metru şaptezeci de centimetri, ca să poată fi folosit schiul metalic al viitorului, sigur, campion de slalom uriaş, Tic. Contribuţia la rezolvarea problemei stâlpilor era, bineînţeles, voluntară. Primele schiuri sacrificate în epopeea albă a cireşarilor fură schiurile lui Ursu, Dan şi Tic. Vlăjganul, constructor şef al zidului, transformă cele trei schiuri, care născuseră atâtea invidii pretutindeni unde fuseseră văzute, în trei stâlpi fără de moarte. „Poate numai din cauza arderii vor suferi întrucâtva” adăugase Ursu. Împinşi cu forţa între acoperişul bordeiului şi pământ şi potriviţi exact la înălţimea care-i făcea de neclintit, deveniră adevăraţi stâlpi de bază. Gardurile de nuiele erau prinse cu funii şi sfori, sau proptite şi trecute în sinuozităţi printre stâlpi şi iarăşi legate şi asigurate dublu şi triplu. Peretele se ridica văzând cu ochii şi, pe măsură ce se ridica, tinerii îi încercau rezistenţa şi erau atât de încântaţi de neclintirea lui, încât mai adăugaseră un calificativ în denumirea lui: „Zidul Speranţei, Răzbunării şi Certitudinii”. Noua adăugire născuse câteva dispute filologice şi estetice.

Cineva spusese că unde e certitudine, nu mai încape speranţă, subînţelegându-se, altcineva răspunsese că speranţa se referea la tentativa generală de salvare, nu numai la ieşirea din bordei, de aceea trebuia să participe la denumirea zidului şi încă la început. Numai Răzbunarea

rămăsese intactă, neatinsă, având mereu aprobarea unanimă.

Tinerii glumeau, dar munceau ca nişte disperaţi. Până ce se auzi vocea lui Tic:

— Aoleu! Am uitat dincolo ceva!

— Nu-i adevărat! În contrazise Lucia. Am aruncat absolut totul peste zid, cum am fost ultima dată acolo. Special pentru asta am sărit gardul…

Expresiile involuntare ale Luciei stârniră hazul tuturor, spre surprinderea autentică a proiectantei.

— Am uitat paiele! O scoase Tic din încurcătură. De ce să le lăsăm bunătate de pat acolo…

— Patul morţii, Ticuşor! Îl boteză Dan la repezeală. De-acolo vor începe flăcările, incendiul cumplit al răzbunării noastre sfinte! Ce păcat că n-o să-i vedem când ard…

— Oare nu vindem noi pielea lupilor din pădure? Întrebă Ionel într-o doară.

— În orice caz, piele nu vom vinde! Îl asigură Ursu. Ceva ce va aduce a scrum… Şi dacă-i vorba de proverbe, eu cred că lupii ăştia ai noştri îşi vor schimba o dată cu părul şi năravul.

Peretele era gata. Pornea de la deschizătura bordeiului şi înainta oblic, lipit în permanenţă de acoperiş, chiar atunci când cobora şi se oprea în malul din dreapta, aproape de unghiul pe care-l formau latura din dreapta şi latura din fund. Avea aproape patru metri lungime; înălţimea varia, urmând acoperişul. În apropierea deschizăturii înălţimea atingea doi metri. La întâlnirea cu malul lateral, numai un metru. Rezistenţa lui la împingere fusese verificată de umerii lui Ursu, pe care nici o sută se lighioane înfuriate n-ar fi putut-o egala. Pentru că mai intrau în calcule şi caracteristicile fiarelor. Forţa lor nu stătea în împingere, care era, de pildă, caracteristică pentru un taur, ci în năvală şi furie, în muşcătură şi hârşâială. De aceea, cel mai riguros control se făcu la legăturile de sfoară şi funie şi la împletiturile nuielelor. Legăturile dintre stâlpi şi gard se

realizaseră cu o adevărată risipă de ingeniozitate. Erau făcute aproape toate din spate, în aşa fel ca labele şi colţii fiarelor să nu le poată atinge. Iar în privinţa împletiturilor şi rezistenţei nuielelor, tinerii nu aveau decât cuvinte de laudă. De câteva ori, Ursu apăsase, strânsese şi apropiase unele împletituri care i se păreau mai îndepărtate. Doar acul şi andreaua puteau să treacă dintr-o parte în alta.

— Zău că începe să-mi pară rău când mă uit la peretele ăsta… se tângui Dan. Nu e păcat să-l prefacem în scrum?… Dacă ar rămâne aşa, tare cred că ar deveni una din mândriile arheologilor din secolul LII, adică cincizeci şi doi…

— Acum uşa! Spuse Victor. În treaba asta eu zic să nu ne amestecăm. Închizătorul uşii va fi şi constructorul ei…

Adevărul e că Ursu începuse, în tăcere şi cu oarecare gravitate, să-şi construiască uşa. Ba din când în când îl încerca şi câte un firicel de groază. În prima secundă va trebui să ţină singur, numai cu mâinile, uşa de nuiele în deschizătura lupilor. Şi lupii se vor repezi bineînţeles asupra uşii pe care vor fi intrat. Nu-i era teamă că n-o va putea ţine, că nu va avea putere s-o împingă, s-o facă de neclintit, dar va simţi fizic vânzoleala dinăuntru, va simţi iarăşi răsuflările şi duhoarea fiarelor şi va auzi toate urletele lor de groază. Şi, mai ales, va trebui să aleagă secunda supremă, unică, secunda când toţi lupii vor fi înăuntru, iar mişcarea lui va trebui să fie definitivă. O întârziere sau o ezitare, o clipă de spaimă sau de ameţeală… Fiecare putea să fie fatală. De aceea, văzându-l cum îşi pregăteşte uşa şi simţindu-i parcă încordarea, tinerii se retraseră într-o clipă de tăcere, poate chiar necesară, pe care tot Ursu o îndepărtă:

— Le vin eu de hac… Ca să nu-mi vină ei mie… Că orice s-ar întâmpla, chiar dacă aş scăpa uşa, de mine nu mai reuşesc ei să treacă. Mă bag acolo, în deschizătura lor, ca un dop… Dar e mai bine să astup intrarea cu uşa, aşa cred eu… Voi ce ziceţi? De rezistat o să reziste… Mai bine decât

pământul şi zăpada… Dar tot cu zăpadă o s-o asigurăm şi o s-o cimentăm…

Capcana era gata să-şi primească duşmanii. Mai rămânea un singur amănunt de pus la punct, poate cel mai important: deblocarea intrării de zăpadă şi transformarea ei într-o uşă mobilă care să-i dea, în orice moment, posibilitatea lui Ursu să astupe, cu uşa lui de nuiele, deschizătura prin care vor intra lupii în compartimentul-capcană. Problema părea foarte complicată şi aparent insolubilă. Dacă cele două mişcări nu erau perfect sincronizate, deschiderea uşii cireşarilor şi astuparea uşii lupilor, se putea ajunge la o adevărată tragedie. Cine şi cum putea să asigure deblocarea uşii reale? Cine putea să-i dea răgaz şi spaţiu lui Ursu pentru a astupa în clipa cea unică intrarea iadului?

— Am găsit! Spuse deodată Dan. Ca să nu ziceţi că nu am şi eu din când în când câte o idee salvatoare, dacă nu genială. Ştiţi care e uşa ideală care poate să închidă două deschizături egale, în dreapta şi în stânga… Aoleu! Mi se pare că răspunsul se află chiar în întrebare. Nu se putea să nu mă prostesc eu până la urmă. Ufff!

Dan juca teatru. Formulase anume întrebarea lui de geniu. Toţi se năpustiră asupra lui… În afară se păzitoarea focului, pe care ar fi dorit-o cel mai mult…

Da! Soluţia fusese găsită. Cea mai simplă, cea mai sigură, cea mai frumoasă. Soluţia care se potrivea cel mai bine cireşarilor. De aceea era şi frumoasă. Dar frumuseţea ei cuprindea alte valori: îndrăzneală, fantezie, cutezanţă… Ursu va manevra o singură uşă. În clipa când zăpada va fi degajată şi semideschizătura eliberată, Ursu va astupa intrarea în bordeiul cireşarilor cu uşa de nuiele. Cealaltă semideschizătură se va elibera automat. În clipa când toţi lupii vor pătrunde în bordeiul hărăzit răzbunării, Ursu va muta printr-o simplă rotaţie uşa de nuiele în cadrul celeilalte semideschizături, astupând-o. Uşa de nuiele devenea o uşă cu dublă funcţiune. Închidea şi deschidea în

acelaşi timp. Deschidea intrarea cireşarilor şi închidea ieşirea lupilor. Printr-o simplă mişcare de semirotaţie. Foarte simplu! Dar trebuia să fii Dan pentru a găsi această simplitate desăvârşită… Care se baza însă pe încrederea definitivă a lui Dan în cutezanţa şi puterea lui Ursu. Ursu era singurul om din lume care putea să-i inspire semenului său o asemenea idee fantastică, nemaipomenită.

— Asta va rămâne în istorie, uşa asta… Spuse visătoare Maria. Uşa vieţii şi a morţii. Uşa speranţei şi a groazei, închipuiţi-vă! În clipa când se deschide la noi, trebuie să se închidă dincolo. Fără balamale, fără resorturi misterioase, fără telecomandă, chiar fără clanţă… Brrrrr! Uşa cireşarilor!

Se apropia şi acel răsărit de soare pe care-l anunţase Ionel. Calea spre viaţă urma să se deschidă. Dar mai erau necesare câteva măsuri… Pentru a preîntâmpina eventualităţile, pentru a fi gata de ripostă întâmplărilor neprevăzute.

Dacă nu vor intra toţi lupii în bordeiul care brusc li se oferea?… Dar la întrebarea asta se răspundea foarte greu… Era hotărâtor un amănunt: câţi lupi vor rămâne afară? Dacă va rămâne unul sau doi… Cireşarii vor ieşi. Mai întâi Victor, înarmat cu cuţitul găsit de Ursu. Apoi Ionel şi Dan, cu beţele de la schiuri ca nişte suliţe. Apoi Maria şi Lucia, înarmate şi ele cu beţe. La orice atac trebuiau să-şi pună în faţă beţele şi să le îndrepte spre abdomenul fiarelor. Iar Tic?… Tic avea un rol special. El trebuia să-l aprovizioneze pe Ursu cu schiuri pentru a propti uşa de nuiele şi a o face de neclintit. Eliberarea lui Ursu depindea de iuţeala cu care îl ajuta ciufuliciul.

Se apropia răsăritul speranţei lui Ionel. Ursu se postase lângă deschizătură cu uşa de nuiele în faţă. Parcă ţinea o platoşă impenetrabilă. Tic îl dăscălea pe Ţombi, care devenea dintr-o dată element cheie în planul cireşarilor. Ionel, Victor şi Dan începuseră deblocarea uşii de zăpadă. Întâi scoaseră schiurile care formaseră baricada şi uşa

orizontală. Fiecare schi era trecut înaintea blocului de zăpadă sau băgat prin blocul de zăpadă, pentru a se apropia cât mai mult de deschizătura reală. Intrarea în bordei era apărată, la un moment dat, numai de schiuri: o uşă orizontală ţinută de Victor, Dan şi Ionel. Fetele dădură zăpada la o parte. Ursu se apropie cu uşa de nuiele de uşa făcută din schiuri, pe care o potrivi exact în spaţiul deschizăturii, pe care o depăşea cu mult, şi, la strigătul lui, cei trei băieţi coborâră schiurile. Între lumea de afară, lumea de groază şi adăpostul cireşarilor nu se afla decât uşa de nuiele ţintuită în malul bordeiului de braţele lui Ursu. Se vedea parcă lumina printre zăbrelele de lemn şi mai ales se auzea urletul vijeliei. Sau poate nu urla numai vijelia.

Iscoada cu colţi simţise că se petrece ceva în bordeiul asediat şi se apropie de intrare atingând cu botul uşa pe care o ţinea Ursu. Abia atunci descoperi că se poate intra în bordei şi mai ales auzi lătratul unei jigodii de trufanda şi simţi din plin miros îmbelşugat de carne vie, omenească. Şi mai ales jigodia aceea care lătra cu o impertinenţă nemaipomenită. Şi, în afară de toate, din bordeiul deschis ieşeau şi aburi calzi, aburi de om viu cu carne fragedă. Şi iarăşi jigodia care chema la harţă…

Recunoaşterea fusese făcută. Lupul se depărtă de bordei şi apăru câteva secunde mai târziu însoţit de un altul mai mare, un adevărat uriaş care şchiopăta. Noul venit sări ca o săgeată în bordei, pentru a se întoarce imediat cu propria-i labă între dinţi. Şi muşca din ea sălbatec, lupeşte. Se îndepărtă şi el de bordei, mulţumit că simţise cu propriul nas mirosul de carne omenească şi unda fragedă a unei trufandale canine, dar şi mai mulţumit că simţurile lui foarte versate şi antrenate nu percepuseră nici un dram din acea primejdie de moarte pentru neamul său, care era praful de puşcă. Fără multă pierdere de timp, fără prea multe convingeri, se întoarse la intrarea bordeiului însoţit de o adevărată hoardă de lupi. Toţi dădeau târcoale

bordeiului şi din când în când se repezeau furioşi spre poarta de nuiele care le bara drumul spre ospăţ şi fericire. Şi deodată reîncepu şi mai stridentă şi mai ascuţită şi mai obraznică hărmălaia câinelui. Părea că o haită întreagă de câini a adăstat în bordei. Şi nu erau schelălăituri de groază şi de jale, ci provocări neruşinate, probabil înjurături şi insulte care nu mai puteau fi suportate. Se mai auzeau şi câteva gemete omeneşti…

Primul intră în bordei lupul cel bătrân şi beteag. Şi începu să se certe imediat la gardul de nuiele cu javra blestemată. Sărea Ţombi la el să rupă gardul, nu altceva. Dar şi lupul, mai ales că simţi şi aroma foarte apropiată de carne vie, de om. Urletele lui atraseră în bordei şi celelalte fiare. Intrau una câte una, fără să se grăbească, încă precaute, dar foarte sigure de ele. Intrau urlând şi mârâind şi Ursu se îngrozi numărându-le. Le pierdu şirul. Reuşise să numere până la treisprezece, dar cea de-a treisprezecea se repezi cu atâta putere în uşa de nuiele, încât vlăjganul, nepregătit de atac, era cât pe-aci să scape pavăza.

În sfârşit, nu se mai văzu afară nici un lup şi nici o pată neagră în depărtare. Se luminase brusc şi se vedea în lume toată furia strălucitoare a vijeliei.

Ursu dădu semnalul, din nefericire printr-un strigăt care întoarse spre deschizătură întreaga haită. Era singurul amănunt la care cireşarii nu se gândiseră. Ca un fulger roti uşa spre cealaltă deschizătură. Dar tot ca un fulger unul din lupi încercă să iasă. Ursu îi prinse capul între uşă şi malul bordeiului. Şi chiar în clipa aceea începu asaltul fiarelor. Se repezeau bezmetice spre uşa de nuiele, rupeau şi muşcau din beţe, urlau şi se împingeau şi împingeau şi muşcau şi chiar rupeau aşchii din lemne şi beţe cu colţii şi cu ghearele întărite de o groază de moarte. Simţeau că intraseră într-o cursă. Se năpusteau înnebunite şi turbate asupra uşii şi capul lupului prins între uşă şi mal îi înspăimânta atât de tare pe cireşari, încât, timp de o clipă, trecură printr-o stare de paralizie colectivă.

— Ucide-l! Ţipă Ursu sfâşiind vijelia şi urletele îngrozitoare din bordei. Ucide-l! Bagă-i pumnalul! În ochi, în gât, în urechi, oriunde… Ucide-l! Să-l simtă că e mort şi să se repeadă asupra lui. Ucide-l! Nu mai pot rezista!

Victor înţelese. Cu setea de a ucide pe care o simţise Ursu în spatele movilei, se repezi asupra capului de lup, strangulat de uşa de nuiele. Îi înfipse lama cuţitului în gât, după uşă, ca să simtă dihăniile din bordei mirosul şi gustul de sânge. Înfipse şi adânci şi sfredeli, apoi scoase pumnalul din gâtul fiarei şi înţepă mai sus, sub urechi, într-un loc moale.

— Scoate pumnalul! Ţipă Ursu.

Şi Victor îl scoase în ultima clipă. Capul lupului dispăru în bordei, tras cu o furie turbată de zeci de perechi de colţi. Chiar atunci sosi şi Tic cu schiurile. Şi se îngrozi când văzu ce se întâmplase cu uşa de nuiele. Dacă Ursu n-ar fi dublat-o, lupii ar fi trecut prin ea. Muşcaseră cu sălbăticie, cu turbare, din beţe şi nuiele, îşi lăsaseră urme de gingii şi bucăţi din limbă şi colţi în cioturile şi ghimpii betelor.

— Să nu rupă peretele! Se înfiora Ursu. Altă uşă nu mai avem. Proptiţi repede schiurile!

Victor, Ionel şi Dan se căzniră să facă din schiuri proptele de neclintit. Ursu le încercă cu genunchii şi abia după aceea îşi retrase braţele de la uşă. Îl cuprinse ameţeala. Dar îl trezi lătratul şi mai obraznic, triumfător aproape, al lui Ţombi.

— Opreşte jigodia! Strigă el. Vrei să rupă peretele?

Se uită în jur după ceva care s-ar fi putut transforma în uşă. Dar nu se vedea nimic decât întinderea albă, strălucitoare şi vânzolită de viscol.

— Unde au dispărut gardurile de nuiele? Întrebă el.

Dar Victor găsi un capăt din funia cu care le legase, noaptea, când încercase să le smulgă. Atunci se gândise că poate îi vor folosi pentru foc sau pentru o pavăză împotriva furtunei şi voia să le ţină la îndemână. Funia aceea fusese salvarea cireşarilor. Victor şi Ursu traseră de ea cu puterile

groazei. Dan, Ionel, Lucia, Maria şi Tic degajau zăpada din jurul gardurilor. Puterile unite izbutiră să smulgă gardurile din pământ. Erau doar două bucăţi de garduri, dar care se puteau preface într-o poartă dublă, imposibil de clintit şi de distrus.

— Să umplem mai întâi ambele deschizături cu zăpadă, spuse Victor şi pe urmă să le punem şi pe ăstea…

— Şi cum dracu' mai dăm foc? Se plânse Dan. Îi lăsăm să moară de foame, atât?

— Am aranjat eu cu focul, îl linişti Maria. Câteva beţe vor atinge câteva cetini şi când vor lua foc cetinile se vor aprinde şi paiele şi pe urmă şi gardul şi pe urmă şi lupii… Mai sigur decât cu fitil şi cu pulbere. Hai să astupăm ieşirea…

După ce prăvăliră mormane de zăpadă în şanţul săpat cu o seară înainte şi bătură cu schiurile în zăpadă pentru a o presa, potriviră cu precizie şi cele două porţiuni de gard smulse din pământ. Apoi din nou răsturnară zăpadă peste ele, mormane întregi, pe care o bătătoriră cu schiurile până se prăbuşiră de neputinţă.

— Gata! S-au dus… Spuse Ursu. Putem să punem cruce.

— Numai să fi rămas destul aer ca să poată arde… Descoperi Lucia. Ba da! Mai e şi zăpadă…

— Ce să mai ardă? Se trezi Tic. Trebuie să fie un măcel acolo! Zău c-ar trebui să venim o dată aici, într-o vacanţă, să dezgropăm mormântul ăsta… Să vedem câţi au fost… Cum au murit… Oare ard sau se sfâşie între ei?

— În orice caz, pe şeful ăla cotonog nu-l invidiez deloc, spuse Dan. Cred că l-au halit de multă vreme… Dar zău că ar fi interesant să mai trecem o dată pe-aici şi să căutăm rămăşiţele măcelului…

— Să-i lăsăm pe alţii… Spuse Maria. Să caute ei „Zidul Speranţei şi Răzbunării”… Ufff! Parcă e mai frumos aşa, fără Certitudine…

— E şi mai adevărat… Spuse Ursu cu voce îngrijorată. Mi se pare că au scăpat câţiva…

Se uitară şi ceilalţi în direcţia în care privea Ursu. Undeva, în vânzoleala albă, parcă se zăreau câteva pete negre. Nu, nu era o părere. Privirile lui Ursu nu se înşelau niciodată.

— Mai întâi să ne căutăm armele, spuse Victor. Schiurile şi beţele. Şi altă cale nu avem decât spre Izvoarele…

Abia în clipa când părăsiră movila începură să simtă puterea cumplită a vijeliei. Şi mai era şi teroarea petelor negre.

CAPITOLUL VII.

Ion Petric se băgase în pat, sub trei pături. Îi cădeau pleoapele de somn. Totuşi mai avu putere să spună:

— Domnule, să nu îngheţe. Să nu-l găsim, mâine dimineaţă, mort de-a binelea… E frig, domnule…

— Dacă vrea să trăiască, să se dea de-a dura! Răspunse nemilos Liviu Iordan. Să se tăvălească toată noaptea şi scapă cu o simplă răceală. Nu moare, domnule. N-o să moară, pentru că nu vreau eu! Ca să fie foarte clar!

Celălalt aproape adormise. Dar vocea apăsată şi dură a lui Liviu Iordan îl trezi parcă dintr-un somn lung.

— E foarte clar… Răspunse el automat. Mi s-a făcut un somn cumplit. Parcă ar curge carnea din mine…

Liviu Iordan azvârli câteva lemne în godin, apoi coborî flacăra lămpii. Era îmbrăcat în pijama şi avea deasupra un halat.

— Eu trebuie să mă mai gândesc, spuse el. Trebuie să dezleg câteva noduleţe… Dormi, domnule?

— Aproape… Abia îngână vocea celuilalt.

— Trebuie să te trezeşti măcar un minut, ridică el vocea. Auzi, domnule? Un minut… Ca să-ţi intre bine în cap un anumit lucru… Auzi? Să nu te dai jos din pat în timpul nopţii. Pentru nimic. Dacă ai neapărată nevoie, mai întâi să mă strigi. Auzi?… Domnule! Dacă simt o mişcare în cameră în timpul nopţii, trag fără să întreb. Auzi? Numai aşa pot să dorm fără teamă. Vreau să mă ştiu în siguranţă. Dumneata ai toate şansele să mă ucizi, pentru că îmi place să dorm…

Auzi?… Dar eu trag dacă simt paşi în cameră… Ca să fie foarte clar!

— Ţi-am spus că merg până la capăt… Răspunse celălalt complet treaz. N-am nici un motiv să te omor… Am toate motivele ca să trăieşti…

— Aşa ar judeca un înţelept… Dar şi înţelepţii comit erori. Eu trebuie să fiu asigurat. Iar dumneata trebuie să ştii că trag în oricine se mişcă în cameră. Domnule, să te ferească Dumnezeu să fii somnambul. Dacă n-ai gânduri rele dormi, domnule, în linişte şi pace… Dar înainte de a te da jos, dimineaţă, uită-te în patul meu… Dacă nu m-am sculat, stai liniştit… Altminteri te pomeneşti cu un glonte acolo… Noapte bună…

După câteva minute, Ion Petric îi auzi răsuflarea regulată de om care doarme. După alte câteva minute îi auzi sforăielile de om obosit care doarme. Ştia că în patul de lângă uşă, celălalt doarme, dar trecea printr-o asemenea spaimă, că nici nu îndrăznea să se întoarcă pe o parte. Niciodată în viaţa lui nu întâlnise un om care să împrăştie atâta spaimă şi atâta respect ca omul care dormea cu pistolul sub pernă. La urma urmei, îi spusese să se culce liniştit dacă nu are gânduri rele. Şi se întoarse, cu mişcări de felină, pe partea care-i convenea în clipa aceea.

— Aşa, domnule… se auzi şoapta lui Iordan. De întors poţi să te întorci cât vrei. Poţi să faci şi tumbe în pat. Dar în clipa când te dai jos, trag. Culcă-te!

Petric simţi cum îi curge năduşeala pe spate. Era leoarcă de sudoare.

Celălalt adormi de-a binelea. Până atunci se prefăcuse, aşteptând prima mişcare a lui Petric, pentru a-l face să creadă că doarme iepureşte şi pentru a băga în el spaima necesară pentru alte nopţi. Ştia că alături de Petric va putea dormi fără teamă.

Era atât de convins că planul îi va reuşi! Singur îl gândise, singur îl va duce la capăt. Celălalt nu putea să miroasă capcana. N-avea cum. N-avea de unde. Îl va chema pe

strada lăturalnică unde lăsase maşina. Nici nu-i va spune pentru ce. Îl va trage de mână până acolo, ca şi cum i-ar paşte o primejdie gravă pe amândoi, sau ca şi cum ar trebui să-i arate ceva foarte important şi urgent. Va deschide uşa maşinii şi-i va arăta ceva înăuntru. Şi când se va apleca să se uite, îl va lovi cu boxul de metal în ceafă. După aceea va ieşi afară din Bucureşti, departe, într-o pădurice pe malul râului şi în jumătate de oră va obţine de la el totul. Nu se putea să nu izbutească!

Era exact unsprezece şi jumătate. Îşi băgă degetele în box şi strânse cu putere, până simţi dureri în tot pumnul. Va lovi exact în ceafă, tare, ca să nu mai poată face nici o mişcare, ca să alunece în maşină. Chiar dacă îl va vedea cineva, nu era nici o primejdie. Până să se dea de urma maşinii sau de urma lui vor trece zile, poate chiar luni, se vor încâlci lucrurile, poate că nici nu va mai exista cu numele lui, poate că unul dintre ei nu va mai exista deloc.

Răgetul lugubru al sirenelor îl cutremură. Alarmă! Şi se afla în cea mai periclitată zonă a oraşului. Toată lumea ştia că între unsprezece şi douăsprezece se bombardează oraşul, aproape zilnic, toată lumea ştia că zona gării e lovită la fiecare bombardament… Şi cu toate acestea fixase întâlnirea chiar acolo, chiar la mijlocul orei. De ce?

Oamenii fugeau spre adăposturi. Se trăgeau obloanele la magazinele pe jumătate prăbuşite, maşini şi camioane goneau în viteză sinucigaşă spre bariere, unii ţipau sau se căutau şi parcă tot vacarmul şi toată groaza nu ajungeau. Începuseră să şuiere şi sirenele locomotivelor. Străzile deveneau pustii. Rar câte un trecător fugind spre casă sau spre adăpost. Sirenele urlau şi şuierau, împlântând groaza până în oase. Dar nu puteau să acopere un ronronit care se apropia, care creştea şi apoi zgomotele exploziilor din depărtări. Era singurul om în pustiul acela. Lipit, aşa cum i se ceruse, de un stâlp de beton. Nu mai era nimeni pe Calea Griviţei. Nici măcar maşini nu mai treceau. De unde şi cum

mai putea să vină la întâlnire?… Ceasul arăta exact douăsprezece fără un sfert.

Un al şaselea simţ îl făcu să se uite în spate. Venea. Îl recunoştea după statură şi după hainele albe de buret şi după pantofii albi de piele. Avea ochelari care îi acopereau aproape toată faţa. Dar nu era singur. Mai era cineva cu el. Îmbrăcat tot în cămaşă albă şi în pantaloni albaştri de doc, ascunzându-şi şi el ochii după lentile întunecate. Oare presimţise ceva? De ce nu venise singur? Tot planul se spulbera în vânt. Individul care îl însoţea era un adevărat uriaş. Nu mai avu răgaz să-şi facă alt plan. Mărunţelul îl luă de braţ şi îl obligă să fugă, să traverseze strada, undeva… Mărunţelul făcea exact gestul cu care voia să-l atragă el la maşină.

Ajunseseră la mijlocul străzii când auzi şuierul ucigător şi văzu explozia primei bombe. Chiar pe strada unde-şi lăsase maşina, chiar la colţul străzii, chiar în faţa casei care se năruia peste maşina lui. Suflul îi trânti pe toţi la pământ, sau poate se aruncaseră toţi, în acelaşi timp, într-o clipă a instinctelor. Fusese împroşcat de lovituri, peste tot, simţea şi schije în omoplaţi, dar putea să se mişte, să se ridice. Voia să fugă din iadul acela, dar văzu privirile mărunţelului, priviri de moarte, priviri de gheaţă, şi-i mai văzu mâna căutând în buzunare şi mai văzu pistolul şi degetul care trăgea piedica.

Dar chiar în clipa aceea explodă altă bombă şi suflul îi rostogoli şi o ceaţă de moloz se prăbuşi asupra lor. Îl simţi în stânga lui, mişcându-se, îi simţi, cu braţul dezgolit, capul, îşi lipi cotul de capul lui şi lovi năprasnic, cu boxul, chiar acolo unde-şi lăsase cotul. Apoi o altă explozie, mai îndepărtată şi din nou îi văzu privirile, nu împrăştiind moarte, ci aşteptând moartea şi îl simţi că vrea să-i spună ceva. Îşi lipi urechea de gura lui şi-i auzi horcăitul şi un cuvânt şuierat şi horcăit, apoi un trăsnet şi noaptea.

Amintirea şi frigul îl îngheţaseră. Începu să se rostogolească, să se chircească, să se zvârcolească, dar

frigul îi pătrunsese în oase şi era un frig care adormea şi ucidea. Se împotrivi nebuneşte morţii care urca în el, ca un somn, ca o ameţeală. Ştia că dacă adoarme nu se va mai trezi niciodată. Şi iar începu să se dea de-a dura, să caute pereţii şi să lovească în ei cu picioarele îngheţate. Sângele îi zvâcnea sălbatec în toate încheieturile, inelele de sfoară nu-l lăsau să circule, şi-l durea peste tot.

Se izbi cu capul de o treaptă, dinadins şi durerea îl trezi, înţelese, într-o clipă de luciditate, că nu se poate salva decât făcându-şi un plan, decât gândindu-se la salvare, nu împotrivindu-se dement frigului şi paraliziei. Trebuia mai întâi să se târască până la uşa sufrageriei şi să izbească în ea cu picioarele, să se găsească, să-şi prefacă tot trupul într-un tampon, până o va deschide. Se rostogoli spre uşă, ca un vierme, ca o lighioană a altei lumi, dar nu ajunse. Îl ţinea funia cu care-i erau legate picioarele. Era treaz, era încărcat de ură şi de disperare. Se încovrigă până îi pocni şira spinării, până atinse cu bărbia funia care-l priponea. Şi începu s-o roadă, cu ură, cu îndărătnicie, minute şi ore şi veşnicii. Smuci picioarele şi iarăşi smuci până începu să se dea iarăşi de-a dura. Rupsese priponul.

Izbi cu picioarele legate în uşă. O singură dată, apoi renunţă. Se lăsă în umeri şi-şi căţără picioarele pe lemnul uşii. Mereu cădea, în stânga, în dreapta, îşi julea obrajii, fruntea, urechile, nasul pe podeaua de lemn, dar nu se lăsa. Îşi căţăra picioarele şi căuta clanţa. Până ce o simţi sub tendonul lui Achile. Abia atunci izbi a doua oară.

Uşa se deschise. Se împinse, peste trepte, se făcu iarăşi covrig, se rostogoli, se târî, până ajunse în mijlocul încăperii calde. Dar nu se apropie de sobă. Nu voia să trăiască, voia mai mult. Voia să se răzbune, să se salveze. Se rostogoli spre tejgheaua învelită cu tablă. Îşi amintea o muchie a tejghelii în care-şi tăiase mâna de atâtea ori, acolo trebuia să ajungă. Numai picioarele putea să şi le mişte. Şi le desfăcu, atât cât îl lăsau legăturile, doar cu un deget se îndepărtară unul de altul, o crăpătură de un deget care-l

chinuia şi-i sugea toată vlaga. Dar reuşi să prindă între călcâie muchia de tablă. Începu să frece, rar şi regulat, ca un ferăstrău şi sfoara se rupea. Între glezne, între genunchi, până îşi trase picioarele sub el şi se ridică.

Fără să se grăbească, parcă ar fi slujit un ritual necunoscut şi straniu, se aşeză cu spatele la tejghea şi făcu zeci de flexiuni. Cu îndârjire, cu răbdare, cu ochii închişi. Funiile trosneau, le simţea cum alunecă de pe el ca nişte şerpi ucişi şi deodată îi căzură şi mâinile. Era liber.

Abia atunci începu să vadă obiectele din jurul lui, abia atunci îşi recâştigă vederea. Se lumina de ziuă şi strălucirea de afară îl cutremură. Era liber, putea să se mişte. Sângele îşi reluase circulaţia, membrele i se dezmorţiseră, numai încheieturile îl mai înţepau. Îşi turnă coniac într-un pahar de vin, până sus la buză şi începu să-l soarbă, rar, inspirându-l parcă, gândindu-se, aproape cu frenezie, la ceea ce avea de făcut.

Ştia unde doarme cel cu pistolul. În patul de lângă uşă. Întâi va unge balamalele, ca să nu se audă nici un scârţâit, apoi va închide toate uşile, ca să nu răzbată nici o undă din vijelia de-afară, apoi va deschide uşa şi va intra târându-se, aplecat, ba nu! Lipit de podea se va apropia de pat, se va ridica încet şi va izbi cu boxul, tot în ceafa, aşa cum făcuse cu celălalt. Nu se va auzi decât o bufnitură. Individul de la fereastră nici nu va simţi şi dacă se va trezi îi va spune că i-a mai salvat viaţa, tot printr-o lovitură de box, cu douăzeci şi trei de ani în urmă.

Îşi căută boxul în lădiţa cu ţigări şi chibrituri, sub hârtia raftului de sus, îşi băgă degetele în el şi strânse până simţi că-i plesneşte pumnul. Ca atunci când îl aşteptase pe mărunţel în faţa gării.

Se întoarse încet şi-l văzu pe Iordan, rezemat de sobă…

Era îmbrăcat cu pulover, cu pantaloni de schi, numai în locul bocancilor încălţase papuci uşori care nu făceau zgomot.

— Ai dinţi tari, domnule… Îl gratulă cu admiraţie batjocoritoare cel de lângă sobă.

Se auzeau şi paşii lui Ion Petric coborând scara.

— Dacă ar fi apucat să-i spună că-l salvase atunci de la moarte! Dacă ar putea să-i spună.

— Ţi-a fost teamă că mori, continuă Liviu Iordan. Fără groaza asta a morţii nu ţi-ai fi ros priponul şi nu ai fi ajuns aici la căldură. Dar n-ai fi murit, domnule. În cel mai rău caz ai fi făcut o pneumonie.

Cabanierul nu răspunse. Îşi lăsase boxul să alunece de-a lungul pulpei chircite, apoi îl prinse între bocanci. Îl coborî încet pe podea şi-l împinse cu vârful bocancului sub o ladă.

— Cum ai putut să rezişti fără ţigară?! Se miră Ion Petric. Credeam că o să te dai cu capul de pereţi…

— Da, domnule! Spuse Liviu Iordan. Groaza morţii te-a adus aici de-a rostogolul. Gruzgan şi târâtoare ai fost… Dar de ce te-ai eliberat, domnule?… Nu vrei să deschizi gura?… Nu e nevoie. Ai vrut să scapi de moarte şi ai ajuns aici, la căldură. Ai vrut să omori şi te-ai eliberat… Tot nu vrei să deschizi gura?… Poate că ar trebui să te ucid. Pentru că ai vrut să mă ucizi. Şi ştii care e legea luptei şi a supravieţuirii… Cele mai mari şanse le are cel care ucide primul. Dar e stupid ce-ţi spun. N-am nici un interes să te ucid, pentru că am nevoie de dumneata. Ăsta e tot secretul… Cabanierul asculta năucit.

Simţea că toate gândurile şi spaimele lui se transformă într-un haos, într-o ceaţă care începe să se topească.

— Adică?… Îndrăzni el. Atunci…?

— De ce să te ucid, domnule? Îl măsură cu suspiciune Liviu Iordan. Tot n-ai înţeles? Vreau să ştiu de la dumneata un singur lucru, jumătatea unei taine. Atât! Numai dacă taci, numai atunci va trebui totuşi să te ucid. Te voi împuşca în gură. Ca să mai trăieşti câteva ore, dar fără să poţi spune un singur cuvânt… Dacă ţi-a plăcut rolul de mut, atunci să urci în rolul ăsta la ceruri. Te voi ajuta, domnule…

Nu era nici un pic de glumă sau de ironie în vocea lui Liviu Iordan. Nu numai cabanierul, dar şi Ion Petric simţi tăişul de sentinţă al vorbelor lui.

— Am crezut altceva! Izbucni subit cabanierul. Am crezut că ai venit aci ca să mă execuţi…

Liviu Iordan căzu iarăşi pe gânduri:

— E ceva foarte straniu în optica şi-n spaima dumitale. De ce ţi-e teamă, domnule?… Nu pot să înţeleg de ce… Numai într-un singur caz…

Broboane de sudoare curgeau pe fruntea cabanierului. Şi parcă simţea cum e gata să-i explodeze gura, dinţii. O singură imagine i se aprinse în minte: parcă se vedea într-o oglindă cu maxilarele încleştate şi parcă vedea şi simţea ţeava unui pistol pătrunzându-i printre buze şi ciocnindu-i-se de dinţi. Nu putea să-şi descleştеze maxilarele.

— Numai într-un singur caz, domnule… Auzi din depărtare vocea lui Iordan. Dacă ai descoperit singur taina şi ai… Dar aşa ceva e imposibil! Nu se poate! N-ai mai fi rămas aici, ca o sălbăticiune…

Paul Bălan, cabanierul fără rădăcini, simţi în acea clipă că i se dă dreptul să trăiască în lume. Faţa i se lumină şi valuri de sânge nou îi pulsau în artere. Căzu pe un scaun.

— Ce mister ascunzi dumneata? Întrebă foarte intrigat Liviu Iordan. La întrebări şi lucruri normale te sperii, iar când e vorba de probleme grave, capitale, parcă ai renaşte… Ai dibuit taina?

Întrebarea voia să cadă ca un trăsnet, dar cabanierul nici nu tresări:

— Nu… Răspunse el foarte calm. N-am dibuit-o…

— Îţi dai seama că ai răspuns la o întrebare subînţeleasă mult mai gravă. Prin urmare ai căutat-o.

— Da! Spuse cabanierul complet transformat. Am căutat-o şi încă o mai caut. De douăzeci… Şi trei de ani…

— Domnule, am impresia că s-a întâmplat ceva… Poate că ar trebui să caut nişte resorturi care-mi scapă… Dar mi se pare că nu mă mai goneşte atât de aprig timpul… Da…

Domnule, s-a întâmplat ceva şi începem să ne înţelegem. Cred că vom putea discuta cu cărţile pe faţă…

— Cu toate! Supralicită Paul Bălan.

— Parcă mi s-ar face şi mie cald, răsuflă uşurat Ion Petric. Peste câtva timp s-ar putea să ciocnim un pahar de vin negru. Adică, mă înţelegeţi. Vinul se ciocneşte numai între prieteni…

— Atunci s-o luăm metodic, spuse Liviu Iordan, ca să-mi pot da seama de eventualele fisuri, sau… Hai să zicem… Scăpări… Vreau să se închege totul perfect!

— Am spus! Reveni cabanierul. Cu toate cărţile pe masă. Ca dovadă, pun şi ultima carte pe masă: arma!

Şi înainte de a-şi termina vorba, se aplecă sub tejghea pentru a scoate boxul de metal. Când se ridică vesel, cu boxul în mână, văzu ţeava pistolului îndreptată spre el. Şi iarăşi îl îngălbeni groaza.

— Pentru orice eventualitate, auzi vocea lui Iordan.

Cabanierului îi reveni inima la loc. Se apropie de masa celor doi şi puse boxul drept în mijloc:

— Poate că vă vine să râdeţi, dar credeţi-mă pe mine. E o armă cumplită. Pentru că nu se vede şi se poate lovi cu ea pe nepregătite, ca un trăsnet…

— Domnule, eu de pistol nu mă despart. Trebuie să ştiţi amândoi. La orice mişcare suspectă, voi trage. Oricâte declaraţii voi auzi. Vă previn, ca să ştiţi… Asta ar fi şi ultima mea carte şi cea mai tare: spaima. Amândoi trebuie să ştiţi, în fiecare clipă, că puteţi să vă treziţi cu un glonte sub burtă sau în gură. Ca să vă feresc de prostii. Sunt cel care comandă aici, dar sunt şi cel care plăteşte. Trebuie să fiţi convinşi că ştiu să plătesc sigur şi prompt. Cu viaţă sau cu moarte. Cu tot ce se poate înţelege prin viaţă sau prin moarte. Ca să fiu foarte clar! Cuvintele lui Liviu Iordan sunau ca o introducere fermă la o partidă care trebuia jucată pe faţă. Ceilalţi doi acceptară prin tăcere şi încordare.

— Domnule, s-o luăm metodic! Începu Liviu Iordan. Cum l-ai cunoscut pe George Iordan?

— În timpul războiului, răspunse cabanierul. Am avut ghinion. Am încercat ceva şi nu s-a prins, dar am fost prins eu… Adică m-a prins el… Şi-a dat seama că eram un nepricopsit, un găgăuţă… Şi chiar eram, domnule… Şi m-a făcut scăpat. Nu eram numai găgăuţă… Eram şi foarte tânăr… Dar dacă nu mă făcea scăpat, nu se făcea cazier… Pentru că mă bâjbâise şi mă prinsese o bandă periculoasă, care a şi căzut mai târziu… I-am jurat că nu se va mai repeta. Probabil că i-am vorbit şi de mama şi de tata, încă nu murise, săracul… Probabil că am şi plâns… Nu mai ştiu… Era prima dată când intrasem cu pasul în prăpastie, că era prăpastie, nu groapă. Dacă vreţi, pot să vă dau toate amănuntele… M-a împins pe alt drum, asta s-a întâmplat… Abia ieşisem şofer…

— L-ai mai întâlnit după aceea? Întrebă Liviu Iordan, mai mult ca să-i scurteze efuziunile şi să-l ţină în centrul subiectului. E clar pentru oricine că i-ai rămas foarte îndatorat.

— Nu l-am mai întâlnit. L-am văzut de câteva ori pe stradă… L-am salutat, mi-a răspuns. Până când…

— Acum vreau precizie absolută! Îl întrerupse Liviu Iordan, începând din momentul ăsta. Deci nu l-ai mai întâlnit, până când te-a căutat el pe dumneata…

— Exact… M-a căutat într-o seară. Ne-am plimbat împreună la Şosea, după ce am băut câteva halbe la Bordei. M-a întrebat dacă-mi mai amintesc ce a făcut pentru mine. Şi mi-a spus că n-a făcut-o numai din milă, ci şi dintr-un anumit interes. „Dacă nu te făceam scăpat, mi-a zis el, te înhăitai cu tâlharii ăia şi azi erai în închisoare pentru vreo cinci ani. Asta a fost pedeapsa cea mai mică… Eu n-am nevoie de la dumneata de cinci ani, nici măcar de cinci zile. Îţi iau din viaţă cinci minute şi încă vreo cinci, mai târziu…” Aşa mi-a spus. Şi-am spus că-i dau oricâte minute vrea, că înţeleg ce a făcut pentru mine. Numai să nu mă pună să

gâtui pe cineva. A râs când a auzit. Ca să scurtez… Mi-a spus că va trece a doua zi seara pe la Şosea, la aceeaşi oră şi tot în locul în care eram atunci. Să fiu cu maşina ca să-l iau. La despărţire ne-am potrivit ceasurile…

— Era după nouă seara? Întrebă Ion Petric.

— Cam pe la zece, zece şi jumătate… Continuă cabanierul, fără să se uite la Petric. Adică întâlnirea era pentru zece şi jumătate, dar eu m-am plimbat de pe la zece, ca să fiu sigur că n-o să-l pierd… Să vă spun drept, credeam că-l voi găsi cu vreo cucoană… Dar era singur. Mai întâi mi-a controlat ceasul şi l-a găsit cu patru minute în urmă. Pe urmă a spus să-l duc în centru, la „Bavaria”. Aproape că n-a vorbit tot timpul drumului. Doar câteva cuvinte. Trebuia să fiu a doua zi, la o anumită oră, într-o anumită stradă, cu motorul aprins. Cinci minute mai târziu trebuia să pornesc cu toată viteza spre Grădina Botanică şi să opresc chiar acolo, la intrare. Iar a doua zi la unsprezece şi jumătate trebuia să fiu în faţa Gării de Nord, la intrarea de pe Calea Griviţei.

— La Grădina Botanică ai intrat într-o bodegă? Întrebă iarăşi Ion Petric.

— Nu… Am intrat în grădină şi m-am legat de o fetişcană. Erau o droaie înăuntru. Toate de meserie. M-am aiurit cu ea, apoi am plimbat-o spre Bolintin. Acolo am intrat într-o cârciumă. Trebuia s-o fac să creadă că ne întâlnisem la zece şi jumătate… Era convinsă că intrasem în Grădină de pe la zece, ba chiar mi-a făcut şi o scenă că mai întâi m-a văzut cu alta şi că m-a urmărit vreo jumătate de oră…

— Asta nu mai contează… Interveni Liviu Iordan. Mă interesează altceva: ce-ai făcut în cele cinci minute cât ai stat pe strada aceea?

— Nimic… Am stat. Am auzit ceva scandal şi m-am uitat înapoi. Dar din locul în care eram nu se vedea nimic, absolut nimic… Numai strigăte se auzeau. Eram eu curios să ştiu ce se petrece, dar mi se spusese să nu mă mişc de la volan şi să pornesc maşina după cinci minute orice s-ar fi întâmplat: bombardament, defilare, manifestaţie, gaze lacrimogene, mitraliere, tancuri, orice! Ca să spun drept, cam tremuram…

— A intrat cineva în maşină în cele cinci minute? Întrebă, rar şi apăsat, Liviu Iordan.

— Nu… N-a intrat nimeni. A vrut să intre cineva, chiar a deschis uşa din spate, dar în ultima clipă s-a răzgândit. Când mi-a spus „pleacă!” se împliniseră exact cinci minute de când aşteptam pe strada aceea. Am şi dat drumul maşinii.

— Eşti sigur că n-a intrat nimeni? Eşti sigur că n-a lăsat cineva un anumit obiect acolo?

— De intrat n-a intrat nimeni, l-aş fi văzut prin oglinda retrovizoare. Sigur n-a intrat… Dar nu pot pune mâna în foc că nu s-a lăsat ceva în maşină. La asta nu m-am gândit… Abia acum îmi trece prin cap că s-a deschis uşa pentru a se pune ceva în maşină… Mie aşa mi se spusese: să opresc în faţa Grădinii Botanice, să agăţ o muieruşcă, să mă plimb cu ea vreo jumătate de oră, prin grădină, apoi s-o scot la Bolintin. N-aveam voie să mă uit în spatele maşinii. Asta mi s-a spus foarte clar. Chiar aşa mi-a spus: „Nu ai voie nici o clipă să te uiţi ce se întâmplă în spatele dumitale în maşină. Să fie foarte clar!” De unde ştiu eu că nu mi-au pus o ladă, sau un câine, sau chiar un om mai mititel? El, de pildă, ar fi încăput acolo ghemuit, fără să-l văd. Dar cine se gândea la asta? Mie îmi treceau altele prin cap… Era sfârşitul războiului, aşa se vorbea şi îmi închipuiam că se pune la cale cine ştie ce ispravă…

— E clar, spuse Iordan. După ce te întorceai de la Bolintin ce trebuia să faci?

— Trebuia să mă întâlnesc cu el în faţa Gării de Nord, asta trebuia. De la Bolintin direct la gară, ăsta era consemnul. Să plec la unsprezece fără un sfert de-acolo, ca să ajung la gară la unsprezece şi jumătate. N-aveam voie să mă mişc din Bolintin. Trebuia să stau tot timpul acolo, la o gazdă oarecare, cu muieruşca aia… Am făcut exact ce mi-a spus…

— Ai rămas tot timpul acolo? Îl fixă Liviu Iordan. N-ai făcut nici un drum, a doua zi dimineaţa?

Cabanierul ezită o singură clipă:

— Ba da… Am plecat dis-de-dimineaţă, când aia încă nu se sculase. Şi când m-am întors, peste un ceas, tot mai

dormea.
— Unde ai fost şi pentru ce? Se încruntă Iordan. De ce ai trădat consemnul?
— Din prostie… Răspunse cabanierul. Din curiozitate muierească. M-am dus până la Cotroceni ca să iau ziarele, să văd ce s-a întâmplat în ziua care trecuse…
— Asta era… Spuse gânditor Liviu Iordan. Ai făcut bine că ţi-ai amintit… Înţelegi ce vreau să spun. Iar intrai într-o contradicţie, domnule, la fel de gravă ca prima… Şi dacă mai colecţionai încă una, te împuşcam în gură, domnule… După ce mi-ai fi spus totul…
Cabanierul abia îşi stăpâni tremurul. Dacă ar fi negat, cum avusese de gând… Nu! Faptele nu trebuie să le nege, faptele se pot afla… Numai gândurile pot fi ascunse până la moarte.
— Din curiozitate, spuse el, ca şi cum şi-ar fi cerut iertare. Toată noaptea n-am dormit. Voiam să ştiu ce s-a întâmplat acolo… Mi-am închipuit că trebuie să fie ceva extraordinar…
— Şi ce ai înţeles din ziare? Te-ai dumerit?
— Nu prea… Dar o bănuială aveam… Adică am ajuns eu la o presupunere… În ziua aceea se întâmplaseră vreo patru evenimente: o răpire senzaţională, un atac gangsteresc asupra unui convoi bancar, o evadare ca-n filme şi un atentat politic, o chestie de pagina întâi. Când am citit ziarele, am simţit numai ţepi în ceafă… Şi tot făcând nişte calcule, am ajuns la o părere…
— Încă nu e vremea să ne intereseze părerile dumitale, îl opri Liviu Iordan. Cel puţin pe mine nu mă interesează… Altceva vreau să ştiu… Ce taină cauţi dumneata?
Cabanierul fu luat prin surprindere. Rămase un moment cu gura căscată, în neputinţă de a articula o vorbă. Apoi începu să se bâlbâie:
— Adică… Ştii. Cum.
— Domnule! Jucăm cu toate cărţile pe faţă! Dumneata, de mai bine de douăzeci de ani, cauţi ceva prin munţii ăştia.

Toată lumea ştie că rătăceşti de la o cabană la alta, dar nimeni nu-şi închipuie că alergi după ceva… Eu însă ştiu că dumneata cauţi ceva, cauţi să descoperi o taină… De altfel ai recunoscut singur. Ce taină cauţi, domnule?… Să te ajut eu, ca să nu te bâlbâi şi să nu te încarci cu cea de-a treia contradicţie, că la mine în anumite momente şi intenţiile contează… Ce fel de taină cauţi? Cum ţi-o închipui dumneata? Un om? O valoare? Un document?

— Nu ştiu… Răspunse cabanierul. N-am decât bănuieli. Dar nu cred să fie un om…

— Nu crezi, domnule, sau nu poate fi un om?

— Nu ştiu… se fistici iarăşi Paul Bălan… Dacă mă crezi sau nu… Dar eu mai mult umblu după o idee… Cred că undeva pe aici trebuie să fie o taină. Şi încerc să văd ceva ce nu se potriveşte, sau ceva ce s-a uitat, sau ceva ciudat, sau ceva de mare valoare…

— Dar de ce cauţi dumneata tocmai pe-aici? De ce chiar prin locurile ăstea?

În momentul acela cabanierul crezu că domină situaţia. Liviu Iordan nu ştia amănuntul pe care-l ştia el. Şi se hotărî să-l ascundă şi mai departe.

— Domnule! Spuse pe neaşteptate Liviu Iordan. Eu n-am urcat până aici şi n-am căutat douăzeci şi trei de ani pe cineva care să-mi spună ceea ce ştiu… Vreau să-mi spui ceea ce nu ştiu!

— Nu cred să fie ceva important… Încercă să pareze cabanierul. Nişte amănunte…

— Domnule, eşti imbecil! Eşti un imbecil de duzină. Te anunţ că te-ai agăţat de a treia contradicţie, dobitocule! Ridică-te în picioare! Pune-ţi mâinile pe creştet!… Auzi, domnule: după ce-mi vei spune totul, îţi voi îmbogăţi dantura cu un plumb. Te voi împuşca, domnule! Am hotărât! Şi-ţi spun asta ca să nu mai speri până în ultima clipă, ca orice condamnat la moarte, că vei fi iertat, dacă vei mărturisi tot adevărul, sau că vei scăpa printr-un miracol. Auzi? Te voi împuşca! În gură. Aşa cum ţi-am promis.

— Te cam grăbeşti… Îi răspunse la inspiraţie cabanierul. Dumneata prea vezi totul definitiv. Nici nu-mi trece prin cap să mor… Ţi-am mărturisit că sunt curios. Puteam să spun că n-am citit ziarele… Cine ştia? Nici fata nu mă văzuse… Domnule, vreau să-ţi mărturisesc tot o chestie din astea, care ţine de mărunţişurile omeneşti… Ai văzut dumneata femeie care să nu-şi dea ifose când are ceva mai acătării? Ai văzut dumneata artist care să cânte imediat ce-l rogi?… Până şi un copil, domnule, zice atunci când îl rogi sau îi ceri să facă ceva: „Ce-mi dai?” Dumneata n-ai promis nimic… Înseamnă că nici dumneata n-ai dat toate cărţile pe faţă şi pe masă…

— Domnule… S-ar putea să scapi… Medită Liviu Iordan. Sau nu eşti deloc imbecil… Şi chiar şi în cazul ăsta mai meriţi să trăieşti… Domnule! Vei primi! Nu pot să-ţi spun ce, pentru că ar însemna să dezvălui taina. Dar vei primi! Am spus mai adineauri, dar probabil că n-ai înţeles dumneata: ştiu să plătesc, prompt şi sigur. Şi în bine şi în rău. Cu viaţă şi moarte. Cu tot ce se poate înţelege prin viaţă sau prin moarte. Mi-am închipuit că e foarte clar…

— Acum e foarte clar… Îngână cabanierul. Adică înţeleg şi altceva: că taina nu poate fi încă dezvăluită…

— Cam aşa, domnule! Îl aprobă Liviu Iordan. Încă nu poate fi dezvăluită. Dar la momentul oportun se va întâmpla şi asta. Şi ca să evităm încâlceala unei a treia contradicţii, trebuie să ştii, domnule, că taina nu poate fi dezlegată de unul singur. Orice ai şti dumneata nu are nici o valoare fără o anumită combinaţie. E un simplu element dintr-o formulă… Numai în combinaţie cu alte elemente constituie cheia tainei… Acum e clar?

— Mă predau de tot… Zâmbi cabanierul, numai că făcu gestul invers. În loc să ridice mâinile în sus, le coborî de pe creştet. Nici o ezitare din clipa asta!

— Aşa da! Acceptă Liviu Iordan veselia cabanierului. Şi voi căuta să te ajut eu, ca să nu ne mai pierdem timpul… Prin urmare, la unsprezece jumătate ai fost la gară, îmbrăcat

cum ţi-am spus şi după o întârziere de nu ştiu câte minute a apărut şi George Iordan împreună cu domnul aici de faţă…

Cabanierul făcu ochii mari, se uită la unul, apoi la altul şi deodată începu să bâţâie.

— Credeai c-a murit? Zâmbi pentru prima dată Liviu Iordan, observând spaima galbenă a cabanierului. Nu, domnule! N-a murit. L-au dus şi pe el la spital ca pe dumneata…

— Poate că n-a murit nici… Căută cabanierul să i se confirme un anumit gând.

— Nu… Îşi plecă încet capul Liviu Iordan. El a murit. A murit de tot… O victimă a bombardamentului, ca atâtea altele.

„Oare să fie o cursă?” se gândi cabanierul. Dar îşi îndepărtă imediat gândul. Răsuflă cutremurat ca după un coşmar.

— Să revenim, domnule… Auzi vocea lui Iordan. După o întârziere de nu ştiu câte minute, v-aţi întâlnit toţi trei. A început bombardamentul. V-a luat de braţ şi v-aţi trântit toţi trei la pământ, lângă o casă… Sau poate că v-a trântit suflul exploziei. Vreau să ştiu ce s-a întâmplat din momentul acela. Ce s-a întâmplat între el şi dumneata? Clipa cu clipă, domnule, înţelegi?

— Nu ştiu… Nu pot… se rugă disperat cabanierul. A fost prea cumplit… Nu ştiu… Nu-mi amintesc nimic.

Spaima şi groaza cabanierului nu mai erau prefăcute, nu erau o înşelătorie. Şi Petric şi Iordan se uitară uluiţi unul la altul când îl văzură pe cabanier tremurând din toate încheieturile şi acoperindu-şi faţa cu mâinile.

— Stai, domnule… Încercă să-l liniştească Petric. Am trecut şi eu exact prin ceea ce ai trecut şi dumneata. Ba eu am fost şi mai rănit decât dumneata. Numai printr-o minune am scăpat. Aşa ne-a fost dat. Să scăpăm amândoi. Lui i-a fost scris să moară de bombe, a murit… Fii bărbat, domnule, ce dracu'!

Era un chin. Paul Bălan îşi amintea mereu scena. Simţea metalul armei în degete şi parcă vedea şi figura agonică a mărunţelului. Nici n-avea curajul să deschidă ochii. Îşi astupa cu palmele şi gura. Şi aştepta gloanţele de răzbunare ale celuilalt Iordan. Nu mai putea răbda!

— E groaznic, domnule! Nu mai pot suporta. Prea mult iad. Trage odată, să scap!

— Bine, domnule… Spuse cu un glas mai blând Liviu Iordan. O să încerc să te scap… Să trecem peste celelalte… Caută să-ţi aminteşti altceva.! Te voi întreba eu… Înainte de a-ţi pierde cunoştinţa, înainte de explozia fatală, a întors capul spre dumneata?

Paul Bălan îşi aminti figura mărunţelului după ce lovise năprasnic cu boxul.

— L-am văzut înainte de a…

— N-a murit acolo… A murit la spital, spuse Liviu Iordan. A mai rezistat. De necrezut, dar a mai rezistat. Până m-a văzut pe mine. Nu mai putea vorbi. Doar mâinile şi le-a mişcat. Cu mâinile mi-a lăsat testamentul. Cu mâinile şi cu degetele…

— Cu mâinile şi cu degetele! Se înfioră Paul Bălan. Nu înţeleg… Adică a spus… A scris…

— Nu, domnule… A făcut o simplă mişcare, pe care am dezlegat-o după trei ani… Adică am interpretat ideea ei… Şi unul din elementele acelui gest de testament eşti dumneata!

— Iar?! Strigă cabanierul. Domnule! Nu mai pot suporta. Lăsaţi-mă odată! N-am ajuns la judecata de apoi!

— Dumneata eşti nebun, domnule! Dumneata ai rămas cu un traumatism după bombardamentul acela… Sau cine ştie ce s-o fi întâmplat acolo cu dumneata… Răspunde, domnule! Ce ţi-a spus când a întors capul spre dumneata?

Cabanierul se uită cu priviri rătăcite spre cel care întreba. Vorbele îi ieşiră fără voia lui din gură:

— Ce mi-a spus?… A horcăit… A şuierat un singur cuvânt: cabană… Pe urmă mi s-a părut că moare… A căzut şi bombă

lângă noi…

— Cabană… Cabană. Cabană. Şoptea, întruna, ca transfigurat, Liviu Iordan. Iulie şi cabană… Iulie şi cabană… Iulie şi cabană… Asta e taina lui, descompusă în cele două elemente… Cele două braţe, cele două arătătoare. Cum şi când şi dacă se pot compune la loc?… Iulie şi cabană… Cabană şi iulie… În ce ordine? Dar oare ordinea contează? În iulie s-a întâmplat. Dar în ce cabană s-a ascuns? Ştim că s-a întâmplat în iulie. Sigur. Ştim că s-a ascuns la o cabană. Sigur. Dar unde?

Paul Bălan îi curmă şirul meditaţiilor orale:

— Cum a murit? I-au zdrobit schijele capul?

— Nu… Răspunse Liviu Iordan fără să se gândească. N-a avut nici o rană la cap. I-a intrat o schijă în inimă… Dumnealui a fost rănit groaznic la cap şi l-au salvat printr-o minune chirurgicală…

CAPITOLUL VIII.

Era lumină. O lumină de lapte, prin care nu se vedea nimic. Nici cu ochelarii ovali şi concavi care altădată ar fi respins aşezarea fulgilor. Vijelia nu avea fulgi. Avea numai rafale neîntrerupte şi urlete şi gemete şi şuierături. Totul izbea: fizic, material, concret. Şi zăpada şi urletele şi şuierăturile. Toate la un loc erau vijelia.

Cireşarii se lipiseră de peretele muntelui. Nu aveau alt mijloc de orientare. Numai peretele, pe care unul din ei, capul şirului, Victor, îl pipăia, îl izbea cu băţul pentru a-l dezgoli şi a-i legitima stânca. Şi după fiecare recunoaştere se umeau, cu spatele, trei sau patru paşi. Uneori cinci. O singură dată zece. Şi pe urmă se stârnea un talaz care-i zvârlea înapoi, în locul de unde plecaseră. Pentru fiecare metru câştigat împotriva vijeliei se făceau cinci înainte şi patru înapoi.

Dacă n-ar fi fost spaima neagră din spatele lor, poate că s-ar fi trântit în zăpadă sau ar fi căutat vreun adăpost după vreo stâncă. Dar ştiau că sunt urmăriţi de fiare crude şi flămânde, ştiau că la prima oprire vor începe hărţuielile şi

pe urmă atacul. Şi mai ştiau că, deasupra lor, streşini gigantice de gheaţă şi zăpadă se pot prăvăli din clipă în clipă, cu puteri de milioane de tone, măturând, ucigând şi înmormântând totul. Era an de urgie şi streşinile ameninţau în fiecare secundă.

Speranţa răsăritului de soare!… Stihiile păreau şi mai dezlănţuite, furia văzduhului şi mai turbată, rafalele şi proiectilele şi mai răutăcioase şi mai hămesite. Speranţa răsăritului de soare! Din toate părţile se adunau armele, în toate spaţiile se premedita crima… Oare ce energii necunoscute, ce voinţă supraomenească îi ţinea treji şi-i împingea spre înalturi pe cireşari? Oare de ce Maria visa un alt Excelsior?

Nu mai aveau voie să se oprească. Lupii îi urmăreau pas cu pas. Ursu îi vedea, uneori, la o aruncătură de piatră, prin ceaţa albă şi deasă. Erau patru dihănii. Mergeau încet, prudent, năucite pesemne de dispariţia haitei care le trimisese în altă parte pentru a căuta altă pradă şi care nu le lăsase nici un semn şi nici măcar o iscoadă obişnuită. Mergeau încet, uneori se apropiau înfricoşător, aşteptând întâmplarea, aşteptând un moment prielnic pentru un atac sigur.

Dacă n-ar fi fost poteca strimtă, săpată în peretele muntelui, de multă vreme lupii i-ar fi atacat pe tinerii cutezători. Dar fiarele miroseau primejdia. Într-o parte era peretele muntelui, în cealaltă prăpastia. Nu puteau să atace decât drept şi atacul drept, fără ocoluri şi surpriză, nu era în obiceiul lor. De aceea îi urmăreau pas cu pas şi aşteptau, aşteptau să cadă vreunul, aşteptau momentul prielnic pentru atac.

În faţă, Victor îi trăgea pe ceilalţi cu frânghia, dar de cele mai multe ori îl trăgeau ceilalţi înapoi. Prăpastia se căsca hidoasă, la câţiva paşi în dreapta lor şi pe alocuri erau alunecuşuri de gheaţă şi trebuiau să îngenuncheze şi să se târască în patru labe pentru a înainta câţiva paşi, sau măcar pentru a sta pe loc. La urmă, Ursu mergea numai cu

spatele. Niciodată nu întoarse capul. Cu pumnalul într-o mână şi cu un băţ de schi în cealaltă era pregătit împotriva oricărui atac. Şi în sinea lui mulţumea oamenilor şi naturii pentru că făcuseră poteca atât de îngustă şi atât de uşor de apărat. Din nou se vedea în vale o zonă cu. Ceaţă străvezie. Şi Ursu se cutremură. Mai apăruse o fiară pe lângă cele patru. Oare scăpaseră cele închise în bordei? Până atunci numărase de fiecare dată numai patru!

Dar nu era numai asta. Fiarele păşiseră până atunci. Şi deodată le văzu gonind pe potecă, în sus. Oare era momentul să-i oprească şi pe ceilalţi pentru a face zidul de apărare împotriva dihăniilor? Nu mai era nevoie. Se opriseră singuri. Apăruse un obstacol, obstacolul de care le fusese atâta frică, obstacolul pe care îl presimţeau. Poate pentru că-l cunoşteau, începuseră şi lupii goana şi pregătirea de atac. Era o crăpătură în potecă, o crăpătură numai de un metru, însă cu margini de gheaţă, iar deasupra crăpăturii lunecoase poteca era tăiată. Continua printr-o treaptă de gheaţă, înaltă de vreun metru.

Ursu nu mai pierdu nici un minut. Începu să izbească aprig, cu vârful de metal al băţului, în gheaţa de pe buzele crăpăturii. Automat, Ionel şi Dan, trecură de pază cu beţele ca nişte suliţe îndreptate în jos, în locul părăsit de Ursu. Victor săpa şi el cu băţul în marginea de gheaţă. În clipa când Ursu îşi termină de săpat găurile pentru picioare, îi făcu semn lui Victor să se apropie. Îşi lipi buzele de urechea lui:

— Fă pe dracu în patru şi urcă, pe spatele meu, dincolo!

Şi încă înainte de a-şi termina fraza se lăsă oblic deasupra crăpăturii, până ce atinse cu mâinile treapta de gheaţă de dincolo. Nici Victor nu pierdu o secundă. Înfrângându-şi orice urmă de emoţie şi milă, se folosi de prietenul lui ca de o scară şi ajunse din două salturi pe treaptă. Imediat începu să sape în gheaţa de pe treaptă gropi de sprijin în care-şi propti picioarele. Apoi aruncă fetelor unul din beţe. Îl prinse Maria şi înţelese într-o clipită. Susţinându-se şi trasă

de el, izbuti să urce pe spatele lui Ursu, ca pe o scară, aşa cum făcuse şi Victor. După Maria veni rândul Luciei să facă ascensiunea ucigaşă, apoi Tic, care ajungând dincolo îşi furişă o mână desmănuşată şi caldă spre obrazul lui Ursu. Apoi Dan şi Ionel, ultimul cu Ţombi în rucsac. Apoi se răsuci şi Ursu, tocmai la timp pentru a se pregăti şi a lua poziţia de luptă. Dihăniile ajunseseră la câţiva metri. Rămăsese singur împotriva lor. Tic şi Dan căutau, sus, bolovani sau bucăţi de gheaţă, dar Victor îi opri. Fiarele nu trebuiau întărâtate.

Lupii se codeau să atace. Poteca era foarte îngustă. Numai unul ar fi putut să atace şi numai în linie dreaptă. Ursu se aplecă în genunchi pentru a ridica schiurile lăsate acolo. Lupii urlau şi-şi arătau colţii. Se vânzoleau, se întărâtau, se pregăteau pentru salt. Deodată rămaseră nemişcaţi ca într-o fotografie. Ursu simţi primejdia. Încremeni şi el. Numai băţul pe care-l ţinea în mâna stingă se ridică la înălţimea mijlocului. Îşi încorda şi braţul. Mâna dreaptă rămase nemişcată, îngheţată pe pumnal. Omul şi fiarele se priveau în ochi; îi separau câţiva metri. Aşteptau ceva. Şi omul şi fiarele. Un talaz turbat care se năpusti cu urlete şi şuierături asupra tuturor. Omul rezistă. Parcă-şi zidise genunchii în piatră. Fiarele fură zvârlite înapoi. Urmă al doilea talaz. Şi mai cumplit. Apoi al treilea. Toate hăurile gemeau în el. Apoi o clipă de linişte. Era clipa pe care o aşteptau cu toţii. Şi oamenii şi fiarele. Ursu se transformă iarăşi în pod printr-o răsucire care dură o fracţiune de secundă. (Victor abia avu vreme să prindă cuţitul aruncat de mâna vlăjganului.) Apoi, cu o putere monstruoasă, se aruncă lateral, se răsuci din nou, se împinse în aer, iar când picioarele atinseră platforma de sus, de unde cireşarii, îngroziţi, priveau scena neverosimilă, trupul zvâcni şi înapoie răsucirea dinainte, realizând în numai o secundă cea mai fantastică poziţie de echilibru pe care puteau s-o vadă ochii vreunui muritor. Aproape în aceeaşi clipă sări asupra lui Ursu, asupra spaţiului ocupat de Ursu cu o

fracţiune de secundă mai înainte, primul lup, cel mai puternic din haită. Dar pe la jumătatea saltului întâlni băţul de metal împins de Victor cu o forţă la fel de sălbatică şi de rea ca aceea a dihaniei. Urletul de durere sparse timpanele cireşarilor. Dar fiara rănită nu se prăbuşi pe potecă, ci se rostogoli în hăuri. Celelalte dihănii, speriate, se retraseră, fără să se întoarcă, mereu cu faţa la ucigaşi.

Era un moment prelungit, de linişte, în împărăţia vijeliei. Parcă şi ceaţa începea să se risipească.

— Poteca se termină… Anunţă Lucia. Imediat după cotul ăsta vine un platou uriaş.

— Asta era! Se înfurie Ursu. Trebuie neapărat să facem o pavăză împotriva fiarelor. Victor! Ionel! Să pescuim repede beţele şi schiurile de jos.

Într-adevăr, dincolo de crăpătură, acolo unde Ursu se prefăcuse în punte, se afla legătura de schiuri şi beţe a cireşarilor. Cu cele trei beţe pe care le aveau, izbutiră să le pescuiască pe celelalte şi să le tragă sus, pe platforma de gheaţă.

— N-au să ne atace acum, spuse Maria. Le simt, le văd după priviri că aşteaptă şi că sunt însetate de răzbunare…

— Dacă ne prind pe platou, se cutremură Dan, cred că nici pielea de la bocanci nu mai rămâne din noi.

Ursu îi arătă lui Victor nişte crăpături şi fisuri în peretele muntelui:

— Trebuie să sacrificăm câteva beţe. Le băgăm în fisurile ăstea şi le transformăm în zăbrele orizontale. Din schiuri facem zăbrele verticale. Înţelegi…?

Dar nu mai auzi nici un răspuns. Vijelia îşi trimise din nou talazurile şi urletele. Victor făcu semne celorlalţi să fugă spre platou, iar el rămase lângă Ursu ca să ridice pavăza. Şi ca să-l apere cu băţul ucigaş de atacul răzbunător al lupilor. Cinci beţe şi şase schiuri urmau să fie sacrificate pentru a înălţa pavăza. Şi ca să reziste vijeliei, ca să nu fie smulsă, Ursu lăsă distanţe între zăbrelele verticale, adică între schiuri şi săpă un şanţ adânc de vreun sfert de metru, în

suprafaţa de gheaţă a platformei pentru a înrădăcina în el schiurile. Era o lucrare de o simplitate ingenioasă, toată pavăza aceea construită doar în câteva minute, sub privirile ameninţătoare şi însetate de răzbunare ale haitei împuţinate.

Ursu şi apoi Victor îi încercară rezistenţa împingând şi trăgând. Nici măcar nu vibra.

— De rezistat rezistă! Îi şopti Victor la ureche vlăjganului. Numai să nu sară pe deasupra…

— Să dea Dumnezeu să încerce! Îi răspunse Ursu. Ştii cât e de la bază, de la rădăcina treptei, până la vârful pavăzei? Aproape trei metri. Imposibil să sară. Şi dacă încearcă din două salturi, sfătuieşte-i Doamne! Nici nu ating buza de gheaţă a platformei şi gata cu ei, în prăpastie se duc!

— E grozav, Ursule! Răsuflă Victor uşurat, întorcându-se cu spatele la vijelie. Poate că am scăpat de primejdii…

Ceilalţi îi aşteptau pe platou, la adăpostul unui bolovan uriaş, parcă scăpat din văzduh acolo, în mijlocul platoului. Acolo sări Tic la urechea lui Ursu:

— Ce ne-ar mai fi mâncat aici! Oare scapă pe la barieră? Ştii cum am botezat-o? Pavăza Ursului!

Erau totuşi pe platou, fără hăurile hidoase care-i însoţiseră până atunci, fără buzele de gheaţă care aşteptau împiedicări şi rostogoliri, fără teroarea crudă şi lacomă care-i urmărise pas cu pas. Dar înfruntând o vijelie de trei ori mai rea şi mai vicleană. Nu mai viscolea numai dinspre nord. Intraseră într-o zonă a vârtejurilor, a unor cicloane năprasnice care-i obligau să-şi croiască şi să-şi sape cotloane şi tunele în zăpadă pentru a înainta. Cu cele cinci schiuri care le mai rămăseseră, săpau în zăpadă şi se târau ca nişte cârtiţe. Nu era un platou, era o vale care urca lin spre vârful muntelui. Înaintau metru cu metru prin cotloanele pe care le săpau cu schimbul. Vijelia încerca să-i acopere, să-i înmormânteze, dar ei săpau mai adânc şi mergeau în genunchi sau pe burtă şi se apărau, fără să-şi dea seama, de alt duşman neîndurător: gerul.

Undeva întâlniră un stâlp de metal, îngropat aproape în întregime. Abia i se mai vedea vârful. Era un indicator cu disc albastru. Regăsiseră poteca albastră!

Bucuria îi opri. Simţeau că se apropie de ceva. Dar simţeau în jur şi ceva neliniştitor, straniu. Îşi ridicară capetele din zăpadă şi spectacolul îi ului. Era cel mai fantastic spectacol pe care-l ofereau munţii. Se. Aflau sub o căciulă de nori, atât de aproape, că i se puteau atinge marginile cu mâna. O căciulă albă, densă, făcută din valuri de vată. Şi toată căciula suferea de o stranie nemişcare. Se oprise ca prin farmec orice vânt, orice rafală, orice şuierătură, parcă se oprise în loc rotirea lumii, parcă încremenise întreaga planetă. Nu se auzea nimic, nu se mişca nimic. Şi se vedeau sub căciula de nori toate orizonturile. Şi totul era cristal şi nemişcare. Oare ce magie necunoscută.

— Care se aduna la un mileniu o dată, împrăştiase spectacolul ireal, parcă o proiecţie gigantică venită din alte lumi?!

Era numai nemişcare şi linişte.

Era un moment care voia să strângă într-un spaţiu fără margini şi dimensiuni toată frumuseţea înălţimilor.

Era o clipă din cristalul veşniciei.

Şi deodată bagheta căzu. Toată zarea se întunecă şi stihiile se dezlănţuiră turbate şi ucigaşe. Era parcă un urlet de groază al întregii lumi. Şi începu canonada. Munţii îşi scuturau umerii. Zăpada se prăvălea cu gheaţă, cu stânci şi bolovani asupra lumii. Milioane şi milioane şi milioane de tone. Venise urgia.

Platoul pe care se aflau cireşarii era scurmat de vârtejuri. Orice idee de adăpost sau de refugiu imediat trebuia abandonată. Bolovanul devenise un adevărat zid de execuţie. Ionel fusese săltat de uragan şi trimis ca o frunză în stâncă. Noroc că se încovrigase şi noroc că se răsucise în ultima clipă. Se izbise cu spatele de bolovan şi spatele îi era protejat de rucsac. Lovitura fusese atât de puternică, încât

leşină. Îl traseră ceilalţi de lângă bolovan cu gândul să-l adăpostească într-o groapă în care stăteau Lucia şi Maria. Dar nu mai găsiră groapa şi nu mai găsiră nici fetele. În câteva secunde groapa fusese transformat în mormânt. Săpară din nou cu mâinile şi cu schiurile şi le scoaseră din mormântul de zăpadă. Apoi veni rândul lui Dan. Într-o clipă de ameţeală fu luat de un vârtej şi izbit de bolovanul ucigaş. Ursu îl lăsă pe Ionel, care-şi revenea, în seama lui Victor şi se duse după Dan. Abia îl mai găsi sub lespezile de zăpadă. Îl târî după el, până căzu în groapa fetelor, uitată câtva timp de vijelie. Ionel îşi revenise. Dan rămânea însă fără viaţă, inert ca o cârpă.

Din nou se legară unul de altul cu frânghia pe care Tic n-o lăsase din mână nici o clipă. Dar nu-l mai găseau pe Ţombi. În momentul de cristal fusese scos din rucsacul lui Ionel şi asta îl salvase de la zdrobire, apoi se aciuase în groapa fetelor. Tic se şi repezi într-un plonjon disperat spre fundul gropii… Şi ieşi de acolo cu căţelul. Numai Dan continua să zacă fără simţire şi nimeni nu putea să ştie ce i se întâmplase: era rănit sau căzuse într-un leşin prelungit?

Dar vijelia parcă îi căuta anume pe cireşari. Îi descoperi şi trimise iarăşi talazuri asupra lor. Ionel se simţi din nou luat pe sus şi azvârlit; parcă se juca un uriaş nevăzut cu el. De astă dată avu mai mult noroc. Căzu departe de bolovan, atât cât îl lăsase frânghia să zboare, într-o zonă cu zăpadă moale, probabil într-o scobitură. Parcă era mai multă linişte acolo. Le trimise celorlalţi semnale de chemare şi după un minut se aflau toţi în adăpostul ferit de vijelie ca prin miracol. În sfârşit, dădu şi Dan semne de viaţă. Deschise ochii şi privi năucit în jur. Parcă i se mişcau şi buzele. Victor îşi apropie imediat urechea de buzele lui. Dar Dan se apără cu mâna.

„Măcar mâinile nu-i sunt zdrobite”, gândi Ursu.

Se repezi şi Tic spre el, dar şi el fu respins. Încercă Maria şi Dan clătină din cap, fericit.

— N-ai înţeles de la început? Şopti el cu buze fierbinţi la urechea Mariei. Pe cuvântul meu că vreau să te sărut…

Şi chiar o sărută pe obraz, lângă ureche…

— Ai înnebunit? Schimbă Maria receptorul. Delirezi?

— Nu… Spuse Dan. De când am aşteptat clipa asta, Doamne! De câţi ani! Nu ştiu ce am la piciorul drept. Nu mi-l mai pot mişca…

Maria se îngrozi. Încercă să-i ridice piciorul drept şi i-l simţi inert, atârnând. Parcă i-l trăgea un bocanc de plumb, înainte de a le spune celorlalţi ce se întâmplase, îşi apropie buzele de obrazul lui Dan, dar nu pentru a-i şopti ceva, cum îşi închipuiau toţi, ci pentru a-i înapoia sărutul. Un sărut de spaimă şi de durere. Şi Dan leşină a doua oară.

Ursu pornise în recunoaştere şi în înaintare. Desfăşurase frânghia pentru a se bucura de o mai mare libertate de mişcare şi jalona drumul cu ajutorul schiurilor. Maria trase cu toate puterile de frânghie şi vlăjganul alunecă spre groapă.

— Dan… Spuse ea aproape plângând când Ursu îşi apropie urechea de buzele ei. Cred că i s-a zdrobit piciorul.

Toţi cireşarii deveniseră un fir de comunicaţie. Înţelegeau că se întâmplase ceva grav. Ursu îi transmise vestea lui Victor, acesta lui Ionel, de la Ionel la Tic, de la Tic la Lucia. Totul se petrecu aproape simultan.

Victor schimbă imediat rolul cu Ursu. Porni el în recunoaştere, iar vlăjganul rămase lângă Dan, la capătul şirului şi al frânghiei. Sistemul de noduri era atât de ingenios alcătuit, încât schimbările şi mutările se puteau face în orice situaţie şi cu mare iuţeală. Funia era de fapt o înşiruire de lasouri, cu distanţe mari între ele, ca să nu se simtă nimeni stingherit în mişcări, dar care se puteau micşora atunci când apăreau obstacole grele.

Uraganul umbla însă după cireşari, îi căuta pretutindeni, nu numai cu talazuri, ci şi cu vârtejuri îngrozitoare. Trimise tone de zăpadă asupra lor, învelindu-i până la gât într-un linţoliu alb şi iscoditor. Puful de zăpadă începuse să

pătrundă prin micile crăpături şi găuri ale veşmintelor, se topea la primul contact cu căldura corpului, dar se răcea repede sub urmărirea rafalelor îngheţate. Hanoracele şi pantalonii li se făcuseră ca nişte scoarţe. Carapacea de gheaţă devenea tot mai cotropitoare şi mai primejdioasă. Mâinile dureau, degetele parcă erau gata să li se sfarme şi începeau să muşte colţii gerului şi la picioare.

În rol de iscoadă solitară, Victor nimerise pe o pârtie ciudată, pe un fel de cotlon, protejat parcă de pereţi de cristal. În dreapta şi-n stânga lui şi deasupra capului, se vânzolea zăpada şi urlau toate vârtejurile lumii şi se ridicau adevărate trombe spre văzduh, dar în locul unde se afla el şi pe direcţia pe care înainta, în genunchi sau târându-se, nu se simţea nici o adiere, doar o boare subţire îi atingea faţa şi se topea, înfiorându-l.

În locul unde începea acel miracol al vijeliei, Victor înfipse un schi în zăpadă, transformându-l în jalon. Se desprinse şi din lasou pentru a lega frânghia de jalon. Apoi făcu semnale repetate de chemare. După ce simţi răspunsurile în palme, porni liber pe fantastica potecă. Din loc în loc înfigea câte un schi-jalon, pentru a nu i se pierde fericitele urme. Dar nu erau decât cinci schiuri, ale lui, ale Mariei şi un al cincilea, stingher, probabil al Luciei. Celelalte fuseseră sacrificate. După ce înrădăcina şi ultimul jalon, Victor îşi continuă mersul prin tunelul de cristal, prudent, atent, încordat. Era ferit de orice lovituri şi răsuciri, numai urletele şi gerul eternizau vijelia. Oare ce lege necunoscută a naturii domina şi ordona spaţiul pe care înainta Victor şi după el ceilalţi cireşari?

Era un urcuş acel tunel prin vijelie care ducea pe un platou de vârf. Fascinat de miracolul care-l atrăsese pe vârful acela retezat, Victor se ridică în picioare pentru a găsi un semn, pentru a găsi semnul pe care-l presimţea, sau pe care poate numai îl dorea. Şi văzu la câţiva paşi de el un stâlp de metal. Era un indicator, dar braţele îi lipseau. Fuseseră smulse probabil de vijelie. Acolo îl prinse talazul.

Victor revăzu ca un fulger, în amintire, cele două braţe de metal cu indicaţiile lor: una de viaţă şi alta de moarte. Fu săltat ca un fulg. Se împotrivi, încercă să se arunce în zăpadă, dar talazul îi nimici toată împotrivirea, în aer îşi încolăci braţele în jurul stâlpului dur şi dureros de metal. Mâinile parcă-i ieşiseră din umeri, dar nu-şi descleştă braţele. Rămase acolo, afundându-se cu capul în zăpadă, lăsându-se acoperit de zăpadă, sfredelind cu picioarele zidul alb care voia să-l îngroape, dar nu-şi desfăcu braţele. Până simţi că slăbeşte puterea vârtejului. Oare cât rămăsese acolo legat cu braţele de stâlp? Îşi amintea vise trăite în momentele acelea de turbată împotrivire. Când începu să se ridice, mai întâi în genunchi, apoi în picioare, simţi o undă de acalmie. Parcă şi urletele furtunii se îndepărtaseră. Sau i se astupaseră urechile? Îi venea să râdă. În faţa lui se aflau ceilalţi. Erau aproape veseli. Urcaseră fără bariere. Numai Ursu părea îngrijorat. Dan atârna ca o zdreanţă pe umerii lui.

Era linişte. Se priveau curioşi, parcă nu s-ar fi văzut de multă vreme. N-aveau curaj să rostească vorbe, de teamă că s-ar destrăma toată vraja. Păzeau liniştea neverosimilă. Şi deodată fură izbiţi mişeleşte. De la spate, fără nici un avertisment. Ca nişte mingi se rostogoliră de-a berbeleacul. Într-o vale, într-o prăpastie? Numai Ursu îşi căută toate forţele, toată ura, toate instinctele. El nu trebuia să cadă. Se lăsă săltat şi sări ca un cangur, cu povara pe umeri. Salturi de câte opt, zece metri. Căderi verticale, într-o prăpastie sau într-o vale. Ceilalţi treceau de-a dura pe lângă el. Se transformaseră toţi în colaci şi se rostogoleau undeva, spre un necunoscut plin de spaime. Ultima cădere a lui Ursu se termină în genunchi, ca o frână. Ceilalţi se descovrigau şi se ridicau miraţi din zăpadă. Şi schiurile se opriseră într-un obstacol uriaş de zăpadă; Victor le salvase. Înainte de a fi luat de uragan, le făcuse vânt şi alunecase o dată cu ele spre obstacolul nevăzut din vale.

Vijelia parcă se muiase. Se treziseră toţi pe o ridicătură ciudată, o movilă albă care semăna cu buza unei prăpăstii, cu o trambulină* după care urmează vidul.

Tic făcu primii paşi spre creştetul movilei şi tocmai voia să se întoarcă pentru a spune ceva, când îl atrase vidul sau o pojghiţă haină de gheaţă. Într-o clipă nu mai rămase nimic din el. Nimeni nu auzi ţipătul Mariei, sau poate că mai ţipaseră şi alţii. Se priveau pierduţi, incapabili să facă un gest. Primul proiectil o izbi pe Maria, al doilea căzu în mijlocul lor. Păreau nişte mesaje dintr-o lume adevărată, pentru că semănau cu bulgării de zăpadă, cu acei bulgări rotunzi care înspăimântă şi înveselesc recreaţiile. Dar nici nu puteau fi altceva decât bulgări de zăpadă, făcuţi de mâna unui om, adică de mâna unui băiat cârn şi blond şi vesel, mai ales atunci când undeva în lume era cald şi frumos. Dar nu erau simpli bulgări, ci nişte mesaje vesele, pline de speranţă. Unul după altul păşiră pe urmele ciufuliciului, lăsându-se să cadă dincolo, la vreo doi metri mai jos în nişte mormane de zăpadă ospitaliere. În faţa lor se vedeau spaţii albe, vânzolite de vijelie, de vârtejuri şi uragane şi nişte luminări albe ciudate, triunghiulare, pe care oamenii le cred întotdeauna verzi. Iar în spatele lor, la câţiva paşi, se afla, pe jumătate acoperită de zăpadă… O casă adevărată, cu uşi, cu ferestre, cu pereţi groşi de piatră. Iar în faţa casei, un cub ciudat de zăpadă, probabil o magazie acoperită, sfredelită însă de cotloane, ca un şvaiţer.

Nici Victor nu izbuti să se stăpânească. Se aruncă şi el, ca prietenii lui, în zăpadă, într-un plonjon de cumplită bucurie. Dan, întins pe zăpadă, se uita la lighioanele care se tăvăleau în vata albă şi îşi făcea întruna cruce.

— Parcă n-ar fi văzut zăpadă de şapte milenii…

Îşi îndreptară scoarţele de gheaţă şi se apropiară de uşă. Era prea multă linişte în jur şi mai ales era zăpadă la toate geamurile, ca nişte perdele exterioare şi mai ales nu se vedea nici o urmă în faţa uşii. Întâi încercă Ionel clanţa. Se

mişca, dar uşa nu se clintea. Trase mai tare. Nimic. Se uită la Ursu şi vlăjganul înţelese. Smuci clanţa, dar uşa grea, ca o uşă de închisoare, nici nu se clinti. Numai zăpada se scutură de pe ieşiturile de lemn. Trase cu toate puterile, cu ură şi ajunse la dracu', în zăpadă, cu clanţa în mână. Se înfuriase, în douăzeci de secunde, cu un schi transformat în pârghie, deschise uşa, fără măcar să spargă un geam.

Era emoţie, erau şi lacrimi, era chiar şi teamă în sufletele urgisiţilor. Prea multe înfruntaseră, prea multe capcane li se aruncaseră, prea multă teroare suportaseră, ah! Cumplita teroare albă…!

Numai după ce Ursu îl potrivi pe Dan în spate pătrunseră cireşarii în locuinţa misterioasă, plină de tăceri. Dar oare nu aveau dreptul, după atâtea urlete şi gemete, nu aveau dreptul la linişte grea, adâncă, multă, odihnitoare?

Îi primi un antreu gol, poate de aceea părea mare, pardosit cu piatră bolovănoasă, neregulată. Ionel închise uşa şi din toată vijelia nu se mai auzi decât un geamăt slab şi îndepărtat, în faţa lor se înălţa, ca un monument, o uşă masivă de lemn, cu zăbrele de fier în faţa geamurilor. Iar deasupra uşii, pe zid, litere mari, în relief, se înşiruiau, ordonate, într-un semicerc. Cuvintele nu aveau nici o noimă, la prima vedere, parcă lipseau nişte litere:

BI E AŢ ENIT LA C S I L A.

Dar pentru cireşari era un joc să le descifreze, adică să le interpreteze. În spaţiile goale îşi imaginară litere, anumite litere, căzute de-a lungul deceniilor şi pe care nimeni nu le mai înlocuise. Şi i se dădu lui Tic întâietatea la bucurie.

— Iar noi vă mulţumim… Începu el mai contorsionat, precum îi era obiceiul. La urarea dumneavoastră, prea stimată şi veche cabană, la urarea dumneavoastră de BINE AŢI VENIT vi se răspunde cu MULŢUMIRILE CIREŞARILOR!

— Mulţumirile tuturor cireşarilor! Preciza Dan cu o voce în care se simţeau accente de tristeţe şi de bucurie.

— Da! Repetă Tic. Vă mulţumesc TOŢI CIREŞARII, sau, dacă vreţi, OŢI CI RE A RI

— Dar cine ne primeşte atât de frumos, Ticuşor? Întrebă Ionel. Oare ce litere lipsesc în cuvântul de jos? Nu crezi că lipsesc cam multe?

— Ba nu! Ţipă Tic bucuros nevoie mare. Lipseşte o singură literă. Cuvântul a avut spaţii mai mari. Cine ghiceşte?

— Castilia! Spuse Dan într-o doară. Castelul din Castilia… Însă nu din cărţi de joc.

— Aproape, aproape! Se grăbi puştiul pentru a nu i se fura bucuria descoperirii. BINE AŢI VENIT LA COŞTILA! Cabana Coştila! Eu am ghicit!

— Bravo, Ticuşor! Îl felicită Ursu. Nici nu suntem prea departe de Coştila. Cred că ne desparte numai o vale, sau două… Dar chiar pe Coştila nu suntem…

— Ei şi! Parcă la Trei Brazi sunt neapărat trei brazi, sau la Babele şi Furnica sunt babe şi furnici…

— Mai bine să intrăm înăuntru! Spuse Lucia arătând cu mâna spre Dan. Lăsăm pentru mai târziu dezlegările.

— Acum e-acum! Spuse Victor uitându-se cu teamă spre uşa masivă, apărată de zăbrele. Ar fi păcat s-o distrugem.

Ursu răsuflă adânc de câteva ori, ca şi cum s-ar fi pregătit pentru o luptă crâncenă, îşi încordă braţele şi încercă apoi să capete aprobarea celorlalţi. Dar mai întâi puse mâna pe clanţă, apăsă… Şi ca după un ritual magic uşa se deschise.

Sala în care intrară era complet goală. Numai o sobă mare de teracotă şi podeaua de scândură mărturiseau că încăperea fusese cândva locuită. Mai erau două camere, la dreapta şi la stânga holului sau sufrageriei. Cea din dreapta era de asemenea goală. În cea din stânga se vedeau o sumedenie de lucruri. Mese, scaune, paturi: toate de fier. Era şi un godin, într-un colţ, iar vizavi un maldăr de saltele de paie.

— Avem dreptul? Întrebă Ursu repezindu-se spre vraful de saltele. Câte sunt? Unsprezece, fir-ar să fie. Nu puteau să fie mai multe!

— Suntem numai şapte! Îi aminti Lucia.

— Ştiu… Răspunse vlăjganul. Suntem şapte, însă unul e rănit şi ceilalţi degeraţi. Eu cred că avem dreptul. Prindeţi-o.

Salteaua aruncată de Ursu ateriza chiar lângă godin. Fusese semnalul. Toţi îşi descoperiră mâinile libere şi în două secunde deveniră nişte gospodari straşnici. Se apucară să desfacă paturile de fier, să le aranjeze cât mai aproape de godin, dar fără să dispreţuiască o anumită ordine şi estetică. Tot ce era în plus: paturi, mese, scaune, nu şi saltele, trecu din mână în mână pentru a fi evacuat de urgenţă în fosta sufragerie. Camera începea să capete un aspect de locuinţă, mai ales că pluteau şi nişte norişori de fum, încă firavi, proveniţi parcă de la o ţigară… Dar aşa încep toate.

Ionel aprinse focul, cu spaimă, pentru că mai avea doar patru chibrituri. Dar paiele şi anvelopa scorţoasă a saltelelor începură să ardă ca pulberea. După cincisprezece minute şi două saltele… În încăpere se făcu cald.

Abia atunci patul lui Dan fu vizitat de medici. Maria şi Lucia scoaseră din rucsac trusa cu medicamente şi priveau, ca şi ceilalţi, gesturile încete şi grijulii cu care Victor îl descălţa pe rănit. Dan suferea cumplit. Se vedea după pumnii încleştaţi, după buzele muşcate până la sânge. De câteva ori gemu surd, înfundat. În sfârşit, i se traseră şi ciorapii exteriori, umeziţi, de căldura care bântuia camera. Pantalonii îi erau prea strânşi pe gambă ca să poată fi ridicaţi sau coborâţi fără dureri. Interveni Ursu cu pumnalul. Apăsă lama pe cusătură. Parcă tăia cu briciul. Prelungi tăietura până la genunchi. Nu mai era nevoie să-i scoată ciorapul interior. Fractura era sus: la jumătatea gambei. Piciorul era ca un gât de lebădă. Probabil tibia, sau peroneul, sau poate amândouă. Din fericire, oasele nu spărseseră ţesuturile. Ursu privi spre cele două infirmiere. Piciorul trebuia pus în ghips, dar în trusă nu se găseau decât scândurele, pentru prim ajutor.

— N-am ce să fac… Tremură Ursu fără să se uite la Dan. Ştiu că doare cumplit… Pentru că am avut şi eu o fractură, tot cam pe-acolo. Ăsta e norocul tău…

— Noroc! Se revoltă Dan. Aş fi avut noroc dacă-şi rupea altul piciorul. Mamă dragă! Auzi!

Surcelele, benzile şi bandajele erau deja în mâinile celor două infirmiere. Ursu oftă, pipăi încet piciorul lui Dan la locul fracturii, apoi clătină din cap clarificat:

— Da… Exact ca a mea. Noroc că ţi-s rupte amândouă oasele…

— Iar începi cu norocul?! Se oţărî Dan. Ştiu eu cui îi trebuie noroc din ăsta…

— Zău, Dan! Continuă Ursu. Cunosc tipul ăsta de fracturi. Trebuie apucate cele două părţi ale piciorului, uite cam aşa, pe urmă… Printr-o singură mişcare trebuie puse la loc!

Dan ţipă din gâtlej, un ţipăt scurt, de o fracţiune de secundă, care-i scoase broboane de sudoare pe faţă şi-l congestiona teribil. Ursu se uită în ochii lui şi-i zări lacrimi.

— Zău, Ursule, te rog! Gemu Dan. Termină odată. Nu mă mai ţine aşa… Te rog…

— Am terminat cam de multişor, răsuflă Ursu ca după un efort cumplit. Şi tare mă tem că oasele s-au prins exact unde au fost…

— Pe cuvântul tău? Holbă Dan ochii. Zău c-am avut noroc.

— Mare! Îl încurajă iarăşi Ursu. Mai ales că eu, de când mă ştiu, n-am avut decât o singură fractură, la mână…

— Dacă-ţi închipui că eu nu ştiam… Îl privi Dan cu ochii plini de lacrimi.

— Gata cu prostiile! Se încruntă Lucia pentru a-şi ascunde propria-i emoţie. Trebuie să-i potrivim scândurelele.

Dar tot Ursu le legă. Cu atâta artă şi atât de solid, că nu mai era nevoie de ghips.

Deşi pereţii erau ca gheaţa, în cameră se făcuse cald ca-n baie… Se încălzise aerul, godinul aproape se înroşise, dar nu mai rămâneau decât două saltele pentru foc.

— Ia spune, Ticuşor! Se auzi vocea rănitului. Crezi că am venit chiar atât de bine cum scrie acolo, deasupra uşii?

— Da… Recunoscu ciufuliciul, cu jumătate de gură. Nu prea avem lemne… Dacă n-o fi în preajma casei, undeva, vreo magazie plină cu lemne. Las-că facem noi o explorare…

— Nu ştiu dacă mai este nevoie, spuse Lucia. De vreme ce nu stă nimeni aici, în cabană, nu văd de ce am găsi magazie cu lemne. Pentru ce şi pentru cine să se fi depozitat lemne?

— Nu puteţi să-mi explicaţi şi mie la ce ne trebuie lemne? Întrebă Maria. Ce să facem cu ele?

— Nu te supăra… O căută Dan cu privirile. Nu ţi-ai rupt şi tu ceva, mai sus?… Mai sus de umeri…

— Eu? Se supără negricioasa. Vai!… N-am ştiut că lemnele voastre sunt atât de preţioase. Că se pot mânca şi te poţi înveli cu ele şi poţi să anunţi un doctor şi pot să te ducă jos în vale şi de-acolo la gară şi de la gară în tren şi din tren acasă…

— Şi de acasă la şcoală, dar mai întâi în cămară… se rugă Ionel. Dintr-o dată mi s-a făcut foame. Nu foame de lup. Mi-e atât de foame, că aş mânca un lup.

Un strigăt, un geamăt, o undă, atât trebuia. Toţi simţiră ghearele foamei şi dureri şi ameţeli. Îşi amintiră toţi deodată că nu mai mâncaseră de multă vreme şi mai ales îşi amintiră cât de bine se poate mânca oriunde în lume. Însă în lume…

— Doamne! Se înfurie Tic. Am vrut să cumpăr patru ciocolate mari. Am văzut la hotel un vraf uriaş, chiar dintre cele care-mi plac mie. Dacă n-o simţeam pe Lucia în spatele meu… Mi-a fost ruşine că o să râdă de mine…

— Şi chiar aş fi râs, spuse Lucia. Ce păcat că n-am râs atunci, Tic! Oare ce s-ar putea mânca pe-aici prin împrejurimi?… Tu, Victor, ce spui…?

Victor era abătut. De câtva timp nu deschisese gura şi nici nu părea că-l interesează ceea ce se vorbea.

— Mi-e teamă să nu fi intrat în altă închisoare… Spuse el. Dacă am nimerit la o cabană pustie?

— Poate că vom găsi alta mai plină prin împrejurimi, se amestecă Ursu în vorbă. Important e că am găsit adăpost… Dar ce spuneai tu de închisoare? La ce închisoare te gândeai?

Victor era în cumpănă. Să-şi destăinuiască sau să nu-şi destăinuiască temerile?… Oare nu i-ar fi speriat şi mai tare?

Dar se mai putea speria cineva după ce trecuse prin ceea ce trecuse?… Poate că era bine să ştie toţi primejdia pe care o presimţea el… Dar era oare o presimţire… Sau ceva mult mai grav, mult mai palpabil?

— Mi-e teamă… se hotărî el. Mi-e teamă de altceva. Voi vă mai amintiţi harta? Vă mai amintiţi pe unde am urcat?… Vă puteţi închipui relieful, conformaţia muntelui pe care ne aflăm? E asemeni unei cetăţi… Inexpugnabile… Chiar asta e imaginea! O cetate inexpugnabilă… cu podul lăsat la Brâna Iadului. Numai pe acolo se poate ajunge la masivul nostru. Dacă strâmtoarea de la Brâna Iadului dispare, muntele nostru nu mai are legătură cu lumea… Cel puţin până se termină dezgheţul…

— Îmi amintesc, sigur că da… Spuse Lucia. Dar cum poate să dispară strâmtoarea de la Brâna Iadului?

— Prin avalanşă, Lucia. Aşa poate să dispară şi aşa cred că a dispărut. Strâmtoarea a fost acoperită de avalanşă…

— Şi eu cred asta… Oftă Ursu. Cred că strâmtoarea a fost acoperită de avalanşă. Nimeni nu mai poate să urce şi nimeni nu mai poate să coboare. Totul a devenit prăpastie şi lunecuş.

— Dar noi unde suntem? Tresări Maria. Unde? În ce cabană, pe ce munte? N-am urcat pe urmele celor care au coborât de la o cabană şi care au urcat la o cabană? Nu s-a coborât din pustiu şi nici nu s-a urcat spre pustiu… Unde am ajuns? Pe alt munte? La altă cabană?

— E un mister! Spuse Ionel. Pe muntele pe care ar trebui să fim se află o singură cabană: Izvoarele. Asta se cheamă

Coştila. Ce s-a întâmplat? De unde au coborât cei trei cabanieri?… Dacă am pierdut undeva poteca şi am urcat spre Coştila? Când am plecat de la bordei… Oare am luat-o pe drumul cel bun?

Victor era derutat. Se uită la Ursu. Nici vlăjganul nu prea se simţea în apele lui.

— Vă mai amintiţi miracolul? Se auzi vocea înnorată a Mariei. Tunelul acela fantastic în care nu pătrundea nici o undă de vijelie… Dacă este un fel de subspaţiu sau de anti-spaţiu în care guvernează alte legi şi alte dimensiuni? Dacă tunelul acela ne-a dus în altă parte? Nu vă mai amintiţi? Cum se putea, cu atâta vijelie în jur, cu atâta sete de crimă în jur, să urcăm ca în vis? Nici nu simţeam că urcăm. Parcă ne trăgea cineva, parcă zburam… Mi se ridicau umerii. Chiar am vrut să vă spun că simt cum mi se ridică umerii şi tot corpul…

— Aiurea… Îi sfâşie frăţiorul cel cârn visul. Eu, odată, după un urcuş urât, am lepădat doar un rucsac din spate şi am simţit că zbor, pe cuvântul meu. Zău, parcă mă ridica nu ştiu cine spre cer… Dar după atâta vijelie!… Crezi că eu n-am închis ochii, acolo, în tunel şi nu mi-am închipuit că zbor? Mai ales că-mi amintisem de povestea cu rucsacul…

— Dar tunelul? Se întristă Maria. Am trecut toţi prin el. Toţi ne-am crucit. De ce să nu fie un subspaţiu, sau un super-spaţiu care ne-a schimbat direcţia? Dar spectacolele pe care le-am văzut?… Şi minunea aceea dinainte de avalanşă? Cum s-a eliberat dintr-o dată tot cerul? Şi liniştea aceea? Şi universul acela de cristal…?

— E frumos… Spuse Lucia. În amintire va fi foarte frumos. Maria, dacă vom mai avea amintiri… Dar Victor are dreptate. Suntem în afara lumii şi mă îngrozesc… Nu de ceea ce se va întâmpla cu noi… Poate că vom dezlega misterul… Ci de ceea ce se va crede în lume că s-a întâmplat cu noi…

Ursu îşi izbi cu propriul pumn genunchiul, fără să-şi dea seama şi lovitura era cumplită.

— Fir-ar să fie! Spuse el. Unde dracu' e cabana aia Izvoarele? Acolo este şi telefon şi de toate… Vă mai amintiţi? Ăia trei care ne-au nenorocit pe noi… Că din cauza lor suntem acum în închisoarea asta… au spus că i-a chemat cineva la miezul nopţii la telefon…

— Şi coloşii! Îşi aminti Dan. Şi ei au chemat cabana Izvoarele la telefon, seara târziu. Dacă ei i-au făcut pe ăia trei să coboare? Înseamnă că din cauza lor ne-am nenorocit noi. Din cauza coloşilor!

— Asta ar fi culmea! Spuse Ionel. Să nu păţim şi noi ca Scott. Să nu murim la câţiva paşi de depozitul de alimente şi de staţia se salvare, adică de cabană…

— E foarte greu să ne orientăm, asta e! Îşi mărturisi Ursu gândul. N-avem nici o potecă, nimic. Poate că e mai puţin de un kilometru până la cabană, poate chiar mai puţin de jumătate de kilometru. Dar încotro s-o căutăm pe vijelie?

— Da… Aprobă Victor. Suntem ca un punct în mijlocul unui cerc. Cabana aceea cu viaţă şi cu de toate se află undeva pe circumferinţă. Vă daţi seama? Cum tragem raza până la ea? Cum găsim direcţia razei? Dacă n-ar fi viscolul ăsta, ni s-ar părea totul un joc foarte nostim…

— Dacă n-ar fi viscolul, se întristă Tic, ne-ar mai ajuta şi neghiobul ăsta de Ţombi.

— Şi dacă n-ar fi şi lupii… se înfioră Maria. Dacă s-au aciuat şi pe-aici?… Oare am scăpat de toţi?

— Brrrrr! Îngheţă Tic. De la zbor şi vis ai ajuns la dihăniile astea… Brrrr! Zău că o să mă fac vânător, Ursule.

— Din ce în ce mai rău! Izbucni invalidul. Şi mai sunt şi eu pe capul vostru… Lăsaţi, lăsaţi morala… Ştiu că trebuie să mă salvaţi şi că totul e de la sine înţeles, dar sunt înfuriat şi cred că am şi eu voie să mă înfurii o dată… Mai aveţi vreo drăcie din aia amară… Că iar începe să mă doară. Huo!

Infirmierele erau la căpătâiul lui Dan. Îl îndopau cu medicamente.

— Sunt singurul care mai înghite ceva, spuse Dan, după ce dădu pe gât, o dată cu medicamentul, un pahar întreg de

apă de zăpadă, topită la godin. E caldă, atât…

Ursu se întoarse la căldură după ce trecuse prin celelalte încăperi ale cabanei pentru a cerceta de la ferestre împrejurimile.

— Viscol şi iar viscol! Anunţă el. Mai sunt şi zăbrele la câteva geamuri. Nu se vede nimic. Oare ce-a fost cu ăştia? Un geam are zăbrele, altul nu: Cum vine asta?

— Foarte simplu! Îl ajută Lucia. La început fiecare încăpere a avut numai un geam. Cu zăbrele. Mai târziu s-a mai făcut un geam. Şi noii proprietari, sau ce-or fi fost, nu au mai pus zăbrele. Li s-o fi părut demodat.

— Mai bine puneau nişte cârnaţi în loc de zăbrele, spuse Tic. Sau nişte şunci…

— Sau o roată de caşcaval, îl completă Dan. Sau nişte miere de albine şi o supă cu aburi… Pe mine mă puteţi scuza. Cred că sunt în stare de delir…

— Asta e o mişelie! Ţipă Lucia. Fiecare să-şi trăiască singur foamea. Să nu-i mai stârnească şi pe ceilalţi! Mai bine spune ce e cu magazia aia din faţa casei!

— Din păcate, nu e magazie, răspunse Ursu. E un cub de piatră găurit ca un şvaiţer şi acoperit de zăpadă. Păcat că şvaiţerul ăsta foarte ciudat nu e veritabil. Mă întreb la ce-o fi folosit aici, în faţa cabanei? Fir-ar să fie…!

Simţiseră toţi nevoia să vorbească, să pălăvrăgească şi să se audă, să se sature de vorbe de toate zilele, de glume, de tânguiri, de întrebări, de duioşii, de nimicuri, de prostii. Voiau să scape de amintirea urletelor şi gemetelor şi şuierăturilor rele cu care-i îndopase vijelia. Fiecare jurase, în trecerea sa prin infernul sonor, să repete de zeci de ori cele mai banale cuvinte, ca să le înveţe a doua oară, ca să se obişnuiască iarăşi cu vocea omenească. Şi iată că se întâlneau cu cele mai banale şi mai răspândite şi mai scumpe cuvinte din viaţa omului.

— Staţi puţin… Spuse Victor cu un ton ciudat. Eu cred că ne-am prostit… Sau am vrut s-o facem pe proştii? De ce să ne considerăm noi, Coştila lui Tic, un centru într-un cerc?

Dacă ar fi aşa, am avea aici telefon şi de toate, cum spunea Ursu. Adică am fi noi cabana… Ia să punem altfel problema! Cabana Izvoarele e centrul cercului şi noi suntem undeva pe circumferinţă! Nu e mai firesc aşa?

— Şi asta cu ce schimbă situaţia noastră? Întrebă Dan.

— O schimbă, Dan… Interveni Lucia. În loc să graviteze circumferinţa în jurul nostru, gravităm noi pe circumferinţă în jurul unui centru, adică al cabanei Izvoarele. Bravo, Victor!

— Învăţaţi-mă şi pe mine, se rugă Tic.

— Hai să traducem, Ticuşor, o problemă foarte simplă. Noi atârnăm de o cabană adevărată. E obligatoriu. Pentru că în această casă pustie, nelocuită, găsim mobilier de cabană. De vreme ce găsim mobilier de cabană, iar camerele sunt pustii, înseamnă că suntem sucursala unei cabane care e locuită numai în cazuri speciale, de pildă când e mare aglomeraţie. Vara… Poate şi iarna uneori… Sunt unsprezece paturi, dar puteau să fie şi douăzeci. Şi probabil c-au fost…

— Poftim! Spuse Maria. Eu sunt mai generoasă. Eu ofer chiar treizeci. Ce se întâmplă cu asta?

— Se întâmplă ceva foarte simplu! Răspunse Victor. Gravitaţia are anumite legi. La o distanţă prea mare de centrul de atracţie nu mai gravitezi în jurul acelui centru… Înţelegi? Nu mai primeşti paturi de la el, nu mai obligi oamenii din paturi, după ce se scoală, bineînţeles, să se ducă la centru să ia masa. Devii tu singur centru cu paturi şi bucătărie. Dacă această Coştilă a lui Tic gravitează, ceea ce e clar, în jurul unei cabane, acea cabană nu poate fi decât Izvoarele şi nu poate fi decât foarte aproape! Dacă punem la socoteală reperul einsteinian de sus, de deasupra noastră, stâlpul metalic, eu aş avea curajul să afirm că adevăratul centru de gravitaţie al acestei zone, cabana Izvoarele, se află la mai puţin de două sute de metri de Coştila noastră. Poate chiar la mai puţin de o sută de metri.

— Ai putea să-mi spui ce s-a întâmplat cu tine? Întrebă Lucia.

— Ce s-a întâmplat cu noi toţi, Lucia? Zâmbi Victor. Cu atâtea elemente în jurul nostru, cu aceste saltele, cu godinul acesta intact, cu burlane şi mai ales cu pustietatea asta care urlă la cer, cum de ne-am gândit la subspaţii şi erezii?

— Eu aş fi preferat subspaţiul sau extraspaţiul! Se încăpăţână Maria. E mai frumos.

— E mai frumos, Maria… O imploră Dan. Dar nu duce direct şi sigur la şuncă şi cârnaţi… Cum duce teoria asta banală a gravitaţiei victoriene. Zău…

— Numai să găsim pe cineva la cabană… Spuse Lucia.

— Nu cred că este obligatoriu… se învioră Ionel. Totul e să găsim cabana. Uşă de fier să aibă şi tot răzbim prin ea, chiar dacă ar trebui să mă prefac în dinamită.

— Acum pot să vă spun şi eu că mor de foame, mărturisi Tic.

CAPITOLUL IX.

La cabana „Izvoarele”, în sufrageria caldă şi aerisită, era pe terminate ospăţul de prânz. O roată uriaşă de caşcaval fusese atacată cu un cuţit lung de bucătărie care-i aminti imediat lui Ion Petric pierderea Silviei. Se mâncase totuşi cu zgârcenie.

— Domnule, eşti sigur că s-a închis drumul? Întrebă a zecea oară Liviu Iordan. Nu se poate, domnule, să rămânem aici până în primăvară.

— Mi s-a mai întâmplat o dată, acum zece ani… Răspunse cabanierul. Şi am răbdat, ba chiar m-am simţit bine… Singur, fără să dai socoteală nimănui, fără să fii la cheremul cuiva… Dar dacă ţineţi cu orice preţ, putem să chemăm helicopterul… De-atunci ne-am mai modernizat…

— N-avem nevoie de nici un helicopter. Scurt!

— Tot va trebui să-l chemăm, se încăpăţână cabanierul. Helicopterul sau un avion sanitar… Trebuie să ne paraşuteze alimente. Ce avem în magazie nu ne ajunge mai

mult de o lună… Pentru mine ar fi fost prea destul… Dar cine ştia că or să mai fie doi oaspeţi… Şi încă nişte uriaşi…

— Nu trebuie să chemăm nici un avion! Se încruntă Liviu Iordan. Ce o să explici dumneata? De ce nu-ţi ajung alimentele? Ştii ce se întâmplă în cazuri din ăstea? Toată lumea, toate ziarele vor întreba cine mai e la cabană… Or eu nu am nevoie de publicitate, domnule. Ca să fie clar!

— Eu v-am spus că nu ne ajung alimentele, se spălă pe mâini cabanierul. O să mă rugaţi să chem avionul. Numai cu vin şi cu coniac n-o să putem trăi…

— Mai termină, domnule, cu avioanele ăstea, se înfurie Liviu Iordan. Până să le chemăm, trebuie să reparăm telefonul. S-a rupt sârma chiar aici, sus…

Cabanierul nu păru deloc surprins:

— Am ştiut eu că aţi tăiat-o. Am şi simţit când, că stăteam cu telefonul la ureche.

— Cum s-ar spune, bănuiai ceva… Îl ameninţă amical Ion Petric. Dar să ştii că am tăiat-o tot la furie. Nici nu ştiam ce facem. Am tăiat-o ca să stricăm ceva; eram otrăviţi de vijelie.

— Asta n-o mai cred, râse cabanierul. Aţi tăiat-o ca să nu pot eu să dau alarma dacă se întâmplă ceva aici… După asta am dibuit că nu trebuie să mă bucur de sosirea dumneavoastră. Mai ales că venea după chemarea celorlalţi la telefon. Prea se înnodau toate…

Liviu Iordan nu era mulţumit. Părea cufundat în gânduri şi mereu nega ceva, cu gesturi repetate, înverşunate.

— De ce nu se rupea? Întrebă, subjugat de amintirea scenei demente, Ion Petric. De ce nu s-a rupt când am tras cu băţul în ea? Am tras până mi s-au umflat mâinile. Dacă nu scoteam pumnalul, nici dracu n-o mai tăia.

Cabanierul tresări brusc. Parcă se dădea o luptă în el, parcă voia să se opună unei presimţiri sinistre:

— Unde ai tăiat dumneata sârma?

— Cum unde? Se miră Ion Petric. Păi n-ai spus că ne-ai văzut? N-ai spus că ne-ai urmărit din pod şi de la fereastră?

— Eu ştiam că aţi tăiat-o în spatele casei, aici, la legătură. Nu cred că v-aţi apucat s-o tăiaţi chiar acolo, la stâlp?

— De ce nu, domnule? Chiar acolo am tăiat-o…

Cabanierul se ridicase de la masă. Era galben ca ceara şi se simţea cât de tare se stăpâneşte. Părea gata să facă o explozie dintr-o clipă în alta.

— Ce s-a întâmplat, domnule? Întrebă Liviu Iordan. Iar vechiul dumitale traumatism?

Dacă nu l-ar fi apucat groaza trădătoare! Nu mai putea să dea înapoi. Liviu Iordan i-ar fi smuls până la urmă mărturisirea. Era singurul lucru la care nu s-ar fi aşteptat.

— Suntem nenorociţi… Şopti el. Absolut nenorociţi! Legătura telefonică nu se mai poate reface. Aţi tăiat firul chiar deasupra prăpastiei. Cine zboară dincolo, pe malul celălalt, la o sută de metri, ca să-l aducă înapoi?

— N-o să-l aducă nimeni, domnule… Îi răspunse Liviu Iordan nepăsător. Vom rămâne fără telefon. Ei şi?

— Am spus că nu ne ajung alimentele nici o lună de zile. Cine ne aprovizionează? Cum cerem alimente?

Liviu Iordan se uită dispreţuitor spre cabanier:

— Lasă odată dracului alimentele! O să facem raţii mai mici, o să ne organizăm, nu fi imbecil!

— Dumneata eşti imbecil! Explodă cabanierul. Un dobitoc, un nebun!

Liviu Iordan îşi duse mâna sub pulover. Dar cabanierul nici nu se sinchisi de gestul lui.

— Trage, domnule! Trage! În gură să tragi! Dumneata eşti cel tare pentru că ai arma. Şi eu oricum voi fi sacrificat. N-o să mori dumneata de foame pentru mine. Când o să vezi că se duc alimentele, în mine o să tragi primul, ca să scapi de o gură. Trage odată. În gură să tragi. Că tot n-o să am ce să mai fac cu ea. Idioţilor!

Explozia nefardată îl impresionă pe Liviu Iordan. Nici nu scoase pistolul. Se uită cu priviri înţelegătoare la cabanier.

— Da, domnule… Îşi aplecă el capul. Ai toate motivele să crezi că se va întâmpla aşa… Pentru că eu sunt cel înarmat

şi pentru că eu comand. Oricine ar fi fost în situaţia dumnitale ar fi gândit la fel… Da, domnule! Mi-ai plăcut. Ştii să mori şi ăsta e un lucru frumos. Dar nu ştii altceva, domnule. Un amănunt nu ştii. Nu cunoşti un om. Nu mă cunoşti pe mine… Eu sunt altfel. Dacă va fi să murim de foame, vom muri toţi, domnule. Poate că eu voi muri înaintea dumitale. Am spus că ştiu să plătesc. Şi eu nu pot să te condamn, nevinovat, la moarte prin inaniţie, sau prin glonte… Dar asta e o teorie, domnule, un principiu. Nu m-am chinuit douăzeci şi trei de ani ca să mor de foame…

— Şi totuşi vom muri de foame… Spuse cabanierul.

— Nu, domnule… Vom trăi. Cu ce avem şi cu ce vom avea. Vom mânca zăpadă, dacă va fi nevoie, ne vom mânca bocancii, hainele, vom trăi din vin, din ramuri de brad… Nu se moare de foame atât de uşor, în ziua de azi…

— Am mai trăit, tot aici, în cabana asta, o urgie. V-am spus. Am avut mai multe alimente decât acum… Mi-am mâncat şi câinele, m-am hrănit cu vin şi ţuică şi era mai multă băutură decât acum… Şi când m-au găsit primele echipe de alpinişti, aproape mort, nu mâncasem de zece zile nimic, pentru că nu mai aveam ce… Mi-am ros şi bocancii… Trei luni… Nouăzeci de zile.

Ion Petric era cutremurat de cele ce auzise şi mai ales de tonul de nepăsare din vocea cabanierului. Parcă povestea întâmplarea altcuiva. Liviu Iordan nega mereu din cap:

— Nu, domnule! Nu vom muri de foame. E stupid să ne gândim la asta. Dar vom trece din momentul ăsta la raţii minime. La gram. Numai ca să ne ţinem zilele. Şi cine nu le respectă… Atunci, da! Atunci ne vom îmbogăţi raţiile, eu şi cel dintre voi care va rezista ispitelor. Pentru că într-un astfel de caz nu încape iertare şi înţelegere. Execuţie pe loc! Vom suferi toţi!

— Şi totuşi vom muri de foame… Spuse cu acelaşi glas obosit şi indiferent cabanierul. Vă jur…

— Poate că se vor alarma cei de jos… Îşi dădu cu părerea Ion Petric. Când vor vedea că nu răspunde nimeni la

telefon.

— Nu se va alarma nimeni… Înainte de a coborî cei pe care i-aţi chemat, am vorbit cu ei chiar despre urgie. Le-am spus că de astă dată o înfrunt şi că o să rezist. Le-am spus că abia o aştept ca să mă odihnesc o iarnă întreagă. Le-am jurat că dacă se abate urgia voi tăia firele telefonului… Şi n-am glumit şi ei ştiu că n-am glumit… Nimeni n-o să se intereseze de cabana asta… O să vedeţi… Vom muri de foame… Zăpada o să ne acopere… Nici n-o să mai putem ieşi din casă. Dar nici n-o să avem de ce. Ne vor păzi lupii… Poate că o să mâncăm carne de lup… Dacă n-or să mănânce ei carne de om… Acum zece ani îi priveam de la geam. Treizeci şi patru erau… N-aveau pe unde să coboare în vale şi se adunaseră în jurul cabanei… Ştiţi câţi au rămas din ei până când am mai putut să mă ridic la geam şi să mă uit? Şase… Şase din treizeci şi patru… Întâi la o zi, mai târziu la două zile, apoi la trei zile săreau asupra unuia dintre ei şi-l sfâşiau. Iar când au venit alpinişti n-au mai găsit decât patru. Noroc că au avut arme la ei… De foame o să murim…

Tânguirile cabanierului începeau să-l enerveze pe Liviu Iordan. Se răsti la el:

— Deocamdată trăim, domnule. Taci! Gata! M-am săturat! Trecem la raţii. Cine nu le respectă, moare imediat. Şi ca să nu moară, dintr-o eroare, vom duce toate alimentele în magazie şi băutura şi vom încuia magazia cu trei lacăte. Fiecare va avea cheia unui lacăt. Numai toţi trei, împreună, vom putea să descuiem magazia şi să scoatem alimente. Ne vom lua în fiecare dimineaţă raţia. Şi vom scăpa de tentaţii. Ai trei lacăte?

Erau mai multe lacăte noi şi fiecare avea câte două chei. Le aleseră pe cele mai sigure. Cheile de rezervă le azvârliră aiurea în zăpadă. Nu se duseră cu mâinile goale spre magazie. Mai întâi dădură jos din rafturi toate alimentele: cutii de conserve, zahăr, ciocolată, salam, biscuiţi, bomboane, sticle cu diferite băuturi, covrigi, alune. Le

încărcară cu grijă în coşuri, ca să nu se spargă sau să se rupă ceva.

— Ce tot spuneai, domnule, că o să murim de foame? Arătă Liviu Iordan spre coşurile încărcate. Păi numai aici câte provizii avem…!

— O să vezi dumneata peste două săptămâni… Când o să ajungem numai la zahăr şi la caşcaval, sau peste o lună de zile, când o să ajungem numai la bomboane sau la alune… Dacă o să mai ajungem…

Magazia era lipită de spatele cabanei, o construcţie greoaie, făcută numai din bolovani sudaţi cu mortar. Se intra în ea numai prin interiorul cabanei, iar aerisirea se făcea prin două ferestruici pătrate, cu latura cam de jumătate de metru, fiecare zăbrelită cu drugi de fier şi apărată cu plase de sârmă. Interiorul ei îl cam dezamăgi pe Liviu Iordan. Rafturile erau aproape goale, doar câteva cutii de conserve şi nişte săculeţi cu făină, alături de borcane cu murături şi tuburi de cicoare. Pe o grindă erau agăţate două şunci, un şir de cârnaţi şi trei plase cu cartofi.

— Mai e nişte ceapă şi usturoi şi o mulţime de morcovi acolo, în nisip, arătă cabanierul spre un ungher al magaziei. Morcovi o să roadem…

Se întoarseră cam abătuţi în sufragerie, mai ales Ion Petric, care se aşteptase la un adevărat depozit de alimente. Numai bucatele de pe masa lor de prânz uitaseră să le încarce şi să le transporte.

— Cunoşti istoria cabanei ăsteia? Întrebă Liviu Iordan.

— Din fir în păr… Răspunse cabanierul. Nu există cabană în munţii ăştia pe care să n-o cunosc până la ultimul secret.

— Şi de ce te-ai întors dumneata tocmai la asta? Mi se pare, dar de fapt ai spus şi dumneata, că e prima cabană la care ai revenit.

Paul Bălan ştia că ar fi o neghiobie să mai tăgăduiască:

— Pentru că e singura cabană din părţile ăstea care are o pivniţă dublă. Cele mai multe nici n-au pivniţă… Mi-am spus şi eu: şi pivniţă şi magazie şi pivniţă dublă… Cam ciudat!

— N-ai avut timp prima dată s-o cercetezi?

— Am avut destul timp, răspunse cabanierul. Mai ales că m-a prins urgia singur. Dar până anul trecut n-am ştiut că are pivniţă dublă.

Liviu Iordan tresări. Era un amănunt la care nu s-ar fi aşteptat. Dar oare ajungea un singur amănunt? Şi cum se integra el în acel testament foarte concis: Iulie şi Cabană?

— Ai coborât până acum în cea de-a doua pivniţă?

— N-am avut când… Şi nici nu ştiu pe unde se coboară. Nu eram prea grăbit. Am o întreagă iarnă înainte.

— Da… Înţelese Liviu Iordan. Vom începe cercetarea metodic, dacă vom găsi de cuviinţă să căutăm aici. Domnule… Înainte de a căuta trebuie să gândeşti: unde să cauţi? Cum să cauţi?

— Ce să cauţi? Îl completă Ion Petric.

— Dar lucrul cel mai important este să te gândeşti, domnule, să nu te repezi la întâmplare. Să te gândeşti cu anii, dacă e nevoie. Să cauţi idei şi să le potriveşti unei situaţii. Să stai cu ochii închişi o lună de zile, aici, în cabana asta şi pe urmă să te duci într-un loc şi să spui: aici e taina. Şi taina să fie chiar acolo…

Iarăşi vorbea cu pasiune şi iarăşi cei doi îi simţiră forţa şi hotărârea.

— Numai că s-ar putea să nu fie nici o legătură între taină şi cabana asta… Continuă el. Pentru că cheile nu se potrivesc, domnule. În iulie s-a întâmplat istoria aceea mare… Şi la o cabană s-a consumat ultimul act… Dar asta e prea… ca o clanţă, domnule, nu e o cheie… E prea banal. Nu e o taină! Nu se combină cum ar trebui, cum le-aş fi dorit… De ce să-mi transmită cu atâta înverşunare şi vehemenţă ceva ce ştiam? Ceva care nu mă lămureşte deloc… Sau n-aţi înţeles dumneavoastră bine ceea ce v-a spus el, sau încă n-am dat eu peste combinaţia cea bună… Cabană şi iulie. Iulie şi cabană! Ce poate fi, domnule?

Se lăsă o clipă de tăcere, dar tot Liviu Iordan părea cel mai grăbit, cel mai preocupat:

— Nu înţeleg ceva… Da… Dumneata spuneai că ştii ceva despre cabana asta. Cine a construit-o, domnule? Cine a fost proprietarul ei? Cine s-a perindat pe aici? Cine a avut interese aici? Cum putem noi să aflăm?

— Prea multe nu ştiu, răspunse cabanierul. Ştiu ceea ce cunosc şi alţii… Poveşti în jurul ei există destule… Se zice că a ridicat-o un mare industriaş pentru fiica sau pentru nora lui… Sunt numai zvonuri… Dar a fost a unui om mare din Bucureşti… Asta sigur… Dacă vă interesează numele…

— Şi pe urmă? Întrebă Liviu Iordan.

— Pe urmă… Cam la vreo zece ani şi mai bine… Adică până la război şi primul an după război, a fost a unei bănci mari din Bucureşti… Dacă vă interesează numele…

— Şi pe urmă?

— Pe urmă… ca toate cabanele. Câţiva ani a rămas pentru salariaţii băncii, pe urmă, ca toate celelalte, pentru toţi turiştii…

— Încă nu ştiu ce înseamnă, încă nu ştiu ce combinaţie trebuie să dea cele două cuvinte, medita Liviu Iordan. Dar abia acum încep să cred şi să mă conving că aici, în cabana asta, se află taina…

În clipa aceea se auziră bătăi puternice în uşa cabanei.

Liviu Iordan îşi duse fulgerător mâna sub pulover. Privirile îi luceau ca oţelul şi-l ţinteau pe cabanier…

— Cine e, domnule? Întrebă el cu acelaşi şuier rău şi ameninţător în voce. De ce n-ai spus, domnule?

— Să mă trăsnească Dumnezeu! Începu să se jure cabanierul. Eu singur am rămas aici, iar altcineva n-a venit înaintea dumneavoastră. Aţi fi găsit urme dacă ar fi venit cineva şi s-ar fi ascuns. Iar pe vijelie nu poate să urce nimeni; încă nu s-a pomenit o asemenea ispravă… Să nu fi fost o părere.

Dar nu fusese o părere. Pentru că bocăniturile se înteţiră: nu se mai ciocănea cu mâna, ci se izbea cu vârful bocancului. Şi parcă se deosebeau două sunete simultane.

Cei trei nu se mişcaseră de la locurile lor, atât de năuciţi erau. Când Iordan îi făcu semn lui Petric să dispară, se auzi uşa de la intrare deschizându-se, adică se auzi închizându-se zgomotos, zdrăngănind şi bubuind, pesemne împinsă de vijelie.

— De ce n-ai încuiat uşa, imbecilule? Mai avu vreme să scrâşnească Liviu Iordan în direcţia cabanierului.

— Păi cine s-a gândit c-o să avem oaspeţi? Răspunse Petric în locul celui insultat.

Cu aceste cuvinte fură întâmpinaţi la cabana Izvoarele cei doi cireşari care porniseră de pe un oarecare punct al unei circumferinţe spre un centru gravitaţional… Ursu şi Victor.

Surpriza era mare pentru ambele părţi, cu oarecare deosebire: tabăra Coştilei era uimită, cea a Izvoarelor de-a dreptul stupefiată.

— Cum aţi ajuns aici? Întrebă cabanierul, uitându-se la cei doi cireşari ca la două arătări căzute din cer.

— Asta ne întrebăm şi noi… Zâmbi Victor. Am crezut tot timpul că poteca nu poate duce decât în iad.

— Nu cumva vreţi să spuneţi că aţi urcat pe vijelie? Întrebă din ce în ce mai neîncrezător cabanierul. Păi unde v-a prins vijelia? Veneaţi spre Izvoarele?

— Nu… Răspunse Ursu. Nici nu ne-am gândit să urcăm spre Izvoarele. Mergeam ca tot omul de la Poieniţa la Mitiş, dar spre seară, mai încoace de Furcile Moşului, ne-a prins vijelia. Şi-am căutat refugiu la o stână părăsită, după Şaua Mare, într-un bordei nenorocit.

— Dar cine v-a învăţat aşa de bine locurile? Că dacă pomeaţi pe vijelie spre oraş sau spre Mitiş, nu mai eraţi la ora asta în viaţă…

— Poate că nici nu mai suntem… Zâmbi din nou Victor. Cabanierul de la Poieniţa ne-a învăţat. Şi tot el ne-a spus să profităm de primul răsărit de soare al vijeliei, de prima ei dimineaţă, când se mai domolesc stihiile şi să căutăm un adăpost ca lumea, o cabană, sau cam aşa ceva…

— Nu se poate! Spuse cabanierul. Aristide v-a dat o asemenea povaţă? Nu se poate! Asta ar fi fost mai rău decât să vă spună să vă tăiaţi gâtul. Nu-i moarte mai sigură decât să porneşti la drum o dată cu primul răsărit de soare al vijeliei. Atunci ajunge ea la turbare, la culmea turbării… Asta nu putea să v-o spună Aristide!

— Am înţeles noi pe dos… se retrase Victor.

— Să nu vă fi pus cineva gând rău, îşi dădu cabanierul cu presupusul. Dar nu Aristide, asta în nici un caz… Altcineva…

Atunci interveni în discuţie şi Liviu Iordan:

— E inutil, domnule… I se adresă mai întâi cabanierului. De vreme ce dumnealor au ajuns aici, înseamnă că au fost învăţaţi bine sau au avut inspiraţie bună. În doi se urcă întotdeauna mai uşor…

— Dar nu urcuşul contează aici! Îndrăzni cabanierul să-l contrazică. Toată nenorocirea şi răutatea e în vijelie. Poate să fie drum ca-n palmă şi te zdrobeşte ca pe-o coajă de ou… Aţi făcut o ispravă nemaipomenită! Numai că…

— Numai că… Nu suntem numai noi doi! Spuse Ursu. Suntem exact şapte şi dacă-l adăugăm şi pe Ţombi, căţelul…

Cabanierul căută un reazem în sobă, într-atâta îl cuprinsese ameţeala. Şapte persoane! Nu două, nu patru… Încă nouă persoane!… Zece în total… Dumnezeule!

Chiar şi Liviu Iordan tresări când auzi cifra şi parcă deveni incredul. Numai Ion Petric se strâmba ştrengăreşte la el:

— Adică vreţi să spuneţi că aţi urcat toţi cei şapte de la Poieniţa… Şi cele două fete… Asta e glumă!

— Toţi cei şapte… Admise Ursu cu un oftat în voce.

— Şi ceilalţi unde-s? Întrebă cabanierul.

— Dincolo, la Coştila… Răspunse Victor. Avem şi un rănit printre noi: o fractură a gambei…

— Unde e Coştila? Până la Coştila sunt…

— Mai puţin de o sută de metri… Îl întrerupse Ursu pe cabanier. Acolo am poposit, adică am căzut acolo şi am

plecat în recunoaştere ca să găsim o cabană adevărată.

— Aţi nimerit la Izvoraşul, aici, în vale? Se interesă cabanierul. Păi cum aţi deschis uşa?

Liviu Iordan se uită cu milă la cabanier:

— Asta te preocupă pe dumneata? Cum se deschide uşa unui adăpost? După ce răzbesc prin iad îi întrebi cum au sărit pârleazul… Mai bine aranjează-ţi tejgheaua. Ca să fie clar!

Cabanierul înţelese că trebuie să-şi ţină gura şi mai înţelese asta şi Petric. Dar şi cei doi cireşari simţiseră în vorbele lui Iordan un ordin subînţeles.

— Cred că se găseşte o cameră cu mai multe paturi, trecu Victor la atac. Ne-ar trebui una cu vreo opt… cu şapte nu prea se obişnuieşte…

— Nici cu opt, în anumite situaţii… Îl avertiză Liviu Iordan. Şi nici cu patru… Şi nici cu douăsprezece. Bineînţeles, numai în anumite situaţii.

— N-am ştiut că toată cabana e ocupată… Glumi Victor. Am fi ales alta… Mai pustie şi mai ospitalieră.

— Eu credeam că v-aţi instalat în ea, ripostă imediat Liviu Iordan. Credeam că aţi venit într-o vizită de curtoazie…

— Păi de ce să nu stea aici?! Se miră Ion Petric. Sunt atâtea camere libere…

— Ştii dumneata foarte bine pentru ce! Îl fulgeră Liviu Iordan. Ştii de ce eşti aici! Ştii ce dispoziţii sunt! Du-te sus şi controlează aparatul!

— Care aparat? Întrebă Ion Petric ca un nătâng.

— Cel mic! Îi făcu semn de „şterge-o” Liviu Iordan. Cel cu antenă dublă. Tot nu e clar?

Ion Petric se supuse cu greu, parcă ezitând, alungării sale atât de evidente, în ciuda unui camuflaj abil. Dar nimeni nu auzi paşii lui bocănind pe trepte.

— E o situaţie specială… Părea că se scuză Liviu Iordan. Cabana trebuie să rămână aşa cum este. E o asemenea situaţie, că explicaţiile sunt imposibile şi chiar primejdioase.

Altceva nu pot să vă spun şi nici nu ar fi bine pentru dumneavoastră să ştiţi. Principalul e că aţi găsit adăpost.

Victor începu să se scarpine în cap:

— Dacă spuneţi dumneavoastră că e o situaţie specială… Probabil că este… Dar şi la noi, acolo, la sucursală, e o situaţie destul de specială.

— Aţi găsit-o ocupată? Simulă mirare Liviu Iordan.

— Nu! Spuse Victor cu un început de zâmbet în colţul buzelor. Înseamnă că nu vă interesează gestiunea cabanei şi că nu e o stare generală de inventar… Alta trebuie să fie cauza situaţiei speciale din zona dumneavoastră… La noi cauza e tocmai pustietatea… Adică, în afară de câteva paturi de fier şi de câteva saltele şi de câteva scaune de fier şi de câteva mese de fier nu se mai găseşte nimic altceva. Adică mai este şi un spălător, dar altceva nu mai este. Nici măcar o surcea. Nici măcar un fir de la o pătură. Nici măcar o cutie goală de conserve… Deşi la intrare, deasupra uşii, ne-a primit o urare optimistă: Bine aţi venit!

Liviu Iordan clătină din cap…

— După câte înţeleg eu, aţi avea nevoie cam de următoarele obiecte: şapte pături, adică paisprezece pături, şapte cearşafuri, adică paisprezece cearşafuri, şapte prosoape, adică…

— Adică prosoape avem… Spuse Ursu.

— Nu-i nimic… se dovedi foarte generos Liviu Iordan. Ca să fie tot paisprezece. Să zicem două feţe de mese…

— Mai bine ceva peste feţele de mese… Zâmbi Ursu.

— Bine, bine, înţelese Liviu Iordan. Deci şapte tacâmuri complete: cu pahare, cu solniţe… Mă rog, complete…

— Mai avem şi noi nişte ustensile pentru transportul alimentelor de la masă la gură, zâmbi iarăşi Ursu.

— Cu atât mai bine, aprobă celălalt, fără să i se mişte un muşchi de pe faţă. Şi probabil aţi avea nevoie de câteva braţe de lemne…

— Mai bine zis de lemne! Spuse Victor înfricoşat de semiprecizia primejdioasă a raţiei.

— Sunt destule lemne? Întrebă Liviu Iordan spre cabanier. S-a auzit?

— Sunt destule! Răspunse cabanierul. Dacă s-ar putea preschimba în altceva…

— Încă n-am ajuns la comentarii! Îi atrase atenţia Liviu Iordan. O întrebare precisă, un răspuns precis! E clar?

— Lemne sunt… Pentru că sunt libere camerele din cabană… Adăugă Paul Bălan. Ca să se priceapă de ce unele chestii pot fi şi unele nu vor mai fi. E clar?

Liviu Iordan se încruntă doar, auzind comentariul îndărătnic al cabanierului, dar întrebarea de la sfârşit îi aprinse scântei în priviri.

— Domnule! Mi se pare că trebuie să faci ordine în magazie şi în pivniţă. Lasă tejgheaua… Aşa… Cred că vă puteţi instala bine pentru un timp… cu ceea ce vi se va da…

— Da! Făcu politicos Victor. Dar ştiţi… Mai avem nevoie de ceva, tot atât de important ca lemnele. Tot pentru combustie, pentru combustia internă a fiecăruia…

— Din păcate, la capitolul ăsta suntem neputincioşi, ridică din umeri Liviu Iordan. Nu vă putem oferi nimic…

— Poftim?! Tresări Ursu. Dar aici nu suntem la cabana Izvoarele? Şi cabana nu trebuie să-şi hrănească oaspeţii?

— V-am spus care este situaţia, spuse calm şi ferm lunganul cu figură mică, de copil. N-a sosit la cabană transportul de alimente… Şi după cum, probabil, vă imaginaţi, nu poate să mai sosească… Până în primăvară… Altă situaţie specială…

Victor devenise dintr-o dată bănuitor şi atent:

— Dar asta nu înseamnă, de fapt, un fel de condamnare la moarte? Ce să facem cu lemnele? Bine, scuzaţi… cu lemnele avem ce face… Dar cu tacâmurile ce să facem?… Nu e cam crudă farsa dumneavoastră?

— Domnule, eşti în eroare. Nu e farsă…

— Dar dumneavoastră cât timp rămâneţi aici? Întrebă Victor aproape zăpăcit, neînţelegând bine ce se întâmplă.

— Domnule, nu am obiceiul să primesc întrebări în anumite situaţii… Răspunse Liviu Iordan cu subînţeles. Iar anumite întrebări ne le primesc în nici o situaţie.

Era un ton ferm, neclintit, care trăda o energie şi o hotărâre de oţel. Iar figura omului rămânea imobilă, chiar atunci când accentua exagerat unele cuvinte.

— Nu am fost nepoliticoşi, interveni Ursu. Omul nu se miră cu gura închisă sau vorbind în gând. Mai ales când nu e singur… N-am mâncat de multă vreme şi am venit la cabană să cumpărăm alimente… De fapt, am venit să locuim aici, dar pentru că dumneavoastră spuneţi că e o situaţie specială…

Cei doi tineri priveau ostentativ bucatele de pe masa la care prânziseră locatarii cabanei-centru. O roată de caşcaval abia atinsă, o pâine uriaşă din care se tăiase un sfert, un salam cât braţul unui copil, tot cam pe un sfert amputat. Şi cutiile goale de conserve şi sticlele pe care Ursu izbutise să descifreze: Fetească Neagră de Urlaţi.

— Asta e tot ce avem! Răspunse Li viu Iordan privirilor celor doi. Şi bineînţeles că vom ceda… Să zicem jumătate. Dar nu cred că o să ajungă nici pentru o zi…

— Şi dumneavoastră o să vă ajungă restul până la primăvară? Nu se mai putu abţine Victor.

Liviu Iordan cumpăni un moment situaţia;

— Înţeleg… Da… Domnule, aş putea să te dau afară…

— Suntem împreună… Îl întrerupse Ursu.

Liviu Iordan cumpăni un moment situaţia.

— Da. Aş putea să vă dau afară pe amândoi, dar înţeleg că sunteţi într-o situaţie disperată, înţeleg că sunteţi flămânzi şi că toate cuvintele vă trec prin burtă. Asta e una. A doua: foarte rar, numai în momente capitale, când e vorba literalmente de viaţă sau moarte, îmi schimb părerile şi-mi retrag hotărârile…

— Vă înţeleg şi eu, începând din momentul ăsta, răspunse Victor. Tot ce este în jurul dumneavoastră nu există în afara dumneavoastră, ci în raport cu dumneavoastră… Adică:

adevărul sau eroarea este ceea ce credeţi sau ceea ce hotărâţi dumneavoastră… Bineînţeles în momentele esenţiale, adică în singurele momente care contează în viaţă…

— Cred că e chiar aşa! Acceptă Liviu Iordan. Ai înţeles foarte clar. Stai, domnule! Ştiu ce vrei să spui. Vrei să spui că aşa începe, sau aşa supravieţuieşte tirania…

— Sau aşa sfârşeşte… Adăugă Victor. Ca să fie ciclul complet. Eu am căutat să fiu politicos…

— Asta mă interesează destul de puţin; e ceva insignifiant pentru mine. Dumneata ai căutat altceva şi ai obţinut. Ai căutat o adeverinţă. Da, domnule! Eşti un tânăr inteligent… Dacă nu mulţumeşti, înseamnă că te simţi jignit. Nici asta nu mă interesează… Altceva?

— Cred că ştiţi în ce situaţie ne aflăm… Începu Ursu.

— Nu mai e nevoie! Îl opri Liviu Iordan. Veţi primi ceea ce vi s-a promis. Altceva nu este… Nu înţelegeţi?! Nu este!

— Înţeleg! Se înfurie Ursu. Înţeleg şi ceea ce vreţi sau nu vreţi să se înţeleagă. Şi să nu vă închipuiţi dumneavoastră că aţi reuşit să ne impresionaţi. Cu voce, cu gesturi, cu autoritate… Astea-s bune pentru alţii. Ce vreţi să ne arătaţi? Că aţi ocupat cabana? Că sunteţi nu ştiu cine? E inuman ce se întâmplă aici. Asta e…!

Liviu Iordan nu părea deloc ofensat sau atins:

— Puteţi să găsiţi orice calificativ, spuse el. Atâta vreme cât nu se transformă în acţiune, pur şi simplu nu mă interesează. Şi eu pot să spun despre o carte sau despre un autor orice-mi trece prin cap. Ei şi! Prietenul dumitale a sesizat foarte bine…

— Da… Interveni Victor. Dar a explica nu înseamnă a accepta. Ăsta e totuşi un adevăr în afara dumneavoastră.

— Deocamdată nu-l simt, răspunse foarte calm Liviu Iordan. Încă nu a intrat în relaţii cu mine acest adevăr. Dar cred că ar trebui să ne grăbim. Nu vă puteţi plânge că n-aţi fost primiţi cu destul interes. Sunteţi prea tineri pentru convorbiri definitive şi cu toate acestea… Îmi menţin

părerile favorabile. Şi ca să fiţi pe deplin edificaţi, nu mi-am făcut nici o părere proastă despre dumneavoastră. Dimpotrivă… Îmi dau perfect seama în ce situaţie vă aflaţi şi asta pentru mine înseamnă întotdeauna a scuza. Ca să fie foarte clar! Dar să nu uitaţi totodată că acţiunea naşte contraacţiune. Prompt şi dur! Deci!

Ultimul cuvânt fusese rostit ca o poruncă: „Luaţi ce vi s-a dat, înţelegeţi ce vi s-a spus”, cam acestea erau semnificaţiile voite ale cuvântului.

Şi Ursu şi Victor erau nesiguri şi neliniştiţi. Omul impusese anumite lucruri, ca nişte adevăruri definitive şi părea greu de clintit din convingerile lui. Şi parcă împrăştia prin fermitate şi forţa lui o undă de fascinaţie. Dar dincolo se aflau prietenii bolnavi şi flămânzi care nu puteau să înţeleagă şi să accepte situaţiile speciale şi nu aveau cum să simtă puterea cvasihipnotică a omului cu faţa mică, de copil.

— Şi pentru o convorbire telefonică urgentă sunt necesare explicaţii? Întrebă Ursu, apropiindu-se de telefon.

— Da! Răspunse Liviu Iordan după ce ezitase o clipă. Ezitarea îl surprinse pe Victor şi se străduia să înţeleagă cauza ei. Dar părea de neînţeles. De ce erau necesare explicaţii, în situaţia în care se aflau, pentru a obţine o convorbire telefonică? Explicaţiile erau atât de fireşti şi de subînţelese. Cum să nu se telefoneze pentru a se anunţa…

Dar Ursu începuse să dea explicaţiile:

— Nu ştie nimeni unde suntem, spuse el. Aveam cu totul altă direcţie când am plecat de la Poieniţa. E de la sine înţeles că vrem să ne anunţăm părinţii, ca să nu-şi închipuie nu ştiu ce…

— Nu ştie absolut nimeni că aţi urcat spre Izvoarele?

— Absolut nimeni! Spuse Ursu. Dar nu vrem numai să-i anunţăm pe cei de-acasă. Vrem să facem şi ceea ce n-aţi făcut dumneavoastră… Adică să cerem ajutor.

În clipa aceea Victor găsi cauza ezitării lui Liviu Iordan şi simţi un fior rece pe şira spinării. Dar izbuti să se domine.

Şi mai ales izbuti să-şi ascundă emoţia care voia să-i altereze vocea:

— Lasă, Ursule… Legătura telefonică e tăiată.

Şi pentru prima dată de la începutul convorbirii, pe figura lui Liviu Iordan se ivi o tresărire care se prelungi într-o cută de nemulţumire.

— De unde ştii dumneata că legătura e întreruptă? Întrebă el, cu aceeaşi voce impasibilă.

— N-am spus că e întreruptă, preciza Victor. Am spus că e tăiată… Ceea ce presupune o intenţie, nu un accident…

— Domnule! Se încorda Liviu Iordan. Raţionamentul e desăvârşit. E cutremurător, domnule! Ştiu de la ce ai pornit. De la o ezitare… Şi cu toate acestea, domnule, desfiinţarea legăturii telefonice se datorează unui accident!

Victor negă. Era convins că nu greşeşte. Nu putea să se gândească la otrava nebuniei dinaintea furtunii.

— Sau poate că e o simplă întâmplare concluzia dumitale, continuă Liviu Iordan. Poate că n-a existat raţionamentul. De ce am ezitat, domnule?

Victor ezită la rândul lui, tot o ezitare de o clipă:

— Din aceeaşi cauză care m-a făcut pe mine să ezit, răspunse el. Ca să se afle mai multe. Ca să aflaţi care este situaţia noastră reală, în cazul dumneavoastră. Ca să ştiţi dacă se cunoaşte soarta noastră… Ca să aveţi cât mai multe atuuri în mână.

— Şi dumneata de ce-ai ezitat?

— Exact pentru acest lucru! Răspunse Victor. Ca să aud această întrebare. Ca să aud o întrebare, nu un raţionament, ca să vă aud pe dumneavoastră întrebându-mă de ce am ezitat…

Liviu Iordan căzu pe gânduri, apoi spuse cu o voce care şoptea:

— Vrei să spui… Dar se opri cu intenţie.

— Da… Îl continuă Victor. Vreau să spun că am aflat şi eu ceva despre dumneavoastră. Nu vă puteţi impune întotdeauna adevărurile, chiar cele proprii. Aveţi şi

momente de nesiguranţă şi… Probabil că ştiţi: orice cantitate din infinit este egală cu infinitul…

De câteva minute, cabanierul era martorul mut şi vizibil al convorbirii dintre Liviu Iordan şi cei doi cireşari. Simţind o pauză rece în convorbire, interveni cu ceea ce-l frământa pe el:

— V-am pus la o parte aşternuturi, tacâmuri şi celelalte, anunţă el. Lemne puteţi să luaţi din spatele cabanei, de lângă magazie, câte vreţi… Sunt acolo pentru doi ani… Tot acolo o să găsiţi şi o sanie, adică o ladă pe tălpici, ca să faceţi mai uşor transportul.

Cabanierul părea binevoitor şi prietenos, dar când ajunse la împărţirea alimentelor, deveni viclean şi avar. Împărţi totul, tot ce se afla pe masă, pe din două, dar la fiecare aliment folosi cântarul şi la fiecare cântărire folosi vicleşuguri.

— Asta-i tot ce avem… se tânguia el întruna. Şi băuturile s-au terminat. De-aceea s-au dus ceilalţi la oraş. Ca să aducă provizii…

— Dacă mai găsim ceva, împărţim, îi asigură Iordan.

— De unde? Unde să găsim? Se răstea la cer cabanierul.

Erau vreo optzeci de metri de la cabana-centru la sucursală, de la Izvoarele la Coştila, cum începuseră să fie denumite. Optzeci de metri cu nămeţi cât casa, cu vijelie necurmată, cu obstacole sub care se ghiceau bolovani sau jnepeni. Şi trebuia făcută pârtie pentru sanie. Cei patru băieţi valizi munciră pe rupte, aproape un ceas, până izbutiră să taie în zăpada îndopată o pârtie ca vai de lume. Primul transport de lemne fu mai greu.

Pe urmă pârtia se mai adânci, se mai lărgi şi ca nu cumva să fie nevoiţi s-o mai facă o dată, umplură sania de şase ori cu cele mai bune lemne care se aflau în spatele cabanei. Numai butucei unul şi unul, aleşi pe sprânceană, îndesaţi într-o sanie care nu mai avea fund. Tot antreul Coştilei era plin de lemne, aranjate în grămezi şi grămăjoare, după mărime şi calitate.

Abia după aceea sună clopoţelul neauzit care vestea prima masă a zilei. Din caşcaval, salam, muştar, ceapă, ceai, zahăr, fasole verde de conservă, cicoare cu ghiotura şi pâine, fetele izbutiră să pregătească un adevărat festin. Din fiecare câte puţin, e adevărat, dar cu atâta artă tăiat şi mai ales pâine în felioare şi bucăţele prăjite şi feliuţe de salam tăiate în patru şi năsturei de caşcaval şi boabe şi păstăi de fasole, răspândite în farfurii pe toată suprafaţa lor… Oh! Nu mai părea puţin. Părea mult, pentru că se mânca încet, rar, fără vorbe, parcă se oficia o rugăciune a gesturilor şi a atitudinilor. Dacă n-ar fi fost totul atât de bine drămuit şi împărţit, dacă nu s-ar fi calculat raţiile cele mai exacte şi mai estetice, n-ar mai fi rămas nimic din proviziile sărace aduse de la nerudele bogate. Dar pregătite, prezentate şi mai ales mâncate după ritualul impus de cele două gospodine, proviziile parcă nici nu fuseseră atinse. Mai rămâneau pentru cel puţin încă două mese foarte estetice. Festinul se încheie cu un ceai foarte generos în apă de cea mai bună calitate.

Apoi începu revolta. Prima izbucnire avea forma cu păr scurt şi blond a Luciei.

— E o mişelie! Îşi încleştă ea pumnii. Eu dacă aş fi fost în locul vostru…

— Mai bine că n-ai fost! Spuse Ursu, care de când ieşise din cabană fără alimente era mereu încruntat şi neliniştit.

— De fapt, care este situaţia noastră reală? Se trezi Maria. Avem vreo şansă ca să supravieţuim?

— Dacă am scăpat noi din bordei… Îşi aminti frăţiorul. Până când terminaţi voi cu filosofia, o să termin şi eu cu ceva…

— Stai, Ticuşor, numai o secundă, îl rugă Victor. Ca să afli şi tu cum era să ne ucidă cabanierul de la Poieniţa… Ai ştiut şi voi aţi ştiut, că perioada cea mai cumplită a vijeliei este chiar în primele ore ale primului răsărit de soare…?

— Cum?! Sări Ionel ca ars. Vrei să spui că…

— Da… Confirmă Ursu. Aşa au zis ăia din palat, că nu e timp mai rău şi mai turbat într-o vijelie decât atunci când îi răsare soarele, când primeşte binecuvântarea răsăritului… Dacă scăpăm, trebuie să ne răfuim cu cabanierul de la…

— Staţi un moment! Îi rugă Ionel.

— Nu prea avem unde să fugim, îl lămuri Dan. Eu nici nu pot să fug… Cum ai reuşit tu să înţelegi aşa anapoda?… Dacă am fi murit?… Dacă unul dintre noi şi-ar fi rupt ceva?

Ionel se apropie de patul invalidului:

— Eu sunt călăul, mărturisi el cu tristeţe cumplită în priviri. Mi-a fost teamă că ne va prinde somnul şi îngheţul în bordei şi mi-a venit în minte… Adică am scornit povestea cu răsăritul soarelui care îmblânzeşte vijelia… Dacă v-aş fi spus că am citit undeva, nu m-aţi fi crezut… Aşa că…

— Aşa că… Trebuie să-ţi mulţumim toţi! Îl împunse Dan cu degetul. Poate că am fi scăpat oricum, că nu ne lăsam noi pe colţii lupilor, dar oricum ne-ai activat… Ne-ai făcut să ne fie teamă că vom pierde clipa cea mai prielnică…

— Eşti un scârbos! Îl strâmbă Maria pe Dan. De ce nu recunoşti adevărul? Dacă nu ne era teamă că o să pierdem clipa cea mai prielnică, am fi rămas în bordei, aşteptând să plece lupii. N-am mai fi născocit planuri de salvare imediată şi poate că nici Victor nu s-ar fi gândit la „Zidul Speranţei şi Răzbunării”. Aţi uitat cum adormisem acolo… Două ore dacă mai întârziam, tot muntele se prăvălea peste noi…

Îi uni pe toţi acelaşi tremur, aceeaşi imagine. Dacă Ionel nu i-ar fi grăbit cu născocirea lui, cu „Răsăritul Speranţei”, ar fi aşteptat în bordei nu plecarea lupilor şi viaţa, ci urgia, lespezile gigantice de milioane de tone ale mormântului de zăpadă.

Dar cireşarul erou îşi ascunse capul între umeri şi spuse de undeva, din spatele apărătoarei cu codiţe:

— Da… Şi ce dac-am ajuns aici? Mi se pare că tot peste nişte lupi am dat. Iar în bordei, dacă ne-ar fi ocolit avalanşa, n-am fi murit de foame? Am mutat mormântul mai aproape de cer…

Ursu şi Victor povestiră în toate amănuntele strania convorbire de la Izvoarele.

— Hopa! Se auzi vocea lui Dan. Acum chiar că-mi pare rău de nătărăul ăsta de picior. Am impresia că ne aflăm în preajma unui mister formidabil…

— Eu cred că e ceva mai simplu! Reveni Lucia. Ce spunea Ionel cu lupii, asta e. Ăia sunt hotărâţi să ne lase să murim de foame. Dacă nu i-aţi fi găsit cu bucatele pe masă, ne-am fi supt degetele…

— Oare nu găsim ceva asemănător cu planctonul oceanic în imensitatea asta albă? Întrebă Ionel. Nu se poate să nu fie nutritivă. E prea multă… Şi prea seamănă cu zahărul, cu laptele şi cu făina.

— Mai degrabă lemnele, spuse Ursu. Cel puţin cu ele se mai hrăneşte câte cineva… Tu ce crezi?

Toţi se uitară la Victor şi-l ghiciră îngândurat.

— Sunt două întrebări, răspunse el şi nu ştiu cum se leagă, sau dacă trebuie să se lege între ele, măcar prin răspunsuri: Ce se întâmplă la cabană? Şi: Cum putem scăpa de foame? Două întrebări arbori, de care atârnă întrebările crengi. Cine poate şti ce crenguţă oarecare poate duce la adevăr?… Cei doi coloşi n-au venit întâmplător la Izvoarele. De aici trebuie să plecăm şi de la ce ştim despre ei… Dar dintr-o dată răsare o altă întrebare… Foamea noastră se datorează coloşilor? Fir-ar să fie!

— Ce vină au ei? Întrebă Maria. De unde au ştiut ei că va fi vijelie şi că vom fi noi aici?

— Sigur că da! Întări Dan. Şi dacă sunt puţintel mai rudimentari, e de înţeles poziţia lor. De ce să moară zece oameni de foame, când pot să moară numai şapte?

— Aiurea! Răsări Tic de undeva. Toţi sunt graşi şi au de unde să slăbească. L-am văzut şi pe celălalt pe care nu-l cunoşteam. Are nişte fălci, parcă i le-a umflat Ursu.

Victor nu luă în seamă gluma lui Tic. Îl preocupau ca o obsesie cuvintele lui Dan: De ce să moară zece oameni de foame, când pot să moară numai şapte?

— Nu ştiu, Dan… Răspunse el. E o întrebare îngrozitoare. Pentru că există şi un drept al primului venit, aici… Totuşi nu e întrebarea fundamentală. Nu! Bine c-am scăpat de groaza asta! Alta e întrebarea şi cu asta se termină toate sau mai bine zis încep toate. Cum de nu m-am gândit până acum?… De ce zece oameni au ajuns în situaţia să moară de foame?… Asta e întrebarea cheie, de aici trebuie să pornim.

— Şi vrei să tragem la răspundere vijelia? Întrebă Lucia. Sau ne întoarcem la vechiul nostru blestem? La întâlnirea cu cei trei, la povestea cu prăpastia…

— Aoleu! Făcu Dan. Uitasem. Ce dracu' le-a venit celor trei să se certe la marginea prăpastiei?… Dacă ăla mai mic a fost împins în prăpastie…

— Chiar bolnav cum eşti, nu pot să te las să aiurezi întruna! Îl luă Lucia la rost. Eu am vrut să fiu ironică…

— Şi tu crezi că eu am vrut să fiu serios?! Se miră Dan. Poftim! Mai rupe-mi o dată piciorul! Ştiu eu de ce… Şi mai ştie cineva… Acuma chiar aiurez, altfel se supără Maria…

— Poate am putea să fim şi noi o dată serioşi, se rugă Ionel. Victor a spus ceva foarte…

De astă dată se zborşi Tic:

— De ce zici că nu suntem serioşi şi cum vine asta că vrei să fim şi noi o dată serioşi? Dacă am fi ca tine sau ca Lucia n-am mai fi cireşari. Aşa că…

— Gata! Interveni Victor. Hai mai bine să ne gândim la întrebarea cheie. De ce zece oameni au ajuns în situaţia să moară de foame?

— Dar nu zece oameni vor muri de foame, Victor… Parcă se ruga Maria. Numai şapte sunt condamnaţi la moarte…

— De ce din zece oameni, şapte trebuie să moară se foame? Rectifică Victor întrebarea pe care o considera cheie.

— Pentru că ăilalţi trei sunt nişte lupi! Răspunse imediat Lucia. Pentru că sunt nişte mişei.

— Asta cade! Se opuse Victor. Cade pentru că apare întrebarea îngrozitoare a lui Dan: De ce să moară zece,

când pot să moară numai şapte?… Trebuie să găsim răspunsul real. Şi unul singur: Pentru că nu ne ajută nimeni! Nimeni de dincolo, din lume. Din atâţia prieteni pe care-i avem, nimeni nu…

— Cum poţi să vorbeşti aşa? Îl fulgeră Lucia. Cum să ne ajute dacă nu ştiu ce e cu noi? Aaaaa! Vrei să spui că din cauza distrugerii firului nu putem să ne adresăm lumii?!

— Aici e misterul! Se răzvrăti Victor. Firul a fost tăiat. Asta e sigur. Mi-a spus-o în faţă. Într-un anumit fel, care nu mai poate fi pus la îndoială. A folosit chiar cuvinte mari. Şi cu toate acestea a fost un accident? Ori îl tai, ori se rupe…

— E atât de importantă întrebarea? Se auzi vocea lui Ursu. Nu ajunge faptul că nu există nici o legătură cu lumea?

— E foarte importantă! Se încăpăţână Victor. E îngrozitoare! Dacă a fost tăiat temporar? Dacă a fost tăiat cu premeditare? Dacă a fost tăiat din farsă?… Atât se poate spune: că a fost tăiat înainte de vijelie. Atât! Dar numai când vom găsi întrebarea cea adevărată, adică răspunsul cel adevărat, numai atunci vom şti cu cel fel de oameni ne-am întâlnit aici, pe munte. Numai atunci vom şti… Stai! Staţi! Parcă încep să înţeleg! Firul a fost tăiat. Şi totuşi întreruperea legăturii se datorează unui accident. Aşa ne-a spus uriaşul ăla cu mutră de copil. Cum se împacă aceste două elemente? Când se pot împăca? Fir-ar să fie! De ce a spus aşa?… Da! Am găsit! Când spui, de pildă, despre o carte: „Am distrus cartea aceea. Totuşi a ars din întâmplare”. Când ai vrut s-o distrugi şi te-ai pomenit cu ea arzând… Poate că ai aruncat-o singur în foc fără să-ţi dai seama. Şi văzând-o arzând, ţi-ai amintit că ai vrut s-o distrugi… Numai atunci poţi să spui: totuşi a ars din întâmplare!… Prin urmare, întreruperea legăturii telefonice era premeditată! Şi cine se gândeşte la o asemenea faptă, înseamnă că se fereşte de lume şi cine se fereşte de lume, înseamnă… Dar mai bine să rămânem la întrebarea: Cine se fereşte de lume?… Acum vă daţi seama?… Noi facem parte

din lume, noi, cireşarii… Tare mi-e teamă că nu suntem condamnaţi la moarte prin foame, aşa cum s-ar putea înţelege şi justifica rudimentar prin întrebarea lui Dan: De ce să moară zece, când pot să moară numai şapte? Mi-e teamă că nu suntem condamnaţi la moarte prin foame… ci suntem pur şi simplu condamnaţi la moarte!

— Oare nu exagerăm? Se îngrozi Lucia. De ce să fim condamnaţi la moarte? Cine ce are cu noi? De ce?

— Pentru că facem parte din lume… Răspunse Victor. Şi pentru că întâmplarea ne-a adus aici.

— Da! Se întristă Ursu. Aşa e. Am simţit şi eu. Nu pot să-mi dau seama cum şi de ce… Dar am simţit că e o condamnare şi o execuţie rece, calmă, fără tresăriri. Probabil că ni se va şi spune într-o zi.

— De ce într-o zi? Întrebă Dan. De ce nu imediat?

— Nimeni nu se grăbeşte, răspunse Victor. Suntem în cea mai sigură închisoare. Orice încercare de evadare înseamnă moartea… Dar şi supunerea înseamnă tot moartea. Iată cum mişcarea şi repausul se identifică.

— Eu cred că suntem încă sub impresia atâtor urgii, zise Maria. De ce să nu fie totul o farsă? Sau nişte întâmplări pe care starea noastră şi amintirile noastre foarte recente le îmbracă în culori întunecate…

— Eu cred că Victor are dreptate, reveni Ursu. Nu vedeţi ce se întâmplă în preajma noastră? Trei oameni ocupă o întreagă cabană. Au distrus legătura telefonică. Au ascuns proviziile. Sunt înarmaţi. I-am zărit unuia pistolul sub pulover şi a vrut anume să i se vadă… Ştiţi care e tot norocul nostru? Că am simţit întrebarea cea grea şi i-am găsit imediat răspunsul. Şi de aceea trebuie să fim mereu în gardă… Nimeni nu se va grăbi. Şi eu cred asta…

— Dar eu sunt grăbit! Spuse Tic. Eu nu vreau să mor de foame. Eu sunt convins că în magazia din spatele cabanei se află şuncă şi caşcaval şi mi-am făcut un plan…

CAPITOLUL X.

Erau toţi trei la aceeaşi masă. Petric şi Bălan îşi trădau prin gesturi neterminate şi priviri întrerupte neliniştea şi nehotărârea. Iordan rămânea impasibil, absent, numai pumnii îi scăpărau fără încetare. De câtva timp stătea cu ochii închişi şi cu nările dilatate, parcă aşteptând o mişcare, un sunet.

— Asta ne mai trebuia! Începu să-şi verse năduful cabanierul. De ce au căzut pe capul nostru?

— Şapte inşi… Murmură ca pentru sine Ion Petric. Adică – cinci băieţi şi două fete. Pssst…!

— Închipuiţi-vă că n-ar fi! Le răspunse Liviu Iordan. Şi nici nu sunt! Pentru mine au încetat să mai existe… Au murit înainte de a muri de tot. Sunt morţi, gata! Lăsaţi-i acolo şi nu vă mai gândiţi la ei. Gata!

— Nici la fete? Se aprinse Ion Petric la faţă. Sunt vii şi nu pot să nu mă gândesc la ele. Sunt la doi paşi de noi, domnule. Şi în chestia asta nu dau înapoi! Ca să fie clar! Aşa cum ne înveţi dumneata…

Şi cabanierul aştepta ca pe ghimpi hotărârea lui Liviu Iordan. Se uita spre el, rugător, ca un câine.

— Înţeleg totul… Spuse el privindu-i şi măsurându-i fără ură pe cei doi. Vă înţeleg pentru că şi eu simt. Scurt şi clar! Dar toate la timpul lor şi timpul îl fixez eu. Dacă se sare numai cu un minut peste ceea ce fixez eu, trag jos, sub burtă. Sau în gură… Mai întâi trebuie să găsim ceea ce căutăm!

— Şi dacă nu găsim? Se congestionă Ion Petric. Şi dacă ceea ce căutăm nu se găseşte aici? De ce să le lăsăm?

Liviu Iordan îşi ascunse sclipirea de oţel îndărătul pleoapelor obosite. Vorbi rar şi încet, cu ochii închişi, cu un glas fără accent:

— Domnule!… Îmi dau seama că eşti flămând. De aceea am rămas cu mâna dreaptă pe masă. Înţelegi, domnule? Te frige ceva şi strigi: „Au!” Asta s-a întâmplat. Te-a fript ceva, domnule, te-a fript, pentru că s-a terminat. Gata! Crezi că numai dumneata arzi?… De-aceea înţeleg şi stau cu mâna

dreaptă pe masă. Ca să fie clar… Iar acum trebuie să-ţi arăt de ce eşti dobitoc. Fiindcă ceea ce căutăm e de o mie şi de un milion de ori mai important decât fleacurile ăstea cu codiţe. Şi fiindcă este o lege, domnule: cine aleargă după doi iepuri, sau după un iepure şi o iepuriţă, nu prinde nimic… Şi dacă nu prinde nimic, dacă nu prinde mai întâi iepurele, în mod sigur va prinde un glonte sub burtă! Şi fiindcă ospăţul e mult mai vesel când nu mai ai pe cap altă grijă decât grija lui. Şi e şi mai sălbatic dacă flămândul e mai flămând… Poţi să pui de pe acum la o parte vin pentru ospăţ. Pune vin şi uită de el… ca să uit şi eu că dumneata adineauri n-ai uitat. Gata! Vă învăţ să fiţi civilizaţi şi înţelepţi, asta se întâmplă acum. Ca să fie foarte clar!

— Domnule, numai să dea Dum…

Liviu Iordan, se ridică în picioare, se apropie de scaunul pe care stătea Ion Petric şi oţelul din privirile lui întâlni parcă o groapă în privirile celuilalt:

— Te-ai fript o dată şi ai strigat: „Au!” Ştii de ce nu trag în clipa asta…

Dar înainte de a-şi termina fraza, îl izbi năprasnic pe celălalt, îl izbi cu muchia palmei pe ceafă, de-a lungul unei cicatrice adânci şi mereu congestionate. Petric se rostogoli până în mijlocul încăperii.

— Ştii de ce nu trag, imbecilule? Continuă Liviu Iordan. Pentru că s-ar putea să mai am nevoie de dumneata. Poate chiar pentru a păzi iepuriţele ălea… Te mai frige?

— Nu… Răspunse Petric, ridicându-se de pe podea. A trecut. Nu ştiu nici eu ce s-a întâmplat…

Parcă-şi cerea iertare şi chiar îşi cerea.

— Da, domnule. De aceea n-am tras. Fiindcă trebuie mai întâi să încerc să te trezesc. Dar să ştii că ai fost la un pas de moarte, la un centimetru, domnule. O singură silabă dacă scoteai…

— Nu… Că m-am trezit, îl asigură celălalt, frecându-se cu mâna la ceafă. Năprasnic ai mai izbit, domnule!

Paul Bălan privise toată scena ca hipnotizat. Lovitura aceea cumplită parcă o primise şi el. Îi trecuseră ca sub vrajă toate arsurile. Şi se uita şi el la Liviu Iordan, oferindu-i aceleaşi priviri care cereau iertare.

— Dacă ai fi lovit cu un box, domnule, spuse el ca prostit, i-ai fi spart capul, i-ai fi fracturat baza craniului…

— V-am spus… Îşi plimbă Liviu Iordan privirile de la unul la altul. Fiecare lucru la timpul lui. Cine sare peste timp piere şi pierde. Şi mi-e teamă să nu piară el şi să pierd eu. Cred că ai simţit şi dumneata lovitura…

Într-adevăr, cabanierul îşi dusese mâna la ceafă şi se freca; parcă fusese el cel lovit. Răspunse ca şi Ion Petric, acceptând supunere totală. Parcă-şi plecau amândoi umerii în faţa unui idol.

— Domnule! Începu cabanierul să-i folosească şi expresiile. Mergem. Fără să crâcnim. Eşti tare, domnule şi mai ales ştii când şi cum să loveşti. Sunt clipe când omul simte nevoia să aibă lângă el pe cineva ca dumneata. Dar vrem să ştim şi noi unde mergem şi ce ne aşteaptă la capătul drumului. Numai unul cu ochii deschişi nu cred că mai ajunge… Mai mulţi ochi văd mai multe lucruri…

— Nu-i vorba de ochi şi nu din cauza ochilor… Răspunse Liviu Iordan. Tainele nu se descoperă cu ochii, v-am mai spus. Dar pentru că au apărut şi muribunzii din vale, pentru că s-au mai ivit nişte neprevăzute, pentru că… În sfârşit… Pentru că am căpătat convingerea că nu vor mai fi răzmeriţe…

Dar se auziră iarăşi bocănituri puternice în uşă. Zornăiau toate geamurile cabanei, atât de tare se lovea în uşă.

— Ei sau alţii?! Tresări Liviu Iordan.

Erau ei, dar nu aceiaşi, adică unul fusese înlocuit. Victor era însoţit de Ionel, nu de Ursu. Cabanierul se văzu nevoit să coboare drugul de siguranţă şi să tragă zăvorul interior. Cei doi cireşari pătrunseră în sufragerie, pe urmele cabanierului, întârziind însă o clipă pentru a-şi curăţi bocancii de zăpadă.

— V-aţi gândit că e ora cinei, îi întâmpină superior Liviu Iordan şi că o să ne găsiţi cu masa plină de bucate… Aţi greşit de două ori. Încă n-am mâncat şi nici alte provizii nu avem, aşa cum v-am mai spus mai înainte.

— Ar fi fost bine să vă găsim la masă… Îi răspunse Victor pe jumătate fâstâcit, pe jumătate vesel. Poate mai ciuguleam ceva de la dumneavoastră. Dar n-am venit pentru asta… Am venit să mai împrumutăm nişte lucruri. Ne-ar trebui încă două saltele şi… Dacă se mai poate… Câteva pături…

— Saltele! Se miră cabanierul. Pentru ce? Nu vă ajung cele care sunt acolo? Au mai sosit şi alţi oaspeţi?

— Nuuuu… Spuse Ionel. Am rămas singuri. Dar avem un invalid care are nevoie de o saltea în plus ca să-i stea mai bine piciorul. Dacă nu-l ţine ridicat, nu i se face circulaţia…

— Bine… Înţeleg… Simţi totuşi ceva neclar cabanierul, în ciuda vorbelor rostite. N-aţi găsit acolo unsprezece saltele? Unsprezece paturi, patru mese şi şapte scaune?

— Am găsit unsprezece saltele, răspunse Victor. Dar patru dintre ele s-au transformat în căldură, mai demult, când nu ştiam că există un depozit de lemne în apropiere…

— Cum?! Se repezi cabanierul. Şi gestiunea? Şi inventarul?… Cum puteţi să ardeţi bunurile statului?

— Mi se pare că şi lemnele sunt bunurile statului, încercă Victor să-l calmeze. Şi ard mai cu folos decât saltelele… N-aveţi nici o grijă, că vi le plătim.

— Cum o să le plătiţi? Îşi pierdu firea cabanierul. Când o să le plătiţi? Adică…

Spusese prea mult. Liviu Iordan interveni după ce trecuse momentul, alungându-l cu un gest de dispreţ pe cabanier…

— Vă trebuie două saltele… Spuse el parcă recitând o frază celebră. Dacă vi se vor da din cele care se găsesc pe paturi şi nu din stocul care se află în magazie?

Era o întrebare cu capcane, cu mai multe capcane. Nu se putea ca oaspeţii cei naivi să nu rătăcească măcar printr-una. Ionel părea consternat, iar Victor scăpă o tresărire

veselă, pe care şi-o ascunse însă imediat printr-o încruntare:

— Cum vreţi dumneavoastră… De oriunde ar fi, numai saltele să fie. Ni le aduceţi dumneavoastră?

Era o întrebare care parcă încerca să provoace. Cabanierul voia să se zborşească la ei, dar Liviu Iordan îl calmă cu un singur gest. Apoi se adresă căutătorilor de saltele:

— Nu e prea politicos să cereţi asemenea servicii unor oameni mai în vârstă… Dar vă înţeleg. Sunteţi într-o situaţie aproape disperată… Prietenul invalid vă aşteaptă, nu vă mai trec toate cuvintele prin minte… Le veţi lua singuri, de sus, din camera ultimă, de pe paturile care vă plac… Numai să le aşterneţi la loc, înainte de a părăsi camera. Condu-i dumneata…

Cabanierul parcă înţelese semnul misterios pe care i-l făcuse Liviu Iordan pe furiş. Porni înaintea tinerilor. Trebuia să-i ţină sus cu vorba. Aşa i se poruncise.

— Crezi că au venit pentru saltele? Întrebă Ion Petric după ce nu se mai auzi zgomotul celor care urcau scara.

— Nu ştiu… Răspunse Iordan. Adică nu cred. De ce au schimbat echipa? De ce n-au venit tot cei dinainte?… Aha! Înţeleg. Iau măsuri de prudenţă. L-au lăsat pe cel mai puternic dintre ei acolo, să apere fetele… Prin urmare au venit cu un scop foarte precis aici. Nu pentru saltele. N-au nevoie de saltele pentru ca piciorul invalidului să stea ridicat. E o nerozie… Oare au crezut că le vom deschide magazia?… Nu sunt chiar atât de neghiobi, deşi… Nu! Au venit ca să vadă cum e orânduirea aici, cum sunt împărţite camerele, au venit să pregătească un anume lucru. Probabil o spargere la alimente. De aceea ne-au provocat cu întrebarea…

— Eu credeam că vor să fie politicoşi… Că nu vor să pară indiscreţi, spuse Ion Petric. Cam acesta a fost tonul ăluia mai deştept…

— Nu domnule. Au zvârlit o nadă complicată, ca să poată prinde cu una simplă. Ei au discutat cu mine, nu cu voi. S-au gândit că voi alege instantaneu direcţia cea mai complicată a întrebării. Şi m-am prefăcut că o aleg… Vezi?… De câtă vreme trebuiau să fie jos… Hai, domnule, sus! Să mergem şi noi. Să-i lăsăm singuri un moment, că asta vor. Pentru asta au venit. Pentru a pregăti ceva. Să-i lăsăm singuri într-o cameră şi să-i pândim… Înţelegi?… Dumneata îl vei scoate pentru două minute pe cabanier din dormitor. Vei simula o ceartă la uşa închisă a dormitorului. O chestie în care să-i înjuri şi pe ei, în aşa fel ca să te audă. O să pară o ceartă autentică… Să spui cam aşa: „Mama lor de şnapani! Au venit aici cu o şmecherie. Vezi să nu te ducă, bă nene!” Cam aşa să-i spui, auzi? Eu o să-i pândesc prin geamul de sticlă al celeilalte uşi…

— Şi dacă nu se vede? Întrebă Ion Petric.

— Se vede, nu se vede, nu interesează, răspunse aproape înfuriat Liviu Iordan. Eu nu ştiu ce aveţi voi pe umeri… Nu înţelegi, domnule, că vor să fie măcar un minut singuri şi că e bine să fie singuri? Dacă au venit cu un scop, vor lăsa urme, domnule. Şi urmele se pot găsi dacă te gândeşti că există! Acum e clar, domnule? Hai, şterge-o!

Dar nu plecă numai Ion Petric. Urcă şi Liviu Iordan scara. Era în papuci şi nu făcea nici un zgomot. Primul merse drept înainte pe coridorul dormitoarelor. Liviu Iordan deschise o uşă, la dreapta, o uşă care nu scârţâia, pentru că fusese unsă nu de multă vreme. Din dormitorul cel mic trecu în alt dormitor mai mare, care comunica, în fund, cu un alt dormitor şi mai mare, printr-o uşă, jumătate lemn, jumătate geamuri. Din fericire, geamurile erau astupate cu hârtie albastră şi hârtia fusese lipită din încăperea în care se afla el. Desprinse uşor cu degetul marginea hârtiei şi îi văzu pe toţi cei patru în mijlocul camerei. Râdeau ca după un banc bun.

— Hai, domnule, să aprinzi lampa în camera noastră! Se auzi vocea lui Ion Petric. A intrat şeful înăuntru. Într-un

minut eşti înapoi şi n-are ce să ţi se fure de-aici… Mă scuzaţi dumneavoastră, dar ştiţi cum sunt ăştia care au gestiuni…

„Perfect! Îşi spuse Liviu Iordan. În rol de neghiob e desăvârşit. Numai acum să nu facă vreo boacănă…”

Tinerii rămaseră singuri. Îi vedea prin mica deschizătură albastră. Îi văzu cum se uită ca nişte copoi în toate părţile, chiar şi spre uşa cu geamuri, în spatele căreia se afla el, apoi unul din ei dispăru din raza vederilor. Celălalt, puţintel mai slăbuţ şi parcă mai speriat, încremenise într-o poziţie oblică, de om în stare de alarmă. De pe coridor se auzeau cuvinte înăbuşite:

— Mama lor de şnapani! Au venit aici ca să şterpelească vreo chestie. Bă nene, vezi să nu te ducă. Atenţie la pături şi la cearşafuri, că altceva nu au ce să ia… Şi fă-te, bă nene, că nu observi nimic…

Liviu Iordan îl văzu pe cel mai înalt revenind la locul pe care-l părăsise şi frecându-şi mâinile ca după o ispravă grozavă. Nu-i trebuia mai mult. Ieşi pe coridor, apoi coborî scările şi se aşează, mulţumit, la masa pe care-o părăsise cu câteva minute mai înainte. Avea dreptul să bea chiar un pahar cu vin.

Aşa îl găsiră cei patru când se întoarseră în sufragerie toţi încărcaţi de poveri:

— Le-am dat mai multe pături, părea că se scuză cabanierul. Am primit şi garanţie, aşa că totul e în regulă…

— Aţi fost deosebit de amabil, îi mulţumi Ionel.

— Şi foarte încrezător… Adăugă Liviu Iordan. V-a lăsat singuri în dormitor…

— Dar dumneavoastră de unde ştiţi? Se interesă Victor. N-aţi rămas tot timpul aici?

Parcă, parcă era un accent de provocare în vocea tânărului. Sau o undă de mirare şi surpriză?

— Aţi avut chiar atât de mare nevoie de saltelele astea? Întrebă brusc Liviu Iordan pe un ton foarte ciudat.

Victor se opri chiar în uşa sufrageriei. Ionel îl precedase. Era şi el curios ce va răspunde Victor.

— Da… Am avut mare nevoie… Răspunse cireşarul. Şi vă mulţumim pentru amabilitate şi pentru celelalte.

Liviu Iordan clătină din cap, dar gestul lui aducea cu o nedumerire, cu o întrebare:

— Va să zică aţi avut nevoie?… Vrei să fii tare, domnule.

Cabanierul trase zăvorul, apoi potrivi un drug uriaş de fier în două scoabe, de-a lungul uşii, ca o ultimă pavăză împotriva nechemaţilor. După ce se întoarse, controla şi geamurile sufrageriei. Toate erau închise şi zăvorite.

Liviu Iordan îi urmărea indiferent mişcările.

— Aici controlezi dumneata? Întrebă el într-o doară. Tot nu-ţi dai seama pentru ce au venit?

— Ba cred că da, răspunse cabanierul. Au scos o hartă cât un cearşaf şi m-au rugat să le arăt potecile de coborâre. Ziceau că din curiozitate vor să cunoască regiunea, dar eu îmi închipui ce le trece prin cap. Vor s-o şteargă, măcar unul din ei şi să ceară ajutor… Elicopterul… Au şi făcut apropouri…

— Şi dumneata ce le-ai spus?

— Le-am spus ce e adevărat: că nu e nici un drum, nici o potecă, că a fost odată unul pe la Vadul Lupilor, o punte care unea malurile unei prăpăstii, dar la ultima avalanşă s-a dus şi puntea şi s-au dus şi malurile… Era o căscătură de vreo patru metri, peste care trecea puntea, dar s-au surpat malurile şi a ajuns la vreo douăzeci de metri deschiderea prăpastiei, dacă nu şi mai bine. Brrrr! Numai când îţi aminteşti ce e acolo te apucă groaza. Le-am spus ce e adevărat… de… Mai bine să stea aici cu fetele lângă noi…

— Şi dumneata crezi că pentru asta au venit? Îl persiflă Liviu Iordan. Ştiau ei mai bine decât dumneata că nu e nici o posibilitate de scăpare din închisoarea asta. Ne-au şi spus-o aici, sau poate le-am spus-o noi, ceea ce totuna face: înseamnă că nu pentru asta au venit…

— Nici eu nu cred, intră celălalt în vorbă. Ăsta a fost un pretext. Nu i-ai simţit dumneata, nene…

— N-aţi auzit cum ne-am despărţit? Întrebă Liviu Iordan. Printr-o întrebare şi un răspuns. Dar amândouă la trecut. I-am întrebat dacă au avut nevoie de saltele, nu dacă au nevoie. Şi deşteptul lor mi-a răspuns tot la trecut: Am avut". Şi n-a răspuns întâmplător. Am vorbit ca într-un limbaj cifrat. Numai că se crede prea tare. A răspuns arogant, domnule! A recunoscut, într-un moment de înfumurare, că saltelele au fost un simplu pretext. Că odată plecaţi de-aici cu ele în mână, au încetat să mai aibă nevoie de ele. Nu mi-a răspuns întâmplător…

— Eu cred că iar învârtiţi nişte posibilităţi, îndrăzni Ion Petric să-l contrazică. Iar complicaţi lucrurile… Ce puteau să facă acolo sus, în dormitor…

— Un singur lucru… Răspunse Liviu Iordan cu un oarecare dispreţ în toată atitudinea lui. Unul singur: au venit să pregătească o spargere. N-au venit pentru altceva. Aş fi în stare să merg la a-mi pune capul sub tăietor, că au venit pentru asta. Domnule! Dacă nu găsesc urmele sau semnele unei asemenea pregătiri, îmi zbor creierii aici, în faţa voastră. Vă jur!

Era unul în sufragerie care se ruga să nu se adeverească presupunerea lui Iordan şi să audă împuşcătura eliberatoare. Nu avea nici o îndoială şi tonul vocii lui Iordan era o chezăşie mai sigură decât o semnătură că jurământul nu va fi călcat.

— V-am spus că mai întâi trebuie să gândeşti un lucru, continuă Liviu Iordan. Vă voi trimite exact la urmele pregătirii. Dumneata, domnule Petric, du-te sus, în dormitorul în care aţi căutat saltelele, du-te şi cercetează geamul camerei. Vă dau cuvântul meu de onoare că n-am văzut nimic. Du-te şi spune ce ai găsit acolo. Eu pun pistolul pe masă şi trag piedica. Ca să fie clar.

Ion Petric se întoarse după două minute. Se apropie de masă fără să spună un cuvânt. Toţi cei trei coloşi erau

galbeni, dar cel mai nepăsător părea Iordan. Îşi puse pistolul la loc sub pulover chiar în clipa când Petric aruncă pe masă un capăt de sfoară, lung de vreo doi metri.

— L-am găsit legat de zăvorul interior al ferestrei… Începu el să-şi dea raportul. Dar atârna în interior. Amândouă geamurile erau închise, dar descuiate, cu zăvoarele trase în sus. Dacă nu-mi spuneai dumneata să mă uit la geamuri, n-aş fi găsit capătul de sfoară…

— Da, domnule, răsuflă Iordan uşurat. Aţi trecut printr-o primejdie cumplită… Mi-aş fi descărcat arma în tâmplă… Dar mai întâi vă trimiteam câte un glonte: dumitale sub burtă… Iar dumitale în gură…

Cei doi se făcură şi mai livizi. Încercară să îngâne ceva, dar nu izbutiră.

— Toţi răspundem… se auzi vocea lui Iordan. Ori toţi, ori niciunul. Ar fi fost caraghios să dispar dintr-un nimic. Dar să nu vă speriaţi. Eram mai sigur de pregătirea spargerii decât de existenţa mea. De aceea aş fi suprimat-o! Ori toţi, ori niciunul! Şi dacă am ajuns la asta, înseamnă că a sosit timpul să dau şi ultima carte pe faţă: cartea cea mare…

Ceilalţi doi îşi reveniseră din spaimă. Dar înainte de a asculta destăinuirea şefului, îşi umplură paharele cu coniac. Liviu Iordan refuză să i se toarne. Nu voia să i se altereze cu nici un dram luciditatea, mai ales când urma să-şi reverse năduful unei vieţi întregi.

— Da… Trebuie să ştiţi totul, absolut totul. Voi amâna un singur amănunt. Acela nu poate fi destăinuit… Acum. Numai după ce se vor termina toate şi totul… Dar e un amănunt care nu are nici o importanţă pentru treburile şi mişcările care ne aşteaptă imediat… Da… Povestea începe de mult. Poate că începe cu mine. Eram doi fraţi, eu mai mic cu doi ani. Semănăm ca două picături de apă. Parcă am fi fost gemeni. Mai ales între patru şi şapte ani, când absolut nimeni nu putea să ne deosebească. Şi părinţilor le jucam renghiuri. Dar după ce eu am împlinit şapte ani şi el nouă, am început să ne deosebim. II întrecusem în înălţime şi lui i

se spunea George mărunţelul. După zece sau doisprezece ani, eu ajunsesem la un metru nouăzeci, el la un metru şaizeci. Din cauza înălţimii şi a proporţiilor, din cauza unghiurilor diferite din care eram priviţi, nu mai semănăm aproape deloc, nici fraţi nu mai păream, dar dacă ne ascundeam după un paravan sau ne acopeream cu o pătură, lăsându-ne numai capetele afară, iarăşi deveneam ca doi fraţi gemeni şi iarăşi nimeni nu ne putea deosebi. Câte farse nu le-am făcut prietenilor… Şi mai ales prietenelor!

— Acum îmi dau seama, îl întrerupse Ion Petric, de ce mi s-a părut mereu ceva ciudat în înfăţişarea dumitale.

— Şi mie! Interveni celălalt. Mai ales atunci când ţi-ai scos ochelarii, am simţit că mă fulgeră şi mă trăsneşte fără zgomote drept în moalele capului… Dar nu simţeam pricina…

— Asta înseamnă că ştii să te prefaci bine! Descoperi-Liviu Iordan. Da… Eu eram un leneş, aşa credea toată lumea şi aşa mi se spunea. Dar mie îmi plăcea să mă gândesc. Grozav îmi plăcea. Citeam câte o carte şi aproape la fiecare frază mă opream. Dacă, de pildă, citeam: „Şi era. Cald în seara aceea”, închideam cartea şi începeam să mă gândesc. Fel de fel de gânduri. Dacă era cald însemna că era vorba de o seară de vară, altminteri ar fi spus: şi era frumos… Dar pentru că spunea „şi era cald”, începea să mă obsedeze şi-ul. Oare voia să arate o aşteptare sau o surpriză? Ceva trist sau ceva plăcut? Tot felul de gânduri, că niciodată nu puteam să citesc o carte până la capăt. Şi pe urmă am dat de cifre şi am început tot felul de combinaţii, dar nu erau atât de frumoase ca vorbele. Am început, cu timpul, să găsesc sensuri absolut noi şi uneori foarte ciudate, în cele mai banale fraze. Ce să mai lungesc vorba? Mă simţeam foarte bogat… George era altfel. Era harnic, muncitor, energic, plin de voinţă. Dar era îngrozitor de trist. Mereu. Niciodată nu l-am văzut vesel. Şi asta din cauza înălţimii. Dacă n-aş fi fost eu fratele lui, pesemne că nici nu şi-ar fi

dat seama că e mărunţel. Dar şi-a dus toată copilăria lângă mine şi întotdeauna auzea râsete şi ironii. Se războia cu toţi cumplit, domnule, se bătea până cădea jos şi cea mai mare groază a lui era să-i sar eu în ajutor. De câteva ori a vrut să se omoare pentru că am sărit să-l apăr. Nu s-a prefăcut. A vrut pur şi simplu să se omoare. Şi mi-a şi spus că dacă-i mai sar în ajutor se împuşcă. Tata era plutonier major şi aveam o mulţime de arme în casă. Ceilalţi băieţi din mahala parcă aflaseră toate astea şi săreau la el numai când eram împreună. Prin ce dureri am trecut când vedeam cum îl bat până îl umplu de sânge… Şi eu nu puteam să fac nici o mişcare… Cred că vă puteţi închipui… Din cauza asta mie mi se spunea Lungulaşul. Într-un cuvânt, nimeni n-avea curajul să sară la mine la bătaie: mai ales după ce am zdrelit câţiva. Nu îndrăznea unul să mă provoace. Şi toată ura şi răzbunarea lor se revărsau asupra lui frate-meu. Îl băteau în faţa mea până începeam să mă izbesc cu capul de caldarâm.

— Cumplit, domnule… Răsuflă ca dintr-un vulcan cabanierul. Nici eu nu ştiu ce-aş fi făcut…

— Dumneata… Dumneata ţi-ai fi omorât fratele, pentru că te-ar fi subjugat faptele. Eu trebuia să-l gândesc, domnule, ca să-l înţeleg. Altminteri s-ar fi omorât… Eu am rămas în orăşelul nostru de lângă graniţă… El a fugit în Bucureşti să se ascundă, să scape de teroarea celor din oraş şi m-a pus să jur că n-o să-l caut niciodată. Nu l-am căutat niciodată. Dar mai bine de doi ani de zile m-am răzbunat. Pentru asta am trăit în orăşelul ăla prăpădit doi ani, după ce am terminat liceul. Ca să mă răzbun. I-am bătut pe toţi cei care ne-au batjocorit, i-am bătut crunt. Am rămas şi după ce orăşelul a fost cedat altei ţări, tot pentru asta. Ca să mă răzbun pe toată tinereţea. Nu mi-a scăpat niciunul şi fiecăruia voiam să-i las un semn. Sau îi sfărâmam nasul… Asta am făcut-o cu cei mai mulţi… Sau îi rupeam bărbia, sau îi scoteam dinţii din gură. La început am făcut-o cu scârbă şi numai din răzbunare, dar cu vremea am început să învăţ să

bat, a început să-mi placă bătaia, a început să-mi placă să lovesc. Când îi vedeam cum se tăvălesc şi cum se roagă şi cum vor să mă plătească, mă apuca dispreţul, dar şi un fel de mândrie pentru puterea mea. Ajunsesem teroarea oraşului. Pe trotuarul pe care mergeam eu nu mai mergea altcineva. Dacă ieşeam seara în grădina publică, fugeau toţi pe alei şi căutau toate porţile de ieşire. Pentru că îmi plăcea să bat, nu mă mai gândeam la răzbunări… Pesemne că de multă vreme toţi cei care ne batjocoriseră îşi luaseră răsplata. Băteam pe oricine întâlneam, oricine-ar fi fost, mai ales dacă era şi voinic, sau dacă se asocia cu alţii… Să nu vă închipuiţi că n-am luat şi eu bătaie. Cumplită! De vreo trei ori nimeni n-a crezut că voi mai scăpa. Şi sicriu mi se făcuse. Am fost dus bucăţi la spital, cules pe făraş, cum se zice. Dar asta nu făcea decât să mă întărâte… Într-o noapte m-au atacat cinci. Undeva pe un pod. Voiau să mă arunce în apă, adică în râpă, peste bolovani. Dacă ar fi izbutit, nu mai eram astăzi aici. Erau toţi zdraveni, am şi recunoscut vreo doi… Din fericire pentru mine, prima lovitură de ciomag nu mi-a atins capul, cum au ţintit ei, adică unul din ei, ci umărul. M-am ferit, aşa din instinct. Ne-am bătut crunt. Dar după ce am izbutit să-l arunc pe al doilea peste pod, în mormântul care mi se pregătise, ceilalţi au luat-o la goană. Trei secunde să mai fi rămas, mă făceau ferfeniţă. Nu mai puteam nici eu. Ei fugeau şi eu cădeam ca o cârpă. M-am târât undeva, m-am dat de-a rostogolul în râpă, apoi în apă şi când m-am trezit mi s-a părut că ăia pe care-i aruncasem eu muriseră. Nu ştiu, nici până în ziua de astăzi n-am aflat dacă au murit sau nu. Am fugit din oraş, cum am putut, mai mult târându-mă; era noapte şi nu prea era voie să se circule, aşa că nu m-a întâlnit nimeni. Şi m-am oprit la vreo doi kilometri afară din oraş, la un cantonier căruia îi făcusem un bine, îl scăpasem de la bătaie la un iarmaroc. El m-a pus pe picioare. Dar de fapt eram mai mult obosit decât rănit. Am plecat în zori şi am trecut graniţa înot. Şi direct la armată am ajuns… Şi pe urmă pe front… Şi pe urmă în

spital… Şi din spital în spital, am ajuns şi-n Bucureşti. Nu ştiam nimic despre frate-meu, absolut nimic. Până s-a repezit într-o zi o femeiuşcă la mine, eram lungit în pat, îmi petreceam convalescenţa într-un spital de la marginea Bucureştiului, s-a repezit să mă mângâie şi chiar am lăsat-o, că era frumuşică. Până ce am auzit-o spunându-mi: „Ah! Dragă George, să nu-mi dai nici o ştire. Cum ai putut să te superi pentru o.”

N-am mai aflat pentru ce s-a supărat cu George. Am azvârlit-o de lângă mine, adică am împins-o, dar ea nu se aştepta şi a căzut. Mă rog… Mi-am cerut scuze şi i-am spus că nu mă cheamă George şi abia atunci şi-a dat şi ea seama că pe George îl întâlnise ultima dată cu vreo lună în urmă şi că se întorsese de mai bine de un an de pe front. Nu i-am spus nimic. Nici cum mă cheamă. Nici măcar m-am întrebat-o ce e cu frate-meu. I-am spus răstit să mă lase în pace.

— După atâţia ani de zile să nu vrei să-ţi revezi fratele! Se miră cabanierul.

— Da, domnule! După atâţia ani. Pentru că-i jurasem. Îi jurasem că nu-l voi căuta niciodată şi eu de pe-atunci eram obişnuit să-mi ţin jurămintele. Ştiam că e undeva în oraşul cel mare, poate chiar la câţiva paşi de mine, dar n-am vrut să mă interesez şi n-am vrut să ştiu nimic. Şi aş fi avut nevoie de multe. Mai ales că urma să mă eliberez şi n-aveam nici un rost, nici o cunoştinţă, părinţii muriseră, rude nu prea aveam, în oraş nu mă mai puteam întoarce. În afară de altele, îmi era teamă că m-ar fi zdrobit oamenii… Îmi petreceam vremea în grădina spitalului fumând şi gândindu-mă. Începeam să mă gândesc ca în copilărie. Desfăceam frazele cele mai banale şi le căutam tot felul de sensuri care altor oameni le scăpau. Mulţi rămâneau uluiţi şi încremeniţi când le spuneam ce am simţit eu că se ascunde îndărătul unei vorbe oarecare scăpată de ei. Unii chiar îmi prinseseră frica. Doctorii îmi spuneau Platonius… Şi deodată m-am pomenit cu frate-meu în grădină. Muierea

îi povestise întâmplarea… Şi ea a fost prima care a murit, pentru că era singura care ştia cât de bine semănăm amândoi într-o anumită poziţie… Da! A venit frate-meu. Mi-a făcut rost de o cameră mobilată în oraş, undeva într-un cartier periferic. Ne întâlneam la două zile o dată şi duminica prin parcuri şi grădini, sau la o halbă de bere, ca să punem la cale lovitura. El era şeful pazei secrete la una din cele mai mari bănci din Bucureşti, în felul ei cea mai mare bancă din ţară. Aşa…

— Uite, nici până în ziua de azi n-am ştiut asta… Îl întrerupse Paul Bălan. Am văzut eu că ordonă unor paznici şi am crezut că e un tip de la poliţie, ceva mare. Eu căzusem ca musca în lapte şi dacă nu mă aducea în faţa lui…

— A fost o întâmplare, pesemne… Îl opri Liviu Iordan. Dacă nu erai dumneata, era altul. Cred că avea mulţi oameni în rezervă, pentru că gândea de mulţi ani lovitura… Domnule, cred că nu s-a organizat de când e lumea o lovitură mai perfectă şi mai bine pusă la punct ca a noastră… Pentru că l-am ajutat şi eu şi cu idei, poate cu cele mai importante idei şi l-am ajutat şi direct, domnule… Deci ne întâlneam regulat să discutăm lovitura. Niciodată în acelaşi loc şi întotdeauna unul din noi sosea mai înainte, adică eu soseam mai înainte, ca să văd dacă el nu e cumva urmărit. Dar mai întâi a trebuit să scape de muieruşca aceea care mă văzuse la spital. Nu ştiu cum. Nu mi-a spus şi nu l-am întrebat. Aşa era între noi înţelegerea. Să spunem ceea ce credem că trebuie spus. Şi să nu se întrebe… Domnule, devenise foarte crud. N-am văzut om mai fără milă ca el. Cumplit. Pe cei pe care îi ajuta, îi ajuta cu scop, ca să se folosească de ei, aşa cum a făcut cu dumneata şi cu dumneata… Deci ne întâlneam regulat ca să discutăm lovitura… Dar mai întâi trebuie să vă spun câteva cuvinte despre caseta albastră. Nu ştiu decât ce mi-a scăpat el, am adunat povestea din vorbele pe care le-am prins în zbor de la el… Caseta albastră era un seif special în care nimeni nu

ştia ce se află. Numai directorul general al băncii şi câţiva oameni fără nume din afara băncii. Altcineva nimeni. Era ţinută ca orişicare altă casă de valori, dar întotdeauna când se umbla la ea, se luau măsuri speciale de pază. Numai directorul general umbla acolo şi când el cobora în depozit, frate-meu era anunţat să pregătească pază suplimentară. La început nu l-a interesat ce se întâmplă în depozit. Pe urmă a început să ia seama… Dar valoarea casetei albastre eu am descoperito, prin calcule. Aşa cum, prin calcule, un matematician francez a descoperit una din planetele sistemului nostru solar… Da… El voia să dea o lovitură, dar nu ştia ce anume să ia: aur? Devize? Bijuterii? Şi atunci l-am pus să-mi povestească ce se întâmplă în depozit şi i-am cerut să-mi socotească frecvenţa directorului general în depozit… Directorul general nu putea să coboare decât pentru valori cu totul excepţionale. Mi-a socotit frecvenţa şi-am ajuns la un rezultat fals. Directorul general controla, la fiecare coborâre în depozit, un seif în care se aflau valorile unui oarecare industriaş şi nişte lingouri de aur ale altui bogătaş. Era prea banal. Controlul directorului era o farsă, un simulacru pentru a ascunde ceva excepţional. Un secret sau o mare valoare. La început n-a vrut să mă creadă. Dar n-a trebuit decât să-i deschid ochii, mai ales că de la o vreme directorul general cobora aproape în fiecare zi în depozit. Şi întotdeauna se prefăcea că inspectează depozitele cele mai banale. De fapt, deschidea şi punea câte ceva într-o oarecare casetă, nu prea mare, cam cât o maşină de scris de birou, nu semi-portabilă, cum s-a scris nu ştiu unde; deschidea caseta pe furiş şi punea ceva acolo. Pesemne un obiect mic, un obiect care încăpea în buzunar. Dar înainte de a coborî în depozit, directorul chema paza secretă şi cerea, mereu, câte doi agenţi. Mereu alţii, până se termina rotaţia. De câteva ori, şi-a amintit frate-meu, directorul a coborât cu câte o persoană străină, necunoscută, deghizată ca să nu fie cunoscută, de cele mai multe ori purtând ochelari negri şi mustăţi. Dar nu era

întotdeauna aceeaşi, asta a observat frate-meu după înălţimea persoanelor care-l însoţeau pe director. Numai deghizamentul era acelaşi, stereotip. Cum ştia că sunt alte persoane? După înălţime. Cred că n-a fost om pe lume care să poată ghici ca el înălţimea altuia. Nu la centimetru, cred că la milimetru o ghicea…

— Înţeleg… Dădu Petric din cap. Era obsedat de înălţimea lui şi se simţea mereu… Adică îi intrase în instinct…

— Asta nu mai interesează… Deci a văzut şi alte persoane însoţindu-l pe director în depozit. Prefăcându-se că se interesează de alte valori, dar de fapt umblând la caseta albastră. Şi după ce umblau, sau înainte de a umbla, se retrăgeau într-un colţ al depozitului şi vorbeau. Câte o jumătate de oră, ba chiar şi câte un ceas. I-am spus să facă orice ca să asculte ce se vorbeşte acolo. Şi o dată a reuşit. Nici nu mi-a spus cum, nici nu l-am întrebat. Dar, când a sosit la întâlnire în Parcul Carol, era transfigurat. Domnule, parcă mâncase diamante, aşa îi strălucea faţa.

„Ai avut dreptate, a început el să-mi spună. Va fi cea mai mare lovitură care s-a dat vreodată în ţara asta şi poate în lume… Nu ştiu ce e în caseta aceea… Dar e ceva mai însemnat şi mai valoros decât tot depozitul băncii. Poate că nici nu e aur, sau poate că sunt cele mai scumpe bijuterii din lume, sau poate că sunt acte pentru care s-ar plăti averi nemaipomenite… Nu ştiu. Dar probabil că sunt de toate acolo. Pentru că i-am auzit vorbind şi despre valoarea caratului la anumite diamante în America, dar şi despre acte care ar putea să însemne ruina sau gloria unor personaje din ţară şi din străinătate, căderi de guverne şi nu mai ştiu ce… Ăla cu ochelari a spus cu gura lui: «Săptămâna viitoare îţi voi aduce celălalt fragment. Trebuie şi el pus în siguranţă. Tot în caseta albastră. Dacă facem rost şi de al treilea fragment, timp de douăzeci de ani avem în mână bagheta industriei de…» N-am înţeles cuvântul. Şi l-am auzit şi pe director, parcă lăudându-se: «Numai cu ce avem în compartimentul al cincilea al casetei albastre se

poate cumpăra jumătate din plaja de la…» Iar n-am auzit… Dar nu era vorba de plaja de la Mamaia, pentru că individul cu ochelari şi-a amintit de-o aventură mai veche cu o contesă din Estramadura şi de nu ştiu ce prinţ pe care l-a cunoscut acolo… Şi de la prinţ au ajuns la un document din caseta albastră pentru care un anumit guvern, sau un anumit suveran ar oferi o flotă întreagă”… Cam aşa mi-a vorbit frate-meu şi în sinea mea eram mulţumit. Eu descoperisem caseta albastră: caseta puterii şi bogăţiei unor personaje care circulau numai deghizate şi în Rollsuri. Dar cine ştie ce mai conţinea caseta! Pentru că frate-meu a mai surprins, cu altă ocazie, câteva fraze în care era vorba despre necesitatea de a se ascunde în cel mai sigur loc, un loc care să nu bată la ochi „această valoare inimaginabilă”, care nu se afla depozitată la Banca Naţională, numai pentru că acolo era căutată cu înverşunare de tot felul de personaje sus-puse, deşi se prefăceau că se interesează de altceva. Numai cinci persoane ştiau unde se află caseta albastră, dar despre conţinutul ei de fericire şi teroare ştiau mult mai multe, mai ales cele de vază. „O voi depozita eu foarte bine, mi-a spus frate-meu. Dar mai întâi trebuie să învăţ ceva zidărie.” Mai târziu, peste vreo lună, mi-a spus că a terminat şi ascunzişul. Era foarte satisfăcut.

— Şi n-a spus nici un cuvânt despre ascunziş? Sări imediat cabanierul.

— Absolut niciunul. Mi-am închipuit că trebuie să fie un ascunziş grozav, pentru că era foarte mulţumit. Iradia de bucurie, ca atunci când mi s-a părut că înghiţise diamante.

— N-ai încercat să întrebi, din curiozitate?… Păru foarte mirat Ion Petric.

— Ba da… Răspunse cam jenat Liviu Iordan. Probabil că a fost prima întrebare după nu ştiu câţi ani, mulţi, mulţi ani… S-a supărat cumplit. Nu din cauza întrebării, mai mult din cauză că am călcat principiul. M-am scuzat, aşa cum era adevărat, spunându-i că aveam ideea unor ascunzători sigure, cu neputinţă de dibuit. I-am vorbit şi despre o

scorbură sau despre o fântână părăsită şi a început să râdă de mine. „Nu avem nevoie de ascunzişuri pentru o noapte, mi-a zis el. De ascunzişuri pentru opt generaţii sau măcar pentru câteva decenii. Ce? A continuat el. Tu crezi că vom putea exploata imediat valoarea cutiei albastre? Mai întâi trebuie să se liniştească timpurile, să vedem toate tainele ei şi abia pe urmă să începem marea valorificare… Poate că o oferim unui singur personaj sau unei puteri, poate că o valorificăm succesiv şi parţial…” Mi-am dat seama că mai aflase câte ceva despre cutia albastră, dar nu l-am mai întrebat ce anume. Mi-a mai spus să nu am nici o grijă despre ascunziş. Altul mai sigur şi mai ingenios nu se putea găsi. Visam amândoi cutia albastră, el îmi mai scăpa câte o vorbă despre valoarea ei, despre anumite secrete excepţionale pe care le ascunde şi despre valori fantastice, care nu cred că v-ar putea interesa, pe dumneata şi pe dumneata… În orice caz, în cutia albastră se găseau şi se găsesc valori de toate zilele cu care omul poate să-şi fericească zilele, dar mai mult ca nişte ornamente sau ca nişte indicaţii false pentru priviri şi controale indiscrete. Cutia albastră era împărţită în compartimente secrete şi în compartimente de suprafaţă. Fiecare valoare era contrafăcută, aşa cum peste un Tizian sau peste un Rembrandt ai picta nu ştiu ce lucru frumos pentru a înşela privirile şi a feri tabloul, adevărata lui valoare, de toate primejdiile. Iată ce mai aflase despre caseta albastră… Dar toate erau nişte visuri, pentru că scoaterea casetei din depozitul băncii, ca şi scoaterea oricărei alte valori, era practic imposibilă… Şi deodată apare iarăşi frate-meu ca după un ospăţ cu diamante. „Gata! Îmi spuse el. Caseta albastră e a noastră!” Şi mi-a spus că în urma bombardamentelor şi a altor primejdii depozitul băncii, dar în primul rând caseta albastră, vor fi dispersate într-un loc necunoscut. El bănuia că în străinătate, dar nu sunt sigur. În orice caz, convoiul trebuia să ajungă la prima gară după Chitila, la Buftea şi abia acolo urma să fie îmbarcat în

vagoane speciale. „Ori dăm lovitura în câmp, dar pentru asta ne trebuie forţe imense, ori o dăm în oraş, cu oameni puţini şi cu multă surpriză”, spuse el. Am ales cea de-a doua idee. Şi tot planul loviturii, tot planul atacului l-am făcut eu. La secundă, la cronometru. I-am arătat planul şi era foarte mulţumit. Nu erau necesari decât cinci oameni. Doi trebuiau să atace în faţă şi trei în spate. Şi mai trebuiau doi şoferi, cu maşinile gata să pornească, instalaţi undeva pe străzile laterale… Ei nu trebuiau să ştie nimic despre lovitură. Absolut nimic…

— Noi eram! Spuse Ion Petric. Va să zică la asta am participat noi, la lovitura asta!

— Tot la asta m-am gândit şi eu, mărturisi Paul Bălan, dar după ce am citit ziarele, la Bolintin. Câte năduşeli m-au apucat fără să-mi treacă măcar o dată prin minte ce lovitură am dat! Vorba vine, că n-am dat-o eu. Dar cine ştie care din noi a transportat caseta albastră?!

— Asta a fost! Reluă Liviu Iordan firul povestirii. Numai că dumneata ai trădat consemnul. Te-ai apucat să citeşti ziarele… În sfârşit… El s-a ocupat de tot. Cum a aflat despre planul dispersării, cum a început organizarea atacului. A făcut rost de cei cinci, adică cei patru oameni care trebuiau să atace convoiul, pentru că şi el lua parte la atac… Numai un lucru uitasem, dar n-a uitat el: cine va deschide caseta albastră? Numai un mare specialist putea să izbutească treaba asta, probabil unul singur în ţară: perechea Negrupop. Şi ca să facă economie de oameni, i-a transformat şi pe ei în atacanţi. Prin ce metode a reuşit să-i atragă, nu ştiu. Nu mi-a vorbit despre nimeni altcineva decât despre perechea Negrupop, o să înţelegeţi mai târziu de ce… Despre altcineva nu mi-a vorbit şi asta a fost singura lui eroare. Dar era atât de sigur că va reuşi atacul! Şi de altfel i-a reuşit… A aflat toate amănuntele despre dispersare şi despre mersul convoiului. Nu direct, pentru că era bolnav, ci prin alte mijloace, care singure ar putea constitui un roman… El era bolnav în pat, foarte bolnav, o

intoxicaţie cumplită, în fiecare zi avea câte o criză şi în fiecare zi veneau alţi medici la căpătâiul lui. Mai ales în seara dinaintea atacului şi în dimineaţa atacului a avut două crize îngrozitoare. Erau o mulţime de oameni la căpătâiul lui. Paznici, funcţionari, numai oameni de la bancă. Mereu erau câte doi, trei, parcă ar fi făcut cu schimbul. Gemea şi cerea din când în când câte un medicament sau un pahar de apă şi iar gemea şi voia să dea a înţelege că fusese otrăvit. La ora atacului erau vreo trei funcţionari de la bancă în camera lui. Pe toţi trei i-a prins acolo ora atacului. El s-a înspăimântat cel mai tare când a auzit vestea. A şi spus „Negrupop” şi a vrut să sară din pat, dar l-au ţinut ceilalţi. De sărit n-ar fi sărit nici în ruptul capului, pentru că era prea înalt şi n-ar mai fi semănat deloc cu cel pe care-l interpreta în pat.

— Mi-am închipuit că erai dumneata! Spuse cabanierul. Acum mi-am închipuit. Deci dumneata îi asigurai ăsta, cum se zice, chestia asta judecătorească…

— Alibiul! Îl ajută Liviu Iordan. Da! Eu aveam rolul alibiului şi l-am interpretat bine… Atacul ştiţi cum s-a dat. Doi indivizi au oprit camioneta cu o maşină furată din faţa ambasadei italiene, iar alţi trei, frate-meu şi Negrupop, au atacat în spate, unde se afla caseta albastră… De atunci nu l-am mai văzut decât la spital. Nu ştiu unde s-a deschis caseta albastră, nu ştiu nici dacă s-a deschis. Ştiu doar că a plecat spre munte. Eu trebuia să aştept perechea Negrupop la Câmpina şi s-o arunc din tren. El urma să-i lichideze pe ceilalţi. Aşa ne înţelesesem dinainte. Trebuia să ne întâlnim a doua zi după atac, la ora douăsprezece şi jumătate, în Grădina Icoanei…

— După ce ne lichida şi pe noi!… Spuse Paul Bălan. De asta ne-a chemat în faţa gării, la oră de bombardament, ca să nu se audă când va trage în noi… Tot nu l-ar fi văzut nimeni, că erau pustii toate străzile. Cumplit, domnule!

— Nu se poate! Se împotrivi Ion Petric mai mult de formă. Cum să ne lichideze, aşa, fără să fim vinovaţi…?

Liviu Iordan făcu un gest de neputinţă:

— Asta era situaţia… Nimeni nu trebuia să afle despre lovitură. Nu trebuia să ştie nimeni cine e autorul loviturii… Şi cel mai sigur lucru era să-i facă pe toţi să tacă pentru totdeauna. Jumătăţi de măsuri nu ajungeau…

— Dar eu eram nevinovat, domnule. Nu ştiam nimic şi nici măcar nu citisem ziarul, ca dumnealui…

Gândul că fusese la doi paşi de moarte îl teroriza pe Ion Petric. Sudoarea îi umpluse fruntea, iar masa tremura de zguduiturile pe care le făceau picioarele lui.

— Şi dumneata… pe Negrupop? Întrebă Paul Bălan, îngrozit şi el de răceala cu care fuseseră sau trebuiau să fie executaţi toţi martorii crimei.

Liviu Iordan răspunse mai întâi prin acelaşi gest de neputinţă, desfăcându-şi braţele.

— Era hotărât totul, domnule… Spuse el. Nici n-a fost nevoie să-i arunc din tren. Au sărit singuri. Îi chemasem pe platformă printr-un gest discret. Eram cu ochelari… Şi cu şapcă pe cap. Am scos pistolul şi i-am somat să se predea. „Comisarul Vasiliu! Le-am spus. Va să zică voi aţi atacat convoiul…” Atât le-am spus şi au sărit din tren. Comisarul Vasiliu era celebru prin cruzimea lui, era spaima pegrei. La cel mai mic gest, trăgea, dar de cele mai multe ori trăgea fără să observe vreun gest. Şi toţi pungaşii ştiau asta. Când auzea unul de comisarul Vasiliu, ştia că s-a curăţat. Singura şansă a celor doi spărgători era să scape sărind din tren. Am ştiut că se va întâmpla aşa când voi rosti numele comisarului Vasiliu şi mai ales parola: „Voi aţi atacat convoiul!” Numai comisarul Vasiliu putea să-i dibuie atât de iute pe agresori… Am fost nevoit să trag semnalul de alarmă ca să văd ce s-a întâmplat cu ei. Dacă unul din ei scăpa?… Căzuseră amândoi sub roţile trenului. Nimic nu se mai cunoştea din ei… Fantastic a fost altceva: comisarul Vasiliu era în tren! Luase urma lor. Cum? Asta a rămas o enigmă pentru mine… L-am auzit când s-a legitimat în faţa personalului ceferist care se adunase la locul accidentului.

L-am auzit apoi, mă pierdusem şi eu prin mulţimea de gură-cască, şoptind un cuvânt pe care numai eu l-am sesizat: Negrupop!... Asta e povestea casetei albastre. Cam roşie povestea acestei casete albastre...

— Cam roşie... Aprobă printr-un oftat cabanierul. Şi putea să fie şi mai roşie...

— Oare nu s-a răzbunat vreo forţă de sus? Se cutremură Ion Petric. Prea mulţi au pierit...

Până atunci, Liviu Iordan povestise, transformat parcă în alt om care îşi aminteşte nişte întâmplări nici prea triste, nici prea vesele. Rareori, în cursul povestirii, vocea lui trădase un sentiment propriu, de spaimă sau duioşie, de regret sau de ură. Fusese vocea unui elev care citeşte corect, cu intonaţiile învăţate de la profesor, o lecţie din manual. Şi deodată redeveni acel Liviu Iordan cu mişcări rare, cu priviri sigure, mereu treaz, mereu în alarmă, cu un aer vag de superioritate şi ironie pe faţă, redeveni omul care trebuie să ajungă la ţintă.

— Da, domnule! Spuse el. Aceasta e povestea. Au trecut douăzeci şi trei de ani şi abia începe... Cutia albastră... Undeva se află cutia albastră. În testamentul pe care mi l-a lăsat prin dumneata şi prin dumneata se află cheia... Dumitale ţi-a şoptit cuvântul: cabană. Iar dumitale ţi-a şoptit cuvântul: iulie. Lovitura s-a dat în iulie. Ştim. Toată lumea ştie. Iar cutia albastră, sau conţinutul ei, se află undeva la o cabană.

— Dar dacă a vrut să spună altceva, sau dacă aiura?... Întrebă iarăşi Ion Petric.

— Nu, domnule! Răspunse sec Liviu Iordan. Au fost ultimele cuvinte pe care le-a rostit. Î simţit că e pe moarte, altminteri n-ar fi suflat nimic. Şi-a închipuit că voi da peste dumneata şi peste dumneata şi că, împreunând cuvintele rostite, voi închega cheia. A fost ultima măsură de prevedere pe care o putea lua. A fost o idee genială... Dar nu şi-a închipuit că fiecare va ajunge la alt spital. Din cauza echipelor de salvare, am pierdut douăzeci şi trei de ani

până v-am găsit şi am aflat testamentul pe care vi l-a lăsat. A fost singurul lucru care nu i-a trecut prin minte. Dar cui putea să-i treacă prin cap, mai ales în starea în care se afla el, că echipele de salvare ar putea să transporte pe fiecare din cei trei răniţi la alt spital?… Iulie şi Cabană!… Ce semnificaţie pot să aibă cuvintele astea? Fără îndoială că la o cabană s-a ascuns cutia albastră. Fără îndoială că în iulie s-a ascuns. Dar asta nu e o cheie…

— Sigur, sigur la o cabană? Întrebă Ion Petric.

— Absolut sigur! Nu mai încape nici o îndoială, am spus o dată. A învăţat zidărie ca să poată construi singur ascunzişul. Iar în perioada când mi-a spus că pregăteşte ascunzişul, a fost plecat. Şi mi-a spus că se duce undeva spre munte, abia acum îmi amintesc… Şi mai e ceva, foarte important… Deşi poate că ar fi. Fost mai bine să nu ştiţi şi asta… Nu, nu e vorba de amănuntul acela esenţial pe care-l veţi afla la sfârşit… E vorba chiar de cabana aceasta… Înainte de război şi în timpul războiului, deci şi în timpul loviturii, a aparţinut chiar băncii la care era depozitată caseta albastră. Era cabana băncii, el o cunoştea foarte bine şi probabil că era aici ca la el acasă… Şeful pazei secrete…

— Dacă ne-am interesa, s-ar putea să aflăm că în acel iulie a murit, prin accident, îngrijitorul cabanei acestea… Insinuă Paul Bălan.

— Nu mai este nevoie, dacă te gândeşti că prin acest amănunt ne-am întări convingerea că aici s-a ascuns cutia albastră, răspunse nepăsător Liviu Iordan. E foarte posibil să se fi întâmplat ceea ce spui dumneata. Dar nu mai avem nevoie de un amănunt în plus. Asta e! Cutia albastră se află undeva aici!

— Dacă se află în cabană, o găsim! Se răsti către pereţi Ion Petric. Nu se poate! O vom găsi! Fir-ar să fie de cutie!

— Şi dacă se află în apropierea cabanei? Dacă se află în zona cabanei? Întrebă Paul Bălan.

Liviu Iordan se ridică subit în picioare. Părea transfigurat, îi tremurau pleoapele şi buzele.

— Da! Spuse el. Am complicat stupid lucrurile! Nici nu se putea o cheie mai simplă şi mai sigură! Nu! Ascunzişul nu se află în jurul cabanei, nu se află în munţi sau în pădure. E stupid! Pentru asta nu trebuia să înveţe zidărie. Şi cum ar putea să fie lăsată o asemenea valoare pe seama hazardului?! S-o scoată la iveală orice furtună, orice întâmplare… El nu putea să gândească aşa cum ar fi gândit un simplu spărgător. Absolut sigur. Sunt convins că a ascuns cutia într-un loc elegant, sunt convins că a făcut o adevărată operă estetică din ascunziş. Pentru a sparge ceva nu trebuie să înveţi zidărie… Mi s-a lăsat o cheie foarte simplă şi clară: În iulie am fost la cabană! Asta e cheia definitivă! În iulie, ca să ştiu că e vorba de lovitura din iulie, aşa cum o numisem… Şi la cabană, ca să ştiu că s-a ascuns totul la casa de munte a băncii! Ăsta e tot secretul! Cutia albastră se află aici, în această cabană! Nu în altă parte! Aici! E cel mai clar testament care mi se putea lăsa! De aceea putem spune că suntem posesorii cutiei albastre! Deocamdată atât! Mai târziu vă voi destăinui şi ultimul amănunt… Dar mai întâi să găsim cutia albastră! Şi nu se poate să n-o găsim!

— Dacă e aici şi în mod sigur e aici, spuse cabanierul impresionat de pasiunea cu care vorbise Liviu Iordan, nu se poate să n-o găsim! Mă gândesc la cea de-a doua pivniţă…

— Da, domnule! Vom face planul întregii cabane şi-l vom gândi şi vom gândi mai ales ascunzătoarea, ideea ascunzătoarei. Vom proceda prin eliminare. Sunt locuri în care nu pot fi ascunse obiecte de felul cutiei albastre. În sobe, care se dărâmă şi se refac. Sobele nu ne interesează. Şi nici zonele în care nu sunt posibile lucrări de zidărie, de pildă în bârne sau în tot ce e parte lemnoasă. Sau în obiectele mobile, cum ar fi paturi, scaune, mobile, lucruri deteriorabile. Trebuie să căutăm un ascunziş care să reziste câtorva decenii de uzură. Iată deci şi ideea lucrărilor şi

zonelor imobile. Dintr-o dată, înainte de a începe căutarea, înainte de a avea planul cabanei, am redus imens de multe zone… Nu vom mai orbecăi, ci vom căuta să mergem la sigur!

Îl ascultară amândoi hipnotizaţi. Simţeau puteri şi energii şi hotărâri urcând în ei.

— Numai să rezistăm până la primăvară! Se rugă cabanierul. Dacă am avea ce mânca… Dar…

— Spune, domnule! Îl invită Liviu Iordan. Bănuiesc ce vrei să spui! Ai dosit undeva alimente…

Celălalt rămase năucit. Simţi acelaşi şuvoi rece şi cutremurător care-l zguduise în clipele când crezuse că va fi acuzat de moartea lui George Iordan.

— Da… Nu putu el să suporte oţelul scăpărător din privirile lui Liviu Iordan. Uitasem… De fapt, nici nu ştiam… Pentru că sunt proprietate personală… Sunt ale celor doi fraţi şi ale femeii… Şi sunt încuiate într-o ladă, în pivniţă. Un sac cu făină şi… Mi se pare, jumătate de porc afumat… Vreo şaizeci de kilograme de carne, că era un porc uriaş, ca un viţel…

— Şaizeci de kilograme! Îl privi cu dispreţ Liviu Iordan. Ştii greutatea, ştii şi cum arăta porcul… Dar nu ştiai că sunt depozitate în pivniţă…

— Poate din respect pentru proprietatea altuia, găsi cabanierul altă scuză.

Liviu Iordan râse de-a binelea şi tăinuitorul se simţi în sfârşit în apele lui. Lui Ion Petric i se înroşiseră şi fălcile şi chelia lucioasă.

— Dacă e bucurie generală, aş vrea şi eu…

— Ştiu, domnule, ce vrei să spui. Te gândeşti iar la fetele de dincolo… O să grăbim treburile, domnule. O să facem ospăţ unic, domnule. De asta puteţi fi siguri. Un ospăţ cum nu s-a mai pomenit. Atunci vă voi destăinui şi ultimul amănunt! Dar până atunci, trebuie să găsim cutia albastră… Şi, înainte de asta, s-ar părea că am avea dreptul

să luăm masa de seară! Puteţi să aduceţi ceva mai multă mâncare…

Petric şi Bălan porniră la iuţeală spre magazie. Dar fură opriţi înainte de a ajunge la uşa care ducea spre dependinţele cabanei.

— Aţi uitat un amănunt esenţial! Râse Liviu Iordan. Aţi uitat să luaţi cheia mea. Şi fără ea, nu puteţi să deschideţi magazia. Prindeţi-o!

Se ridicase şi Liviu Iordan de la masă. Faţa i se luminase. Începu să se plimbe prin sufragerie, parcă pe o alee, fără să se grăbească. Din când în când îl pufnea râsul. Alteori scăpa şi murmure şi exclamaţii. Unul din murmure deveni deodată voce:

— Da, domnule! Imbecilii!… Amănuntul esenţial. La sfârşit îl vor auzi. Va fi un singur cuvânt: Gata!… Unul în gură, altul sub burtă… Amănuntul esenţial…

Apoi din nou începu să se plimbe, aşteptând fără interes sosirea celorlalţi.

Cabanierul se dovedi, de astă dată, foarte generos. Aduse o pâine cât roata carului, tot şirul de cârnaţi, un caşcaval neînceput, tot felul de cutii de conserve şi o şuncă de toată frumuseţea. Mai poposiră pe masă şi câteva sticle de vin. Banchetul era pe cale să înceapă. Dar parcă se auzise un pocnet uşor în uşa care ducea spre dormitoare. Toţi ciuliră urechile. Câteva secunde, nimic. Apoi o trosnitură, sus, pe coridorul dormitoarelor.

— Ssssst! Făcu Liviu Iordan. S-ar putea să fi intrat.

— Domnule! Să-i luăm ostateci. Şi facem schimb cu fetele. Îi eliberăm dacă ne dau fetele pentru câteva zile.

— Sssssst! Imbecilule! Fetele le putem lua oricând şi oricum… Poate că a fost vântul…

Dar nu fusese vântul. Se auzi un zgomot distinct de uşă care se închide. Apoi un altul de uşă care se deschide, scârţâind.

— E uşa de la camera dumneavoastră! Anunţă în şoaptă cabanierul. Precis. Îi cunosc scârţâitul dintr-o mie.

Liviu Iordan făcu un semnal mut de atac. Porniră toţi în vârful picioarelor, lăsându-se conduşi de cabanier. Când ajunseră la uşa care dădea spre scara interioară, cel din ariergardă îşi scoase de sub pulover pistolul. Apoi traseră uşa după ei şi o zăvoriră pe dinafară, ca să întârzie la nevoie fuga spărgătorilor.

Dar mai exista un zăvor geamăn şi în interior. Înainte de a se trage acel zăvor, uşa se crăpă de o palmă pentru a face loc de trecere unui căţel cu urechi inteligente şi cu întrebări în priviri. Deşi. Graba era o problemă vitală, mogâldeaţa care ieşise de sub tejghea, dintr-o ladă întoarsă cu fundul în sus, îşi pierdu o secundă pentru a strânge foarte ceremonios laba căţelului, care acţionase cu o precizie extraordinară, aşa cum fusese învăţat, la cel dintâi semnal pe care i-l dăduse zeul lui drag: o pocnitură în lemnul tejghelei.

Apoi Tic trase zăvorul pe dinăuntru şi mai pierdu o clipă în faţa mesei încărcate.

— Doamne! Cum aş putea să fac să iau totul?!

Îşi scoase iute cureaua şi o puse pe masă, apoi găuri pâinea drept la mijloc cu primul obiect mai lung pe care-l zări în faţa ochilor: Cleştele de sobă. Trecu prin tunelul făcut în pâine cureaua, îi încheie catarama şi-şi agăţă noul obiect de gât ca o tobă. Cârnaţii îi azvârli spre Ţombi.

— Să nu cumva să… Pierzi vreunul…

Dar Ţombi făcu o mutră atât de ofensată, încât bravul cireşar îşi ţuguie buzele în semn de sărut. Echipat astfel, fugi spre uşă. Deschise repede uşa de la tindă şi o lăsă căscată. Cu uşa de la intrare avu mai mult de furcă. Scoase drugul din scoabele strâmte şi mai trebui să tragă vreo două zăvoare. Se întoarse iarăşi în sufragerie, mereu cu toba bălăbănindu-se, înşfacă şunca cea frumoasă, caşcavalul pe care mai întâi trebui să-l găurească şi să-l sfredelească pentru a-l pune pe mână ca o brăţară şi îşi umplu braţele cu cutiile de conserve. Ba mai târî după el, legată cu o sfoară, tot de gât, o sticlă de Fetească Neagră.

Încărcat astfel, că abia se putea mişca, porni pe calea pe care tot el şi-o deschisese. Parcă auzea tropote de paşi pe scară.

Chiar se opri o secundă, contrariat, în uşa antreului. Aşa de repede să se fi dezmeticit ăia? Ba nu! Cotiseră, la începutul scării, spre dependinţe. În sfârşit, spărgătorul nesătul ajunse la uşa care-i asigura libertatea şi viaţa. O deschise şi porni cu căţelul lui drag spre casa din vale, unde şase prieteni sufereau tortura foametei. Şi deodată îngheţă. Auzi o bubuitură care-i zdruncină spatele. Şi Ţombi se sperie.

Oare a tras cineva?… „Uffff! Ce prost mai sunt! Îşi reveni puştiul. Asta n-a fost bubuitură de pistol, ci de tun. Ştiu eu ce s-a întâmplat! S-a închis uşa cabanei!”

Într-adevăr, cu o bubuitură năprasnică se închisese uşa cabanei. Până şi în fundul pivniţei, unde se aflau cei trei căutători de borfaşi, se auzise cumplita bubuitură.

— Asta ce-a fost? Se sperie Ion Petric. Parcă s-a tras cu tunul! Oare n-au dinamită sau arme la ei?

Liviu Iordan nu-i răspunse nimic, nici măcar nu-i aruncă o privire. Ultimele evenimente, zgomotele de sus şi căutarea, îl nelinişteau. Rămase nemişcat câteva secunde, obligându-i şi pe ceilalţi să stea locului, apoi porni spre sufragerie. Dar fu nevoit să se oprească o dată cu ceilalţi. Uşa era zăvorâtă de dincolo.

Se opintiră toţi trei, adunându-şi toate puterile, ca să scoată uşa din ţâţâni. Şi abia reuşiră să evite, în ultima clipă, o prăbuşire rea, o dată cu uşa.

Petric şi Bălan începură să gesticuleze şi să urle ca nişte apucaţi. Alergau la uşi, la ferestre, trăgeau zăvoarele, căutau în sobă, sub mese, sub tejghea. Numai Liviu Iordan încremenise undeva, în mijlocul sufrageriei. Nu vedea şi nu auzea nimic. Se gândea la o singură frază, la un răspuns pe care-l primise cu câteva ore mai înainte: Am avut mare nevoie… Am avut!

— Ne-au luat absolut toate alimentele! Îl trezi vocea îngrozită a cabanierului. Tot ce-am adus din magazie. Probabil că ne-au invadat toţi şapte şi invalidul…

— Lasă, domnule, fleacurile ăstea… Îi răspunse cu un calm uluitor Liviu Iordan. Asta mai contează acum! După ce ai găsit un porc întreg în pivniţă…

— Numai jumătate… se grăbi să precizeze manipulatorul balanţei. Ne-au luat şi-o sticlă de vin. Oare-au avut şi complici?

Ion Petric se înfuriase groaznic. Era congestionat tot. Chelia lucioasă părea o sfeclă smălţuită.

— Eu zic să mergem după ei! Îşi strânse el pumnii şi începu să-i scapere, aşa cum făcea uneori Liviu Iordan. Mergem şi aranjăm totul încă din noaptea asta…

— Domnule! Imbecil să nu fii! Dispariţia alimentelor e un fleac, domnule, o aiureală. Le-aş da şi tot porcul, dacă aş şti că n-au stat aici în timp ce noi discutam despre cutia albastră. Le-aş da tot ce avem aici şi mi-aş mânca bocancii şi după ce s-ar termina, mi-aş roade piciorul… Nu mai contează alimentele! Ca să fie foarte clar!

— Au fost aici? Au stat aici? Se îngrozi cabanierul.

— Unul dintre ei în orice caz! Răspunse Liviu Iordan. Cel care le-a dat drumul. Cel mic, pesemne. Deci ni s-a declarat război!

CAPITOLUL XI.

Ursu îl aşteptase pe Tic pe la jumătatea drumului. Era îngrijorat, îngheţat şi deodată văzu ceva ca o minge înaintând prin vijelie. Se repezi înaintea arătării în formă de sferă, pentru că era precedată de o alta, mică şi lunguiaţă, urmată de un şarpe nesfârşit.

— Ticuşor! Se încălzi subit vlăjganul.

— Ursule! Te rog din tot sufletul. Te rog aşa cum nu te-am rugat vreodată… Du-te înainte, du-te singur şi repede şi nu le spune nimic. Intră şi fă-te îngrijorat. Te rog…

— Dar cu ce te-ai îmbrăcat? Întrebă Ursu, orbit de vijelie sau poate numai prefăcându-se orbit. Nu vrei să te ajut şi

eu? Dacă nu… Uite, plec.

Îi vorbise la ureche şi parcă simţea un miros foarte neobişnuit. Parcă de un veac nu-l mai simţise.

— Te rog, Ursule… Hai, du-te!

Putea Ursu să nu-l asculte pe cireşarul la care ţinea mai mult decât la lumina ochilor? Plecă imediat şi încă într-o goană care-l uimi până şi pe Ţombi.

Bineînţeles că Tic nu intră în cabană imediat. Îşi aranjă mai întâi obiectele cu care era încărcat, în aşa fel ca să pară umflat sau cărăuşul unei întregi orchestre lăutăreşti. Ursu lăsase uşa crăpată. O deschise încet. Mai întâi trecu Ţombi, apoi încăpu cu mare greutate şi el. Apoi începu să păşească în vârful picioarelor prin antreu… Dar uşa cabanei bubui ca o canonadă.

Toţi cireşarii erau în prag. Ba şi Dan, în spatele lui Ursu. Se întâmplase ceva, pentru că Ursu aprinsese şi cea de-a doua lampă, luată de la cabana-centru, şi-i mărise flacăra aşa de tare, că părea un reflector. Şi toată lumina celor două lămpi cădea pe el, probabil tot pentru că le aranjase Ursu într-un fel anumit. Şi toţi îl priveau cu ochi holbaţi, se cruceau şi iar îl priveau şi se frecau la ochi, iar cuvintele le amuţiseră pe buze.

— Asta nu-i nimic! Se răsti foarte vesel cireşarul. O să vedeţi voi mai târziu!

— Nesuferitule! Se auzi glasul cel mai drag. Ce-ai făcut acolo? I-ai cucerit? I-ai adormit?

Abia atunci se strecură printre picioarele lui Tic politicosul Ţombi. Dar nu se opri, ci merse, merse înainte pentru a i se putea admira isprava. Târa după el vreo zece metri de cârnaţi.

— Eu cred că suferim de sugestie colectivă, se resemna Lucia. Spun şi eu cum spunea cel din Kon-Tiki când i s-a arătat peştele necunoscut: Aşa ceva nu poate să existe… Zău, Ticuşorule…

În clipa aceea, Ticuşor scăpă jos tot ceea ce ţinuse în braţe. Rămase numai cu sticla, agăţată de umăr ca o

goarnă, cu pâinea care-i atârna ca o tobă şi cu caşcavalul ca o armonică neobişnuită. Oare-i mai spusese vreodată Lucia: Ticuşorule? Trebuia neapărat să recitească romanele cireşarilor, ca să vadă…

— Răspunde, Ticuşor! Îl soma Victor. Ţi s-au dat toate acestea sau le-ai luat? E cea mai importantă problemă. Zău că-ţi facem pe urmă triumful.

— Le-am luat! I-am încuiat sus şi le-am luat totul. Au mai rămas două sticle cu vin. Am pus mâna şi pe o cutie de chibrituri, fiindcă stătea degeaba pe masă.

— Înseamnă că e foarte grav, Ticuşor… Spuse Victor.

— Foarte, Victor. Foarte, foarte grav! Încuviinţă teribilul spărgător.

Tic îşi depănase fantastica lui povestire pe întuneric absolut. Lămpile se stinseseră, după ce geamurile fără zăbrele fuseseră baricadate şi uşa de la intrare zăvorâtă şi, de asemenea, baricadată cu paturi, mese şi scaune de fier. Focul abia mocnea în godin. Lemnele se puneau rar, camuflându-se fiecare rază. În preajma fiecăruia se aflau lemne, butuci mai mari sau mai mici, care la primul semnal se puteau preface în proiectile.

Relatarea lui Tic îi ţinu pe toţi cu sufletul la gură şi îi duse iarăşi într-un univers de spaime şi nelinişti, într-un univers ameninţat de groază şi teroare.

Se lăsă tăcere în încăperea întunecoasă şi ca întotdeauna în clipele cele mai grele, în clipele decisive, aşteptau cuvintele aceluia care trebuia să devină imediat conducătorul lor.

— Doamne! Exclamă Maria. Iarăşi, iarăşi groaza. De jur împrejur numai groază… Şi această teroare albă!

— Nu, Maria! Se auzi vocea lui Victor. Începând din momentul acesta, vijelia devine cel mai preţios aliat al nostru. Nu înţelegi? Cine poate sta în vijelie măcar un minut, pentru a pândi o mişcare de-a noastră, o imprudenţă, ceva de care ar putea să profite criminalii de dincolo? Vijelia îi împiedică şi, cu cât va fi mai tare, cu atât

va fi mai bine pentru noi… Şi nu e numai asta. Nu-şi pot face ascunzişuri şi nu pot să atace prin surprindere. Întotdeauna le vom vedea urmele… Vijelia e numai în avantajul nostru.

— Şi crezi că ei nu ştiu asta? Spuse Lucia. Crezi că nu vor căuta alte mijloace?

— Nu, Lucia. Deocamdată nu… Cred că ne vor lăsa în pace. Bineînţeles că vom fi foarte prudenţi… Dar cred că ne vor lăsa în pace… Adică ne vor lăsa să murim… Pentru că suntem condamnaţi la moarte… În raport cu ei… Şi chiar de către ei. Mai devreme sau mai târziu. Prin foamete, prin îngheţ… Din clipa aceasta nu ne mai putem bizui decât pe ce avem aici: pe alimentele pe care ni le-a adus bravul nostru Ticuşor şi pe lemnele pe care le avem… Dar şi alimentele se vor termina odată… Şi se vor termina şi lemnele… Deci, în faţa lor, noi suntem condamnaţi la moarte. Cale de scăpare nu e… Numai dacă apare cineva din văzduh… Abia atunci vom fi în primejdie directă, abia atunci ne vor ataca… Dar, fiindcă nimeni nu ştie că am rătăcit prin părţile astea… Până se va trezi cineva, va trece timp şi…

— Nu e absolut nici o cale de scăpare? Se îngrozi Maria. Nu putem să fugim pe undeva? Nu e o trecătoare, o pârtie secretă, un tunel, orice?

— Ştiţi foarte bine că nu… Răspunse Victor. Am căutat să-l tragem de limbă pe cabanierul de aici, care cunoaşte cel mai bine drumurile şi situaţia, mai ales că l-a prins o avalanşă tot la cabana asta… Şi zău că era interesat să scape de noi… ca să nu ne dea din alimentele lor… Şi atunci când noi discutam cu el despre hartă, ştiau că nu ştim absolut nimic din tainele lor. Deci n-avea nici un motiv să ne mintă… Şi ne-a spus că nu e nici o cale de ieşire, nici o potecă, nici un drum, nici măcar pentru alpinişti. A fost unul, cu zece ani în urmă, care trecea peste o prăpastie, la Vadul Lupilor mi se pare… Brrrr! Iar lupii!… Dar l-a distrus avalanşa. Din prăpastia de vreo patru, cinci metri, peste

care era aruncată o punte, s-a făcut o prăpastie de peste douăzeci de metri şi, zicea el, oblică şi cu margini de gheaţă. Deci n-avem nici o scăpare, decât hazardul... Rezistenţa noastră şi slăbiciunea lor, dar aici mă îndoiesc, pentru că şeful lor e foarte sigur şi cu un sânge rece nemaipomenit... Deşi numai din siguranţă şi superîncredere în el în raport cu noi am putut să-l cambriolăm şi să-i aflăm extraordinara taină... Rezistenţa noastră, erorile lor... Şi hazardul ne pot salva din situaţia în care suntem acum...

— Numai să nu comitem şi noi erori... se auzi vocea invalidului. Trebuie să fim de-o prudenţă... Mă gândesc mai ales la Maria şi la Lucia...

— O să vedem noi... Spuse Ursu.

— Au cel puţin un pistol... Aminti Victor. Dacă ajung să tragă în noi... Vă închipuiţi ce ar însemna să fie unul din noi rănit sau... Uf! Trebuie să luăm imediat câteva măsuri! Mai întâi să mutăm dormitorul în cealaltă aripă...

— Ne vor ghici după coş, după fum... Descoperi Ionel.

— Nu... Îşi aminti Ursu. Tu nu ştii, Ionel. Am deszăpezit eu coşul. E unul singur, pentru toate cele trei sau patru sobe, că se mai poate pune una şi în spălător. Lui Victor i-am spus, adică el mi-a spus mie...

— Mutăm camera acolo... Reveni Victor. Cred că la asta nu se vor gândi. Şi primul atac, chiar înarmat, va fi fără urmări.

— Bun! Spuse Dan. Am găsit şi eu ceva! Avem cu ce baricada geamurile! În aşa fel ca să nu se poată trage prin ele. Ia ghiciţi!

— Cu suprafeţele meselor! Spuse Tio. Dar tu m-ai făcut să mă gândesc la ele, se dovedi foarte generos aducătorul şuncilor şi cutiilor de conserve.

— Mai sunt şi-n spălător nişte tăblii, îşi aminti Lucia. Le putem transforma tot în baricade. Prin urmare, nu se poate trage prin geamuri.

— Gata! Deocamdată ajunge! Hotărî Victor. Mutăm dormitorul şi întreg sediul cireşarilor în aripa cealaltă. Dar

mai întâi, până se răceşte godinul, facem baricade. Ce zici, Ursule? Putem să aprindem lampa, cu flacără mică? Să ştim pe ce lume suntem. Ar fi prea mare coincidenţa să vină tocmai acum în recunoaştere… Dar nu cred. Imposibil! Sunt prea siguri pe ei…

— Putem, răspunse Ursu. O să fac eu o mică recunoaştere, împreună cu Ţombi…

— Atunci o fac eu! Sări Tic. Eu şi Ţombi…

— Zău, Ticuşorule! Se rugă Ursu la rândul lui. Prea multă glorie vrei. Te rog din tot sufletul…

— Uffff! Făcu băiatul cel blond, încălzit de duioşie.

Ursu nu ieşi imediat. Se postă la una din ferestre şi aşteptă câteva minute. Se obişnui cu viscolul de-afară şi putea să deosebească orice siluetă pe fondul alb al vânzolelii. Nu trecuse nimeni, prin urmare putea să iasă. Mai întâi îi dădu drumul lui Ţombi, apoi reveni în cameră, pentru o clipă şi luă ceva de pe patul lui. Îl chemă pe Tic să facă de gardă la fereastra la care stătuse el mai înainte, apoi conveni cu ceilalţi să aprindă lampa, cu flacără mică, chiar în clipa când va ieşi pe uşă.

Deschise încet crăpătura, după ce-l învăţă pe Tic să pună drugul de siguranţă. Ţombi îl salută cu coada, nu cu capul care trebuia să rămână de veghe. Apoi ieşi şi Ursu. Tic îl zări de la geam, îl văzu înaintând câţiva paşi prin zăpadă, apoi nu-l mai zări. Subit. Parcă l-ar fi înghiţit pământul. Dar pentru că Ţombi înainta liniştit prin zăpadă, puştiul nu-şi făcu nici o grijă.

Ursu sacrificase totuşi un cearşaf. Îl sparse la mijloc, apoi şi-l trase pe gât ca pe o foaie de cort. Peste glugă îşi legă o batistă albă. Nu se mai putea distinge din zăpadă. Simţi şi pumnalul în buzunar şi prinse parcă mai mult curaj. Dacă se va ivi o situaţie excepţională, va arunca pumnalul… Pentru că din apropiere nu i se putea întâmpla nimic. Numai de la distanţă, cu pistolul, putea fi doborât. Oh! Dacă l-ar ataca vreunul de aproape! Merse pe poteca aproape acoperită iarăşi de zăpadă, înfruntând vijelia. Ţombi,

dresat, era mereu înaintea lui cu câţiva metri. La cabană se vedeau lumini. Două camere erau luminate, sus. Dar cu nămeţii uriaşi din jurul clădirii nu exista sus. Ursu se opri un moment undeva în faţa cabanei; rămase nemişcat, cu privirile încordate. Apoi îşi începu ascensiunea pe nămeţi. Încet, încet, până ajunse în dreptul primei ferestre luminate. Se uită înăuntru şi zări… O cameră goală. Un instinct fulgerător îi comandă mişcarea următoare: se aruncă în zăpadă ca un nebun, chiar în clipa când auzi pocnetul, o clipită, o sutime de secundă mai înainte. Şi chiar în cădere îşi calculă mişcarea următoare. Adică îşi prelungi căderea printr-un dublu salt rostogolit care-l scoase din raza ferestrei ucigaşe. Încă două salturi şi ajunse pe pârtie, în deplină siguranţă, dar la picioarele lui se tânguia un Ţombi foarte neliniştit.

— Am fost un neghiob, Ţombişor, începu Ursu să se spovedească. Am căzut în cursă. Au luminat o fereastră falsă, ca să tragă de după una sigură. Noroc că m-a fulgerat camera aceea goală. Nu ştiu cum dracu s-au aprins aşa de repede gândurile. „Dacă-i goală, e o cursă”, aşa mi-am zis. Şi m-am trântit.

Cam aceleaşi cuvinte i le spuse Ursu, câteva minute mai târziu, lui Victor, pe şoptite, în noul dormitor care începea să se încălzească.

— Îmi vine să te strâng de gât! Îi răspunse Victor tot în şoaptă. Nu-ţi dai seama că tu eşti toată puterea noastră? Fără tine ar fi fost toţi trei aici. Brrr! Jură-mi că nu mai faci o imprudenţă ca asta… Dacă măcar mi-ai fi spus mie, sau lui Ionel, ţi-am fi atras atenţia asupra ferestrei… Fir-ar să fie! Şi mai am o teamă… Ştii ce s-ar putea întâmpla? Ar putea să creadă că e cel mai bun moment psihologic pentru atac. Tu ce crezi?

— Eu ştiu… Răspunse Ursu cam stânjenit. Cred că aşa se va întâmpla, dar mi-e teamă că nu-mi dai voie să-i aştept afară…

Victor ştia, simţea mai bine zis, că de afară s-ar fi apărat cel mai eficace. Dar era şi un risc, care putea să se transforme într-o catastrofă.

— Zău, Victor… Şarjă Ursu când îi simţi ezitarea. Ţi-l aduc aici… Adică de ce să-l aduc, că n-avem cu ce să-l hrănim, dar pistolul în orice caz ţi-l aduc şi jumătate din mâna lui dacă aveţi nevoie… Ah! Ce l-aş mai trăsni… Tu înţelegi că a vrut să mă împuşte? A tras ca să mă omoare. Ai văzut gaura în cearşaf? Zău că mi-a răzuit pielea de pe umăr. Lasă-mă!

— Nu! Răspunse Victor scurt şi Ursu înţelese că partida e pierdută. E nu ştiu cât la sută risc să tragă iarăşi în tine. Şi chiar dacă ar fi un milion, tot nu te-aş lăsa. Gata! S-a încheiat!

Ursu se retrase în dormitor. Ceilalţi orbecăiau prin întuneric. Făceau paturile, îşi aranjau noua locuinţă.

Şi deodată se auzi un zgomot asurzitor în camera pe care o părăsiseră de jumătate de oră. Ursu alergă ca un fulger la fereastra lui de veghe. Şi văzu trei umbre îndepărtându-se grăbite pe pârtie. După o secundă dispărură în vânzoleala albă.

— Acum să mă laşi… Îi şopti iarăşi lui Victor. Acum ar fi contramomentul psihologic.

— Dacă mai insişti, se enervă Victor, voi fi nevoit să mă sfătuiesc cu Lucia.

Era dureros, era neloial că-l ameninţase astfel pe Ursu, dar trebuia neapărat să-i reteze elanurile care puteau să-i coste pe toţi viaţa. Fără Ursu… Dar Victor nu mai avu putere să se gândească mai departe. Se cutremură şi simţi cum îl gâtuie cineva.

Atacul celor trei fusese mişelesc. Aruncaseră prin fereastra nebaricadată trei sticle pline cu benzină.

— Doamne! Spuse Maria. La asta nu ne-am gândit. Au vrut să ne dea foc. Şi dacă nu erai tu, Victor, cred că am fi ars ca nişte paie…

— Îşi răzbună fraţii din bordei! Spuse Dan.

Cei trei erau sus, în camera cabanierului. Îşi mutaseră acolo locuinţa şi sediul. Camera era ca un turn şi mai ales ziua se putea transforma într-un post de observaţie ideal.

— N-a luat foc! N-au luat foc! Spuse cabanierul. Şi am aruncat fiecare în altă direcţie. Dumneata ziceai că nu există să nu se aprindă… Cum vine asta?

— Dacă vreţi neapărat să-i prăjiţi sau să-i faceţi să iasă din bârlog, atunci veţi reuşi mâine… Dacă mai aveţi benzină, aveţi toate şansele…

— Adică dumneata nu vrei să vii? Înţelese Ion Petric.

— Pe mine nu mă interesează, domnule. E prea barbar şi prea inestetic… Şi ca să fiu sincer: absolut inutil! V-am spus că sunt condamnaţi la moarte oricum. Vreţi neapărat să moară imediat? Parcă aveaţi alte intenţii cu domnişoarele de acolo. Să vedeţi cât de frumos vor ieşi când vor intra în conflict cu stomacul… Ca nişte mironosiţe vor bate la uşa noastră…

— Dar adineauri de ce n-am reuşit să-i aprindem sau să-i scoatem din casă?

— Fiindcă s-au mişcat foarte repede, răspunse Liviu Iordan, aproape cu admiraţie în voce. Trebuie să avem şi un pic de sportivitate, când situaţia ne avantajează, bineînţeles. Au mutat dormitorul, domnule, asta au făcut. L-au mutat în aripa cealaltă. Noi am aruncat benzină într-o cameră pustie şi probabil răcită. Foarte repede s-au mişcat. Şi încep să mai cred ceva… Ia spune, domnule Bălan! Ce fel de paturi şi mese au acolo la… Cum îi ziceţi? Mi se pare Izvoraşul?

— Paturi de metal, cu somiere şi mese tot de metal, de tip vechi, mese grele…

— Mese de cabană, înţelese Liviu Iordan. Cred că nu mai e nevoie să atacăm. Suprafeţele de metal ale meselor s-au şi transformat în baricade la ora asta… E inutil să ne pierdem vremea cu ei… Gata! Să nu riscăm să ne atingă vreun butuc după ceafă…

— Cum, domnule? Se revoltă cabanierul. Adică…

— Ce adică? Se umplu iarăşi cu dispreţ vocea lui Iordan. Aveţi mare poftă să spargeţi? Duceţi-vă! Numai să nu vă întoarceţi cu capul spart… Nu e foarte clar?… Nu se înţelege? Ce avem noi cu ei? Să-i lăsăm să moară în pace… De atacat, nu vor ataca în nici un caz!

— Dar ăla îmbrăcat în alb care s-a urcat pe acoperiş? Întrebă Ion Petric. Ăla de ce-a venit?

— Ăla a venit în recunoaştere şi a căzut în cursă ca un neghiob. Îmi vine să cred că a făcut-o de capul lui… Oare l-am atins sau nu? A căzut înainte sau după ce am tras? Asta e! S-ar putea să-l fi rănit… Dacă nu… Am pierdut un glonte… Şi la ora asta gloanţele au asemenea valoare, că pot fi depozitate în cutia albastră. Ăsta e adevărul. Ca să fie foarte clar…

— Da, domnule! Recunoscu cabanierul. Fără pistol nu ştiu ce-am face…

— Ar trebui să-i gâtuim…

— De ce nu înţelegeţi odată că nu mai avem nimic cu ei? Se înfurie Liviu Iordan de-a binelea. Numai imbecilităţi aud şi asta nu se mai poate suporta! Suntem inatacabili! Scurt! Suntem stăpâni pe situaţie! Clar! Avem cea mai redutabilă armă! Clar! Nu pot să scape ca să devină primejdioşi pentru noi! Clar! Atunci de ce ne lamentăm?… Când vor sosi în faţa uşii noastre, fiindcă în altă parte nu au unde să se ducă, vom vedea ce e de făcut. Până atunci, trebuie să ne ocupăm exclusiv de cutia albastră. Şi asta nu mai e, începând de acum, o simplă părere. Ca să fie clar!

Cireşarii făceau de gardă cu schimbul. Cineva venise cu ideea ca fetele să fie scutite… Pentru a regreta, zece secunde mai târziu, amarnic. Niciodată Lucia şi Maria nu fuseseră mai furioase şi mai agresive.

Făceau de gardă cu schimbul, dar oare cine se odihnea şi dormea cu adevărat? Poate că aţipeau pentru câteva minute, dar îi atacau fără încetare gânduri şi spaime, iar minutele de somn erau minute de coşmar. Mai bine rămâneau cu ochii deschişi, mai bine şuşoteau unii cu alţii,

sau se lăsau furaţi de gânduri, de care puteau să se apere cu alte gânduri mai limpezi, când primele se întunecau şi începeau să scormonească inima.

Visau o cutie albastră din care, ca în basm, ieşeau de sub capacul ei cele mai îngrozitoare lighioane de pe faţa pământului, sau cele mai gingaşe şi mai scumpe frumuseţi ale lumii. Oare ce era această cutie albastră? Ce se ascundea în pântecele ei, în compartimentele ei fantastice? Imaginea unei cutii albastre pline de taine şi necunoscut îi ducea cu fantezia spre lumi stranii, totuşi îi odihnea, îi ferea de teroarea care colcăia în jurul lor. Uitau că sunt condamnaţi la moarte, că mai devreme sau mai târziu vor trebui să părăsească adăpostul, destul de sigur încă, pentru a căuta undeva în lume lemne şi hrană. Şi atunci… Cutia albastră le atrăgea gândurile ca un magnet şi-i ferea de tortura groazei de mai târziu.

Numai Victor nu putea, sau nu voia, să se gândească la calmantul efemer. Povestea cutiei albastre, povestea cutiei roşii, povestea cutiei însângerate îl aţâţase cumplit în cursul povestirii, îl ispiteau tainele cutiei şi tainele dispariţiei tainei, era o istorie fantastică, plină de drame şi tragedii omeneşti, era o poveste de groază, era o poveste care nu se terminase, care poate că abia începea şi acest gând îl trezise şi-i descoperise situaţia precară în care se aflau. Cum vor putea părăsi închisoarea? Cum vor putea transmite un mesaj lumii bune? Ce se va întâmpla când vijelia va înceta?… Poate că nu vor fi atacaţi, dar asta nu însemna salvarea lor. Îşi prelungeau agonia. Şi când puterile îi vor părăsi, atunci vor apărea şi ceilalţi… Poate că până atunci cei de dincolo nici nu se vor sinchisi. Îşi vor căuta liniştiţi taina, aşteptând semnele de moarte din tabăra cireşarilor… Dar dacă vor descoperi mai devreme cutia albastră? Oare ce se va întâmpla?… Acelaşi lucru. Singurii care nu se vor grăbi, singurii în favoarea cărora timpul lucra neîncetat erau cei de dincolo… Victor tresărea mereu, se cutremura… Numai hazardul putea să-i salveze…

O întâmplare binefăcătoare, o întâmplare prietenoasă, un dar din văzduh… Era cumplit! Se aflau într-o închisoare şi sentinţa fusese dată. O sentinţă fără drept de apel, o sentinţă crudă, sigură, neîndurătoare! Erau în închisoare. Îşi petreceau agonia într-o închisoare uriaşă, care le răpea până şi dreptul de a evada.

Apăruseră zorii. Ca şi la primii zori ai vijeliei, se aflau tot într-o închisoare şi tot pândiţi de lupi… Dacă le-ar putea întinde şi acestor lupi o capcană definitivă… Dar erau înarmaţi, cu o armă teribilă şi probabil că primul glonte îl vor trage asupra lui Ursu… Îl şi trăseseră. Şi tot asupra lui vor trage a doua oară… Şi pe urmă…

— Bună dimineaţa! Se auzi vocea lui Dan. Oare nu-i putem atrage şi pe lupii ăştia încoace?

Auzindu-l pe Dan, parcă refăcându-i gândul, Victor se simţi fulgerat de o idee năprasnică, de o idee de groază. Dacă hazardul va fi de partea celorlalţi? În loc să le întârzie agonia, hazardul ar putea să le grăbească agonia, să le-o transforme în execuţie imediată. Era numai o idee, ideea răutăţii hazardului, ideea răzbunării hazardului… Şi Victor simţi nevoia să i se împotrivească dur, cu toate forţele pe care le avea. Cum ar putea hazardul să fie împotriva lor, să poarte nu semnul plusului eliberator, ci semnul minusului ameninţător? Cum?

Era o simplă idee care-l obliga însă pe conducătorul cireşarilor să scormonească, să caute, să întrebe, să afle, să simtă cum ar putea să-i persecute şi să-i ameninţe hazardul pentru ca să nu-i prindă nepregătiţi.

Era ideea care urma să-l ducă pe Victor, după un raţionament chinuitor, la îngrozitoarea descoperire.

Toţi îl văzură neliniştit, chinuit, într-o stare cum rareori îl mai văzuseră. Încetaseră glumele, chiar şi discuţiile, chiar şi şoaptele. Era o atmosferă de tensiune rea, cu mii de cârlige nevăzute care înţepau şi loveau numai înăuntru.

— Doamne! Îl auziră şi-i simţiră durere şi groază în exclamaţie. Ar fi prea nedrept! De ce?

Toţi se uitau la el, dar nimeni n-avea curajul să-l întrebe ceva. Parcă dându-şi seama că-i molipseşte şi pe ceilalţi cu starea lui, făcu un groaznic efort ca să se domine.

— Nu se vede nici o mişcare? Îl întrebă el pe Ursu.

Vlăjganul tocmai se întorcea din camera cu miros de benzină care avea vedere spre cabana cealaltă. Îi cedase locul de veghe lui Ionel, printr-o înţelegere tacită, pentru că-i venea rândul lui Victor. Dar niciunul nu voia să-l tulbure.

— Nici o mişcare… Răspunse Ursu cam abătut. Sunt atât de siguri de ei şi pe ei, încât nu încearcă şi nu vor încerca nimic. Înţelegi de ce sunt atât de siguri? Adică…

— Nu sunt siguri de ei… se revoltă Victor. Sunt siguri de noi, Ursule. Asta e! Şi-au dat seama că drumul nostru duce obligatoriu într-o singură direcţie: iadul… Moartea…

— Las-că şi al lor va duce acolo! Se auzi vocea lui Dan. Am mai întâlnit şi alţi lupi…

— Au arme, Dan… se înfioră Ursu. Pot să tragă de la zece, de la douăzeci, de la patruzeci de metri în noi şi să ne doboare. Asta e nenorocirea.

— Aiurea! Apăru Tic cu o mutră cam răvăşită. N-o s-o scoată nici ei la capăt cu un sfert de porc şi cu jumătate de sac de făină…

— Adică ai vrea să mai dai o lovitură… Înţelese Maria.

— Nu, Ticuşor! Hotărî Victor. Acolo nu mai ai ce căuta. Orice s-ar întâmpla, Ticuşor. Va trebui să ne juri că nu vei ieşi din cabana asta fără să ne spui.

Puştiul se lipise de Maria şi tremură o clipă lângă ea, molipsind-o. Dar tot el se întoarse spre soră-sa ca s-o liniştească şi s-o încurajeze:

— Nu-ţi fie frică! O să vezi tu ce le fac… Găsesc eu nişte metode şi de la distanţă… Las-că…

— Până atunci, Ticuşor, aş avea nevoie de altceva… Îl rugă Victor. Trebuie să te urci pe umerii lui Ursu!

— Bravo! Îl felicită invalidul pe Victor. E ca şi cum ai spune în tramvai: „Scuzaţi, domnişoară, luaţi piciorul

dumneavoastră delicat de sub bocancul meu cu ţinte!” îi ceri voie lui Tic să se urce pe umerii lui Ursu!

Gluma lui Dan nu izbuti să-l înveselească pe Victor. Era la fel de abătut. Nici măcar un zâmbet de circumstanţă nu se ivi pe faţa lui.

— De ce să mă urc, Victor? Întrebă Tic. Adică unde să ne aranjăm în piramidă?

— În antreu, răspunse Victor. Mi-e teamă, Ticuşor. Mi-e teamă că urarea aceea de „BINE AŢI VENIT!” trebuie scrisă altfel: „RĂU AŢI VENIT”… Haideţi…

Se adunaseră toţi în antreu, chiar şi Ionel, care putea să-şi continue veghea, privind printr-un geamlâc lateral spre cabana duşmană, chiar şi Dan care-şi făcuse cârje din două beţe de schi. Nu era numai curiozitate, era şi o presimţire rea în sufletele lor. Accentele din glasul lui Victor şi figura lui din ce în ce mai întunecată nu promiteau nimic bun.

— Uite despre ce e vorba, Ticuşor, începu Victor să-l dăscălească. Cu BINE AŢI VENIT şi cu data 1900 nu avem nici un conflict. Literele ălea mari, în relief, nu pot să dea decât urarea pe care ai descifrat-o tu. Bl E AŢ ENIT. Nu pot să lipsească decât: din primul cuvânt litera N, din al doilea litera I, iar din al treilea litera V. E limpede ca lumina zilei. Au căzut trei litere în aproape trei sferturi de secol. Nu le-a pus nimeni la loc, aşa că urarea a rămas ştirbă… cu data iar n-avem nici o problemă… Dar cu ultimul cuvânt nu mă împac deloc, Ticuşor. Nu ştiu de ce cred că ideea ta nu merge. COSTILA. Uită-te mai bine la litere. Întâi e un C, apoi un spaţiu liber, apoi un S, iar cu spaţiu liber după el, parcă puţintel mai mare. Pe urmă un I, tot cu spaţiu liber, un L cu spaţiu liber şi la sfârşit un A. Cam aşa ar ieşi: C S I L A. După ideea ta, ar trebui să transcriem cam aşa cuvântul, linioarele vor ţine locul literelor sau spaţiilor goale de după litere: C-S-x-l-L-A… De aceea primul cuvânt care sare în ochi e COSTILA. Mai ales că şi muntele se află pe undeva prin apropiere. Ei, ştii care e problema, Ticuşor? Mie mi se

pare că între S şi I, adică între S-x-l, spaţiul e mai mic, nu mai mare.

— Şi dacă ar fi aşa, ce s-ar întâmpla? Întrebă puştiul.

— Nu pot să-ţi răspund înainte de a controla, Ticuşor. N-are nici un rost. Mai întâi să vedem cine are dreptate… Tic se înălţă pe umerii lui Ursu şi abia ajunse cu mâinile sub literele care constituiau cuvântul presupus COSTILA.

— Ce trebuie să fac? Se uită el spre Victor.

— Trebuie să masori din ochi sau cu o bucată de sfoară, dacă ai la tine, distanţa dintre literele C şi S, sau dintre literele I şi L, sau L şi A şi s-o compari cu distanţa dintre literele S şi x, sau x şi I. Cred că înţelegi, Ticuşor. X-ul ţine locul literei pe care tu o crezi T, din cuvântul tău: COSTILA.

Tic nu măsură nici din ochi, nici cu sfoara, ci pur şi simplu cu degetele. Făcu o mutră cam înţepată când îi răspunse lui Victor:

— E o diferenţă foarte mică… Doar de câteva degete. Adică distanţa dintre S şi x, ca şi distanţa dintre x şi I sunt puţintel mai mici, cu două degete, decât distanţele dintre celelalte litere… Vrei să-ţi măsor şi distanţele dintre literele astea mari de deasupra? Bl E AŢ ENIT? Sunt exact cât braţul meu şi se pot măsura mai uşor.

— Nu e nevoie! Răspunse Victor sec. La literele mari nu e nici o eroare. Poţi să cobori.

Tic coborî cu o figură bosumflată:

— Adică tu vrei să zici că n-am descifrat bine decât urarea de sus: BINE AŢI VENIT? Literele de jos nu alcătuiesc cuvântul COŞTILA?

— Stai! Să încercăm să ne reprezentăm distanţele, după măsurătoarea pe care ai făcut-o. Mi se pare că literele s-ar distanţa cam aşa: după C spaţiu liber, apoi S, după S spaţiu liber, apoi iar spaţiu liber, pe urmă I cu spaţiu liber, apoi L cu spaţiu liber, apoi A. Deci cam aşa: C-S-I-L-A. Ia spune, Ticuşor. Nu e mai corectă reprezentarea asta?

— Exact aşa! Se miră puştiul. Dar de unde ştii? Şi se schimbă ceva?

— Ştii ce se schimbă? Îşi trecu Victor prietenii în revistă. Se schimbă întreg cuvântul. Primul spaţiu liber de după S ar trebui să facă legătura cu litera X, acel T al lui Tic, dar atunci înseamnă că nu mai rămâne spaţiu liber între X şi I. Şi atunci nu iese simetria, se sfărâmă legea după care au fost fixate literele. Înţelegeţi?

— E foarte încâlcit… Ridică Dan din umeri. Teoria lui Tic era mai simplă: COSTILA şi gata! După teoria ta, parcă ar veni aşa: C gol, S gol, gol, I gol, L gol, A. Cam ce ar vrea să însemne asta? Ce lipseşte?

— Lipseşte spaţiul liber dintre X şi I, răspunse Victor. Nu înţelegeţi că litera T în cuvântul COSTILA nu încape acolo?

— Ba mie mi se pare că e prea mare spaţiul! Sări Lucia.

— Tocmai din cauza asta nu încape, se încăpăţână Victor. Sunteţi pradă unei iluzii optice, provocată de Tic prin găsirea cuvântului COSTILA. Dacă vă fixaţi asupra imaginii exacte: C-S-I-L-A… Fără să vă gândiţi la COSTILA, o să descoperiţi că literele de mai sus nu formează un singur cuvânt, ci două cuvinte. C gol, S gol, X gol, apoi spaţiul de despărţire dintre două cuvinte: un singur gol, apoi celălalt cuvânt: I gol, L gol, A. Deci două cuvinte: primul format din patru litere, al doilea din cinci litere.

— Extraordinar! Exclamă Maria. E chiar aşa! Spaţiile goale ale lui Tic nu sunt spaţii goale dintre litere, ci litere căzute! Extraordinar! Cum de ţi-a venit în minte?

Dar răspunse Ionel în locul lui Victor:

— E absolut exact şi e un rezultat matematic, nu o teorie. Cele zece locuri din spaţiu nu pot fi matematic explicate şi înţelese decât prin două cuvinte cărora le-au căzut literele. Bravo, Victor!

— Dacă am mai găsi jocuri din acestea, spuse Dan, ca să treacă mai interesant timpul… Până murim de foame!

— E foarte grav! Se cutremură Victor. Din cauza jocului ăstuia s-ar putea să nu mai murim de foame… ci de o moarte mai rapidă şi mai violentă…

Ceva din vocea lui Victor îi făcu pe toţi să tresară şi să se reîntâlnească fulgerător cu spaime vechi.

— Poate că ai vrut să faci o glumă… se rugă Ionel.

— Din păcate, nu! Răspunse Victor. S-ar putea să greşesc… Nu ştiu, dar aş dori tare mult să greşesc… Nu în ceea ce priveşte transformarea cuvântului lui Tic în două cuvinte de câte patru şi cinci litere. Nu! Aici e lege, e matematică precisă, cum a spus şi Ionel. S-ar putea să greşesc în interpretarea celor două cuvinte… Primul, de patru litere, se impune aproape de la prima privire. Mai ales dacă-l legăm de cuvintele uriaşe de deasupra: BINE AŢI VENIT, după care urmează un la mic dedesubt… Deci: BINE AŢI VENIT la CASA… Mi se pare cuvântul cel mai firesc. Apoi urmează spaţiul gol care nu înlocuieşte o literă, cum credea Tic, ci separă primul cuvânt de cel de al doilea: I, literă căzută, L, literă căzută, A, literă finală. Fără îndoială că e vorba de numele casei, al vilei în care ne aflăm, construită după cum se ştie în 1900. Era mai mică, pesemne că i se punea casă. BINE AŢI VENIT la CASA I gol L gol A. Un cuvânt din cinci litere cu aceste jaloane sigure… Dacă n-ar fi fost povestea cutiei albastre, poate că nu aş fi căutat să interpretez într-un anumit fel cuvântul. Vă mai amintiţi, din povestirea lui Tic, de testamentul lăsat de fratele lui Liviu Iordan prin cei doi şoferi? Unuia i-a şoptit: iulie. Celuilalt: cabană. Adică unuia i-a şoptit: Cabana, celuilalt: Iulia. Cabana Iulia. Cabana asta în care stăm noi e Casa Iulia. Eu cred că acesta este testamentul lui George Iordan: Cabana Iulia, care e totuna cu Casa Iulia. Aici este ascunsă cutia albastră, nu la Izvoarele.

— Doamne! Se îngrozi Maria o dată cu ceilalţi. Doamne! Poate că nu-şi vor da seama. Poate că nu vor afla…

— Mă gândeam la o întâmplare bună… Mărturisi Victor cu glasul încărcat de tristeţe. Mă gândeam că întâmplarea ne va veni în ajutor… Ufff! Bine că mi-a trecut prin minte şi ideea întâmplării rele… Situaţia s-a schimbat… Tu ce zici, Ursule?

Vlăjganul era mai neliniştit decât Victor. Îşi strângea neputincios pumnii şi se plimba fără întrerupere prin încăpere, zguduind podeaua:

— Zic prost! Răspunse prompt vlăjganul. Zic foarte prost! Dacă mi s-ar da voie să ajung dincolo… Aş face, aş zice şi aş crede mult mai bine… Asta e! Acum nu mai putem aştepta cu mâinile în sân. Ăia precis vor tăbărî pe noi… Şi eu cred că trebuie să le-o luăm înainte. E singura noastră şansă!

— Mai este o şansă! Aproape că ţipă Lucia. Mai este şansa despre care vorbea Maria. Poate că n-o să-şi dea seama. Dacă până acum n-au descoperit cabana, de ce să fim atât de siguri că o vor descoperi de acum înainte?

— Asta nu e o şansă, Lucia! Îi răspunse Victor. Asta e o rugăminte, o dorinţă, o rugăciune. Pe asta nu ne putem bizui nici o clipă. Iar tu, Ursule…

— Ştiu, se retrase imediat vlăjganul. Am spus şi eu o rugăciune. Nu voi părăsi cabana fără să vă anunţ.

— Trebuie să luăm câteva măsuri, printre care şi interdicţia de a se părăsi cabana. Aici nu încape nici o excepţie. Trebuie să ne aşteptăm la orice atac şi să fim gata să-l preîntâmpinăm. De aceea veghea şi pânda trebuie dublate… Un mic avantaj, foarte foarte mic, avem. Lor nu le poate trece prin cap că am aflat ascunzişul cutiei albastre. De aceea vor crede că ne atacă prin surprindere. Îi vom lăsa să se apropie, în aşa fel ca să putem scoate măcar unul din luptă… Dar mai întâi: atenţie!

În sfârşit, Ursu se mai înviorase. Tic era însă pe jăratic:

— Unde poate să fie aici, în pustiul ăsta, cutia albastră?

Toată noaptea căutaseră. Prin toate încăperile. Ciocăniseră pereţii, bocăniseră în lespezile de piatră, în plafoane, în toate excrescenţele sau în scobiturile care puteau să adăpostească un obiect asemănător cutiei albastre. Ca să aibă o idee cât mai precisă şi mai vie despre mărimea obiectului, Liviu Iordan alese din vraful de lemne un butuc paralelipipedic „absolut identic ca dimensiuni”. De multe ori îl cărau cu ei, îl potriveau deasupra lespezilor de

piatră sau în anumite colţuri ale zidurilor, îşi imaginau perimetre, apoi ciocăneau şi iar ciocăneau. Nici în dependinţe nu găsiseră nimic. Erau prea plate, prea netede, prea banale, prea lipsite de fantezie.

— Ar trebui să dărâmăm toată cabana să găsim cutia… Spuse Ion Petric. Poate că tocmai în locurile astea comune a fost ascunsă şi zidită…

— Domnule! El n-a dărâmat-o ca să ascundă cutia. Trebuie să ne transpunem în situaţia lui, trebuie să gândim, domnule, ascunzătoarea. Şi o scoatem într-un minut…

Se făcuse ziuă de-a binelea. Ei tot căutau. Intraseră în pivniţă, în prima privinţă.

— În pivniţă nu are nimeni voie să intre… Îşi începu scuzele Paul Bălan. Numai cei doi fraţi Barbu şi muierea. Eu n-am intrat decât de vreo şase, şapte ori, întovărăşind pe unul sau pe altul. Dar am observat unde ascund cheia…

Pivniţa nu era prea adâncă. Toţi trei trebuiau să meargă aplecaţi pentru a nu-i atinge plafonul. Dar nu se întindea decât pe jumătate din suprafaţa cabanei. Avea câteva rafturi pline cu tot felul de alimente, nu numai cu două jumătăţi de porc şi cu mai mulţi saci de făină de grâu. Se mai vedeau movile întregi de cartofi şi de zarzavaturi, totul orânduit cu multă grijă şi chiverniseală.

— Când am intrat eu ultima dată, îşi continuă scuzele cabanierul, nu era mai nimic. Nici nu ştiu când s-a adus cealaltă jumătate de porc şi sacii…

Liviu Iordan nu-l auzea. Privea pereţii pivniţei şi căuta ascunzişuri posibile. Era dezamăgit.

— Unde e, domnule, cea de-a doua pivniţă? Întrebă el.

— Asta n-o ştiu! Să mă trăsnească Dumnezeu. Numai am aflat că este o a doua pivniţă, dar nu ştiu unde. Trebuie să căutăm un chepeng.

Liviu Iordan lovi cu piciorul în podea. Era stâncă, nimic altceva, stâncă naturală.

— Nu chepeng trebuie să căutăm, domnule, spuse el. Ci o uşă. O uşă simplă ca toate uşile. Cea de-a doua pivniţă

trebuie să fie în continuarea ăsteia. Acum e clar?

O găsi Ion Petric chiar în spatele rafturilor. Era mascată de sacii de făină. O uşă de lemn, sigilată, o uşă groasă, solidă, cu belciuge şi lacăt. Lacătul era uriaş, cât o palmă, iar belciugele pe măsura lui.

— N-avem ce face, domnule! Spuse Iordan cu vădită părere de rău. Trebuie să mai sacrific un glonte. Dar mai rămân…

Potrivi ţeava pistolului chiar în deschizătura în care intra zăvorul şi trase. Lacătul se deschise ca un cercel. Paul Bălan trecu primul pragul noii încăperi. El ducea lampa. Niciunul nu se aştepta să găsească bogăţiile de acolo şi era un mister cum rămăseseră neatinse. Numai rafturi, de-a lungul pereţilor şi în rafturi sticle cu vin şi coniac. Vinuri fără etichete, cu dopurile învelite în catran. În fiecare compartiment se afla o tăbliţă pe care scria soiul vinului şi vechimea. Cel mai „tânăr” avea 25 de ani. Dar în afară de rafturi şi sticle nu se mai vedea nimic. Aduseră şi o a doua lampă şi se făcu lumină ca ziua în pivniţa de atâta vreme necolindată. Sticle, sticle, sticle… Rafturile nu aveau fund de scândură, ci se sprijineau direct pe stâncă.

— Aici nu poate să fie nici o ascunzătoare… Spuse cabanierul. Oare ce e cu misterul sticlelor ăstea? Auzi, domnule! Să stea aici sute de sticle, ce sute? Mii de sticle…

— Termină, domnule, cu prostiile! Îl fulgeră Liviu Iordan. Lasă dracului sticlele! Acum ai găsit altă obsesie? Mai bine mână-ţi creierii spre alte gânduri!

Fiecare era înarmat cu câte un baston pentru a putea răscoli şi ciocăni de la distanţă. Dar toate străduaniile lor păreau zadarnice. Dacă n-ar fi fost strălucirea uneia din lămpi, nimeni n-ar fi zărit reflexul metalic dintre două rafturi. Bastonul lui Liviu Iordan atinse suprafaţa metalică şi apoi ciocăni. Era chiar metal. În sfârşit, îl văzură şi ceilalţi doi cu fruntea plină de sudoare. Pipăi îndelung ascunzişul dintre rafturi, îşi lăsă mâinile în jos, rămase o clipă încremenit, apoi cu o mişcare de fulger scoase obiectul

ascuns acolo. Era o cutie de tutun, lunguiaţă şi plată, care scăpase ca prin minune ruginei. Altceva nu mai găsiră nici în cea de-a doua pivniţă.

Se întoarseră în sufragerie cam pleoştiţi. Liviu Iordan ducea cutia şi o ţinea cu două degete, ca pe-o lighioană spurcată. Ceilalţi doi aveau braţele încărcate cu sticle de vin. Din fiecare soi luaseră câte o mostră.

Cu un gest plictisit, Liviu Iordan răsturnă cutia pe masă. Şi căzură din ea numai ilustrate, fotografii şi cărţi poştale.

— Ar fi trebuit s-o arunc pe foc, spuse el. Ar fi trebuit s-o arunc fără s-o deschid…

— Şi dacă se află vreun semnal acolo? Întrebă Ion Petric. Dacă e vreun indiciu?

— Domnule! Eu nu mă las pe seama hazardului! Răspunse Liviu Iordan. Şi mai ales urăsc prostia. Pivniţa s-a închis probabil în primul an de război şi închisă a rămas până în ziua de azi. Cum s-a putut întâmpla asta? Nu mă interesează! Scurt. Important este altceva: nici el n-a intrat în pivniţă, deci nu putea să ascundă acolo cutia albastră.

Se auzeau zgomotele unor paşi care coborau în grabă scara interioară.

— Oare ce-o mai fi găsit dobitocul ăla? Întrebă Liviu Iordan, fără să caute să-şi ascundă dezgustul.

Cabanierul, întors dintr-o scurtă recunoaştere, părea lovit de dambla.

— Nu mai înţeleg nimic… Reuşi el să bâlbâie. Ştiţi ce fac ăia? După ce am tras în ei… După ce am aruncat cu sticlele de benzină… Ştiţi ce fac? Îşi fac un om de zăpadă. Un uriaş!

Nici de astă dată Liviu Iordan nu-l auzi. Privea la întâmplare ilustratele şi fotografiile.

— Dacă n-aş avea altceva de făcut, începu el, aş încerca să refac povestea de dragoste a unor imbecili. Numai „săruturi şi sărutări cu miile şi jurăminte… „Auzi, domnule! „Ca stânca pe care-am urcat să fie dragostea noastră. Semeaţă şi veşnică şi cu fruntea în curatul cerurilor…” Şi după o lună: „De ce nu-mi mai scrii, iubito, neţărmuritul meu

amor?… Oare e adevărat ce se spune despre tine şi Biri? Nu se poate! Mă sinucid… Până atunci te sărut de mii de ori, ah! Ştii tu, iubito”. Domnule! Cumplit de imbecili mai sunt oamenii!

— Oare ce s-o fi ales de capul lor? Întrebă Petric, uitându-se cu jind la una din sticlele pe care le luase din raftul: Tămâioasă Tohani -l940.

— Când s-a ridicat cabana asta în care suntem noi? Întrebă brusc Liviu Iordan. Cabana Izvoarele…

— În 1931… Răspunse cabanierul. Atunci i-a luat locul celeilalte din vale: Izvoraşului… Au terminat omul de zăpadă!

Un pocnet ca de pistol răsună deodată în sufragerie. Liviu Iordan lovise cu degetele făcute pumn în masă. Lovi a doua oară. Şi mai năprasnic. Era un miracol cum de nu i se zdrobiseră degetele. Ceilalţi îl priveau îngroziţi.

— Ia vino încoace, domnule! Îl chemă pe cabanier. Vino şi priveşte fotografia asta, în care un imbecil îi jură unei imbecile amor veşnic. Vino, dobitocule!

Cabanierul se supuse fără să crâcnească. Înainta spre Liviu Iordan ca un om împins de o forţă supranaturală. Toată faţa îi era apă şi i se îngălbenise ca lămâia. Se uită la fotografia pe care i-o întindea Liviu Iordan.

— Ce cabană e asta? Şuieră vocea celui care-l chemase.

— Cabana asta din fotografie? Tremură vocea lui Paul Bălan. Păi nu se vede? E Izvoraşul. Singurul acoperiş…

— Izvoraşul?! Îl întrerupse Liviu Iordan. Atunci de ce scrie, domnule, pe spatele fotografiei: „Amintire de la cabana Iulia”? De ce scrie, domnule, cabana Iulia…?

— Habar n-am… Ridică din umeri parcă mai uşurat Bălan. I s-o fi spus vreodată Iulia. Noi aşa am apucat-o: Izvoraşul…

— Iar ai scăpat de la moarte, domnule! Şuieră Liviu Iordan. Auzi, domnule? Cabana Iulia…

— De ce, domnule? Întrebă uluit Paul Bălan. Nu înţeleg. Pentru că n-am ştiut numele vechi al unei cabane?

Liviu Iordan se ridică în picioare. Avea numai oţel în ochi. Dar şi gesturile iradiau ceva metalic:

— Domnule! Ce cuvânt ţi-a şoptit George Iordan înainte de a muri? Acolo, sub bombe…

— Cabană… se retrase câţiva paşi înapoi Paul Bălan.

— Şi dumitale? Se întoarse brusc înspre Ion Petric.

— Iulie… Atât mi-a şoptit. Nici o silabă în plus…

— Şi dacă se împreunează cuvintele astea două… Rosti ca transfigurat Liviu Iordan. Ce se întâmplă? Din cuvântul cabana şi din cuvântul Iulia ce iese, domnule, dacă le unim? Trebuie să vă învăţ ca la şcoală?

— Cabana Iulia! Şoptiră amândoi în acelaşi timp.

— Acum înţelegeţi? Explodă Liviu Iordan. Cabana Iulia. Ăsta a fost testamentul lui. Un testament sigur, limpede, două cuvinte care, împreunate, dau marea cheie! Cabana Iulia! Acolo e cutia albastră!

— Dar e imposibil! Se trezi Paul Bălan. Cunosc cabana aia cum îmi cunosc palma. Aproape întotdeauna e goală. Doar câteva paturi de fier. Trei camere şi un spălător. Spălătorul s-a făcut acum vreo zece, doisprezece ani. În el nu se putea ascunde. Un antreu, două dormitoare şi între ele o sufragerie. Şi mai era afară o bucătărie de bârne, care s-a dărâmat de mult… Unde se putea ascunde cutia albastră acolo…?

— Chiar dacă ai spune că e o singură cameră acolo şi tot nu m-ar interesa ce crezi dumneata, se înfierbântă Liviu Iordan. Eu cred ce spune el. Şi el spune foarte clar că acolo, la cabana Iulia s-a ascuns cutia albastră! Altceva nu mă mai interesează. Acolo vom căuta şi o vom găsi!

— Aşteptăm până ăia… Făcu semn de prăbuşire Ion Petric. Că eu nu mai am curajul să propun nimic ca să nu credeţi…

— Ţi-a venit şi dumitale timpul! Îi azvârli parcă un os Liviu Iordan. Nu aşteptăm nimic! Trebuie să ajungem la cabană. Adică trebuie să luăm cabana. Nu vreau ca hazardul să-mi încurce socotelile. Cu cât suntem mai repede acolo, cu atât

mai bine… Mai ales acum, când ei nici nu se gândesc că-i vom ataca…

— De aceea au făcut omul de zăpadă, spuse cabanierul. Se cred feriţi de orice primejdie şi se apucă de joacă.

— Omul de zăpadă… Reflectă Liviu Iordan de la geam. L-au făcut din joacă! Nu mai e vremea calului troian…

Omul de zăpadă nu fusese ridicat din joacă, ci avea un rol foarte important în planul de apărare a Casei Iulia, în care trăiau cireşarii. Mai ales că vijelia se domolise, ninsoarea aproape încetase, iar gerul muşca mai blând. Era un om gigantic, de peste doi metri şi gros ca un halterofil de categorie grea, de două ori cât Ursu. Avea o mână îndoită în care ţinea ceva ce semăna cu un baston, iar pe cap o cipilică făcută din câteva batiste colorate, umplute probabil tot cu zăpadă. Se înălţa ca o statuie la câţiva metri de geamul prin care fuseseră aruncate sticlele cu benzină. Era un paznic de nădejde al cireşarilor.

Reîntorşi în locuinţa încălzită, după isprava lor care unea utilul cu esteticul, încercară să se mai gândească şi la altceva, dar în ciuda ofensivei abile a lui Dan şi a Luciei, care complotaseră împreună un plan al digresiunilor, nu izbutiră altceva decât să revină la amara şi prea adevărata obsesie. Se făceau comentarii foarte iscusite, dar încheiate mereu cu ofuri şi rugăciuni, despre posibilităţile de a scăpa din groaznica închisoare. Erau comentarii în mers, pentru că de fapt se amenajau locuri de atac şi apărare, se întăreau baricadele, mai ales în dormitorul încălzit, care nu mai lăsa nici o fisură la geamuri, nici măcar pentru razele unui soare cald atât de dorit. Citadela de dormit devenise, după expresia lui Dan, inexpugnabilă. Şi lemnele fuseseră mutate tot în dormitor. Cireşarii se temeau cel mai tare de un nou atac cu benzină, de aceea puseseră la adăpost, în dormitor sau în spălător, tot ceea ce era obiect de lemn. Din fericire, toate camerele aveau podele de piatră. Primejdia unui incendiu nu era atât de ameninţătoare.

Fiecare loc de atac sau de apărare era aprovizionat din belşug cu proiectile ocazionale, adică mai ales lemne. Undeva exista şi o armă teribilă, cu tragere lungă, o praştie ca o catapultă, făcută din benzile de cauciuc ale unui rucsac, care fusese abia cu câteva zile în urmă mândria cireşarilor, unic în toată zona concursurilor de schi. Era arma secretă care trebuia să lovească precis şi necruţător. Şi se mai amenajaseră şi alte redute, în locuri tainice, în afara cabanei, care trebuiau ocupate la anumite semnale de alarmă.

Abia după ce totul fu gata, cireşarii acceptară un moment de odihnă, ba chiar şi câteva îmbucături.

— Oare de ce nu ne atacă? Întrebă cu naivitate Maria. Numai pentru că nu ştiu că aici se află ascunsă cutia albastră!

— Ar mai fi şi altceva… Îi răspunse Victor. Dar cred că în primul rând din cauza asta: n-au descoperit încă ascunzişul cutiei. Îl caută acolo. Nu ştiu că Iulia e numele cabanei noastre.

— Eu am tras peste tot cu ochiul, spuse Tic. Şi nu văd unde ar putea fi cutia albastră. Poate numai sub una din lespezile astea care pardosesc camerele…

— Eu chiar am căutat în toată legea, mărturisi Dan. M-am dus şontâc, şontâc în fiecare încăpere. Am bătut cu beţele în aproape toate lespezile. Nimic. De fapt, nu ştiu ce am vrut să aud. Dacă s-a scos o lespede, s-a ascuns în adâncitură cutia şi apoi s-a pus lespedea la loc, cum poate să sune decât ca ălelalte sub care nu e nici o cutie?… În pereţi nu văd unde… Înseamnă că numai sub vreo lespede… Ştiţi câte sunt? Le-am numărat cât aţi făcut voi paznicul de zăpadă… Ia ghiciţi! Vă spun eu: două sute şaptezeci şi două. Ca să vedeţi că nici eu nu mi-am pierdut timpul degeaba. Şi din astea două sute şaptezeci şi două, o sută nouăzeci şi cinci sunt îndeajuns de mari ca să poată fi ascunsă sub ele cutia albastră. Şi din astea aproape două sute, vreo optzeci au dimensiuni regulate, ca nişte cuburi

sau paralelipipede. Şi din astea optzeci simetrice, vreo cincizeci sunt de cremene…

— Eşti mare! Îl felicită Ionel. Şi din astea cincizeci, cam unde crezi tu că ar fi ascunsă cutia albastră?

— Sunt vreo optsprezece mai curioase şi mai ispititoare, răspunse foarte serios Dan. La astea n-am mai putut să fac nici o reducere. Optsprezece în cap, cu poziţii foarte bune şi chiar discrete. Pe urmă…

— Poftim?! Se sperie Tic care vedea cum descresc şansele ca să devină el marele descoperitor al neasemuitei cutii. Nu cumva ai cercetat şi pereţii?

— Numai doi prezintă interes şi emit nişte sunete ciudate… Îşi continuă Dan năucitoarea ofensivă. Iar în ceea ce priveşte plafonul… Lasă, Ticuşor! Tu ai adus cârnaţi şi şuncă şi caşcaval, îţi ajunge… Aşa… Plafonul nu e interesant decât în camera cu benzină şi în antreu, deasupra urării de BINE AŢI VENIT. Deasupra urării am bătut eu cu un băţ de schi, aşa că mai rămâne porţiunea de lingă gaura burlanului din camera cu benzină. Deci: optsprezece lespezi, doi pereţi şi un plafon. Dacă găsiţi în altă parte cutia albastră puteţi să scoateţi tot ce e într-însa şi să mă băgaţi pe mine în loc.

— Ai vrea tu! Îl atinse Tic. Acolo capeţi luciu…

— Sau mucegai, îl completă Dan. Dacă or fi şi nu ştiu ce documente pe-acolo? Tu ce crezi, Victor?

— Cred c-ai făcut o eliminare foarte bună, dar încă nu prea severă. Ar trebui să elimini rând pe rând toate elementele care ţi-au mai rămas. Să rămână pustiu!

— Adică tu crezi că nu se află aici la noi cutia albastră! Se miră Dan. Doar tu singur ai demonstrat…

— Ştii ce trebuie să facem noi? Spuse Victor. Să le întindem tot felul de capcane ca să-şi irosească gloanţele. Cred că de aceea întârzie să atace… Au o singură armă şi o singură încărcătură. Dacă am putea să-i facem să tragă cât mai multe gloanţe, dar numai în vânt!… Iar despre cutia albastră…

— Vin! Se auzi vocea lui Ursu care era de veghe. Toţi trei… Au bastoane… Fiecare are un baston… Ce facem?

Victor ezită o singură clipă:

— Planul unu! Tic şi Ursu. Gata!

Tic părăsi imediat dormitorul. Se auzeau şi paşii lui Ursu, apoi o uşă, uşa de-afară, deschizându-se. După două secunde sosi şi Victor la uşă. Trase ambele zăvoare şi puse drugul de siguranţă. Planul numărul unu prevedea ca numai Victor, Ursu şi Tic să participe la apărarea directă şi imediată. Victor în antreu ca supraveghetor şi conducător al întregii operaţii, Tic şi Ursu în anumite locuri, fiecare cu o misiune secretă. Ceilalţi erau obligaţi, până la semnalul special al lui Victor, să rămână în dormitor. Acolo erau feriţi de orice primejdii şi de orice surprize.

Victor privea din antreu printr-o crăpătură, invizibilă de afară, înaintarea celor trei coloşi.

Se opriseră cam la jumătatea distanţei dintre cele două cabane. Priveau în toate părţile, chiar şi în spate, dar parcă nu mai îndrăzneau să înainteze.

— De acolo, spuse Victor, cu voce înceată, neauzită, glontele ucide. Uh! Dacă nu s-ar mişca înainte de semnal…

Începea să regrete că optase pentru planul unu, cel mai riscant, dar şi cel mai eficace, cel care transforma într-o clipă apărarea în atac.

Îl văzu pe Liviu Iordan scoţând pistolul din buzunar şi încărcându-l. Gest ostentativ. Se bănuieşte pândit, poate de aceea s-a şi oprit şi vrea să impresioneze. Dar asta mai înseamnă ceva: în mod sigur n-au decât o singură armă. De aceea şi-o etalează atât de evident… Cei trei începură iarăşi să înainteze. „Uh! Tremură Victor. Să nu se grăbească Tic şi Ursu. Uhhhh!”

După ce se opriseră pentru câteva minute la jumătatea pârtiei care lega cele două cabane, Liviu Iordan îi îndemnă pe ceilalţi doi să treacă înaintea lui şi să-şi reia înaintarea.

— Lăsaţi-mi spaţiu să trag! Spuse el. Şi fiţi atenţi ca o sută de draci. Orice glonte e mai scump decât averea unui oraş. Şi acum, hai!

Porniră, dar după zece metri se opriră din nou, la semnalul lui Petric. Erau în apropierea unui bolovan.

— Să nu ne fi întins vreo capcană, vreo groapă… Avertiză Petric. Ăştia n-au cu ce altceva să se apere…

Vorbeau în şoaptă şi se uitau fiecare în altă direcţie. Petric la stânga, Bălan la dreapta, Liviu Iordan înainte. Pentru a observa la timp orice mişcare suspectă.

— Imposibil să nu fi ieşit unul sau doi afară, pentru a avea mai multă libertate de mişcare… Altfel nu pot para atacul. Oare să-şi închipuie că avem mai multe arme?

Nu se vedea de nicăieri nici o mişcare. Vijelia se transformase într-un vânt obişnuit. Parcă totul îngheţase şi încremenise. De la vreo douăzeci şi cinci de metri, omul de zăpadă uriaş îi privea cu ochi de cărbune şi parcă-i invita să se apropie.

— Fiţi atenţi la omul de zăpadă! Le şopti Liviu Iordan. Să nu fie cineva în spatele lui… Deşi ar însemna o sinucidere… Nu! Mai bine uitaţi-vă numai în dreapta şi-n stânga… Lăsaţi-mi mie omul de zăpadă! Hai! Încă zece metri. Ni se măreşte raza vizuală. Şi ochii în patru”…

Mai înaintară zece metri. Parcă ar fi călcat pe jar, deşi mersul încet şi opririle le îngheţaseră picioarele. Aveau bastoane groase în mână, bastoane cu care se putea omorî un lup, iar în buzunare tot felul de greutăţi de fier şi plumb care se puteau oricând transforma în proiectile. Petric şi Bălan înaintau pe aceeaşi linie, cam la un pas distanţă, lateral unul de altul. Iordan era ferit de trupurile lor, oferindu-i-se în acelaşi timp şi o deschidere destul de largă pentru a putea trage nestânjenit cu pistolul.

Mai făcură o haltă la zece metri de omul de zăpadă. Rămaseră nemişcaţi, fiecare cercetându-şi zona, fiecare cu mâna încordată pe baston. Şi Liviu Iordan avea un baston. În mâna stângă.

Nu se auzea de nicăieri nici un sunet, nici măcar şuieratul vântului nu se mai auzea. Şi nici o mişcare nu se vedea, nici măcar o pasăre nu zbura în văzduh.

Liviu Iordan privea ţintă omul de zăpadă, îi privea mâna îndoită şi băţul care-i atârna parcă în mână. Chiar lângă băţ, ca o aţă, se zărea un luciu metalic. Liviu Iordan îşi îndreptă încet, insesizabil, ţeava pistolului spre burta omului de zăpadă. Degetul arătător atinse ca un abur trăgaciul. Privea lucirea metalică de lângă băţul omului de zăpadă, vedea cum se deplasează încet, încet spre dreapta, transformându-se în lama unui cuţit. Nu, nu era o iluzie. Luase şi un punct de reper: distanţa dintre muchia lucitoare şi băţ. La început fusese de un centimetru. Se mărise la aproape cinci centimetri. Nu era o iluzie. Le făcu celorlalţi semn cu vârful bastonului şi ţeava pistolului: să înainteze. Încet, încet: doi, trei paşi. Din nou se opriră. Erau la vreo şapte metri de omul de zăpadă. Ceilalţi nu-l vedeau. Îşi cercetau zonele lor. Dar Liviu Iordan nu-l slăbea din ochi

şi ţeava pistolului fixa tot burta lui. Lama cuţitului nu se mai depărtase. În schimb se ridicase, cu aproape zece centimetri, îi urmărise mişcarea, se ridicase parcă pentru a lua poziţie de atac.

Şi deodată lama cuţitului se mişcă violent. În aceeaşi clipă Iordan trase două focuri în burta omului de zăpadă. În aceeaşi clipă, Petric azvârli bastonul tot în omul de zăpadă care ridicase brusc băţul. Tot în aceeaşi clipă un butuc uriaş se abătu asupra celor trei agresori şi tot în aceeaşi clipă un proiectil mic, dar cumplit de dureros izbi pe unul din agresori în coşul pieptului. Numai Liviu Iordan scăpase cu o simplă zgârietură. Butucul îi atinsese fruntea. Dar acelaşi butuc îl lovise pe cabanier în unghiul dintre umăr şi gât, prăbuşindu-l în zăpadă. Şi în aceeaşi clipă încetă totul. Doar omul de zăpadă începu să se prăbuşească lent, lent ca o paraşută.

Liviu Iordan, cu pistolul încă fumegând, se retrase câţiva paşi târând cu mâna stângă corpul lui Petric. Cabanierul se rostogolea, singur, scrâşnind din dinţi şi gemând în şoaptă, parcă ferindu-se să nu fie descoperit acolo, pe pârtie. Petric îşi reveni. Fusese o lovitură năprasnică în plexul solar. Probabil cu o piatră sau cu o bucată de fier. Cabanierul se umpluse de sânge. Dar şi pe faţa lui Liviu Iordan se prelingea o şuviţă roşie.

— Înapoi! Porunci Liviu Iordan. Atât, deocamdată. Voi luaţi-o înainte. Cât mai repede. Eu vă acopăr retragerea.

Ceilalţi găsiră puteri să se târască mai iute spre adăpostul sigur şi cald. Liviu Iordan se retrăgea cu spatele, fără să-şi lase arma din mână, privind mereu spre ceea ce mai rămăsese din omul de zăpadă: o movilă informă de sub care nu mişca nimic. Doar după ce ajunse la jumătatea drumului dintre cele două cabane îşi iuţi pasul.

Îi prinse pe cei doi tocmai când se chinuiau să intre pe uşă. Îi ajută să se ridice, să păşească în antreu, apoi zăvorî singur uşa cabanei. Nu scoase nici o vorbă tot timpul cât îl pansa pe cabanier. Găsise tot ceea ce îi trebuia în lădiţa cu

medicamente şi trebăluise cu îndemânare de medic. După ce termină cu Bălan şi cercetă locul loviturii pe care o primise Petric chiar în plex, respingând cu un gest de nepăsare şi dezinteres pata vineţie, îşi aplică un plasture pe zgârietură de pe frunte. Pumnii începuseră să-i scapere, iar maxilarele păreau că mestecă plumb.

— Cam ăsta-i rezultatul atacului… Începu el. O rană mai gravă, dar nu foarte şi alte două extrem de superficiale… Ăsta e rezultatul bun al atacului. Pentru că mai este un rezultat rău, aproape o catastrofă.

— N-ai împuşcat decât unul? Întrebă Ion Petric.

— Nu, domnule! Se crispa Liviu Iordan. Am pierdut două gloanţe! Asta e catastrofa. Două gloanţe!

— Cum, domnule? Se înspăimântă cabanierul. Nu i-ai nimerit? N-ai nimerit niciunul? Ai tras de două ori…

Liviu Iordan nu răspunse imediat. Începu să se plimbe de-a lungul şi de-a latul sufrageriei. Câteva minute numai. Când se aşeză la masă, faţa lui, întreaga lui atitudine exprimau un calm şi o nepăsare care îngrozeau.

— Domnule, eu sunt de vină! Eu răspund… Am pierdut două gloanţe… Şi cu celelalte două: patru. Mi-au mai rămas deci cinci gloanţe… Nu mai pot să mai pierd nici a mia parte dintr-un glonte. Omul de zăpadă a fost o batjocură, domnule. O fantomă pe care o mişca de după fereastră cineva. Au lucrat foarte ingenios. Mi-au dat răgazul să iau şi puncte de reper ca să nu-mi închipui cumva că totul e o iluzie optică. Dar nu puncte de reper groteşti… Asta a fost toată ingeniozitatea, ci abia sesizabile, ca să mă prind ca un imbecil. Şi am tras de două ori ca să fiu sigur… Domnule, numai unul dacă e împuşcat sau rănit, ei au pierdut partida! Sau dacă i se întâmplă ceva unuia singur, vor pierde partida. Vor veni singuri şi vor face mătănii în faţa noastră. Şi fetele, toţi! Jur, domnule!

Vorbea cu un calm otrăvitor. Ceilalţi erau iar fascinaţi. Uitaseră rănile şi ruşinea înfrângerii.

— Vom mai da un atac după-masă, probabil, vom vedea noi. Şi măcar unuia dintre ei i se va întâmpla ceva. Eu singur voi ataca!

În tabăra cireşarilor era bucurie. În sfârşit. Şi oare cine putea să fie cel mai bucuros, cel mai invidiat, mai ales de către Dan, cel mai aplaudat? Cine altul decât puştiul cel drag, cu păr de aur şi cu nasul chiar mai sus puţintel decât în momentele lui de toate zilele, pentru că, de… Îi mai plăcea şi lui să-şi dea din când în când aere. Cârnul ridica mereu două degete, parcă ar fi cerut cuvântul. Le ridica, apoi se uita în ochii fiecăruia:

— Două! Două gloanţe! Le-au tras cu o precizie cumplită exact în burta omului de zăpadă! Păcat că n-am putut să văd cum se mişcă pumnalul… Dar simţeam că merge bine totul, după ochii lui… Cum l-am mai dus!… Şi pe ăllalt l-am făcut cnocaut. Aţi văzut? Dar şi Ursu l-a ochit, fiuuuuu! Cum mai zbura butucul!

— Taci, nesuferitule! Îl lua Maria la rost din când în când. Prea te lauzi, de parcă numai gura ar fi de tine. Nu-i a bună lauda asta prea multă…

— Las-că ştiu eu cam ce e în sufletul tău… Îi răspundea frăţiorul. Nu mai poţi de bucurie…

— Uffffi Doamne! Se înduioşa negricioasa până la lacrimi. Eşti un nesuferit. Nici nu vreau să te mai văd…

Ursu, în schimb, era posomorât. Nu-i izbutise lovitura. Şi numai din cauză că voise să-i izbească pe amândoi. Dacă şi-ar fi ales o singură ţintă, unul din ei era scos din luptă pentru mult timp. Dar voise să doboare doi odată… Asta era…

Nici Victor nu era tare bucuros. Îi era teamă să nu se repete atacul. Dacă niciunul din ei nu fusese rănit grav, atunci se vor pomeni cu un atac furibund. Vor sări asupra cabanei cu tot ce aveau la ei, cu toate armele posibile. De aceea, când toţi păreau a fi în culmea bucuriei, decretă stare de alarmă generală. Atât de autoritară era vocea lui, încât amuţiră toţi într-o clipă.

— Pază la ferestre! Spuse el. Şi să discutăm măsurile pentru la noapte! Precis vom fi atacaţi!

— Nu avem nevoie să-i mai aşteptăm înăuntru! Trecu Ursu la atac. Eu cred că am putea să-i respingem chiar lângă cabana lor. Ne căutăm posturi de pândă, bune şi sigure. Nu mai e frig…

— E o prostie! Sări Lucia. Şi dacă nu-l loveşti? Dacă tragi pe alături sau îl răneşti uşor? Nu te ucide imediat?

— Nu-mi mai scapă a doua oară! Scrâşni vlăjganul. În moalele capului îi ating.

Şi Victor era de părerea Luciei:

— Nu cedez, Ursule! Atâta vreme cât mai au gloanţe în pistol, nu accept să fie atacaţi decât de la distanţă sau să se riposteze din locuri sigure la agresiunile lor. Cum am făcut la primul atac. Ne-a reuşit totul!… Gândeşte-te ce înseamnă să ai o armă de foc. Îl loveşti, îl dobori, dar nu trebuie să-i mai rămână decât un dram de putere şi luciditate şi te ucide… Întâi să facem totul, să folosim toate vicleniile ca să le lichidăm gloanţele! Asta e…!

— Vine! Se auzi vocea lui Dan, care era de gardă la postul de observaţie. Unul singur. Cel cu pistolul!

Parcă trecu un curent electric prin toţi. Numai Ursu se uita la Victor cerşind voie. Conducătorul cireşarilor se prefăcu că nu-l vede. Victor dădu un semnal de aşteptare. Agresorul era singur. Nu putea să încerce, singur, asaltul cabanei.

Dar dacă era o cursă? Dacă ăilalţi veneau prin ocoluri pentru a cădea în spatele cabanei? Victor îl chemă pe Ursu ca să se sfătuiască, în antreu. Imediat sosi şi Tic.

— Oare nu vor să ne înconjoare? Întrebă Victor.

— E acelaşi lucru, îi răspunse Ursu în şoaptă. Ca să ne atace cu oarecare şansă, tot prin faţa noastră trebuie să treacă. Eu totuşi aş crăpa uşa… Poate se aventurează şi-i putem sări în spate… Ce zici?

Şi pentru că Victor nu răspunse nimic, Ursu crăpă uşa.

Agresorul se apropiase la vreo zece metri de cabană. Avea pistolul în mână, cu degetul pe trăgaci. Era un pistol mare, cu ţeava lungă, un Parabellum, o armă rea. Rămase nemişcat şi cu privirile fixate spre o fereastră. Spre fereastra de unde se manipulase omul de zăpadă.

Tic vru să spună ceva, dar Victor îl opri. Şi şoaptele puteau să trădeze.

Liviu Iordan mai înaintă doi paşi. Deveni şi mai prudent şi mai încordat, gata să sară ca un leopard. Şi tot spre fereastra care-l batjocorise privea. Mâna parcă-i tremura pe pistol.

„Oare nu-şi dă seama că este văzut şi urmărit? Se gândi Victor. Cum de poate fi atât de sigur? Şi mai ales ce anume urmăreşte? Parcă ar vrea să se răzbune orbeşte. Oare nu a înnebunit? Singur… Pentru ce?”

Liviu Iordan mai înaintă un singur pas. Pistolul parcă i se ridicase o dată cu mâna.

„Doamne! Se îngrozi Victor. Să nu fie cineva la fereastra aceea! Şi nici nu mai am cum să dau semnalul…”

Liviu Iordan ţinti spre fereastră şi trase. Bubuitura răscoli toate ecourile. Imediat după ce trase se lăsă fulgerător, parcă pentru a se feri de o lovitură. Dar se ridică la fel de fulgerător, ţintind cu pistolul spre aceeaşi fereastră. Însă nu mai trase. Se întoarse şi îşi băgă pistolul în buzunar. Dar arma îi alunecă pe alături. Nu-şi dădu seama. Continuă să se retragă şi abia când ajunse la vreo zece metri de locul unde-i căzuse arma, se întoarse iarăşi şi din nou privi spre fereastră. Tresări ca şi cum ar fi văzut ceva şi îşi duse din nou mâna spre pistol. Tresări şi mai violent, pentru că nu-şi mai găsi pistolul în buzunar. Se uită înapoi cu ochii holbaţi de spaimă. Şi zări pistolul, în zăpadă, la vreo zece metri înaintea lui.

Avu numai o secundă de ezitare. Se lansă în goană spre pistol, în aceeaşi clipă în care se lansase şi Tic. Dar puştiul avea mai puţin de fugit şi era şi mai iute. Ajunse înaintea lui Liviu Iordan la pistol.

Victor şi Ursu îl văzură cum ridică pistolul de jos. Liviu Iordan se oprise la vreo cinci metri de armă. Privirile lui şi ale lui Tic se întâlniră. Amândouă luceau de bucuria triumfului.

Dar deodată puştiul îngheţă. Auzi vocea lui Liviu Iordan şuierătoare, şoptită:

— Poţi să-l şi iei de jos. E o bucată de lemn. Pistolul e în mâna mea. Şi dacă nu vii spre mine, imediat îţi găuresc scăfârlia. De la cinci metri nu pot să greşesc. Hai! Unu…

Tic se apropie cu pistolul de lemn în mână spre Liviu Iordan. Se lăsă luat de umăr. Ţeava pistolului lui Iordan cădea perpendicular pe creştetul puştiului. Ca să fie văzută de toţi.

Şi o văzură toţi. Mai întâi Victor şi Ursu. Vlăjganul sări ca un arc, dar Victor îl apucă şi-l strânse de picior cu toată puterea pe care-o avea.

— Stai, Ursule! Îi şopti el. Îl ucizi. Ăla nu glumeşte.

Ursu închise ochii şi înţelese. Se lăsă în genunchi alături de Victor. Era moale, fără un pic de vlagă. Dar tremura şi simţea că se sufocă şi-de pe buze i se prelingeau şuviţe de sânge.

Era şi Maria în spatele lor. Nu scoase nici un cuvânt. Dar din ochi îi curgeau întruna lacrimi. Era şi Lucia. Şi ea plângea. Victor oftă greu, apoi spuse:

— Poate că ne cer numai cutia albastră în schimbul lui. Va trebui să le-o dăm…

CAPITOLUL XII.

Tiberiu îşi dăduse întâlnire cu Atena la Răsdeal. Voiau să se plimbe singuri şi necunoscuţi pe străzile orăşelului, să ia masa de prânz la cabana de pe ghebul Cioaca, apoi să coboare în parc pentru jumătate de oră, să intre la cinema şi să se întoarcă acasă cu trenul de şapte seara, care-i lăsa la o distanţă de şase minute pe unul de celălalt. Până la cabană, planul lor merse ca pe roate. Dar la cabană li se înfundă. Erau foarte mulţi sportivi care-i cunoşteau şi mai ales erau mulţi prichindei din toate oraşele văii, care, din

nefericire, asistaseră la concursul interşcolar de schi. Tiberiu devenise de multă vreme, de vreo două zile, idolul lor absolut, iar Atena, visul şi bucuria lor caldă din clipele de vis. Se pomeniră înconjuraţi de prichindei şi se văzură nevoiţi să susţină o discuţie interminabilă… Ah! Cum mai fugea filmul!… Despre toate amănuntele unei vacanţe ideale. Pentru că li se cerea părerea despre mărcile de schiuri, despre calitatea betelor cu zgardă roşie, despre bocancii cu şanţuri neterminate, despre culoarea cea mai favorabilă slalomului… la ciorapii exteriori, despre ultimele performanţe ale schiorilor francezi şi despre şansele lor la Olimpiada albă. Şi bineînţeles şi despre pregătirea amândurora în vederea viitoarei Olimpiade albe din Japonia. Şi dacă un idol nu ştie să stea pe soclu, mai ales în asemenea situaţii… Dar şi Atena şi Tiberiu, la început cam speriaţi şi cam ostili, deveniră cu timpul fermecători, mai ales că în clocotul şi pasiunea discuţiei se întrebau din priviri sau din vorbe, îşi atingeau întâmplător mâinile, ba uneori şi le ţineau una într-alta secunde întregi. Şi-şi spuneau, printre sau deasupra vorbelor cu care răspundeau prichindeilor, atâtea şi atâtea înţelesuri înfiorate!

Şi aşa cum se întâmplă întotdeauna într-o discuţie, se lăsă deodată şi momentul de tăcere, acel moment inexplicabil despre care un mare scriitor francez, bineînţeles prin unul din eroii săi, spunea că apare întotdeauna la ora x şi douăzeci de minute, sau la ora x fără douăzeci de minute.

— E abia şase fără douăzeci! Se miră unul dintre prichindei după ce se uită la ceas. Mâine, pot să jur, vin şi la noi cireşarii… Cu trenul de şapte seara…

Tiberiu şi Atena tresăriră. Da! Cireşarii le promiseseră că îi vor vizita! Oare nu-i căutau chiar în clipele acelea în orăşelele lor? Amândoi se albiră la faţă.

— Au fost cireşarii pe la voi? Izbuti să îngâne Tiberiu. Când au plecat?

— Dar de ce ne întrebi când au plecat? Se interesă unul oacheş, cu ochii numai neastâmpăr.

— Pentru că dacă ar fi cireşarii în orăşelul vostru, răspunse Atena în locul lui Tiberiu, n-aţi mai fi voi în momentul ăsta aici, la cabană.

După atâtea declaraţii de dragoste, prichindeii nu mai puteau să dea înapoi. Nu spuseră nimic, doar îşi căutară nişte zâmbete care, din păcate, nu li se potriveau deloc: erau false. Ei, dar momentul trecu. Unul mai politicos îşi aduse aminte că uitaseră să răspundă la o întrebare frumoasă şi isteaţă.

— Încă n-au sosit. Dar îi aşteptăm din zi în zi. Am luat toate măsurile. De la doi kilometri vom fi informaţi prin băiatul unui cantonier, care e şi el în legătură cu băiatul unui şef de gară, care şi ăsta are legătură cu băiatul unui alt cantonier de la Mitiş. In clipa când s-au urcat în tren răsună la comandantul nostru semnalul de alarmă…

— Şi de unde ştiţi voi că au poposit cireşarii la Mitiş? Întrebă Tiberiu cu un ton în care se putea ghici suspiciune.

Prichindeii se priviră la început speriaţi şi întrebători, apoi fiecare plecă ochii în pământ, pentru că fiecare voia să răspundă… Adică să trădeze un secret grozav. Şi juraseră…

— Ne-a spus Petrişor Bogdan… se auzi vocea primului trădător simpatic. El e din Mitiş şi ştie precis…

— Aiurea! Interveni hazardul prin persoana unui pici, cu un an mai mic decât ceilalţi, adică neluat în seamă şi deci neîncrezător. Aiurea! Ăla se laudă mereu. Las-că ştiu eu…

Piciului însă nu i se mai putea trăda nici un secret. De aceea se lăsă o clipă de tăcere în care ceilalţi prichindei se înţeleseră prin unde nevăzute să nu scape o iotă mai mult. Doar unul din ei privi spre Tiberiu şi îşi luă inima în dinţi:

— Pe cuvântul nostru că nu minţim… Ne-a spus Petrişor. Şi nu numai că ne-a spus, că l-am suspectat şi noi. Pe cuvântul nostru că ne-a dovedit. Cireşarii au stat chiar la el!

— Când? Întrebă emoţionată Atena.

— Alaltăseară şi ieri dimineaţă… Răspunse un altul. Şi mai mult nu vă putem spune.

— Sigur, sigur? Se interesă iarăşi Tiberiu.

— N-am spus pe cuvântul meu, reveni cel care-şi luase inima în dinţi. Am spus pe cuvântul nostru… Zău! Pe cuvântul nostru că ne-a dovedit la toţi şase!

Cinci prichindei ridicară imediat mâinile în sus, ca nişte conjuraţi, pentru a susţine spusele şefului lor.

Atena şi Tiberiu mai avură o brumă de prezenţă de spirit sau de bun-simţ pentru a păstra aparenţele. Se prefăcură speriaţi, îşi amintiră că au uitat să cumpere ceva, aoleu! Şi dacă va fi coadă vor pierde trenul… Deşi parcă stăteau pe arcuri şi ar fi fost în stare să sară pe geam şi să se dea de-a rostogolul până la gară, în vale.

Norocul îi ajută. Un personal întârziat tocmai pleca din gară în momentul când ajunseră pe peron. Săriră în el, adică Tiberiu o ajută pe Atena să sară pe scară şi ea acceptă, fără să-şi dea seama şi uitând că e campioană la sărituri. În sfârşit… Se ghemuiră pe un culoar cam gol, dar aveau noroc şi aici. Din când în când mai trecea câte cineva spre vagonul restaurant, sau dinspre vagonul restaurant, obligându-i să facă loc, adică să se subţieze şi să se strângă, nevinovaţi şi îmbujoraţi, unul în altul. Niciunul nu mai regreta parcul, cinematograful, filmul grozav, dar aveau numai vorbe de laudă şi admiraţie pentru prichindeii care-i ţinuseră sus pe Cioaca şi care, fără să ştie, le organizaseră toate spaimele şi bucuriile prin care treceau.

Coborâră mai întâi în orăşelul lui Tiberiu şi alergară amândoi, într-un suflet, pe strada mare, spre locuinţa lui. Nu le mai păsa dacă-i vede cineva. Din păcate, cireşarii nu sosiseră. Întorcându-se spre gară, se interesară despre cireşari la unul din puştii care se fandoseau pe stradă. Dar puştiul nu numai că le răspunse printr-o afirmaţie, dar se şi lăudă că Tic îi lăsase o amintire. Într-adevăr, pe o foaie de hârtie se vedeau câteva cuvinte: „Amintire de la Tic”.

— E scrisul lui! Atâta mai avu vreme Atena să spună, pentru că Tiberiu o şi smuci cu brutalitate.

Se auzea sirena unei locomotive. Trenul de şapte. Se urcară în el tot în ultima clipă. Cireşarii îi aşteptau de bună seamă în orăşelul Atenei. Dar nici acolo nu-i găsiră. Nicăieri. La nici o cabană. Şi îi cuprinse pe amândoi o dezamăgire ucigătoare. Cireşarii nu-şi respectaseră promisiunea. Nu-i vizitaseră…

Tic, cireşarul care lăsase atâtea amintiri prichindeilor din toate orăşelele celor două văi, stătea în mijlocul sufrageriei de la Izvoarele. Era legat de mâini şi de picioare nu cu brutalitate, ci cu artă. Putea să-şi mişte şi mâinile şi picioarele, câţiva centimetri, în orice direcţie. Şi mai era legat de un scaun uriaş, lăsându-i-se şi cu această legătură un joc de câţiva centimetri. Dar aceasta era toată libertatea lui. Câţiva centimetri. Legăturile erau imposibil de forţat. Nu se putea scăpa din ele decât cu ajutorul cuiva. Singur, imposibil. Cel mult putea să se prăvălească o dată cu scaunul, să provoace prăbuşirea scaunului, dar asta ar fi însemnat o sinucidere. S-ar fi izbit cu capul de podeaua de piatră, dacă ar fi căzut din faţă şi cine ştie ce i s-ar fi întâmplat dacă ar fi provocat prăbuşirea în spate. Acestea erau gândurile care treceau prin mintea ciufuliciului, pentru că era teribil de ciufulit. N-avea nici o scăpare.

— Să n-ai nici o teamă… se adresă Liviu Iordan cabanierului. Când te-am legat pe dumneata, ţi-am lăsat intenţionat o şansă de scăpare, ca să nu îngheţi. Dumnealui nu are niciuna.

Tic îşi dădea seama că într-adevăr nu are nici o şansă. Jocul de câţiva centimetri parcă nu făcea altceva decât să-i amintească mereu că e legat bine, că e legat şi că e în mâinile duşmanilor.

Petric şi Bălan stăteau tot timpul la pândă. Nu se dezlipeau de ferestre. Până ce Liviu Iordan nu se mai putu stăpâni:

— E crunt, domnule, să ai de-a face cu neghiobi! Spuse ca pentru sine, apoi vocea i se înăspri: Degeaba staţi acolo, de pomană… Puteţi să lăsaţi şi uşile şi ferestrele deschise, puteţi să scrieţi mare, pe o placardă, LIBER – DESCHIS. Nimeni nu va îndrăzni să intre atâta vreme cât nevolnicul ăsta e legat lângă mine, iar pistolul se află în mâna mea. Nu înţelegeţi? Orice mişcare s-ar face din partea cealaltă, orice încercare… Gata! Nevolnicul ăsta mic s-a dus. Şi ăilalţi, de dincolo, îşi închipuie că nu glumesc.

— Aiurea… Spuse Tic, deşi cuvintele gangsterului cu pistol îi frecau încă şira spinării pe dinăuntru. Aiurea… Ăia sunt atât de fricoşi!… Parcă-i interesează pe ei ce mi se întâmplă mie… Ei să scape, mai ales lunganul ăla laş, care nu vrea nici un moment să sară la bătaie.

— Te înţeleg, nenişorule… Îl luă Liviu Iordan în zeflemea. Te simt eu. Ai vrea să ne adormi, să ne ameţeşti, vrei să faci pe şmecherul cu noi… V-am prins pe toţi… Vă am în vârfurile degetelor… Numai prin viclenii vă apăraţi, pentru că puterea e de partea noastră, de partea mea… M-aţi făcut să pierd două gloanţe cu omul vostru troian, două gloanţe care fac mai mult decât diamantele de mărimea lor… Dar nu le-am pierdut în zadar. V-am descoperit puterea: viclenia.

— Noi îi spunem iscusinţă şi ingeniozitate… Îl întrerupse prizonierul ciufulit.

— Da, domnule! Îl privi Iordan cu mai mult interes. Puteţi să-i spuneţi cum vreţi. Eu îi zic şiretenie, viclenie… Şi dacă am văzut că asta e arma voastră, m-am conformat… Să ştii de la mine ceva… E o lege, o convenţie nescrisă între oameni… Cel şiret îl duce pe omul de rând pentru că acesta nu se gândeşte că semenul lui ar putea să-l înşele. Cel foarte viclean îl duce pe cel viclean pentru că acesta cade în greşeala omului de rând: nu crede că altul ar putea să-l înşele… De aceea aţi căzut voi în capcana mea… Nu v-aţi închipuit că sunt mai viclean decât voi şi că o să vă pregătesc o capcană şi mai cumplită… De aceea,

nenişorule, am sacrificat şi un. Glonte, deşi poate că n-ar fi fost nevoie. Am rămas cu patru gloanţe, am sacrificat un diamant de cartuş, pentru că ştiam că voi ştiţi în ce situaţie ne aflăm cu armele, ştiam că voi ştiţi cât preţ are pentru noi un glonte.

— Asta de unde-o mai ştiaţi? Se interesă din pură curiozitate puştiul.

— Dintr-o chestie care se numeşte gândire… Îi răspunse Liviu Iordan. Eraţi prea inteligenţi ca să nu vă întrebaţi, după spargerea pe care aţi dat-o şi după ce aţi aflat nişte secrete cumplite: de ce nu vă atacăm? V-aţi întrebat: de ce nu ne atacă? Dacă am fi tăbărât toţi trei cu pistoalele şi cu încărcături de rezervă asupra voastră, aţi fi rezistat mai mult de cinci minute? Nici pomeneală… Faptul că v-am condamnat la moarte prin ger şi foamete nu însemna altceva decât că nu suntem bine înarmaţi… Asta s-a întâmplat. M-am gândit la felul cum trebuia voi să gândiţi. Dacă nu aş fi tras şi dacă în aceeaşi secundă nu m-aş fi prefăcut că mă apăr, aplecându-mă, de fapt, pentru a substitui pistolul şi a vă da apoi impresia şi certitudinea că am rămas cu acelaşi pistol în mână, ar mai fi alergat unul dintre voi să-l ia din zăpadă? Dacă n-aş fi tras cu acelaşi pistol pe care apoi l-am scăpat, poate că s-ar fi bănuit o capcană. De aceea trebuia să sacrific un cartuş. Ştii cum spune francezul?

— Au voleur, un voleur et demi… Răspunse Tic uluit de abilitatea cu care Liviu Iordan îşi pregătise capcana.

— Exact! Trebuia să vă năucesc, să vă fascinez, să fiu în ultimă instanţă mai viclean decât voi. Şi totul s-a întâmplat exact aşa cum am prevăzut… Unul din voi trebuia să cadă în cursă şi a căzut cel mai interesant. Poate că era şi mai bine dacă ar fi căzut o fată… Negricioasa aia cu codiţe…

— Aiurea, spuse Tic, deşi voia să aibă jar în mâini şi să i-l toarne ăluia. Soră-mea e o fricoasă fără pereche…

— Poftim?! Sări Liviu Iordan de pe scaun chiar în clipa când Tic înţelese ce groaznică gafă a făcut. Va să zică e şi

surioara dumitale acolo! Hopa!
— E soră vitregă… E soră de caritate… Începu Tic să se bâlbâie, aproape să plângă. Las-că…
— Era tot ce trebuia să mai ştiu! Îşi reluă locul pe scaun Liviu Iordan. Toţi o să ajungeţi aici, în genunchi o să vă târâţi. Întâi sora dumitale şi după ea ceilalţi…
Nu soarta lui, ci soarta nesuferitei sfâşia inima lui Tic. Imaginile pe care şi le închipuia şi în care o vedea pe Maria terorizată, cu faţa. Brrrrr! Era o groază, un iad.
— Şi dacă vă dăm cutia albastră? Spuse ciufuliciul în ultimul moment al groazei sale din imaginaţie, în care mai putea să-şi păstreze ceva omenesc în voce.
— Şi asta mai voiam să ştiu! Ţâşni ca o goarnă de triumf glasul lui Liviu Iordan. Voiam să ştiu dacă aţi aflat despre cutia albastră… Dar eram sigur de asta… Pentru că individul care a dat drumul celorlalţi când s-a făcut spargerea a rămas tot timpul în sufragerie şi a auzit o discuţie foarte secretă… Despre cutia albastră… Dar nu-mi închipuiam că aţi aflat locul în care se află cutia… Acum mi-ai spus… De unde dracu' ştiţi că acolo la voi a fost ascunsă cutia?… Numai dacă aţi găsit scrisă pe undeva denumirea veche al cabanei… Numai atunci aţi putut să faceţi o relaţie între testamentul verbal lăsat de frate-meu… Şi denumirea cabanei voastre… Da! Mi-am închipuit, sau trebuia să-mi închipui mai devreme. Nu sunteţi deloc proşti… Numai că aţi dat peste cineva care vă întrece, aşa cum întrece muntele ăsta colinele din jur…
Raţionamentul lui Liviu Iordan îi impresionase pe Tic, dar lauda de la urmă îl cam necăjea şi-l cam aţâţa.
— Dar să ştiţi că un anumit lucru nu l-aţi ghicit. Na! Eu singur am făcut spargerea. Eu singur am cărat totul…
— Nu, domnule! Asta e o minciună. Nu ai făcut spargerea singur. Poate că ai stat singur ascuns aici, poate că ai cărat sau ai scos singur alimentele, dar asta e altceva. Ai avut complici, sus, complici care ne-au scos pe noi de aici…
— Ei bine, dacă vreţi să ştiţi…

Dar spre fericirea vieţii lui şi a atâtor altora, bravul cireşar se opri în ultima clipă. Doamne! Ce era să spună!

— Spune, domnule! Sau vrei să te ajut eu?… Cine a deschis geamurile? Cine le-a deschis cu sfoara? Cine a intrat sus în camera mea?… Degeaba îţi ascunzi complicele… Nu eşti la tribunal… Aceeaşi pedeapsă o va primi şi el, aceeaşi soartă o va avea, cu sau fără martori… Toţi veţi avea aceeaşi soartă!

— Chiar dacă vă dăm cutia albastră? Insistă, terorizat, ciufuliciul. Chiar dacă v-o aducem aici neatinsă?

— Nu, domnule! Nu veţi putea găsi voi cutia albastră. Nu aveţi minte pentru ascunzişul ei… Şi nu aveţi, poate, nici mijloace, domnule…

— Şi dacă unul dintre noi o va găsi? Întrebă Tic. Dacă va închide ochii şi va spune, după un ceas: „Uite! Acolo, sub a opta lespede din dreapta, e cutia albastră. Săpaţi!” Dacă unul dintre noi va face aşa?

Liviu Iordan îl ascultă aproape năucit. Dar îşi reveni:

— Asta nu se poate!… Nu poate nimeni să gândească aşa, pentru că nu ştie că aşa trebuie să gândească! Numai hazardul ar putea să vă ajute s-o găsiţi.

— Şi dacă hazardul ne va ajuta? Continuă Tic.

— Atunci vom face schimbul, domnule. Mi se va aduce cutia albastră, pe cuvânt de onoare. Îţi voi da drumul dumitale, conform cuvântului de onoare, şi-i voi lua ostatici pe cei care mi-o vor aduce. Nu-i voi împuşca pentru că îmi trebuie gloanţele. Îi voi ucide altfel. Până îţi va veni din nou rândul…

Era jale mare în Casa Iulia, în casa care-i primise pe cireşari cu optimistul BI E AŢ ENIT. Urarea ştirbă de bun venit îi persecutase teribil pe tineri. Numai necazuri şi spaime şi nelinişti şi teroare, iar acum lovitura cea mai mişelească: răpirea celui mai drag dintre ei.

— Ne-a hipnotizat! Se înfioră Lucia. Cum de nu a bănuit nimeni nici o primejdie? Cum de n-am presimţit capcana?

— Pentru că toată atitudinea şi mai ales gestul lui de a veni singur, cu pistolul în mână, spre noi, erau ale unui halucinat… Uh! Dacă n-ar fi tras cu pistolul! Asta m-a indus în eroare, mărturisi Victor în continuare. Asta m-a făcut să cred că a înnebunit. Cum să-şi irosească gloanţele? Nu mi-am închipuit nici o clipă că a substituit pistolul. Mai ales când l-am văzut că descoperă pistolul pierdut şi aleargă după el… Dacă nu mi-o lua Tic înainte… Am sărit aproape în aceeaşi clipă cu el… Dar el a fost mai iute…

— Eu sunt de vină! Bodogăni Ursu. Eu! Eu trebuia să sar primul. Şi chiar dacă ar fi avut pistolul adevărat şi ar fi tras toate gloanţele în mine, tot l-aş fi gâtuit…

— În tine ar fi tras! Răspunse Victor. Nu ştiu dacă ar fi tras toate gloanţele, dar sunt sigur că ar fi tras… Iar pe mine cred că m-ar fi luat ostatic. Dar pe tine, nu! Dacă scăpa de tine, ne lua pe toţi!

— Eu tot nu-l las! Se încăpăţână Ursu. Tot voi pune mâna pe el. Chiar dacă o să aibă o mitralieră în mână…

— Şi Tic? Întrebă Dan. Ce facem? Cum îl scoatem de acolo? N-o să-l lăsăm în mâinile lor…

— Deocamdată lui Tic nu i se poate întâmpla nimic! Spuse Victor. Pe Tic îl ţin ca ostatic. Până nu intră sau nu intrăm noi în tratative, cu ei, nu i se poate întâmpla nimic lui Ticuşor.

— Daa… Îngână Maria. Spui tu aşa…

— Nu! Interveni Ionel. Nu spunem aşa, ci e chiar aşa. Vor încerca probabil un schimb. Precis. Vor cere cutia în schimbul eliberării lui…

— Numai să fie aşa… Oftă Maria.

— Numai să fie aşa… Repetă Victor. Dacă află că eşti şi tu aici, atunci vor fi şi mai răi şi mai siguri. Să nu ceară în schimb pe altcineva dintre noi… Unul sau mai mulţi… Dacă fac un asemenea schimb, oricum va fi şi cutia în mâinile lor…

Toţi simţeau ghearele groazei scormonindu-le până în măruntaie. Cine nu se va duce dincolo dacă lupii de-acolo

vor propune un schimb? Cine nu se va duce ca să-l scape pe Tic?

— Poate că nu le vine gândul ăsta, spuse Ursu. Poate că sunt înnebuniţi de cutie şi se gândesc numai la cutie…

Victor clătină încet din cap…

— El probabil că nu se gândeşte decât la cutie. Altceva îl interesează cât negru sub unghie. Dar sunt ceilalţi, Ursule, brutele acelea cu ochii în flăcări. Şi chiar el. Siguranţa lui, siguranţa vieţii lui e în mâinile noastre. Ştim prea multe despre el ca să ne lase în viaţă… Singurul lucru pe care l-ar putea face ar fi acela de a ne lăsa condamnaţi la foame sau la îngheţ. Adică tot la moarte. Dar sunt ceilalţi pe care-i simt cum caută otravă.

— Niciodată n-am fost într-o asemenea situaţie, spuse invalidul. Dacă aş putea să fac ceva… Să mă duc eu în locul lui Ticuşor. Tot nu mai sunt bun la nimic…

— Ba ai fost foarte bun, încercă Victor să-l consoleze, când te-ai apucat să calculezi ascunzişurile posibile ale cutiei albastre. Nu înţelegi că singurul atu care ne-ar mai putea îmbunătăţi situaţia ar fi să găsim cutia albastră? Şi tu ai făcut foarte mult pentru asta. Toată suita ta de eliminări e o capodoperă, Dan. Numai de la ea putem să plecăm la teribila idee a ascunzişului propriu-zis…

— Cuvânt de ordine! Se trezi imediat Lucia. Toată lumea să înceapă să caute cutia, adică ascunzişul cutiei albastre.

— Oare nu ni se poate întâmpla nimic? Întrebă Ionel. Să nu fim luaţi prin surprindere, să nu pierdem totul…

— Deocamdată nu ni se poate întâmpla nimic, răspunse Victor. Cei de dincolo sunt prea stăpâni pe situaţie, cred că îşi fac un plan de acţiune şi aşteaptă iniţiativele noastre.

— Adică de ce crezi că aşteaptă iniţiativele noastre? Întrebă Maria. De ce nu încep ei tratativele?

— Ţi-am spus numai o părere, continuă Victor. Poate că vor începe ei tratativele… Dar s-ar putea să le aştepte de la noi… Dacă Tic le va spune ceva despre cutia albastră. De bunăvoie sau de nevoie… Trebuie să ne aşteptăm la orice,

să fim în gardă tot timpul… Dar primejdie imediată nu cred că va fi.

Tinerii începuseră căutările. Dan le conducea. Aprinseră ambele lămpi, cu flacără mică şi căutau după indicaţiile pe care le dădea invalidul. Numai Victor rămăsese nemişcat, la fereastra care avea vedere spre cabana Izvoarele. Veghea şi se gândea, era concentrat la intensitate supremă, gândea cu atâta furie, încât uneori simţea cum nu mai poate, cum îi pier toate gândurile. Auzea zgomotele făcute de ceilalţi, dar toate se integrau într-o partitură sonoră fără nici o identitate. Gândurile îl fulgerau, i se întretăiau ca un roi de fulgere, trebuia să gândească într-o oră pentru toate orele cumplite ale lumii.

— Am ajuns aici… Îl trezi vocea lui Dan. Ne-am oprit asupra câtorva lespezi, vreo şase… Şi a mai rămas plafonul din sufragerie… Şi o porţiune dintr-un perete… De fapt numai lespezile selecţionate devin interesante. Restul e mai mult din conştiinciozitate. Ca să nu lăsăm nimic necercetat… Şi ar mai fi ceva. Asta mă chinuie cel mai rău, Victor. E un bloc uriaş în faţa cabanei. Parcă ar fi fost o fundaţie sau aşa ceva. Dacă pe vremea când s-a ascuns cutia, blocul făcea parte din cabană? Nu ar fi bine să se ducă Ursu să-l miroasă puţintel?

Victor încuviinţă, clătinând capul. Ursu era în spatele lui. Înţelese răspunsul lui Victor şi ieşi, precaut, afară. Abia atunci se apropie Ţombi de picioarele lui Victor şi începu să schelălăie încet, parcă rugându-se să fie luat şi el în seamă. Victor se aplecă şi începu să-l mângâie blând şi căţelul stătea nemişcat, cu trupul încordat ca o săgeată, parcă pentru a-şi arăta toată energia şi puterea.

Ursu se întoarse după vreun sfert de oră. Victor îl urmărise prin geam tot timpul. Întârzierea lui acolo, la bolovan, îl cam punea pe gânduri. Oare ce era cu şvaiţerul acela?

— E un bolovan foarte ciudat… Îşi dădu el raportul. E plin de scobituri, ca un copac scorburos. Unele mici, că abia

încape pumnul, altele prin care ar încăpea şi Tic, dacă nu şi Ionel. Dar nu mi se pare că a fost o fundaţie, ci mai degrabă o stâncă adusă sau găsită la locul acela şi ţinută ca ornament. Trebuie să fie foarte interesant vara, cu verdeaţă în jur…

— De asta mi-a fost teamă! Spuse Dan cu un accent de triumf în glas. Tu nu crezi că acolo ar putea să fie ascunzişul?

— Mă gândesc mai departe pe firul eliminării tale… Îi răspunse Victor. Va să zică, am rămas la şase lespezi şi la bolovanul-curiozitate de-afară. Trebuie s-o găsim…

— Numai să fi fost ascunsă aici, se rugă Ursu.

— Aici a fost ascunsă… Spuse Victor aproape în şoaptă.

— Cum poţi fi atât de sigur! Îl fixă Dan cu neîncredere. Numai dacă ai şti unde se află cutia…

— Cred că ştiu… Răspunse tot în şoaptă Victor. Tu m-ai ajutat cu eliminările tale şi cu chinul tău de a căuta. Nu ţi-a rămas nimic necercetat. Şi am făcut ultima eliminare, Dan… Din clipa asta avem un atu în mână… Dacă am putea să-l folosim… Oare cum să-i convingem că ei nu vor găsi niciodată cutia?

— E chiar atât de bine ascunsă?! Se miră Dan.

— N-o vor găsi niciodată, Dan. Aşa cum tu nu puteai s-o găseşti. Pentru că şi ei, ca şi tine, pleacă de la o premisă falsă. Şi cu premisa aceasta, cutia nu poate fi găsită decât printr-o pură întâmplare… Cum aş putea să-i conving că n-o vor găsi?

Discuţia fusese auzită şi de ceilalţi, dar nimeni nu îndrăzni vreun comentariu. Îl cunoşteau toţi pe Victor şi ştiau că are nevoie de linişte în asemenea clipe. Doar Maria se lipi de el şi-i căută mâna. Iar la picioare, ca şi cum ar fi presimţit ceva bun, Ţombi începuse să se mişte, gudurându-se.

— Din păcate, nu putem fi siguri pe nimic! Reîncepu Victor. Dacă Tic nu l-ar fi auzit pe Iordan, singur, când îşi condamna la moarte complicii, poate că am fi sperat… Dar aşa, nu trebuie să avem încredere în nimic, în nici o

promisiune. E prea viclean, prea inteligent, într-un fel e un geniu… Numai capcana pe care ne-a întins-o şi în care a căzut Tic… Nu! Trebuie să luăm toate măsurile… Nu trebuie să ne bazăm numai pe ideea schimbului: cutia albastră, contra Tic. Chiar dacă îl voi convinge că n-o va descoperi… Nu! Trebuie să atacăm din două… ba nu, din trei direcţii…

Victor era iarăşi cel dintotdeauna în momentul cheie. Dar era cel mai mare greu prin care trecuseră cireşarii vreodată. Niciodată primejdia nu fusese atât de cumplită, atât de groaznică. Victor părea în transă. Nu mai vorbea. Gândea cu ochii închişi. Apoi îi ceru lui Ursu, cu voce calmă, harta. Şi o chemă pe Maria alături ca s-o studieze împreună. Apoi îi spuse lui Ionel să se pregătească pentru a porni împreună, la tratative, dincolo.

Parcă nu se schimbase nimic. Liviu Iordan stătea la aceeaşi masă, în aceeaşi atitudine de meditaţie şi concentrare, iar Tic era legat de acelaşi scaun uriaş şi făcea aceleaşi mişcări regulate, reduse şi chinuitoare, pentru a nu-i amorţi membrele. La altă masă, parcă în faţa aceleiaşi sticle de vin, stăteau ceilalţi: Petric şi Bălan.

— Să nu puneţi la cale vreo prostie, îi avertiză Liviu Iordan. Veţi rămâne sub teroarea mea până când voi vrea eu. Auziţi? Să nu încercaţi nici o răzvrătire, nici o nesupunere. Chiar dacă voi rămâne cu un singur glonte în pistol şi tot veţi trăi sub teroare, pentru că nici linul dintre voi nu va şti cui îi este destinat. Cine îl va primi? Dumneata? Sau dumneata? De aceea vă avertizez. Ca să fie clar!

Cei doi se sculară de la masă. Nici nu le trecea prin gând să se răzvrătească. Liviu Iordan îi hipnotizase, îi fascinase pe amândoi. Aveau o groază cumplită de el, mai ales când tăcea nemişcat, când îl simţeau că gândeşte. Se duseră amândoi la fereastra care dădea spre cabana Iulia, parcă pentru a anunţa că se observă o mişcare. Cabanierul anunţă primul:

— Vin… Sunt doi… Şi parcă duc un băţ cu o batistă albă în vârf. Da, da. Au un băţ cu o batistă albă.

Liviu Iordan tresări. Tic îl urmărea cu ochi de drac. Voia să-i surprindă orice mişcare, orice gest, orice clipire a pleoapelor. Îl văzu tresărind, aproape uimit, aproape neîncrezător. Dar numai după câteva secunde faţa i se destinse, transformându-se în aceeaşi mască impasibilă.

— Luaţi-l! Porunci el celor doi. Duceţi-l sus imediat. Nu vreau să le facă vreun gest, vreun semn, chiar din ochi. Unul să-l păzească, să stea lângă el cu cuţitul pregătit. Dacă aude semnalul convenit, să-i taie imediat beregata. Celălalt să rămână lângă uşa scării interioare ca să prelungească semnalul dacă va fi nevoie. Gata!

Cei doi coloşi îl transportară pe sus, cu tot cu scaun, pe prizonier. Cabanierul se întoarse chiar în clipa când începuse să se bată în uşă. Liviu Iordan îi făcu semn să rămână lângă uşa scării. Se duse el să deschidă.

Aşa cum îşi închipuise, vlăjganul rămăsese iarăşi de pază la cabana Iulia. Erau cei doi care fuseseră ultima dată când pregătiseră cambriolajul: Victor şi Ionel. Le deschise uşa şi o dată cu ei se strecură în antreu şi un căţel zgribulit şi speriat.

— Dumnealui rămâne aici! Arătă Liviu Iordan spre căţel.

Apoi le indică scurt cu mâna, fără cuvinte, uşa sufrageriei. Zăvorî uşa, fără să mai pună drugul de siguranţă, ameninţă câinele zgribulit printr-o încruntătură din ochi, apoi pătrunse în sufragerie. Cireşarii se opriseră undeva în mijloc.

— E un act de mare curaj din partea voastră că aţi venit aici! Îi luă în primire Liviu Iordan. Dacă vă sechestrăm şi pe voi? La asta nu v-aţi gândit? Credeţi că întotdeauna şi toţi respectă, în timp de război, consemnele de onoare? Dacă vă reţinem şi pe voi sau dacă vă ucidem, ni se uşurează misiunea… Pe ce vă bazaţi tot curajul?

— Pe un amănunt de mare importanţă pe care vi-l vom spune la momentul potrivit! Răspunse Victor foarte calm.

— Nu e nevoie să mi-l spuneţi. Îl bănuiesc. Aţi aflat că în cabana în care staţi se află cutia albastră. Am aflat şi noi că aţi aflat taina asta. Dintr-o mică eroare sau indiscreţie a mezinului vostru, fratele uneia dintre fetele de la cabană, a celei negricioase, mi se pare…

Liviu Iordan voia să-şi arate întreaga putere şi Victor simţi în acelaşi timp cu Ionel furnici de gheaţă pe spate.

— După cum vedeţi, continuă Liviu Iordan, surpriza voastră nu mai este surpriză, atuul vostru e o mică eroare… Prin urmare, aţi venit să vă predaţi.

De acolo, de lângă uşă, cabanierul nu putea să nu-şi exprime întreaga admiraţie. Dar văzu privirile de oţel ale lui Liviu Iordan fulgerându-l. Îşi duse mâna la gură, ca o babă.

— Am venit pentru tratative, spuse foarte calm Victor. În nici un caz ca să ne predăm. Şi în nici un caz gândindu-ne că una dintre părţi va respecta codul onoarei…

— Domnule… Începu nepăsător parcă Liviu Iordan, astea sunt vorbe. Oricât de frumoase şi oricât de demne ar fi, se transformă dintr-o dată în apă de ploaie atunci când se ridică un pumn de fier sau un simplu pistol, chiar dacă mai are numai patru cartuşe. Apă de ploaie, domnule. Nici nu trebuie să trag. Pot să pun pe unul să-l ucidă pe celălalt, pentru a-şi salva viaţa şi pe urmă să-l ucid şi pe el pentru că a fost atât de crud şi şi-a ucis prietenul. Nu fac joc de cuvinte, domnule! Ca să fie clar! Situaţia voastră adevărată e asta: aţi venit să vă predaţi!

— Poate că mai este un atu! Ripostă Victor. Un atu mai puternic, mai important. Cred că vă închipuiţi la ce mă gândesc.

Liviu Iordan deveni dintr-o dată neliniştit, dar pe faţa lui încă nu se produse schimbarea. Numai pumnii îi scăpărau. Îşi dădea seama că nu-şi va putea ascunde tulburarea. De aceea îşi puse ochelarii, numai pentru o clipă. Descoperise imediat că făcuse sau că era să facă o primă eroare: îşi trăda starea de nelinişte în faţa unor prizonieri.

— Ştiam că nu veţi rămâne nepăsător! Îl aţâţă Victor.

— Nu se poate, domnule! Aproape răcni Liviu Iordan, dar iarăşi izbuti să se domolească. Aţi venit aici cu o născocire şi cu intenţia de a pregăti o nouă spargere cu un obiectiv mai mare.

— Vă înţeleg… Îi spuse Victor cu compătimire în voce. Aţi dorit şi aţi visat şi aţi vrut să faceţi totul cu propriile dumneavoastră mâini până la ultimul act, până la ultima scenă. Şi tocmai la sfârşit, sunteţi scos de pe scenă, pentru ca altul să rostească replica finală, apoteoza…

Era fantastic! Cabanierul abia aştepta să se tragă cu pistolul asupra tânărului care provoca. Şi în loc de aceasta, Liviu Iordan se aşează pe scaun, complet stăpân pe sine.

— Mi-ai spus prea mult, domnule… Încuviinţă el. Să sperăm că nu mi-ai spus foarte mult, domnule… Da… Nu puteai să vorbeşti astfel în faţa mea, dacă nu ai fi găsit cutia albastră. Nici un om de pe lume nu ar fi avut acest curaj. Nu pentru că i-ar fi fost frică de viaţa lui, ci pentru că i-ar fi fost frică de viaţă altuia, nevinovat.

Liviu Iordan arătă cu degetul spre plafon, spre etaj, unde Victor şi Ionel înţeleseră că se află Tic, supravegheat.

— Prin urmare, aţi găsit cutia albastră… Ar trebui să vă felicit… Şi chiar o fac… Da! Meritaţi felicitări. Probabil că se află într-un ascunziş extraordinar…

Dar niciunul din cei doi nu răspunse. Ionel pentru că nu ştia. Victor din alte motive.

— Nu, domnule… Să nu vă fie teamă că vă trădaţi… Sunteţi naivi… Nu se trădează printr-o tresărire un ascunziş care a dăinuit un sfert de secol. Nu, domnule… Şi cam ce tratative aţi vrea să încheiaţi?

— Vă dăm cutia albastră în schimbul eliberării prietenului nostru, spuse Ionel cu vocea tremurându-i de emoţie.

— Nu e scump, domnule… Răspunse Liviu Iordan după o foarte scurtă pauză. N-ar fi fost scump… În alte împrejurări. Aţi fi meritat poate mai mult. Cutia albastră valorează de o mie şi de un milion de ori mai mult decât spărgătorul vostru…

— E un punct de vedere… Spuse Victor politicos.

— Nu de un punct de vedere, accentuă Liviu Iordan. Se pare că ai uitat discuţia noastră anterioară, cam cifrată spre final. Nu e un punct de vedere. E un adevăr. Ai uitat, domnule, că adevărurile există în raport cu mine? Eu le impun! Cum vă închipuiţi, în condiţiile date, că mă puteţi invita la tratative? Încep să-mi schimb părerea despre inteligenţa voastră…

— Cred că faceţi o eroare… Spuse Victor. Nu aţi ascultat până la capăt argumentul cu care ne prezentăm la tratative. Nu vă oferim numai cutia albastră. Vă oferim unica posibilitate de a intra în posesia cutiei albastre. Dumneavoastră n-o veţi găsi niciodată!

— E un punct de vedere… Zâmbi superior Liviu Iordan.

— Nu e un punct de vedere, răspunse Victor. E un adevăr care există în afara dumneavoastră, de astă dată. Un adevăr definitiv!

— Cum, domnule? Se înfurie Liviu Iordan. Dumneata îţi închipui că nu voi fi în stare să găsesc cutia albastră?

— Absolut niciodată! Îi răspunse foarte calm Victor. Pentru că tot raţionamentul dumneavoastră se bazează pe o premisă falsă. Din cauza construcţiei dumneavoastră. Nu sunteţi maleabil ca să puteţi descoperi altă premisă şi alt raţionament. Sunteţi ca un puţ de petrol din care nu poate ieşi altceva decât petrol. Cu sistemul dumneavoastră de a raţiona nu veţi descoperi niciodată cutia albastră! Nu înţelegeţi că trebuie să descoperiţi o altă idee despre premisă? Asta în afara subiectului. Deci nu veţi putea niciodată să descoperiţi cutia albastră, ascunzişul cutiei albastre. Îmi pot pune viaţa!

Nu numai Liviu Iordan, dar şi ceilalţi care se aflau în cameră rămaseră uluiţi şi de vorbele lui Victor, dar mai ales de tonul pasionat, vibrant, aproape suprauman cu care le rostise.

— M-ai impresionat, domnule! Recunoscu Liviu Iordan. Dar îmi vine foarte greu să te cred… M-ai impresionat şi

până acum un singur om m-a impresionat în viaţa mea: cel care a ascuns cutia. Dar emoţiile trec, trec foarte repede, uneori cu un simplu drog, domnule. Eu nici nu am nevoie să caut droguri. Le posed la centură, în tocul ăsta de piele în care se află un pistol cu patru cartuşe ucigătoare… Dumneata ai mizat pe o dispută a inteligenţei loiale, domnule, a unei inteligenţe de onoare, domnule. Iar eu mizez pe o inteligenţă de război! O inteligenţă susţinută de armă. Aici ai greşit dumneata!

— N-am greşit! Răspunse Victor.

— Ai greşit, domnule. Să spunem că ai dreptate şi încep să cred că ai dreptate. Nu voi putea să găsesc cutia. Eu nu voi putea s-o găsesc. Dar ai uitat un singur lucru, domnule. Că voi aţi găsit-o. Înţelegi, domnule?

— Nu înţeleg, răspunse Victor.

— Scurt! Se ridică Liviu Iordan în picioare. Vă voi face prizonieri. Vă voi duce legaţi în faţa cabanei Iulia. Şi acolo, în faţa cabanei, vă voi tortura. Până când cel mai slab… Sau cea mai slabă dintre voi va începe să ţipe. Poate chiar sora celui care stă sus cu cuţitul la beregată. Va ţipa şi va spune unde se află cutia. Şi după ce va spune, nu vă voi mai tortura. Vă voi ucide! Asta ai uitat, domnule. Inteligenţa de război.

— Nu! Răspunse Victor cu un calm care teroriza. Nimeni nu cunoaşte ascunzişul cutiei. Numai eu. Nu l-am spus şi nu-l voi spune nimănui. Acesta a fost atuul meu. Şi acesta rămâne atuul meu şi al nostru, al tuturor. Vă dau cutia dacă eliberaţi prizonierul. Altminteri puteţi să faceţi un măcel, dar cutia n-o veţi avea. Cred că vă daţi seama că nu voi scoate un cuvânt…

Liviu Iordan devenise livid. Răspunse fără vlagă:

— Să amânăm tratativele până mâine dimineaţă…

Prizonierul fusese coborât din nou, cu tot cu scaun, în sufragerie. Îşi reluaseră toţi locurile. Liviu Iordan singur la o masă, cu un pahar de coniac în faţă, ceilalţi despărţiţi parcă de aceeaşi sticlă de vin.

Prizonierului nu i se dăduse nimic, nici de mâncat, nici de băut. Nimeni nu se uita la el, dar nici el nu se uita la nimeni. Din când în când se foia în legături şi ciocănea cu degetele în lemnul scaunului. Uşile şi ferestrele fuseseră toate zăvorite, baricadate şi controlate. Nici o muscă nu putea să pătrundă în cabană. Tăcerea era apăsătoare şi nimeni nu îndrăznea s-o spargă.

— Nu se poate, domnule! Se răzvrăti într-un târziu Liviu Iordan. Am avut o simplă clipă de ameţeală, de slăbiciune… Nu trebuia să cedez! Nu înţelegi? I-am avut în mână şi le-am dat drumul! Ba chiar eu am propus amânarea tratativelor! De ce, domnule, de ce?

Se uita spre cabanier, dar cabanierul îi răspunse cu o privire înfricoşată şi supusă. Vorbe n-avea curajul să rostească.

— Nu se poate, domnule! Se îndărătnici Liviu Iordan. Umblu de un sfert de secol după o taină, fac adevărate minuni ca să ajung la ea şi chiar la mal să mă înec? M-a sugestionat, asta s-a întâmplat! M-a făcut să cred că nu pot, prin raţionament normal, să găsesc ascunzişul. M-a sugestionat! Şi eu nu pot să renunţ la cutia albastră. De aceea am cedat. Mi-a fost teamă că voi pierde cutia albastră. Nu mă interesează măcelul, nu mă interesează prizonierul, mă interesează un singur lucru: cutia albastră! Pe asta a mizat el. M-a simţit şi m-a prins!

Abia atunci îndrăzni cabanierul să-l întrerupă:

— Dar ce puteţi face cu cutia albastră… Dacă, dacă… Dacă n-o aveţi… Dacă ei scapă…

Era tocmai întrebarea care-i venise în minte cireşarului şi pe care o ura cu toată fiinţa.

— Asta e, domnule! Recunoscu Liviu Iordan. Nu se poate ajunge şi nu se poate folosi cutia albastră fără măcel. La asta nu m-am gândit… Dar dacă-i măcelăresc fără s-o găsesc? Domnule, ăla m-a hipnotizat! Şi acum mai am în minte teama că n-o voi găsi… Cum s-ar putea să n-o găsesc? Să fie el singurul om din lume care să poată găsi ascunzişul

cutiei albastre şi încă fără să caute, pentru că altfel l-ar fi aflat şi ceilalţi? Aici e clar. N-a spus nimănui nici un cuvânt… Să fie el singurul…?

Parcă din altă lume se auzi vocea lui Tic:

— V-am spus că numai el poate să găsească ascunzişul cutiei albastre. V-am spus şi cum va face… Va închide ochii şi va începe să se gândească…

— Taci! Se răsti Liviu Iordan care simţea că începe să-şi iasă din fire. Ştiu singur cum se procedează… Domnule, e cumplit! A băgat frica în mine… Dar dacă a folosit şi el o inteligenţă de război…?! Dacă nu cunoaşte nici un ascunziş şi a vrut numai să scape de aici ca să ia măsuri de apărare… Domnule, m-a hipnotizat, m-a sugestionat… Ştie sau nu ştie…?

— Poate că ar mai fi o soluţie… Spuse Ion Petric cu o voce cam timidă. Să daţi prizonierul pentru cutie… Ca să scăpaţi de obsesie… Şi pe urmă aranjăm noi… Tot sunt condamnaţi la moarte prin ger sau foame… Nu se schimbă cu nimic situaţia…

— Ba da, domnule! Se enervă Liviu Iordan. Înseamnă că am fost înfrânt… Cum spunea ăla, ultima replică, replica de triumf, o va rosti altcineva.

— Dacă va fi ultima lui replică? Interveni iarăşi Ion Petric. Tot trebuia să facem ceva ca să ajungem la cutia albastră. Am pus mâna pe individul ăsta mic şi ni se aduce cutia plocon…

— Da, domnule… Admise Liviu Iordan. E şi ăsta un raţionament de război… Vom face schimbul şi-l vom lua prizonier pe cel care va aduce cutia… Şi vom începe iarăşi teroarea… Numai să nu-l aleagă pe invalid, sau pe cine ştie, care nu i-ar îngrozi prea tare când vom începe să-l torturăm în faţa cabanei… Vreau să iasă toţi de acolo! Toţi domnule. Şi fetele! Da! Asta vom face. Vom primi schimbul. Şi vom pregăti atacul. Ca în vechime, domnule. Vom face berbeci şi vom, izbi în geamuri şi vom face torţe pe care le vom arunca înăuntru. Vor ieşi toţi, toţi, aprinşi şi umiliţi.

Mâine dimineaţă vom pregăti armele pentru atac… La câteva minute după schimb, îl vom porni… Gata!

Trecuse de miezul nopţii. Tic fu ridicat cu tot cu tron şi dus în camera unde dormea Liviu Iordan, singur. Acolo fu aşezat scaunul, în mijlocul camerei. Liviu Iordan controlă toate zăvoarele şi încuietoarele geamului, unicul geam al camerei. Dar nu rămase înăuntru. Se aşeză pe un fotoliu, luat din camera cabanierului, în faţa uşii deschise, cu privirile spre prizonier. Şi ceilalţi doi îşi aduseră câte un fotoliu, postându-se unul în faţa uşii care dădea spre dormitoare, altul la capătul scării. Nimeni, absolut nimeni nu putea să pătrundă în coridor, spre camera prizonierului, fără să treacă mai întâi prin faţa celor doi coloşi şi apoi prin faţa lui Liviu Iordan. La capetele coridorului agăţară câte o lampă, cu flacără mică. O altă lampă fu agăţată în camera prizonierului, chiar deasupra lui, dar tot cu flacără mică. Tot etajul cabanei, dar mai ales coridorul şi camera prizonierului deveniseră un joc de. Umbre şi lumini.

Primele ore de după miezul nopţii trecură fără să se întâmple nimic. Paznicii, cu armele lângă ei, moţăiau în fotolii. Moţăia şi Liviu Iordan. Urechile lor obosite începuseră să se obişnuiască, încetul cu încetul, cu zgomotele provocate de vânt, de furtună, cu scârţâitul şi zdrăngănitul uşilor şi ferestrelor împinse de vijelia care parcă se trezise după miezul nopţii. Era ora somnului dulce şi aţipiseră toţi. Abia atunci începu să înainteze pe scări şi pe coridor umbra fără suflare şi fără zgomot, umbra care primise prin pocnituri de degete toate semnalele şi tot planul temerar al prizonierului.

Umbra se furişă pe lângă primul fotoliu, cel din faţa scării, apoi şi pe lângă cel din faţa camerei cu lumină săracă. Umbra ajunse lângă scaunul prizonierului şi acolo deveni Ţombi. Adică îşi frecă mai întâi botişorul de mâinile stăpânului, apoi îşi începu munca şi chinul. Rodea, rodea ca un castor, ca o armată de castori, mereu cu privirile spre fotoliul în care sforăia încet o matahală în papuci.

Tic nu se mişcă nici o clipă. Îi era teamă să nu scârţâie scaunul, îl încercase şi ştia că scârţâie. Îşi lăsa legăturile roase de colţii căţelului. Doar când simţi cum îi cad sforile de la picioare, îşi ridică genunchii, dar scaunul scârţâi şi în fotoliu se produse o mişcare. Ţombi alunecă sub pat, trăgând după el toate legăturile roase, iar Tic rămase nemişcat. Probabil că Liviu Iordan deschisese ochii şi-l zărise nemişcat pe scaun, iar pe urmă pleoapele îi căzuseră.

Ţombi îşi reluă chinul. Când se simţi aproape liber, Tic încercă să-l ajute. Iarăşi scârţâi scaunul, dar de astă dată în fotoliu nu se mai făcu nici o mişcare. Cireşarul simţi că este complet liber. Cum trebuia să acţioneze în clipa cea mai grea? Încet sau brusc? Se sculă de pe scaun, se duse încet la geam şi începu să manevreze deschiderea lui. Trase toate zăvoarele, deschise primul rând, dar când ajunse la al doilea, zgomotul inevitabil se produse. Liviu Iordan tresări, dar în aceeaşi clipă un vultur se repezi asupra lui, răsturnându-l. Cireşarul sărise şi nu căzu în zăpadă, ci în nişte braţe vânjoase care nu-l mai lăsară jos, ci îl purtară mult, până îl primiră alte braţe mai calde şi auzi cuvântul pe care-l aştepta atâta: „Nesuferitule…”

CAPITOLUL XIII.

Tiberiu o conduse pe Atena acasă. Stătea la vreo sută de metri de gară. Dar… Pentru că totuşi Tiberiu pleca mai departe, cu trenul, îl conduse şi ea la gară, dar… Pentru că nu se cade ca o fată să conducă un băiat… Tiberiu o conduse iarăşi acasă şi asta se întâmplă de câteva ori, până ce, pe la jumătatea drumului dintre gară şi casă, se auzi fluieratul unei locomotive: era ultimul tren al serii. Cei doi se despărţiră brusc, sub un felinar neobişnuit de luminos… Printr-o simplă strângere de mână, deşi aşteptau momentul despărţirii cu inimile numai fiori, pentru că îşi închipuiau că-i va prinde undeva, în întuneric şi…

Despărţirea de Tiberiu o întrista pe Atena, pentru că îi amintea ceva la care se gândise până atunci doar în treacăt: promisiunea nerespectată a cireşarilor. Cum au

putut să fie capabili de un asemenea gest? Îi judecă foarte aspru Atena. Dacă n-ar fi promis… Nu s-ar fi întâmplat nimic, dar după ce promisesem atât de solemn, după scrisoarea pe care le-o lăsase Lucia, după repromisiunea de la Stânca Şoimului… Gestul lor era într-adevăr necireşăresc. Nici nu le va mai scrie ca să-i mustre…

Tocmai gândea aşa şi luase hotărârea de pe urmă, când se auzi strigată de o voce pe care parcă o cunoştea. Era Bili, cel mai sârguincios elev al ei la schi şi la pian, care ca întotdeauna la ora aceea înaintată nu dormea. Ehei! De când o aştepta Bili ca să se laude! Dar o văzuse plimbându-se întruna cu cel mai mare inamic al oraşului: câştigătorul concursului de schi, cel care-l detronase pe Alexandru şi furia lui împotriva lui Tiberiu crescuse teribil.

— Atenaaaa! Şopti el de la o ferestruică a unei camere mici, probabil a băii sau a cămării, că numai acolo se putea ascunde la ora aceea. Am o surpriză grozavă!

— Aoleu! Se prefăcu Atena supărată. Tu erai? Şi încă nu te-ai culcat? Mâine nu mai facem coborârea! Gata!

— Mai bine poimâine nu mai facem pianul… se rugă Bili. Dar dacă ai şti ce surpriză am, cred că m-ai ierta… Am fost obligat să stau până la ora asta treaz, pe cuvântul meu… Ştii cine m-a ţinut de vorbă şi-a râs ca un nebun de bancurile mele? Tic!

— Care Tic! Se încruntă Atena. Cel de sus de pe Galba, care-l imită pe Tic al lui Chiriţă?

— Aiurea!… Ştii?… Asta e ultima expresie a lui Tic. Nu cu idiotul ăla am stat de vorbă. Chiar cu Tic cireşarul! Na! Şi asta-i tot expresia lui.

— La revedere! Îi spuse Atena. N-am vreme de glume idioate. Iar mâine facem lecţie suplimentară de pian.

— Nu mă crezi? Se bosumflă amarnic Bili. Bine! Atunci poftim dovada! Chiar Tic mi-a lăsat-o ca să dovedesc oricui.

Era o hârtie de caiet pe care scria: „Amintire de la Tic”. Era aidoma celeilalte, arătată la Suşteni, era chiar scrisul lui Tic pe ea, scrisul de pe biletul de ameninţare. Asta era

prea mult! În patru minute de ameninţări şi promisiuni, Bili rămase fără cuvânt. Adică începu să-i povestească Atenei tot ceea ce se întâmplase în mica grotă unde se organizase salvarea lui Dan.

Aşa, din senin, Atena se simţi cuprinsă de ameţeală, sau poate că o ataca o presimţire urâtă. Se despărţi de Bili după ce-i promise că va suspenda lecţia de pian, cea suplimentară, bineînţeles şi ajunse acasă atât de nelinişţită, încât tatăl ei, medic, ca şi mama ei o priviră foarte îngrijoraţi. Întrebări precise, răspunsuri nesigure, ocheade între părinţi, apoi şoapte: „Pesemne că s-a îndrăgostit… E la prima ei dragoste”… Până ce fata ceru voie să dea un telefon. Era foarte târziu, dar nu puteau să-i refuze rugămintea… Tiberiu sosise şi când auzi istorisirea Atenei, probabil că se făcu alb la faţă, aşa îl simţea ea şi îi ceru voie s-o cheme peste jumătate de oră. Părinţii îi îngăduiră, dar pentru că ei trebuiau să se scoale foarte devreme, se duseră în dormitor. Până să sune telefonul lui Tiberiu, adormiră amândoi, amintindu-şi, înduioşaţi, că trecuseră şi ei prin clipe asemănătoare, dar că nu avuseseră telefon ca să-şi spună, de la distanţă, „noapte bună” şi celelalte. În sfârşit, se auzi şi zbârnâitul foarte încet, ca un bâzâit de muscă, al telefonului. Era Tiberiu. Îl sculase din somn pe prichindelul cu dovadă şi aflase exact aceeaşi poveste pe care o aflase Atena de la Bili. În noaptea aceea linia telefonică dintre Binaia şi Suşteni fu foarte solicitată. Cei doi tineri nu puteau să închidă ochii şi mereu le veneau alte gânduri şi alte presimţiri, din ce în ce mai întunecate. Spre ziuă, amândoi ajunseseră la convingerea că grupul cireşarilor fusese surprins de vijelie undeva pe la Şaua Mare… Dacă nu a izbutit să coboare la Mitiş. Deci primul lucru pe care trebuiau să-l facă amândoi era să se urce în primul tren spre Mitiş. Dar… După jumătate de oră, Atena veni cu altă idee. Până ajung la Mitiş, până dau de băiatul acela la care trăseseră cireşarii, Petrişor Bogdan, până îşi găsesc prietenii, până dau alarma… Oare nu va fi prea

târziu? Orice minut contează în asemenea situaţii. Tiberiu îşi dădu imediat acordul şi telefonul fiecăruia se puse în funcţiune… pe linie locală. Răspundeau numai părinţii sculaţi pentru treburi, care-şi chemau imediat odraslele la telefon când auzeau că e vorba de un concurs special pentru nişte titluri extraordinare. Astfel se face că, înainte de a apărea zorii, zeci de tineri schiori de pe toată valea erau în stare de alarmă. Cu parole, cu discreţie, cu promisiunea că foarte repede li se va spune cauza. Toţi acceptaseră fără să crâcnească: Atena şi Tiberiu, fiecare în oraşul lor, deveniseră, mai ales după concursul de schi de la Poiana, idolii tuturor, ba cei doi campioni se pomeniră chiar cu telefoane de la Alexandru şi Costin care voiau cu orice chip să ia parte, sub conducerea lor, la misterioasa acţiune.

Atena se urcă în primul tren spre Mitiş. La Suşteni, încă din mers, sări în vagonul ei Tiberiu. Nici nu mai aveau ce să-şi spună. Toată noaptea, la fiecare frază şi la fiecare convorbire, în pasiunea argumentaţiei nu-şi spuseseră altfel decât: „Draga mea, dragul meu, scumpa mea, nu se poate! Crede-mă, tu, dragule”… Erau cam îmbujoraţi, dar pe drum, mai ales în tunel, îşi găsiră mâinile, îşi auziră inimile cum bat, apoi închiseră ochii şi li se întâlniră buzele, dar fără să vrea… Când deschiseră ochii, văzură că nu mai sunt de mult în tunel şi mai văzură nişte prichindei iţindu-şi capetele de după uşa unor compartimente. Noroc că se apropia Mitişul…

Pe Petrişor Bogdan îl găsiră destul de repede. Cine nu-l cunoştea pe prietenul lui Tic, singurul din orăşel căruia Tic îi lăsase o amintire semnată.

Cum îl văzură, cei doi înţeleseră că prin metodele obişnuite nu vor scoate nimic de la el. Dar când se pomeni în faţa lui cu Atena şi cu Tiberiu, spuse totul. Aceeaşi poveste auzită la Binaia şi la Suşteni. Mai rămânea de telefonat la Poieniţa. Nici acolo nu erau cireşarii. Nici în oraş nu poposiseră. Doar o secundă de ezitare, ca înaintea marilor decizii, apoi Atena şi Tiberiu hotărâră să dea

semnalul de alarmă. În câteva minute, toţi elevii schiori de pe cele două văi porniră în căutarea celor mai buni prieteni ai lor: cireşarii.

Nici la Casa Iulia nu se dormi în noaptea aceea. Toţi aşteptaseră pe Tic şi… pe Ursu, care căpătase, în sfârşit, aprobarea să plece în întâmpinarea lui.

Dar ciufuliciul scăpă până la urmă din braţele Mariei şi ale celorlalţi, ba chiar lovise, în nerăbdarea lui, piciorul lui Dan, care, săracul, îşi închipuia, din cauza durerilor, că va mai suferi o a doua repunere la loc a oaselor.

— Acum să vă spun totul! Explodă mezinul cireşarilor după ce scăpă definitiv de primejdia strangulării. Ne aşteaptă tot iadul de pe lume! Na!

Şi se apucă să le povestească tot ceea ce auzise la cabana Izvoarele, tot planul care li se pregătise şi care li se pregătea. „Brrrr!” făcea din când în când ciufuliciul. Dar şi ceilalţi făceau la fel.

— După evadarea ta ce va fi? Spuse Dan. Cred că vor tăbărî asupra noastră cu unghiile şi cu dinţii…

— Uh, dac-ar fi aşa! Se rugă Ursu. Dar îşi vor schimba planul, Ticuşor… O să vezi tu…

— Şi eu cred că şi-l vor schimba, spuse Victor. Nu vor turba, din cauza şefului care se stăpâneşte şi ştie să stăpânească. Cred că vor pregăti un atac general şi total. Vor căuta să ne nimicească. Şi din cauza asta cred că nu-l vor da dimineaţă, ci mai târziu, după ce-l vor pune la punct în toate amănuntele. Vor căuta să meargă la sigur, nu la viclenii şi hărţuieli.

— Exact aşa cred şi eu! Tremură Ursu. Vor căuta să ne măcelărească, să ne mântuie. Cu cele patru gloanţe, cu topoare, cu ce vor găsi pe-acolo. Cu torţe şi şomoiage înmuiate în benzină…

— Cu sania le vor aduce! Spuse Ionel. Va fi un adevărat atac… Brrrr! Ce se va alege de capul nostru? Oare cât timp vom putea rezista?

— Dar dacă nu vor mai ataca? Spuse Lucia. Poate nu vor voi să rişte nimic şi atunci ne vor condamna la moartea de la început: prin îngheţ şi foamete.

— S-ar putea şi asta, Lucia… Răspunse Victor. Dar între timp a intervenit un factor nou… Am găsit cutia albastră şi ei ştiu c-am găsit-o… Ştii de ce cred că vor ataca decisiv? De teamă că am putea să ascundem noi, în alt loc, sau să azvârlim undeva într-o prăpastie cutia albastră… Nu vor lăsa să treacă prea mult timp…

— Cum de-ai fost atât de rău şi nu ne-ai spus unde este cutia albastră? Sări Dan, cu gura, bineînţeles… După ce eu ţi-am dat toate ideile…

— Poate că n-am găsit-o, Dan, râse Victor. Poate că e o simplă inteligenţă de război toată teoria mea. În orice caz nu vă voi spune… Şi dacă v-aş fi spus, n-aş fi avut argumentul decisiv, care l-a înfrânt pe Iordan…

— Înţeleg, Victor, spuse Lucia. N-ai vrut să ne spui pentru a avea tu posibilitatea sacrificiului, pentru a te putea sacrifica şi a ne salva pe noi… Nu cred că se poate face un gest mai frumos în lume… Dar de ce nu ne vei spune?

— Pentru că nu a sosit timpul, Lucia. Pentru că va trebui să plec. Nu putem aştepta aici execuţia. Trebuie să încercăm ultima şansă. Ştiţi că de doborât nu-i putem doborî… Trebuie să plec în lume şi să cer ajutor. Veţi rămâne cu Ursu…

— Unde vrei să pleci? Îl opri Lucia. Eşti nebun? Nu înţelegi că nu se poate scăpa de pe muntele ăsta înconjurat peste tot cu prăpăstii? Mai mult ne ajuţi aici, decât încercând să te sinucizi. Nu e nici o altă posibilitate decât aceea să rezistăm…

— Asta nu e posibilitate, Lucia. E agonie! Mai devreme sau mai târziu vom fi ucişi… Trebuie să încercăm chiar şi o posibilitate de vis, Lucia, chiar şi o dorinţă… Nu înţelegi?

— Ba da, Victor… Şopti ea aproape plângând. Dar… Nu ştiu ce va fi… Dacă ni se întâmplă ceva tuturor, parcă e… nu ştiu… Parcă e mai uşor, mai frumos…

— Trebuie să se ducă… se rugă Ursu. Dacă Victor se gândeşte la ceva… Atunci există posibilităţi, există şanse… Ştii, Victor. Eu am vrut să te opresc, cu forţa, când am auzit că te duci cu Ionel la ăia de dincolo, pentru tratative… Am fost sigur că vă vor face prizonieri. Pe cuvântul meu, dacă nu mi-a trecut prin minte gândul că vă vor aduce aici, în faţa noastră, la ferestre şi vă vor tortura… Am vrut să te lovesc şi să te ţin aici cu forţa… Dar am ştiut, nu ştiu cum să spun, m-a oprit ceva… Am simţit că nu poţi să te duci acolo ca să ne faci rău, că porţi cu tine o armă teribilă, mai teribilă decât pistolul lui… Şi nu m-am înşelat…

Victor era emoţionat. Şi Tic mai ales, care se lipi pe nesimţite de el. Şi ceilalţi.

— Pe unde vrei să încerci? Întrebă Maria. Pe la Vadul Lupilor? Dar acolo e o prăpastie uriaşă, Victor. Nu e nici un loc de trecere. Mai bine ar fi pe poteca pe care am urcat…

— Ştiu… Spuse Victor. Dar acolo există un obstacol îngrozitor: lupii. Cei care au rămas în spatele pavăzei noastre.

— Nu cred! Se opuse Maria. Sunt absolut convinsă că au fost îngropaţi de avalanşă. Nu! Lupi nu mai sunt!

— Are dreptate Maria! Interveni Ursu. Lupii au fost în mod sigur îngropaţi de avalanşă. Poate că sunt mai multe şanse pe poteca noastră, adică prin locurile pe unde a fost poteca…

— Eu am altă părere! Răsună ferm vocea Mariei. Să încercăm prin ambele locuri! Sunt mai multe şanse de salvare. Sunt mai multe şanse ca unul dintre noi să ajungă undeva. Şi de acolo va da alarma. Şi pentru salvarea celor de la Casa Iulia şi pentru salvarea celuilalt.

— Da… Acceptă Ursu în şoaptă. E mai bine cum spune Maria. Se dublează şansele de salvare ale fiecăruia… Pentru că asta e cel mai important. Nu, Victor? Unul din voi trebuie să scape. Dacă pleacă numai unul singur şi are un accident, nimeni nu va şti şi accidentul va fi fatal. Dacă pleacă doi…

— Da! Spuse şi Dan.

Tic răspunse altfel. Se ghemui la pieptul Mariei pentru a-şi lua cel mai cald rămas bun pe care şi-l luase vreodată de la ea. Ionel răspunse printr-un oftat. Lucia, căutându-i mâna.

— Bine... Spuse Victor încet, cu vocea gâtuită.

Dar Maria îl scoase imediat din starea de nelinişte...

— Tu sari mai bine decât mine, Victor. Ţi-am înţeles planul. Vrei să sari peste prăpastie. Dacă ai noroc şi pe malul celălalt e zăpadă, nu gheaţă şi aşa cred că va fi... Atunci ne vom întâlni la Zaruri. Pentru că vei ateriza aproape de Zaruri.

— Va să zică şi tu ai studiat harta! Descoperi Victor. Bine, Maria! Din fericire, tocmai schiurile noastre au rămas...

— Nu din fericire, Victor, îl lămuri Ursu. Le-am păzit tot timpul ca ochii din cap. Schiurile campionilor!... Ar fi bine să plecaţi înainte de ivirea zorilor, ca să nu vă observe cei de la Izvoarele, să nu ştie că ne-am împuţinat forţele...

— Eşti sigur că nu sunt lupi pe valea aceea a lupilor? Întrebă Victor, parcă fără să fi auzit ceea ce-i spunea Ursu.

— Sunt absolut sigur! Răspunse Ursu.

Şi Victor scăpă de cumplita obsesie. Îşi aduseră schiurile din antreu şi începură să le ceruiască.

— Şi voi cum veţi organiza apărarea? Întrebă Victor. Dacă vă atacă mai înainte de sosirea ajutoarelor? Cum o să vă apăraţi?... Nu uita, Ursule! Patru gloanţe!

— Trei gloanţe! Preciza Tic. Unul trebuie să-l oprească pentru a-i ţine pe ăilalţi doi sub teroare. Doamne! Dar cumplit individ mai e! Cum spuneai tu, Victor. În felul lui e un geniu!

— M-am gândit la o metodă specială de apărare... Începu Ursu. Nu ţi-o spun, de teamă că vei sări asupra mea şi-mi vei măcina încrederea în ea. Degeaba, Victor... Nu-ţi spun nimic. Aşa cum nici tu nu ne-ai spus unde ai găsit cutia albastră şi astfel ai putut să ne salvezi. Nu-ţi spun! Atât doar: îţi jur, Victor, că nu voi fi doborât! Nu mă vor ucide! Şi

cred că înţelegi ce înseamnă asta. Dacă eu nu voi fi doborât, nu i se va întâmpla nici unuia dintre noi nimic!

Înainte de a pleca, Victor îl chemă totuşi pe Ursu în antreu. Şi pentru a-i strânge mâna, dar şi pentru altceva.

— Nu ştiu, Ursule, ce se poate întâmpla… Dacă se vor ivi primejdii cumplite, dacă pentru salvarea oricăruia dintre voi va trebui oferită cutia albastră, te vei duce şi o vei lua, Ursule… Într-un singur loc se poate afla. Nu ştiu. Nu m-am uitat nici eu… Dar acolo este.

Şi Victor îi şopti, la ureche, locul unde trebuia să se afle cutia albastră. Ursu rămase năucit.

— Nu se poate… Îngână el. E fantastic…

— Aşa se pare… V-am spus. Pentru că în raţionamentul vostru plecaţi de la o premisă greşită. Gândeşte-te la mărimea ei, Ursule. O casetă de fier, nu o casă de fier. O casetă cât o valiză, mai mică decât un violoncel, cât o maşină de scris de birou, înţelege sensul acestei mărimi, Ursule… Gândeşte-te la atacul convoiului, la cei care l-au dat, la cei care au fost ucişi… Dar asta nu mai are importanţă acum; mai târziu… Dar oare cât de târziu va fi?

Peste câteva minute, încă pe întuneric, Victor şi Maria porniră împreună pe colina de deasupra casei. Dar când ajunseră în vârf se despărţiră.

Toate drumurile şi potecile munţilor fuseseră invadate de cei mai tineri şi mai buni schiori. Fiecare ştia că se întâmplase ceva cireşarilor, că fuseseră surprinşi de vijelie, poate chiar surprinşi de avalanşă. Două direcţii principale fuseseră indicate de cei doi conducători ai echipelor de salvare, Atena şi Tiberiu: Şaua Mare cu Brâna Iadului şi pârtia de la Furcile Moşului spre Mitiş, pe lângă Valea Lupilor. Erau zeci de tineri, pentru care cireşarii se confundau cu visul şi idealul lor, zeci de tineri care nu-şi închipuiau prieteni mai buni decât cireşarii. Gândul că ar putea să ajungă totuşi la timp undeva şi să-i salveze parcă le dădea aripi. Tiberiu conducea grupul mare care pătrunsese prin Şaua Mare şi urca, poate pentru prima

dată în istoria avalanşelor, trecătoarea de la Brâna Iadului. Atena era în fruntea grupului care cerceta prăpăstiile din stânga pârtiei de coborâre spre Mitiş şi care avea ca punct final abisul de la Valea Lupilor.

Şi mereu veneau rapoarte din alte locuri, de la alte echipe, care se formaseră spontan auzind despre nenorocirea care se abătuse asupra cireşarilor. Vuiau munţii de energii tinereşti şi toate obstacolele erau trecute cu un curaj cum nu se mai pomenise. Deodată sosi vestea că au intrat în acţiunea de salvare şi elevii şcolii de schi cantonaţi lângă Poieniţa. Alţi zeci de căutători, din toate colţurile ţării, toată tinereţea ţării străpungea munţii şi barierele de gheaţă în căutarea cireşarilor.

Primele echipe conduse de Tiberiu ajunseră la o movilă de zăpadă de după Şaua Mare. Dacă se adăpostiseră acolo prietenii lor? Imediat lopeţile şi schiurile începură să sape şi apăru bordeiul şi o duhoare groaznică începu să iasă pe orificiile şi crăpăturile lui. Căutătorii îngheţară. Nici n-aveau curajul să se uite înăuntru. Era duhoare de hoituri. Mai ales, când Tiberiu recunoscu, proptite în uşă, schiurile cireşarilor… Dar cum se putea aşa ceva? Cum puteau să se închidă pe din afară cu propriile schiuri? Deschiseră uşa şi aşteptară să mai iasă duhoarea. Erau lupi înăuntru. Sfâşiaţi şi pe jumătate arşi. Tiberiu avu curajul să intre înăuntru şi să-i numere: nouăsprezece lupi! Dar nici urmă de cireşari… Nouăsprezece lupi fuseseră atraşi acolo de cireşari! Oare cum? Era încă un mister. „Zidul Speranţei şi Răzbunării” arsese. Doar cele trei schiuri îşi mai păstrau osatura de metal. Oare nu fuseseră şi cireşarii înăuntru? Doamne! Dar era imposibil. Lupii fuseseră închişi pe dinafară şi nimeni altcineva nu-i putea închide acolo. Numai cireşarii… După ce se întăriră cu această convingere, tinerii salvatori porniră mai departe, pe fundul prăpastiei, spre coama de gheaţă. Şi parcă se trezise şi vijelia. După un timp tinerii mai găsiră hoiturile câtorva lupi, dar şi un schi cu marca prietenilor lor şi asta iar le încreţi carnea. Oare să-i fi atacat

pe cireşari şi să… Sau schiul era o armă care-i prăvălise pe lupi în prăpastie? Se uitară spre culmile de gheaţă şi toţi căutătorii recunoscură mai târziu că Tiberiu văzuse, primul, o siluetă care aluneca, sau poate care cădea de deasupra prăpăstiilor. Maria se prăbuşise. Îşi pierduse un schi într-o prăpastie de gheaţă. Abia se salvase în ultima clipă. Dar văzuse în vale roiul de schiori. Şi se lăsase să alunece, sau pur şi simplu se dădea de-a rostogolul ca o minge. Câte nu învăţase în cumplita vijelie! Ca o minge venea la vale…

Grupul Atenei nu întâmpinase mari obstacole, dar nici nu găsise vreo urmă care să-i dea speranţă sau să-i insufle groaza că prin locurile acelea trecuseră cireşarii. Nimic. Nici o urmă, nici un semn. Nici un schi. Nici un băţ măcar. Grupul ajunsese la Vadul Lupilor, la îngrozitoarea prăpastie de acolo, când sosi din urmă vestea – oare prin ce miracol?

— Că se dăduse de urmele cireşarilor. Veştile curgeau cu duiumul. Cincizeci de lupi fuseseră ucişi de cireşari… Poate nu chiar cincizeci, dar douăzeci şi cinci fuseseră număraţi de Tiberiu… Apoi, după câteva minute numai, cea mai fantastică şi mai aşteptată veste: Unul dintre cireşari fusese găsit viu! Apoi imediat alta: Grupul lui Tiberiu se întâlnise cu Maria cireşarilor! Nu avea decât câteva zgârieturi…

Dar chiar când sosi ultima veste, Atena zări sus, pe panta de gheaţă a masivului care se înălţa în cealaltă parte a prăpastiei, o siluetă care se mişca… Nu, care aluneca vertiginos pe schiuri, spre prăpastie. Ţipătul ei îi făcu pe toţi să se uite într-acolo. Era un schior care se lăsase spre prăpastie pe o platformă de gheaţă, sclipitoare ca oglinda. Atena îi înţelese într-o clipă intenţia, dar mai înţelese că aterizarea lui, din direcţia în care venea, se va face printre stânci, pe un alunecuş mai dur decât cremenea. Şi-şi dădu drumul mai la vale, într-o zonă plină de zăpadă. Dacă ar mai avea timp să-i atragă în partea aceea săritura. Se opri acolo şi începu să urle şi să facă semne disperate. Imediat o imitară şi ceilalţi. Corul de urlete ajunse probabil la urechea schiorului, pentru că îl văzură schimbând direcţia în ultima

clipă. Săritura îi reuşi şi ateriza la câţiva metri de Atena. Şi bucuria lui era atât de mare, dar şi bucuria ei, încât se pomeniră unul în braţele celuilalt. Şi era bineînţeles şi un fotograf printre salvatori, care după ce imortalizase fantastica săritură a lui Victor, imortalizase şi scena îmbrăţişării dintre Victor şi Atena. Noroc că printre martori era şi Tiberiu, care tocmai atunci sosise, împreună cu întreg grupul lui, dar mai ales împreună cu Maria.

Şi fără prea multe cuvinte, fără nici o explicaţie, la semnalul lui Victor se lansară toţi, ca nişte năluci, spre Mitiş.

Şi poposiră chiar la casa lui Petrişor, prima casă cu telefon care le ieşi în cale. Maria rămase cu ceilalţi afară. Şi ca să nu-l stânjenească pe Victor, porni într-o plimbare fără ţintă cu cei mai buni prieteni ai ei de pe meleagurile acelea: Tiberiu, Atena şi toţi ceilalţi care îi urmau, sau îi înconjurau. Şi erau mulţi… Victor ceru Bucureştiul şi legătura i se dădu aproape instantaneu. Pentru că Petrişor avusese grijă să spună nu numai instituţia care era chemată, ci şi numele celui care cheamă. Şi după numele lui Victor mai adăugase el un cuvânt.

Trei sferturi de oră mai târziu se auzi deasupra staţiunii bâzâitul unui elicopter. Undeva ateriza. Iar schiorii salvatori se dovediră destul de bine crescuţi ca să nu dea buzna la locul aterizării.

Victor şi Maria izbutiră să scape din insula vie, după ce împărţiră tot felul de promisiuni, una din ele însă sfântă: tot ceea ce li se întâmplase în fantastica lor aventură va fi cunoscut de fiecare. Ştiau ei cui să se adreseze pentru asta. Mai ales că zăriseră coborând din elicopter un bărbat cu zâmbet cam ciudat, cu faţa lunguiaţă şi bărbia pătrată, ba avea şi capul gol, parcă anume pentru a i se vedea părul, odată blond, rărit şi foarte rar spre creştet. Avea alura unui bărbat puternic, bine clădit, spre deosebire de cel de lângă el, mai scund şi mai în vârstă, cu o figură obosită, teribil de obosită, parcă nu dormise de multe nopţi. Cel pe care-l

cunoşteau veni lângă ei pentru a-l prezenta pe bărbatul mai în vârstă cu figura foarte obosită:

— Doctorul Alexandru Tudor… Victor… Maria…

Cei doi cireşari tresăriră. Mai ales Victor:

— Chiar dumneavoastră? Doctorul Alexandru Tudor? Atunci înseamnă că această cutie albastră e ceva foarte important.

— Nu foarte, dragul meu Victor, spuse cealaltă voce. Nu există calificativ. Dar mai bine să urcăm în elicopter.

Atacul începu mai devreme. Un atac calculat, decisiv. Veneau cu sania după ei. Şi sania era încărcată cu tot felul de proiectile. Drugi uriaşi de fier care puteau să pătrundă prin orice obstacol de tablă sau care puteau să dărâme orice obstacol, dacă erau împinşi, cu putere, butuci de lemn care trebuiau să spargă toate geamurile, cocoloaşe de carton şi smoală băgate în petrol, care trebuiau să ardă mocnit, sticle cu benzină şi torţe care trebuiau aruncate prin geamurile sparte.

Liviu Iordan, cu pistolul în mână, proteja înaintarea cărăuşilor. Sania fu oprită la vreo zece metri în faţa antreului. Se pregăteau să atace lateral, pentru a avea în raza vederii toate uşile şi ferestrele prin care se putea evada.

Toţi cireşarii priveau prin crăpături înaintarea convoiului de atac. Tic nu se mai duse la catapultă ca să-i întâmpine de la distanţă cu proiectile fără prea mare efect. Deşi Ursu era foarte calm, foarte liniştit, toţi simţiră cum îi cotropeşte groaza, spaima. Abia după ce sania se opri în faţa antreului, Ursu spuse în şoaptă:

— Voi să rămâneţi înăuntru orice s-ar întâmpla. Nu ieşiţi decât dacă vă chem eu. Altminteri nu! Înţelegeţi? Orice s-ar întâmpla, nu aveţi voie să ieşiţi afară din cabană. Dacă nu sunt sigur că se va întâmpla aşa, nu cred că-mi va reuşi planul…

— Ba da! Rămânem înăuntru! Îşi uniră toţi şoaptele.

Grupul de la Izvoarele se pregătea de atac. Liviu Iordan, ferit de sanie şi de trupurile celor doi coloşi, supraveghea cu pistolul în mână intrarea cabanei. Parcă aştepta ceva. Şi văzu un băţ cu o batistă în vârf strecurându-se afară prin deschizătura uşii. Le spuse celorlalţi să se dea la o parte şi făcu un gest de invitaţie, cu mâna stângă. Ursu ieşi. În clipa când ieşi afară, dădu drumul băţului şi ridică mâinile sus.

— Lipeşte-le de creştet! Porunci Liviu Iordan. Şi să nu faci mai mult de trei paşi. Spune ce vrei!

— Vă dăm cutia albastră dacă ne lăsaţi în pace… Spuse Ursu cu vocea tremurândă şi cu priviri speriate.

— Mai întâi spune de ce ai ieşit dumneata afară cu vestea asta? Întrebă foarte atent Liviu Iordan.

— Ştiam că primul care iese este cel mai periclitat. Am tras la sorţi. Şi sorţii au căzut pe mine…

— Da… Asta e o posibilitate… Dar mai întâi vreau să te asigur că sorţii te-au favorizat. Pe dumneata te voiam primul. Trebuie să vă predaţi toţi. Iar cutia albastră o voi lua eu după ce veţi ieşi toţi, cu mâinile pe creştet, din cabană. Îmi vei spune unde e şi o voi lua eu. Anunţă-i să iasă afară…

— Le voi spune… se supuse Ursu. Dar cutia albastră nu e înăuntru. E afară… Dar nu v-o putem oferi fără nici un…

— Asta o hotărăsc eu, nu dumneata! Îl întrerupse Liviu Iordan cu dispreţ. Dumneata vei pieri chiar aici, în faţa uşii.

— Numai eu şi celălalt cunoaştem locul unde e ascunsă cutia albastră, spuse Ursu. Şi nici celălalt nu va spune. Aşa că ne veţi măcelări fără să daţi de cutia albastră…

Din nou o mască de dispreţ şi superioritate se suprapuse pe faţa lui Liviu Iordan:

— Aici aţi greşit… Aţi destăinuit, fără să vă daţi seama, ideea ascunzişului. Hm. Dacă ascunzişul e afară, nu poate fi decât bolovanul ăsta ciudat.

Şi arătă sigur de el cu ţeava pistolului spre bolovanul găurit în zeci de locuri, ca un fagure de miere, ca un şvaiţer.

Atunci se petrecu acel miracol pe care nimeni nu-l va putea dezlega. Erau aproape şapte metri între Ursu şi Liviu Iordan. Ursu nu avea nevoie decât de fracţiunea de secundă în care ţeava pistolului va fi îndreptată în altă parte, ca şi atenţia celui cu arma. Sări ca din arc, ca din catapultă, ca un proiectil. Iar în timpul fantasticului salt, îşi schimbă direcţia printr-o smucitură neverosimilă. Glontele trecu pe lângă el. Aterizează la mai puţin de un metru de Liviu Iordan, dar mâna lui se prelungi în săgeată şi lovi mâna care ţinea pistolul. Arma zbură câţiva metri în aer. Ca un cangur, Ursu porni într-un nou salt. Luă arma de jos şi o aruncă departe peste prăpastie. Se întoarse apoi spre cei trei coloşi care încă nu-şi reveniseră din miracol. O ură sălbatică se citea pe faţa lui.

— Acum să vă văd! Poate că mai vreţi ceea ce voiaţi…

Nu mai avură vreme să-şi ia arme din sanie. Ursu poposi ca un bolid în mijlocul lor. Şi începu o bătaie cumplită, în care se trăsnea, nu se lovea. Era un vălmăşag de trupuri acolo, o încâlceală. Ursu voia să fie lovit ca să-i crească furia, ca să-şi ierte cândva că izbise cu atâta violenţă şi ură. Zece să fi fost acolo, zece să fi fost, nu trei şi i-ar fi sfărâmat pe toţi. Auzea cum trosnesc şi simţea cum se rup oasele la fiecare lovitură de pumn pe care-o dădea. Se lupta pe viaţă şi pe moarte acolo. Toţi ştiau şi toţi îşi mai găseau puteri şi rezistenţe. Nimeni nu mai auzea şi nu mai vedea nimic. Se băgau toţi ca nebunii în încâlceala albă. Şi pocneau maxilare şi pocneau oase şi se auzeau gemete înfundate şi icnituri. Şi Ursu se băga ca să simtă lovituri grele, să simtă că i se rup şi lui oasele. Şi pumnii lui loveau scurt, dar ca nişte ciocane, în maxilare şi-n pometi, în nas şi-n gură, peste dinţi. Era un pumn de plumb, care zdrelea şi zdrobea. Scurt. Din orice poziţie. Şi numai la faţă, ca să rămână urme şi amintiri pentru toată viaţa. Dacă i-ar fi lovit în alte locuri, de mult se termina lupta. Dar trăgea numai la faţă, unde durea şi unde rămâneau urme. Scurt şi năprasnic. Ca un ciocan de oţel. Până când simţi o mână zgâlţâindu-i

umărul. Cine putea să fie? Cei trei coloşi gemeau în zăpadă sub el.

Era Victor. Şi Ursu, beat, îl îmbrăţişă, mânjindu-l cu sânge. Scutură din cap şi se trezi într-o clipă:

— Nu e sângele meu, Victor. I-am zdrobit. I-am sfărâmat.

Cei trei încercau să se ridice din zăpadă. Erau zdreliţi toţi trei, nu puteau. Nu-i ţineau genunchii. Îi ajutară alţii. Cei care veniseră cu Victor şi cu Maria în elicopter. Niciunul nu scosese arma. Târau nişte zdrenţe în urma lor.

— Trebuia să-i bat… se scuză el în faţa bărbatului solid, cu păr rar şi cu zâmbet ciudat. Vă rog să mă iertaţi, dar dacă aţi şti ce gânduri aveau cu noi!

— Vom şti imediat… Îi zâmbi bărbatul cu păr rar şi începu să spele faţa lui Ursu cu zăpadă. Te-am urmărit şi noi de multă vreme. Am văzut cum căutai pumnii lor. Se va şti şi asta.

Se adunară toţi în Casa Iulia. Toţi cireşarii. Ursu abia era zgâriat şi parcă atunci se sculase din somn, atât de odihnit părea. Şi împreună cu ei erau şi cei doi bărbaţi care coborâseră primii din elicopter: prietenul lor şi doctorul Alexandru Tudor.

— Ei, Victor! Sări de undeva cireşarul cu părul de aur şi cu nasul cârn. Acum poţi să ne spui şi nouă unde e ascunsă cutia albastră. Dar să le urăm mai întâi oaspeţilor noştri: BI E AŢ ENIT la Casa Iulia!

Victor se simţea stingherit:

— Nu a fost deloc complicat. Mai întâi m-a frapat că la atacul convoiului au participat doi spărgători renumiţi care pe urmă au fost ucişi…

— Cuplul Negrupop… Părea că-şi aminteşte doctorul Tudor. S-a crezut tot timpul că a fost accident sau sinucidere.

— Şi una şi alta, spuse Victor. Eu am căutat să creez o altă cutie albastră, nu aceea care era căutată de Liviu Iordan, o altă imagine a cutiei albastre, mult mai adevărată, nu aceea care-l fascina pe Liviu Iordan. Era o casetă. O cutie mică.

Nu puteau să se ascundă acolo valori grele: lingouri de aur sau de platină, sau cine ştie ce pachete cu acţiuni fabuloase greu de manipulat. M-am gândit la conţinutul cutiei albastre… Pentru că la atac au participat şi doi spărgători. Pentru ce? Ca să deschidă cutia albastră. După aceea şi pentru aceea au murit. Nu m-am mai gândit la cutia albastră, ci la conţinutul cutiei albastre, care putea fi ascuns mult mai uşor şi mai ales fragmentar. Nu într-un singur loc, ci în mai multe locuri. Şi unde sunt în casa asta mai multe locuri, aranjate simetric, locuri făcute de un zidar, în care puteau fi ascunse fragmentele care constituiau cutia mea albastră? Unde, Ticuşor? Într-o singură zonă. În antreu. În literele mari care ne-au urat: Bl E AŢ ENIT. De ce lipsesc câteva? Ca să dea senzaţia vechimii şi autenticităţii. N-au căzut literele acelea. Nici n-au fost puse vreodată. Împreună cu data, dădeau un fel de sigiliu în timp ascunzişului. Cred că acolo se află cutia albastră…

— V-aş ruga ceva… se auzi vocea doctorului Alexandru Tudor. Şi eu cred că acolo se află cutia albastră. Raţionamentul e strălucit, aşa cum i se potriveşte lui Victor. Dar n-ar fi bine să se vorbească despre cei care au găsit cutia albastră. Sunt mulţi oameni la noi şi în alte părţi, care, auzind că s-a găsit cutia albastră, ar fi capabili să se răzbune groaznic pe cei care au descoperito. Nici voi nu trebuie să ştiţi ce se află acolo. E absolut tulburător… De aceea ar fi bine să-l rugaţi pe cel care vă povesteşte isprăvile să nu pomenească niciodată numele orăşelului vostru… Şi atunci nu vă va găsi nimeni. Sunt atâţia tineri care vi se aseamănă în ţara asta! Mi se pare că unii dintre ei vă şi aşteaptă jos, la Mitiş.

Cui îi fusese teamă o clipă că isprava asta nu va fi cunoscută?

SFÂRŞIT